

தாய்ஷீடு

மலையமாருதம் 200

வரலாற்றுப் பெருந்தகை
கார்த்திகேசு நாகலிங்கம்

மலையகம் 200-உம் அதற்கு அப்பாலும்

Publisher & Editor
P.J. Dilipkumar
பதிப்பாளர், ஆசிரியர்
பி.ஜெ. டிலிப்குமார்
நிறுவன வரைகலைஞர்
கருணா

ஆலோசகர் குழு
அருண்மொழிவர்மன்,
சேரன்,
துஷி ஞானப்பிரகாசம்,
ஞானம் லெம்பட்,
கந்தசாமி கங்காதரன்,
பொன்னையா விவேகானந்தன்,
ரவிச்சந்திரிகா.

ஓவியங்கள்
டிராட்டஸ்கி மருது (இந்தியா),
ஜீவா (இந்தியா),
K. கிருஷ்ணராஜா (இங்கிலாந்து),
ரமணி (இலங்கை),
சௌந்தர் (இங்கிலாந்து),
றஷ்மி (இங்கிலாந்து),
எஸ். தர்மதாஸ் (இலங்கை).

புகைப்படங்கள்
K. கிருஷ்ணராஜா,
சர்வேசன்,
துசியந்தன் துரைரத்தினம்.

தட்டச்சு
சாம் டானியல்.

ஒப்புநோக்கல்
கௌரி,
கந்தசாமி கங்காதரன்.

பொது உறவுத் தொடர்பு
குமணன் தம்பிஜயா

ரொறன்ரோ விநியோகம்
இராமநாதன் ரூபன்,
சசி,
மெய்யழகன்.

மொன்றியால் தொடர்பு
சுருமாரன் சின்னையா.

ஓட்டவா தொடர்பு
அலெக்ஸ் சிவசம்பு: 613-276-7253

அஞ்சல் முகவரி
Editor

P.O.Box #63581
Woodside Square
1571 Sandhurst Cir.
Toronto, ON. M1V 1V0

Tel :416-646-3422, 416-857-6406
Fax : 416-849-0594

Web : www.thaiveedu.com
E-mail : info@thaiveedu.com

தமிழ்நாட்டிலிருந்து இலங்கைக்குத் தோட்டத்தொழிலாளர்களாக அழைத்துவரப்பட்ட மக்களின் சோக வரலாற்றின் இருநூற்றாண்டு நிறைவை 2023-ஆம் ஆண்டு குறிக்கிறது. ஆங்கிலேயப் பெருந்தோட்ட முதலாளிகளாலும் இடைத்தரகர்களாலும் பெரும்பாலும் ஏமாற்றப்பட்டு ஒப்பந்த அடிமைகளாக அழைத்து வரப்பட்ட மக்களின் 200 ஆண்டுகால வாழ்வின் போராட்டங்களையும் வெற்றிகளையும் அடைவுகளையும் நினைவுகூரவும் கொண்டாடவும் இது பொருத்தமான தருணமாக இருக்கவேண்டும்.

முதன்முதலில் இலங்கைக்கு அழைத்துவரப்பட்ட 1820-களில் இருந்து இன்றுவரை இலங்கைத்தீவின் பொருளாதாரத்தின் முதுகெலும்பாக அவர்கள் இருந்துவருகிறார்கள்.

எனவே நாட்டுக்கும் நாட்டின் ஏனைய குடிகளுக்கும் வாய்த்த வளத்தில் சிறு பகுதியேனும் அம்மக்களுக்கும் சுரந்தது, அதனால் அவர்கள் வாழ்வு மேம்பட்டது என்பதே வரலாறாக இருக்கவேண்டும். ஆனால், வரலாறு நேர்மாறாக இருக்கிறது.

இன்றும் அப்பெருந்தோட்டங்களிலே தொழில் புரியும் மக்களுக்கு அடிமட்டக் கூலியை வழங்கப்படுகிறது. அந்தக் கூலிகூட இலங்கையின் தற்போதைய விலைவாசியைப் பிரதிபலிப்பதாய் இல்லை. இந்நிலையில் இருநூறு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகத் தொடர்ந்தும் வறுமைக்கோட்டின் கீழ் அல்லாடும் நிலையிலேயே பெரும்பாலான மலையக மக்களின் வாழ்க்கை தொடர்கிறது. அவர்கள் வாழிடமும் இருநூறு ஆண்டுகளாகியும் மாறவில்லை. லயன் அறைகள் என அழைக்கப்படும், அடிப்படை வசதிகளற்ற ஒற்றை அறைகளிலேயே குடும்பங்களாக அவர்கள் குடிவைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவற்றுட்பல, நூறாண்டுகளுக்கும் முன்னர் கட்டப் பட்டவை என்பதால் இன்று இடிந்தும் சிதைந்தும் மனிதர் குடியிருப்பதற்கு ஒவ்வாதனவாய்க் காணப்படுகின்றன. முறையான கழிப்பறைகளே இல்லாத நிலையிலும், அவற்றை அமைப்பதற்கான சிறு துண்டு நிலத்தைக்கூடத் தமதென உரிமை கொண்டாடமுடியாத அவலத்திலுமே அவர்களின் வாழ்க்கை தொடர்கிறது.

இலங்கையில் வாழும் ஏனைய சமூகங்களுக்கு இலவசக் கல்வி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு 30 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரே மலையக மக்களுக்கு இலவசக் கல்வி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இத்தனை இடங்களையும் தடைகளையும் தாண்டி, இன்று பலர் சட்டவல்லுநர்களாக, தொழில்முனைவோராக, தொழில்நெறிஞராக, ஊடகவியலாளர்களாக, அறிவியலாளர்களாகக் கல்வியால் உயர்ந்திருக்கின்றமைக்கு அவர்களின் விடாமுயற்சியும் ஊக்கமுமே காரணம். தமிழுக்கு மலையக எழுத்தாளர்களும் கவிஞர்களும் ஆற்றிவரும் பங்களிப்புகள் முக்கியமானவையும் தவிர்க்கமுடியாதனவையும் ஆகும்.

இந்த அடைவுகளுக்காக உரிமை பாராட்டவும் பெருமைகொள்ளவும் கூடியவர்கள் மலையகத் தமிழர் மட்டுமே. இலங்கையின் ஏனைய குடிகளுக்கு இந்தப் பெருமையில் சிறிதளவும் பங்கில்லை. மாறாக, வாய்ப்புக்கிடைத்தபோதெல்லாம் வாழ்வாதாரத்துக்காகப் போராடும் அந்த மக்களுக்குக் குழிபறிப்பதே மற்றையோரின் பெரும்பணியாக இருந்துவந்திருக்கிறது.

மலையகம் 200-ஐ அடையாளப்படுத்தி வெளியிடப்பட்ட பதின்மூன்று அம்சப் பிரகடனத்திலே, மலையக மக்கள் தமது தனித்துவமான இன அடையாளத்தை முக்கியமானதும் முதலாவதுமான விடயமாக முன்மொழிந்திருக்கிறார்கள். பிரித்தானியக் காலனியாதிக்கத்திலிருந்து இலங்கையின் சுதந்திரம் உறுதியான 1940-களிலேயே மலையகத் தமிழர் தனித்துவமான அடையாளத்தையும் அரசியல் வல்லமையுடைய எண்ணிக்கையையும் உடையதொரு மக்க்கூட்டமாக உருவாகியிருந்தார்கள். அந்தப் பலத்தைக் கருவறுக்கவே சுதந்திர இலங்கையின் முதலாவது பிரதமர் டி.எஸ். சேனநாயக்கா 1948-இல் குடியரிமைச்சட்டத்தை அறிமுகம் செய்து, தேர்தல் சட்டத்தையும் மாற்றியமைத்தார். அதை அப்போதைய ஈழத் தமிழ்த் தலைவர்களும் ஆதரித்தனர். மீண்டும் 1964-இலே இலங்கைப் பிரதமர் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவும் இந்தியப் பிரதமர் லால் பகதூர் சாஸ்திரியும் பல தலைமுறைகளாக இலங்கையிலேயே வாழ்ந்து, இலங்கையின் பொருளாதாரத்துக்கு அளப்பரிய பங்காற்றிவந்த மக்களில் பெருந்தொகையினரை நாடுகடத்த ஒப்பந்தம் மேற்கொண்டபோது, ஈழத் தமிழ்த் தலைவர்கள் பலரும் மீண்டும் மனமுவந்து ஒப்புதல் வழங்கினர்.

ஒரு காலத்தில் இலங்கையின் இரண்டாவது பெரும்பான்மையினராக இருந்த மலையகத் தமிழர் இன்று நான்காவது நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளமைக்கு இந்தவகையான தொடர்ச்சியான இனவழிப்புச் செயற்பாடுகளே காரணம். அரசியலுக்கு எண்ணிக்கை முக்கியம் என்பதை அறிந்தே காலங்காலமாக இலங்கையின் தலைவர்கள் இயங்கி வந்திருக்கிறார்கள்.

இருந்தபோதும், இன்று சாம்பரிலிருந்து எழும் ஃபீனிக்ஸ் பறவைபோல மலையக மக்கள் தமது இருப்பைப் பிரகடனப்படுத்துகிறார்கள். இருநூறு ஆண்டுகளாகச் சுரண்டல், ஒடுக்குமுறை, ஓரங்கட்டல் போன்றவற்றை எதிர்கொண்ட பின்பும் தமது அடையாளத்தையும் தனித்துவத்தையும் கட்டிக்காத்துத் தக்கவைத்தவர்களாய் அவர்கள் தமது குரலை உயர்த்துகிறார்கள். இச்சந்தர்ப்பத்தில், அவர்களுக்கு உணர்வுத்தோழமையுடன் ஆதரவு வழங்குவதே இலங்கையின் ஏனைய குடிகள் தமது வரலாற்றுப் பாவங்களைக் கழுவவதற்காக மேற்கொள்ளும் முதல் முயற்சியாக இருக்கும்.

மணியமாருதம் 200

மலையகத் தமிழர் :

அடையாள அழிப்புக்கான முனைப்புகளும்

மீட்பதற்கான முன்னகர்வுகளும்

- மல்லியப்புசந்தி திலகர்

இலங்கையைப் பிரித்தானியர் கைப்பற்றியதன் பின்னதாக 1830கள் தொடங்கி 1930-கள் வரையான நூறாண்டு காலப்பகுதியில் படிப்படியாக தென்னிந்தியாவில் இருந்து அழைத்துவரப்பட்டவர்கள் இப்போதும் இலங்கையில் 'இந்தியத் தமிழர்கள்' (Indian Tamils) என அழைக்கப்படுகின்றனர். இலங்கை சனத்தொகைக் கணக்கெடுப்பின்போது இனரீதியான அடிப்படையில் சிங்களம்(1), இலங்கைத் தமிழர்(2), இலங்கை சோனகர்(3) எனும் வரிசையில் நான்காம் இடத்தில் இருப்பவர்களே இந்த 'இந்தியத் தமிழர்கள்'(4) ஏனையோர் என வகைப்படுத்தப்படுவதால் இந்த அடையாள விடயம் முக்கி

யத்துவமுடையதாகிறது. இலங்கையில் பெருந்தோட்டப்பகுதிகளுக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் வாழும் இவர்களின் எண்ணிக்கை ஒட்டுமொத்தமாக 15 லட்சம் வாழ்வதாக அனுமா

னிக்கப்பட்டாலும், இலங்கைப் புள்ளிவிபரத் திணைக்களத்தின் உத்தியோகபூர்வ பதிவுகளில் எட்டு லட்சம் அளவானோரே 'இந்தியத் தமிழர்' என்ற வகுதியில் அடங்குகின்றனர். ஏனையோர் தம்மை இலங்கைத் தமிழர்களாகப் பதிவுசெய்துகொள்வதன் காரணமாக உண்மையான அளவைவிட குறைவான அளவினராகவே மலையகத் தமிழர் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றனர்.

ஆனாலும் சுதந்திர (1948) அவர்களது ஏழு (7) பிரதிநிதித்துவம் இலங்கையின் முதலாவது பாராளுமன்றில் இருக்கத்தக்கதாகவே 1948-ம் ஆண்டு 18-ம் இலக்க இலங்கைக் குடியரிமைச் சட்டம் ஒட்டுமொத்த 'இந்தியத் தமிழர்'களின் குடியரிமையும் பறிக்கப்பட்டது. (Act passed on 15th November 1948 and withheld citizenship from the Indian Tamil Community)

1931-ஆம் ஆண்டு சர்வஜன வாக்குரிமை அடிப்படையில் இலங்கைப் பிரஜைக்குரிய அந்தஸ்தையும்; வாக்குரிமையையும் இவர்கள் பெற்றிருந்தார்கள். 1949-ம் ஆண்டு 48-ம் இலக்க இலங்கை பாராளுமன்ற தேர்தல்கள் திருத்தச் (Ceylon Parliamentary Elections (Amendment) Act, No. 48 of 1949) கொண்டுவரப்பட்டபோது, 'குடியரிமை அற்றவர்களுக்கு இலங்கையில் வாக்குரிமையும் இல்லை' என்ற நிலைமை உருவாக்கப்பட்டதன் காரணமாக, 1931-ம் ஆண்டு சர்வஜன வாக்குரிமையில் கிடைத்த வாக்களிக்கும் உரிமையும் பறிக்கப்பட்டது.

அன்று முதலான தொடர் போராட்டங்களும், கோரிக்கைகளும் ராஜதந்திர நடவடிக்கைகளும் என மூன்று தசாப்தத்துக்கும் மேலான காலத்திற்கு பிறகு இலங்கைவாழ் இந்தியத் தமிழர்களது இலங்கைக் குடியரிமையை 'மீள்பெறல்' படிப்படியாக நிகழ்ந்தது.

1949-ம் ஆண்டு 3-ம் இலக்க இந்திய - பாகிஸ்தான் வதிவாளர்களின் குடியரிமைச் சட்டம் (India Pakistan residents citizenship Act, No 3 of 1949) மூலம் நிபந்தனையுடனான குடியரிமை விண்ணப்பம் கோரப்பட்டது. பாகிஸ்தானியர்களும், இந்திய மேட்டுக்குடியினரும் தமது ஆதாரங்களைக் காட்டி அப்போது மீளவும் விண்ணப்பித்து இலங்கைக் குடியரிமைப் பெற்றுக்கொண்டாலும், தமது முதாதையர் இலங்கையில் வாழ்ந்ததை நிரூபிக்க ஆவணங்கள் இல்லாத உழைப்பாளர் வர்க்கத்தினை இந்தச் சட்டம் வஞ்சித்தது. அவர்கள் வசம் இருந்த குடியரிமையைப் புறித்துக்கொண்டு மீண்டும் வழங்க அரசாங்கம் பல நிபந்தனைகளை விதித்தது. சுமார் 9 இலட்சத்திற்கு மேற்பட்ட மக்கள் 'நாடற்றவர்கள்' என்ற நிலைக்கு மாற்றப்பட்டனர்.

1954-ம் ஆண்டு அப்போதைய இந்திய பிரதமர் ஜவகர்லால் நேருவுக்கும் இலங்கை அதிபர் கொத்தலாவலைக்கும் இடையில் இந்திய இலங்கைக் குடியரிமை ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தி டப்பட்டது. இதன்போதும் சுமார் ஐம்பதினாயிரம் அளவினர் இலங்கைக் குடியரிமைக்கு விண்ணப்பித்தாலும் சுமார் மூவாயிரம் அளவினரே குடியரிமைப்பெற்றனர். அத்தனை தூரம் அந்த முறைமை சிக்கலானதாக கையாளப்பட்டது.

1964-ம் ஆண்டு இலங்கைப் பிரதமர் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கவுக்கும் இந்திய பிரதமர் லால் பகதூர் சாஸ்திரிக்கும் இடையிலான 'இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம்' கைச்சாத்தானது. இதன்படி இலங்கையில் 9 இலட்சத்து 75 ஆயிரம் இந்தியத் தமிழர்கள் நாடற்றவர்களாக உள்ளதாக கணக்கிடப்பட்டு, சுமார் 6 இலட்சத்தை இந்தியா பொறுப்பேற்பது என்றும் இலங்கை 3 இலட்சத்து 75 ஆயிரம் பேருக்குக் குடியரிமை வழங்குவது என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. எனினும் இலங்கையில் வாழ்பவர்களுக்கு குடியரிமை வழங்குவதிலும் பார்க்க இந்தியாவுக்கு அவர்களை திருப்பி அனுப்புவதிலேயே இலங்கை அரசு குறியாக இருந்ததன் காரணமாக, சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தை அமுல்படுத்துவதில் பல்வேறு குழப்ப நிலைகள் தோன்றின.

இவ்வாறு 1964-ம் ஆண்டு ஒப்பந்தம் முழுமையாக நடைமுறைக்கு வராத நிலையில் 1974-ம் ஆண்டு இலங்கைப் பிரதமர் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கவுக்கும் இந்திய பிரதமர் இந்திரா காந்திக்கும் இடையிலாக இன்னுமொரு 'இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம்' கைச்சாத்தானது. அதன்படி முன்னர் தீர்மானிக்கப்பட்ட எண்ணிக்கையில் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டது. எவ்வாறெனினும் படிப்படியாக பலவந்தமாக பெருமளவிலான இலங்கைவாழ் இந்தியத் தமிழர்கள், இந்தியா நோக்கி பயணப்பட்டனர். எவ்வாறெனினும் 1981-ம் ஆண்டுடன் இந்த ஒப்பந்தங்களின் பிரகாரம் இலங்கைக் குடியரிமைக்கு விண்ணப்பிக்கும் காலம் முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது.

1986-ம் ஆண்டு ஆகும்போது இலங்கையில் தமிழர்கள் தனிநாடு கோரிய உள்நாட்டு யுத்தம் உச்சம் பெறத்தொடங்கிய போது, தமிழர் தரப்பில் ஒரு கோரிக்கையாக நாடற்ற தமிழர்களுக்கு இலங்கைக் குடியரிமை வழங்கப்படல் வேண்டும் என திம்புப் (பூட்டான்) பேச்சுவார்த்தையின்போது கோரிக்கை முன்வைக்கப்பட்டது. இந்தப் பின்னணியில் 1986-ம் ஆண்டு 5-ம் இலக்க 'நாடற்ற ஆட்களுக்கு' குடியரிமை வழங்கும் சட்டம் (Grant of Citizenship to Stateless Persons Act, No. 5 of 1986) இலங்கையில் நிறைவேற்றப்பட்டது. இந்தச் சட்டம் 1988-ம் ஆண்டு மீளவும் திருத்தப்பட்டு மேலும் துரிதப்படுத்தப்பட்டது. (Grant of Citizenship to Stateless Persons (Special Provisions) Act, No.39 of 1988)

யுத்த சூழ்நிலைகள் காரணமாக இலங்கை - இந்திய கப்பல் பயணங்கள் தடைப்பட்டதன் காரணமாக 1964-ம் ஆண்டு ஒப்பந்தப்படி இந்திய கடவுச் சீட்டுப் பெற்றுக்கொண்டும் இந்தியா போகமுடியாது இலங்கையில் தங்கியிருந்தவர்களுக்கும் இனி இந்தியா செல்ல வேண்டியதில்லை என்ற தீர்மானத்தில் 2003ம் ஆண்டு 35-ம் இலக்க 'இந்திய வம்சாவளியினரான ஆட்களுக்கு' குடியரிமை வழங்கும் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. (Grant of Citizenship to Persons of Indian Origin Act, No. 35 of 2003)

1970-1990 காலப்பகுதியில் மலையகத்தில் இருந்து வட பகுதியில், குறிப்பாக வன்னியில் குடியேறியவர்களால் இலங்கையில் பறிக்கப்பட்ட குடியரிமை மீளவும் வழங்கப்பட்டபோது அதற்கு விண்ணப்பிக்க முடியாதவகையில் யுத்த சூழ்நிலைக்குள் வாழ்ந்தனர். அத்தோடு அகதிகளாக தமிழ் நாட்டுக்கும் சென்றார்கள். இவர்களில் சுமார் முப்பதினாயிரம் அளவில் அகதிகளாகவும் நாடற்றவர்களாகவும் இன்றும் முகாம்களில் வாழ்கின்றனர்.

2008-ம் ஆண்டு இந்தியாவுக்கு பயணித்த இலங்கைப் பாராளுமன்ற தெரிவுக்குழு மொத்தமாக 117 முகாம்களில் 95,219 அகதிகள் வாழ்வதாகவும் இவர்களும் நாடற்ற இலங்கை அகதிகள் 28,489 பேர் வாழ்வதாக அடையாளம் கண்டனர். இந்தியாவுக்கான இலங்கை பிரதித் தூதுவர் (சென்னை) திரு. ஹம்சா நாடாளுமன்ற குழுவுக்கு இதனை அறிக்கை இட்டார்.

இதன்படி 2009-ம் ஆண்டு இந்தச் சட்டம் 1988-ம் ஆண்டு நாடற்ற ஆட்களுக்கு குடியரிமை வழங்கும் சட்டம் மீளவும் திருத்தப்பட்டு Grant of Citizenship to Stateless Persons (Special Provisions) Act, No.05 of 2009 எனும் திருத்தச் சட்டமும், 2009-ம் ஆண்டு 6-ம் இலக்க இந்திய வம்சாவளியினரான ஆட்களுக்கு குடியரிமை வழங்கும் (திருத்தச்) சட்டம் (Grant of Citizenship to Persons of Indian Origin (Amendment) Act, No. 6 of 2009) இலங்கை நாடாளுமன்றில் ஏகமனதாக நிறைவேறியது.

மேற்படி சுருக்க வரலாறு இந்திய வம்சாவளிகளான இலங்கை பிரஜைகளின் குடியரிமைப் பறிப்பு மற்றும் மீளவழங்கலை பட்டியலிட்டு காட்டுகிறது. இந்த வரலாற்றில் அவதானிக்கப்படவேண்டிய விடயம் யாதெனில், 1948-ம் ஆண்டு குடியரிமைச் சட்டத்தால் இந்தியத் தமிழர்களின் (Citizenship Act, No. 18 of 1948) குடியரிமைப் பறிக்கப்பட்டதனால் 1949-ம் ஆண்டு முதல் அவர்களது வாக்குரிமையும் பறிபோனது (Ceylon Parliamentary Elections (Amendment) Act, No. 48 of 1949 stipulated citizenship as a requirement to vote. Indian Tamils, not considered citizens as per the 1948 and 1949 Acts, were disenfranchised) அதற்கடுத்து 1986 வரை சிறுகச் சிறுக ஆங்காங்கு குடியரிமை மீளவும் வழங்கப்பட்டது. 1986 க்குப் பின்னரே அதிகரித்த அளவில் குடியரிமை மீளவும் வழங்கப்பட்டது. பறிக்கப்பட்டபோது 1948-ம் ஆண்டு குடியரிமைச் சட்டம் எனும் 'ஒரு' சட்டத்தினைக் கொண்டு பறித்துவிட்டு அதனை மீள வழங்கும்போது 'வெவ்வேறு' சட்டங்களின், ஒப்பந்தங்களின் கீழ் வழங்கப்பட்டுள்ளதோடு, 1931 முதல் 1948 வரை இலங்கைப் பிரஜைகளாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட மக்களின் 'அடையாளத்தை' வெவ்வேறு விதமாக அணுகியிருக்கிறார்கள் என்பதையும் அந்தச் சட்டங்களின் தலைப்புகள் பிரதிபலித்து நிற்கின்றன.

- 1949-ம் ஆண்டு 3ம் இலக்க இந்திய - பாகிஸ்தான் வதிவாளர்களின் குடியரிமைச் சட்டம் (India Pakistan residents citizenship Act, No 3 of 1949)
- 1954-ம் ஆண்டு அப்போதைய இந்திய பிரதமர் ஜவகர்லால் நேருவுக்கும் இலங்கை அதிபர் கொத்தலாவலைக்கும் இடையில் இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம் (Indo-Ceylon Agreement of 1954 Nehru - Kotelawala Pact)

- 1964-ம் ஆண்டு இலங்கைப் பிரதமர் சிறிமாவோ பண்டார-நாயக்கவிற்கும் இந்திய பிரதமர் லால் பகதூர் சாஸ்த்ரி ரிக்கும் இடையிலான 'இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம்' (Indo-Ceylon Agreement of 1964 -Sirima-Shastri Pact)
- 1974-ம் ஆண்டு இலங்கைப் பிரதமர் சிறிமாவோ பண்டார-நாயக்கவுக்கும் இந்திய பிரதமர் இந்திரா காந்திக்கும் இடையிலான 'இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம்' (Indo-Ceylon Agreement of 1974 - Sirima-Indira Pact)
- 1986ம் ஆண்டு 5ம் இலக்க 'நாடற்ற ஆட்களுக்கு' குடியரிமை வழங்கும் சட்டம் (Grant of Citizenship to Stateless Persons Act, No. 5 of 1986)
- 1988-ம் ஆண்டு 5ம் இலக்க 'நாடற்ற ஆட்களுக்கு குடியரிமை வழங்கும் (திருத்தச்) சட்டம் (Grant of Citizenship to Stateless Persons (Amendment) Act, No. 39 of 1988)
- 2003ம் ஆண்டு 35-ம் இலக்க 'இந்திய வம்சாவளியினரான' ஆட்களுக்கு குடியரிமை வழங்கும் சட்டம் (Grant of Citizenship to Persons of Indian Origin Act, No. 35 of 2003)
- 2009-ம் ஆண்டு 5ம் இலக்க 'நாடற்ற ஆட்களுக்கு' குடியரிமை வழங்கும் (திருத்தச்) சட்டம் (Grant of Citizenship to Stateless Persons (Amendment) Act, No. 5 of 2009)
- 2009-ம் ஆண்டு 6-ம் இலக்க 'இந்திய வம்சாவளியினரான' ஆட்களுக்கு குடியரிமை வழங்கும் (திருத்தச்) சட்டம்

(Grant of Citizenship to Persons of Indian Origin (Amendment) Act, No. 6 of 2009)

1949 முதல் 2009 வரையான அறுபது (60) ஆண்டுகளில் பகுதி பகுதியாக மீள வழங்கப்பட்ட எந்தக் குடியரிமைச் சட்டத்திலும் இந்தியத் தமிழ் மக்களை இலங்கைப் பிரஜைகளாக அடையாளப்படுத்தவோ, அங்கீகரிக்கவோ ஏற்பாடுகள் செய்யப்படவில்லை என்பதை மேலுள்ள சட்டத்திருத்தங்களிலும் ஒப்பந்தங்களிலும் அவதானிக்கலாம்.

1949-ம் ஆண்டு இந்திய - பாகிஸ்தான் வதிவாளர்கள் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. 1954, 1964, 1974 ஆகிய ஆண்டுகளில் செய்யப்பட்ட ஒப்பந்தங்களில் இவர்கள் இந்தியர்கள் என்பதாகவே அடையாளப்படுத்தப்பட்டு அவர்களை இந்தியா மீள்பெறவேண்டும் என்ற கருத்து முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.

அதனையடுத்து 1986 மற்றும் 1988 ஆகிய சந்தர்ப்பங்களில் இந்த மக்களை நாடற்றவர்கள் என்று சட்டத்தினாலேயே சுட்டிக்காட்டக்கட்டுள்ளது. 2003 மற்றும் 2009 அகிய சந்தர்ப்பங்களில் இந்தி வம்சாவளியினர் என்றே சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இப்போதும் இலங்கை சனத்தொகைக் கணக்கெடுப்பின்போது 'இந்தியத் தமிழர்' என்று குறிப்பிடப்பட்டே சேர்க்கப்படுகின்றனர்.

இந்த நிலைமையானது இந்த மக்கள் இன்னும் முழுமையாக இலங்கைப் பிரஜைகளாக அங்கீகரிக்கப்படவில்லை என்பதற்கான ஆதாரமாகும். தனியே சட்டத்தினால் மாத்திரம் அல்லாது அடிப்படை உரிமைகள் மறுக்கப்படுவதாலும் அவர்கள் இன்னும் முழுமையான இலங்கைப் பிரஜைகளாக அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. காணி உரிமை, வீட்டு உரிமை மறுக்கப்பட்ட மக்களாக, இலவசக் கல்வி முறைமைக்குள் 40 ஆண்டுகள் கழித்தே உள்ளீர்க்கப்பட்டவர்களாக, இன்னும் ஆரம்ப சுகாதார வசதிகளுக்காக அரசு பொது சுகாதார வாய்ப்பு மறுக்கப்பட்டவர்களாக, சுத்திகரிக்கப்பட்ட குடிநீர் கிடைக்கப் பெறாதவர்களாக, உள்நாட்டு நிர்வாகத்தில் முழுமையாக உள்ளீர்க்கப்படாதவர்களாக, தமக்கான தபால் முகவரி ஒன்றைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாதவர்களாக வைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

2022-ம் ஆண்டு இலங்கைக்கு விஜயம் செய்திருந்த ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் சமகால அடிமைத்தனம் குறித்த அறிக்கையாளர் டொமாயோ ஒபக்காட்டோ பெருந்தோட்டப்பகுதிகளில் வாழும் மக்கள் (99 வீத இந்தியத் தமிழர்கள்) இன்னும் அரை அடிமை நிலையிலேயே வைக்கப்பட்டுள்ளனர் என அறிக்கையிட்டு மேற்படி நிலைமைகளை உறுதி செய்துள்ளார்.

எனவே குடியரிமை பறிக்கப்பட்டதனால் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்ட மலையகத் தமிழ் மக்கள் வாக்குரிமையின் வலியை சுமந்தவர்களாக அதன் வலிமையை உணர்த்தியவாறே இலங்கையில் வாழ்ந்துகொண்டு இருக்கின்றனர். இதில் உள்ள சுவாரஷ்மான விடயம் என்னவெனில் வாக்களிப்பதனால் மட்டுமே உரிமைகளை வென்றெடுக்கலாம் என்ற நினைப்பில் நாட்டில் ஏனைய எல்லா பாகங்களையும் விட எல்லா தேர்தல்களிலும் அதிக வீதாசாரத்தில் (வாக்களிப்பு வீதம்) வாக்களிப்பில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். அத்தோடு தமது பண்பாட்டு இயக்கச் செயற்பாடுகளால் தம்மை இலங்கையில் 'மலையகத் தமிழர்' என அடையாளப்படுத்தும் தீவர பணியையும் செய்து வந்துள்ளனர்.

மலையகத் தமிழர் இன அடையாளம் : ஏன்? எதற்கு? யாருக்கு?

'இலங்கைத் தமிழ் வழக்கில், இன்று 'மலையகம்' என்பது இலங்கையின் மலைப்பிரதேசங்களில் உள்ள பெருந்தோட்டங்களிலும் அவற்றைச்சாரந்த நகரங்களிலும் வாழும் இந்திய வம்சாவளி தமிழரைக் குறிப்பதாகும். மலைப் பகுதிகளைச்சாராத பகுதிகளிலுள்ள பெருந்தோட்டங்களில் அதாவது மேல், தென் மாகாணங்களைச் சார்ந்த றப்பர் பெருந்தோட்டங்களில் வாழ்பவர்களையும் மலைசார் பகுதிகளில் இருந்து சென்று வடகிழக்கு பகுதியின் விவசாய பிரதேசங்களிலும் (கிளிநொச்சி, வவுனியா மாவட்டங்களில்) கொழும்பிலும் வாழ்பவர்களையும் கூட மலையகத்தமிழர் என்ற தொடர் கொண்டே கூட்டும் மரபு இன்று வழக்கில் உள்ளது' என்கிறார் பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி. (இலங்கை மலையகத்தமிழரின் பண்பாடும் கருத்துநிலையும் - தொகுதி 1 (1993-உதயம் வெளியீடு) ஆய்வு முன்னுரை பக்.11-).

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் மேற்படி வியாக்கியானம்

விஞ்ஞானபூர்வ ஆய்வறிக்கை ஒன்றின் முன்னுரை என்ற அடிப்படையில் பரவலாக 'மலையகத் தமிழர்' என அழைக்கப்படக் கூடிய தரப்பினர் அனைவரையும் உள்வாங்கியுள்ளார் எனலாம். இலங்கைக்கு வெளியே இந்தியாவுக்குத் தாயகம் திரும்பியவர்களாக சிறிமா - சாலத்திரி ஒப்பந்தத்தின் கீழ் சென்றவர்களும் பின்னாளில் இலங்கையின் உள்நாட்டு யுத்தத்தால் அகதிகளாக இந்தியா சென்று சேர்ந்தவர்களும் இந்தியா அல்லாத வெளியே வேறு நாடுகளில் புலம் பெயர்ந்து வாழ்பவர்களையும் கூட மலையகத் தமிழர் எனப்படுவோர் வாழ்கின்றனர்.

பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பியின் மேற்படி வரைவிலக்கணத்தில் 'இந்திய வம்சாவளி தமிழரை'க் குறிப்பதே 'மலையகத் தமிழர்' எனும் கருத்து ஆழமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. எனவே 'மலையகத் தமிழர்' என்போர் 'இந்திய வம்சாவளி' வந்த தமிழர்கள் என்பதில் எந்த மாற்றுக் கருத்தும் இருக்க முடியாது. ஆனால், இந்தியாவில் இருந்து வந்த ஒரே காரணத்துக்காக தமது இன அடையாளத்தையும் அவ்வாறே பேண வேண்டும் என்ற கருத்தை முன்வைப்போர் அதற்காக முனைப்பு காட்டும் போதே மலையகத் தமிழரா? இந்திய வம்சாவளித் தமிழரா? எனும் வாதப் பிரதிவாதங்கள் எழுகின்றன. இந்த இரண்டு தரப்பினரும் மலையகம் எனும் பூகோள எல்லைப் பரப்புக்குள்ளும் அதற்கு வெளியேயும் வாழ்கின்றனர்.

'மலையகம் என்ற சொல் இன்று பரந்துபட்ட அர்த்தத்தில் வழக்கில் இருக்கிறது. இலங்கை வாழ இந்திய வம்சாவளித் தமிழரை இலங்கையின் எந்தப் பகுதியில் வாழ்ந்து வந்தாலும் மலையகத் தமிழர் என்று குறிப்பிடும் வழக்கம் இன்று ஏற்பட்டுள்ளது. பூகோள எல்லைகளை மீறிய விதத்தில் உணர்வு பூர்வமாக ஒரு சமுதாய மக்களை இனம் காட்டும் முறையே இது' (மலையகம் வளர்த்த தமிழ், துரைவி-1997) என பதிவு செய்கின்றார் மலையக ஆய்வு எழுத்தாளர் சாரல் நாடான்.

சாரல் நாடான் குறிப்பிடுவது போன்று 'பூகோள எல்லைகளை மீறிய விதத்தில் உணர்வுபூர்வமாக ஒரு சமுதாய மக்களை இனம் காட்டும் முறையே இது' எனப் பார்க்கின்ற போது யார் தம்மை 'மலையகம்' என்ற தேசத்தின் மக்களாக, தம்மை 'மலையகத் தமிழர்' என உணர்வு கொள்கிறார்களோ அவர்களுக்கே 'மலையகத் தமிழர்' எனும் இன அடையாளம் வேண்டப்படுகின்றது. எனவே யாருக்கு? இந்த மலையகத் தமிழர் இன அடையாளம் என்பதற்கான பதில் இங்கே கிடைக்கப் பெறுகிறது.

இந்த இன அடையாளம் இன்று அழைப்பதுபோல இலகுவாகவும் அழகாகவும் 'மலையகத் தமிழர்' என உச்சரிக்கப்படுவது போல கடந்த 200 வருடங்களும் நாகரீகமாக அழைக்கப்படவில்லை. அவர்களை அழைத்து வந்த பிரித்தானியர்களால் 'கூலிகள்' (Cooly) சக தமிழ் பேசும் சமூகங்களால் 'தோட்டக் காட்டான்' என்றும் அழைக்கப்பட்டது. (இதில் வடக்கே யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வன்மமாகவே இந்தச் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கிழக்கே மட்டக்களப்பில் இருந்தும், கிழக்கிலும் மேற்கிலும் முஸ்லிம் சமூகத்தில் இருந்தும் ஓர் அடையாளப்படுத்தலுக்காக இவ்வாறே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது). பெரும்பான்மை சிங்கள சமூகத்தால் சிங்கள மொழியில் 'வத்

துக்கரயே தெமள்' (தோட்டத் தமிழர்கள்) என்றே இன்றுவரையில் அழைக்கப்படுகின்றனர்.

இதற்கும் அப்பால் இந்திய வம்சாவளி தமிழர்கள் (Indian origin Tamils- IOT) என இவர்களை அடையாளப்படுத்துதல் முறை பொதுத் தளத்தில் இருந்தாலும் இலங்கையில் உத்தியோகபூர்வ சனத்தொகைக் கணக்கெடுப்பின் போது இந்தியத் தமிழர் (Indian Tamils) என்றுதான் சேர்க்கப்படுகிறார்கள். இதன்படி இலங்கையில் அந்நிய நாட்டின் பெயரை அடைமொழியாகக் கொண்ட ஓர் இனக்குழுமம் வாழ்கிறார்கள் என்பதையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இந்த இனத்துவ அடையாளப்படுத்தலை இந்திய வம்சாவளியாக வந்தவர்கள் தான்சார்ந்து (Subjective) நோக்குகையில்

அந்நியத் தன்மை உணரப்படாது. ஆனால் அத்கைய இந்திய வம்சாவளியாக தன்னை உணராத (இந்திய வம்சவளியாகத் தான் சிங்களவர்களும் வந்தார்கள் என்பது இங்கே கவனிக்கத்தக்கது) யாரும் வெளிநிலை நின்று (objective) நோக்கும்போது இந்திய அடைமொழி கொண்ட இனக் குழுமத்தை அந்நியர்களாக (Alience) நோக்குகிறார்கள் என்பதை மிகுந்த கவனத்துடன் நோக்க வேண்டி உள்ளது. இந்த அந்நியர் என்ற உணர்வினை அவர்கள் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நிறுவ பல வரலாற்று சான்றுகளை வைக்க முடியும்.

● பெருந்தோட்டத்துறை தொழிலை பிரித்தானியர் ஆரம்பித்த போது அந்நியர்களால் உருவாக்கப்படுவதான ஒரு தொழிற் துறை என்ற உணர்வையே இலங்கை மக்கள் கொண்டிருந்தனர். (இதன்போது பிரித்தானியராட்சியை 'அந்நியராட்சி' என குறிப்பதை மனங்கொள்ள வேண்டும்). தங்களது நிலத்தை அபகரித்த பிரித்தானியர்கள், அந்நிய முதலீட்டைக் கொண்டு மட்டுமல்ல 'அந்நியத் தொழிலாளர்களை'க் கொண்டுவந்தும் தொடங்குகிறார்கள் என்ற உணர்வு மேலிட்டு இருந்துள்ளமையை அவதானிக்க வேண்டும்.

எனவே அப்போது இருந்தே மலையகத் தமிழ் மக்களை இலங்கைக்கு அந்நியர்களாகப் பார்க்கும் மன எண்ணம் தோன்றியிருந்தது.

- இந்த மன எண்ணம் காரணமாக பிரித்தானிய பெருந்தோட்டத்துறை கம்பனிகளின் கீழ் வேலை செய்ய வந்தவர்களை அவர்களே (தோட்ட நிர்வாகமே) பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் இலங்கைக்கு இருந்தது. (இன்றும் கூட 90%) தோட்ட நிர்வாகப் பிடியில் இருப்பதன் வரலாற்றுக் காரணம் இதுதான்)
- முதல் 100 ஆண்டுகளும் பிரித்தானிய தோட்ட முதலாளிகளால் அடிமைகளாக நடாத்தப்பட்ட இந்த மக்களுக்குள் 'அமைப்பாக்க' வெளிச்சத்தை புகுத்தியவர் கோ. நடைசம்யர். 1820-களில் இருந்து இந்தியாவில் இருந்து அழைத்து வரப்பட்ட மக்கள் 1920-களின் பின்னர் தொழிற்சங்க அமைப்பாக்கம் (இலங்கை, இந்தியத் தோட்டத் தொழிலாளர் சம்மேளனம்) அரசியல் அடையாளம் என பெறத் தொடங்குகின்றனர். (இதே காலப்பகுதியில் இலக்கிய வியாபகம் நாட்டாரியல் கலையில் இருந்து எழுத்துரு இலக்கியங்களுக்குள் வந்த காலம் இதுவே. சிறுகதை, கவிதை, நாவல், பதிப்பு, பத்திரிகை, நாடகம் என்பன இந்த சமூகத்திலே தோற்றம் பெற்ற காலமும் இதுவாகவே உள்ளது)
- இதன் நீட்சியாக 1931-ம் ஆண்டு சர்வஜன வாக்குரிமையின் கீழ் இந்த மக்களுக்கும் வாக்குரிமை வழங்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை எழுந்தது. இதன்போது சிங்களவர், தமிழர், முஸ்லிம் என்று பாராமல் பலரும் அதனை எதிர்த்து உள்ளனர். வாத, விவாதங்களின் பின்னர் இந்த மக்களின் கணிசமானோருக்கு சர்வசன வாக்குரிமையை பிரித்தானியர் வழங்கி உள்ளனர். (1947 வரை கோ. நடைசம்யர் 17 ஆண்டுகள் தொடர்ச்சியாக இந்த மக்களின் பிரதிநிதியாகப் அரசவையில் இருந்துள்ளார். 1936-ம் ஆண்டு தொழில் மற்றும் வர்த்தக அமைச்சராக இந்திய வம்சாவளி தமிழரான பெரி.சுந்தரம் செயற்பட்டுள்ளார்)
- சர்வசன வாக்குரிமை பெற்று பிரித்தானியரின் அரசவையில் அங்கம் வகித்து அமைச்சராக வந்தபோதும் கூட இலங்கையின் 'உள்ளூராட்சி' (Local Government) நிர்வாகத்தில் பெருந்தோட்டத்துறை தமிழ் மக்களை சேர்த்துக் கொள்வதில்லை என இலங்கையர்கள் உறுதியாக இருந்தார்கள். அதற்கு காரணமாக 'அவர்கள் இந்தியர்கள், பிழைப்புக்காக இங்கு வந்தவர்கள். இவர்களை உள்ளூராட்சியில் சேர்த்துக்கொள்ள முடியாது. அவர்களை அழைத்து வந்த துரைமார்களே அவர்களது சேம நலன்களை பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்' என உறுதியாக மறுத்து உள்ளனர். சிறிமா - சாஸ்த்திரி ஒப்பந்தத்துக்கான காரணத்தை விளக்கி சிறிமா பண்டாரநாயக்காவினால் அப்போதைய பிரித்தானிய ஆளுநருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் இது விரிவாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்த மக்கள் எந்த வகையிலும் எமது உள்நாட்டு மக்களுடன் இரண்டரக் கலக்கச் செய்ய முடியாதவர்கள் என சிறிமா விளக்கம் அளித்துள்ளார்)
- இவ்வாறு உள்ளூராட்சி நிர்வாகத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படாததன் காரணமாக அப்போதைய கம்சபா (கிராம சபை) முறைமையில் இந்த மக்கள் உள்வாங்கப்படவில்லை. 'தோட்ட நிர்வாகங்கள்' தான் இவர்களது சேம

நலன்களைப் பார்க்க வேண்டும் என 'பிரதேச சபை' முறைக்குள் உள்வாங்கப்படாது விட்டார்கள். (பிரதேச சபைச் சட்டத்தின் இந்தப் பிரச்சினை 2018-ம் ஆண்டுதான் பாராளுமன்றில் திருத்தப்பட்டது)

- கிராமசபை (கம்சபா) முறைமைக்குள் உள்வாங்கப்பட்ட பாத மலையகப் பெருந்தோட்டத்துறை மக்கள் 'தோட்ட நிர்வாக முறைமையின் கீழ் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டதனாலேயே தோட்ட வீடமைப்பு (Estate Housing) தோட்டப்பாடசாலை (Estate School), தோட்ட சுகாதாரம் (Estate Health), தோட்டப் பாதை (Estate Road), தோட்டத் தபால் (Estate Post) என எல்லாமே தோட்டத்தின் பொறுப்பில் இயங்கி வரும் மரபு காணப்படுகிறது. அரசு (State) செய்ய வேண்டிய பணிகளை தோட்டம் (Estate) செய்யும் முறைமையின் காரணமாக இந்த மக்கள் இலங்கையில் தேசியமயப்படுவதில் இருந்தே விலக்கி வைக்கப்பட்டவர்கள் ஆனார்கள்.
- இந்த விலக்கி வைத்தல், சர்வஜன வாக்குரிமை, உள்ளூராட்சி நிர்வாகம் என ஆரம்பித்து 1943-ம் ஆண்டு அறிமுகம் செய்யப்பட்ட இலங்கை மக்கள் அனைவருக்குமான இலவசக் கல்வியில் இருந்தும் விலக்கி வைக்கப்பட்டார்

கள் என்பது மிகவும் குறிப்பான தகவல். பெருந்தோட்டத்துறைப் பகுதியில் வாழ்ந்த மக்களுக்கு இலவச கல்வியோ, பாடசாலையோ, பாடவிதானமோ ஆசிரியர் சேவையோ, அவர்களுக்கான சம்பளமோ அரசாங்கத்தால் வழங்கப்படவில்லை. மாறாக தோட்ட பாடசாலை முறைமையிலேயே கல்வி வழங்கப்பட்டது. (இன்றும் கூட இதன் நீட்சியாக பெருந்தோட்டப் பாடசாலை அலகு (Plantation Schools Unit) எனும் பிரிவு கல்வி அமைச்சில் இயங்கி வருகிறது.

- 1987-ம் ஆண்டு மாகாண சபை முறைமையை இந்தியாவின் தலையீட்டோடு இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வாக முன்வைத்தபோதும் இந்திய வம்சாவளியினரான மலையகத் தமிழ் மக்களுக்கு எவ்வித உரிமையும் வாய்ப்பும் ஏற்படுத்தப்படவில்லை. மாறாக மாகாண சபைகளுக்கு வலு சேர்ப்பதற்காக கிராம சபைகளை பிரதேச சபைகளாக மாற்றம் செய்து கொண்டுவரப்பட்ட சட்டத்திலேயே பெருந்தோட்டத்துறை மக்கள் விலக்களிக்கப்படுகிறார்கள் (கம்சபாவின் தொடர்ச்சியாக) என்பதைக் கூட கவனிக்காமல் விட்டார்கள்.
- 1972-ம் ஆண்டு குடியரசானதோடு காணி உச்சவரம்பு சட்

டத்தைக் கொண்டு வந்து பிரித்தானிய கம்பனிகளை முழுமையாக வெளியேற்றிய இலங்கை அரசு பெருந்தோட்டங்களை அரசு தோட்டங்களாக்கியது. அப்போதும் கூட அந்த மக்களின் சமூக நிர்வாகத்தை அரசு பொறுப்பேற்கவில்லை. மாறாக அரசு பெருந்தோட்ட யாக்கம் (SLSPC), மக்கள் தோட்ட அபிவிருத்தி சபை (JEDB) ஆகிய அரசு கூட்டுத்தாபனங்களின் கீழ் சமூக சேமநலப் பிரிவுகளை உருவாக்கி செயற்படக் கேட்டதே தவிர அரசு பொது இயந்திரத்தில் இந்த மக்களை இணைத்துக்கொள்ளவில்லை. 1970 களில் பிற்கூறுகளில் தவிர்க்க முடியாத வகையில் இலவசக் கல்வி வலையமைப்புக்குள் மாத்திரமே இந்த மக்கள் உள்வாங்கப்பட்டனர். ஏனைய சகலதும் பெருந்தோட்டக் கூட்டுத்தாபனங்கள் கைவசமே என்று ஆனது.

- 1992-ம் ஆண்டு தோட்டங்களைத் தனியார் மயப்படுத்திய போது பெருமளவு தோட்டங்கள் சிறுதோட்ட உடைமையாக (Tea Small Holding) பெரும்பான்மை மக்களுக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டன. தனியார்துறை வசமான தோட்டங்களில் மலையகத் தமிழ் மக்கள் தொடர்ந்தும் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் ஆயினர். பெருந்தோட்டக் கம்பனிகள் 'பிராந்திய பெருந்தோட்டக் கம்பனிகள்'(RPC) எனப் பெயரிடப்பட்டன. அவையனைத்தும் மாதாந்தம் ஒரு தொகையை செலுத்தி இந்த மக்களின் சேமநலனைக் கவனித்து கொள்ளுவன நிதியம் ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது. அதுவே 'பெருந்தோட்ட மனித வள அபிவிருத்தி நிதிய'மாகும் (Plantation Human Development Trust - PHDT). கூட்டுத்தாபனங்களாக இயங்கிய போது சேமநல (welfare) விடயங்களைக் கவனிக்கவென உருவாக்கப்பட்ட அதே முறைமை இப்போது 'டர்ஸ்ட்' (PHDT Trust). மூலம் செய்யப்படுகிறது. எனவே 1992-லும் கூட அரசு இந்த மக்களை நாட்டின் பிரஜைகளாக ஏற்று சேவை வழங்க முன்வராத நிலையிலேயே இந்த மக்கள் இன்னும் தோட்டங்களுடன் போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இத்தகைய பிரச்சினைகளால் தான் தாங்கள் இலங்கை அரசினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட தனியான தேசிய இனமாக அடையாளப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் 'மலையகத் தமிழர்' எனும் எண்ணக்கரு உருவாகிறது. இது ஒன்றும் ஒரே நாளில் உருப்பெற்ற எண்ணக்கரு அல்ல. இதற்கு பின்னால் 200 வருட வரலாறு இருக்கிறது.

கூலி, இந்தியத் தொழிலாளர், பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர், இந்திய வம்சாவளி தமிழர், நாடற்ற தமிழர், மலைநாட்டு தமிழர் என ஒவ்வொரு தலைமுறையிலும் அழைக்கப்பட்டு வந்த மக்களே இப்போது ஐந்தாவது தலைமுறையில் நிலைகொண்டு தம்மை 'மலையகத் தமிழர்' என அடையாளப்படுத்த கலை இலக்கியம், கலாசாரப் பண்பாடு, தொழிற்சங்கம் அரசியல் என எல்லா பக்கத்தினின்றும் அதனை உறுதி செய்ய முயற்சிக்கின்றனர்.

இந்தப் போராட்ட பயணத்தில் அங்கம் பெறாமலே, தம்மை அடையாளப்படுத்தும் கலை, இலக்கிய, கலாசார, பண்பாட்டு, தொழிற்சங்க, அரசியல் செல்நெறிக்குள் தங்களை இணைத்துக் கொள்ளாதவர்கள் 200 வருடமல்ல அதற்கு முன்னரும் பின்னரும் கூட இந்தியாவில் இருந்த தாம் வந்த காரணத்துக்காக தம்மை இந்திய தமிழர் என்றோ இந்திய வம்சாவளி தமிழர் என்றோ அழைத்துக்கொள்வதில் எந்த ஆட்

சேபனையும் இல்லை.

மலையகத் தமிழர் என அதனை உருவாக்கிய தலைமுறையினரின் அடுத்த தலைமுறையினர் தம்மை நிலைநிறுத்த முற்படும்போது அதனை மறுப்பது அல்லது எதிர்ப்பது வேடிக்கையானது. சாரல் நாடான் குறிப்பிடுவது போல புவியில் எல்லைகள் கடந்து உணர்வு பூர்வமாகவும் அறிவு பூர்வமாகவும் அணுக வேண்டிய விடயம் இது.

எனவே தம்மை அடுத்த நூற்றாண்டிலாவது ஒரு தேசிய இனமாக அங்கீகரிக்க இந்த 'இலங்கை மலையகத் தமிழர்' என அடையாளம் மிக மிக அவசியமானதாகும். இதனை நடைமுறைப்படுத்த அவசியமான அரசியல் முன்னெடுப்புகள் வேண்டப்படுகின்றன.

மலையக மக்களின் காணி உரிமையையும் அதனை முன்னிறுத்திய அரசியல் முன்னகர்வின் அவசியமும்:

இலங்கைவாழ் மலையகத் தமிழ் மக்கள் குறித்த வரலாறு, பன்முகப்பார்வையில் பார்க்கப்படக்கூடியது. பல்லின மக்கள் வாழும் இலங்கை நாட்டில் தம்மை ஒரு தேசிய இனமாக அடையாளப்படுத்துவதற்கு மலையகத் தமிழ்ச் சமூகம் பல்வேறு சவால்களை சந்திக்க நேர்ந்துள்ளது. அத்தகைய சவால்களை எதிர்கொண்டவாறே அவர்களது தனித்துவமான கலை, பண்பாட்டு, பாரம்பரியங்களை பேணி வந்துள்ளதோடு தங்களது அரசியல் இருப்பையும் தளம்பல் போக்குடன் தக்கவைத்துக் கொண்டுள்ளனர். எனினும் உழைப்பை விற்று பிழைப்பை நாடாத்தப் பணிக்கப்பட்ட, கட்டுண்ட சமூகமாக வாழ்வதற்கு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட நிலையில், இலங்கை வாழ் மலையகத் தமிழ் மக்கள் இன்னும் அடையப்பட வேண்டிய அடிப்படை இலக்காக நிலம் அல்லது காணி உரிமை காணப்படுகின்றது.

காணி உரிமையின் முக்கியத்துவம்:

ஒரு நாட்டு பிரஜையின் வாழ்வதற்கான காணி உரிமை என்பது அந்த பிரஜையின் இறைமையோடு தொடர்புடையது. அந்தக் காணி நிலம் அற்ற சமூகம் ஒரு நாடோடிச் சமூகமாக அடையாளப்படுத்தப்படுமே அன்றி அது ஒரு தேசிய இனமாக பார்க்கப்படமாட்டாது. இலங்கையில் தாங்கள் அடைந்துகொண்ட அரசியல் எழுச்சியால் பெற்ற வாக்குரிமையை சுதேச அரசாங்கமே பறித்தெடுத்து அவர்களை நாடற்றவர்கள் என்ற நிலைக்கு தள்ளிவிட்ட பின்னரும் கூட, தம்மை அரசியல் ரீதியாக மீள் நிறுவுவதில், மீளவும் குடியுரிமையைப் பெற்றுக்கொள்வதில் வெற்றிபெற்றாலும், தம்மை அர்த்தமுள்ள குடியுரிமையை நோக்கி மலையகத் தமிழ் மக்கள் தமது இருப்பை இலங்கையில் நிலம் சார்ந்து தீர்மானித்துக் கொள்வதில் வரலாற்று ரீதியாக பல்வேறு சவால்களை எதிர்கொண்டு வந்துள்ளனர்.

1948 ஆண்டு பறிக்கப்பட்ட குடியுரிமையை 1977-ம் ஆண்டுக்குப்பின்னர் மீண்டும் சிறு சிறு வழங்கப்பட்டு 2009 ஆண்டு அது அனைவருக்கும் அது கிடைக்கப் பெறும் வரை மலையகத் தமிழ் மக்களது போராட்டம் குடியுரிமைப் போராட்டமாக அல்லது வாக்குரிமை போராட்டமாகவே இருந்தது. எண்

ணிக்கை அடிப்படையில் பார்க்கும்போது இது சுமார் ஐம்பது வருடங்களுக்கு மேல். எனவே 100 ஆண்டுகள் அடிமைச் சமூகமாக இருந்து 30 வருடங்களுக்குள் தொழிற்சங்க அரசியல் உரிமைகளை வென்றெடுத்த சமூகம் மீண்டும் ஐம்பது வருடங்களாக அடிப்படை அரசியல் உரிமையான குடியுரிமையைப் பெற்றுக்கொள்ள பின்னோக்கித் தள்ளப்பட்டமையானது, மலையகத் தமிழ் மக்களின் வளர்ச்சிப் போக்கில் ஏற்பட்ட பின்னடைவாகிறது. அதே நேரம் இந்த சமகாலத்தில் அவர்களுக்கு இருந்த ஒரே அமைப்பாக்கமாக தொழிற்சங்க கட்டமைப்பே இருந்து வந்துள்ளது. எனவே, அவர்களது உரிமைப் போராட்டங்கள் தொழிற்சங்க சட்ட திட்டங்களுக்கு அமைவாக இருந்ததுடன், தங்களது அரசியல் வெளிப்படுத்தல்கையைக் கூட தமது தொழிற்சங்க அமைப்பின் ஊடாகவே வெளிப்படுத்தவும் நேர்ந்தது.

இந்த கால இடைவெளிகளில் மலையக மக்கள் சார்ந்து வாழ்ந்த தேயிலை, ரப்பர் தொழில் துறைகளை நோக்கினால், அதில் ஏற்பட்ட அமைப்பு மாற்றமும் அவர்களை தொழில் ரீதியாக தொடர்ந்தும் போராட்ட நிலையிலேயே வைத்திருக்கின்ற மைய அவதானிக்கலாம்.

1815 முதல் தொடர்ந்தும் பிரித்தானிய காலனித்துவத்துக்கு கீழான வெளிநாட்டு தனியார் கம்பனிகளினாலேயே நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. இலங்கை 1948-ம் ஆண்டு சுதந்திரம் டைந்தபோதும் 1972-ம் ஆண்டு பிரித்தானியர் கட்டுப்பாட்டில் இருந்து முற்றாக வெளியேறி குடியரசாக மாறும்வரை தேயிலை, ரப்பர் பெருந்தோட்டங்களை பிரித்தானிய தனியார் கம்பனிகளே நிர்வகித்து வந்தன. 1972 முதல் 1992 வரை இலங்கை அரசு பொறுப்பேற்றபோதும் 1992-ம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் மீண்டும் உள்நாட்டு தனியாருக்கு நிர்வகித்தை வழங்கியுள்ளது. எனவே தொழில் சூழல் அடிப்படையில் பார்க்கும்போது கூட தொடர்ந்தும் கூலிக்கான உடல் உழைப்பாளர்களாகவே அவர்கள் வைக்கப்பட்டனர். நிலத்துடன் கூடிய வாழ்வாதாரம் ஒன்றை கட்டியெழுப்ப வாய்ப்புகள் வழங்கப்படவில்லை.

இன்றைய நிலையில் அவர்களது தொழிற்சங்க, அரசியல், நிலைமைகளை எடுத்துக்கொண்டால் தொழில்சார் கட்டமைப்பு சீர்குலைவுடன் தொழிற்சங்க கட்டமைப்பு சிதைவடைந்து வந்துள்ளமையை அவதானிக்கலாம். முப்பது வருடங்களுக்கு முன்பு இருந்த தொழிற்சங்க பலம் இப்போது மலையகத்தில் இல்லை. அரசியல் ரீதியாக நாடாளுமன்றம் முதல் உள்ளூராட்சி மன்றம் வரையிலான கீழ்நோக்கிய அதிகார கட்டமைப்பில் பல்வேறு அரசியல் வியூகங்களின் அடிப்படையிலேயே உறுப்புரிமையைக் கொண்டிருக்கின்றனரே தவிர பலமான அமைப்பாக்க முயற்சியினால் அல்ல.

பெருந்தோட்ட முறைமையில் மாற்றம் ஏற்படுகின்றபோது அது சார்ந்த தொழிற்சங்க கட்டமைப்பில் மாற்றம் ஏற்படவும், தேர்தல் முறை மாற்றம் ஏற்படுகின்றபோது அது சார்ந்து அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தில் மாற்றம் ஏற்படவும் வாய்ப்பு உள்ளது. எனவே தொழிற்சங்க, அரசியல் இருப்பு கேள்விக்கு உள்ளாகின்ற நிலையில், மலையகத் தமிழ் மக்கள் தாம் வாழும் நிலம் அல்லது காணி குறித்த கவனக்குவிப்பை வேகப்படுத்த வேண்டிய அரசியல் நகரவின் அவசியம் ஏற்பட்டுள்ளது.

மலையகத் தமிழரும் காணியும்:

மலையகத் தமிழ் மக்களின் அரசியல் இருப்பு என்பது நிலப் பின்புலத்துடன் இதுவரை நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. பெருந்தோட்டங்களில் உழைப்பாளர்களாக இருந்தமையால் அந்த பெருந்தோட்டங்கள் வழங்கிய லைன் (Line) குடியிருப்பு முறையிலான வீடுகளை அவர்களின் வாழிடமானது. அதில் நிலம் என்பதற்கான எந்த ஆதாரமும் இல்லை. அவர்கள் பெருந்தோட்ட கம்பனிகளின் வேலையாட்கள் என்கின்ற தன் அடிப்படையில் அவர்கள் வாழ்வாதார காணிகளின் சொந்தக்காரர்களும் இல்லை.

1972-ல் காணி உச்சவரம்பு சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டதுடன் தொடர்ச்சியாக பிரித்தானியர் வெளியேறியதுடன் பெருந்தோட்டக் காணிகளை பெரும்பான்மை இனத்தவர்களுக்கு பகிர்ந்தளிக்கும் திட்டம் நடைமுறைக்கு வந்தபோது மலையகத் தமிழ் மக்கள் காணிக்கான போராட்டத்தை ஆரம்பித்தாலும், சிவனு லட்சுமணன் போன்ற தியாகிகள் தங்களது உயிரைத் தியாகம் செய்திருந்தாலும் அது தமது 'தொழில் துறை சார்ந்து நிலம் பாதுகாக்கப்படவேண்டும்' என்பதான கோரிக்கையாக அமைந்திருந்ததே தவிர, மலையகத் தமிழ் மக்களாகிய தமக்கு காணி உரிமையாக்கப்பட வேண்டும் என்பதாக மாற்றம் பெறவில்லை.

மேலே சுட்டிக்காட்டிய வரலாற்றுப் பின்புலத்துடன் நோக்கும் போது தாம் இந்த நாட்டில் குடியுரிமை பறிக்கப்பட்டிருந்த நிலையில் அதனை மீள்பெறுவதற்கும், தாம் நாடு கடத்தப்படும் ஒப்பந்தம் ஒன்று செய்யப்பட்டிருந்த நிலையில் தாம் எந்த நாட்டுக்குரியவர்கள் என தீர்மானிப்பதிலேயே அவர்கள் அல்லாடிய நிலையில், தாம் தொழில் செய்யும் பெருந்தோட்டங்கள் முதலாளிய கம்பனிகளின் வசமாக இருக்கையில் தமது அன்றாட வேதனத்துக்காக அவர்கள் இன்னும் போராடிக்கொண்டிருக்கும் நிலையில் அவற்றில் இருந்து மீட்சிபெற முனைப்பு காட்டியுள்ளதையும், தமது காணியுரிமைக்கான போராட்டத்தினை முனைப்புடன் முன்வைத்து தமது அரசியலை முன்கொண்டு செல்லாமைக்கான நியாயங்களையும் புரிந்துகொள்ள வேண்டியுள்ளது.

எனினும், தாம் இலங்கையில் வாக்களிக்கும் உரிமையுள்ள 'இலங்கை குடிமக்கள்' என்பது உறுதி செய்யப்பட்டுவிட்ட நிலையில், தாம் இந்தியா திரும்பி செல்லவேண்டிய தேவை இல்லை எனும் நிலை உறுதிப்படுத்தப்பட்டுவிட்ட நிலையில் தம்மை நிலம் சார்ந்த தேசிய இனமாக நிறுவிக்கொள்ள வேண்டிய தேவை இருக்கின்றது. அதனை அரசியல் ரீதியாக முன்னிறுத்தி செயற்பட வேண்டிய அவசியமும் இருக்கிறது. இன்றைய நிலையில் பின்வரும் வடிவங்களில் மலையகத் தமிழ் மக்கள் தமது காணியுரிமைக்கான அல்லது நிலம் சார் கோரிக்கைகளை முன்னிறுத்தி தமது அரசியலை முன்னகர்த்த வேண்டிய அவசியம் உள்ளது.

- வீட்டுரிமைக்கான காணி (Land for Housing)
- வாழ்வாதாரத்துக்கான காணி (Land for Livelihood)
- அரசியல் இருப்புக்கான (இறைமை) நிலம் (Land for Sovereignty)

வீட்டுரிமைக்கான காணி (Land for Housing):

வீட்டுரிமைக்கான காணி விடயம் பல்வேறு விமர்சனங்களுக்கு மத்தியில் இப்போது ஓர் அரசியல் நகர்வாக முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகின்றது. லயன் குடியிருப்புகளில் காணி உரித்து இல்லாது இருநாறு வருட காலம் வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட மக்களுக்கு தனிவீடுகளை அமைப்பதற்கான ஏழு பேர்ச்ச காணியை காணி உறுதியுடன் வழங்கவேண்டும் எனும் அரசியல் நகர்வு அவ்வப்போது எழுந்து இதனை முன்னிறுத்திய ஓர் அரசியல் நகர்வு இடம்பெறுவதை அவதானிக்கலாம். அரசியல் மட்டத்தில் லயன் வீடுகளுக்கு பதிலாக தனிவீடுகள் என்கின்ற அடிப்படையிலேயே ஏழு பேர்ச்சஸ் காணி விவகாரம் கையாளப்பட்டுள்ள நிலையில், லயன் வீட்டில் வசிக்கும் (Residents of Line Rooms) நேரடியாக இப்போது தொழில் செய்வோர் அதேநேரம் நேரடி தோட்டத் தொழிலாளர் அல்லாதோர் ஆகியோருக்கு ஏழு பேர்ச்சஸ் காணியில் வீடுகளை அமைப்பதற்கான வாய்ப்புகள் அமைச்சரவை பத்திரங்கள் (2016), வரவு செலவுத்திட்ட அறிக்கைகள் (2017) ஊடாக உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆனால் அதில் தொடர்ச்சித் தன்மை (Consistency), நிலைபேறானதன்மையுடன் (Sustainability) மலையக அரசியல் தொடர்ந்தும் தமது பலத்தையும் அழுத்தத்தையும் பிரயோகிக்க வேண்டும்.

2015-2020 காலப்பகுதியில் 7 பேர்ச்சஸ் வீடமைப்பு நிலம் குறித்து எழுந்த எழுச்சி 2020 க்குப்பின் '10 பேர்ச்சஸ் அமைச்சரவை அனுமதி' என மார்தட்டிக்கொண்டாலும் அத்தகைய ஒரு அமைச்சரவை பத்திரத்தையோ அல்லது நடைமுறையில் 10 பேர்ச்சஸில் அமைந்த வீட்டுத்திட்டத்தையோ இன்று வரை காணக்கிடைக்கவில்லை (இந்தக்கட்டுரை எழுதப்படும் நாளில் கூட அத்தகைய அமைச்சரவைப்பத்திரம் ஒன்று குறித்த கதையாடல் இடம்பெறுகிறது). இருநாறு ஆண்டுகால மலையக மக்களின் வரலாற்றில் ஏழு பேர்ச்சஸ் வீடமைப்புக் காணியை வென்றெடுக்கும் போராட்டம் கூட, குறைந்தபட்சம் இன்னும் இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு தொடர் அழுத்தங்களுடனும் செயற்பாடுகளுடனும் முன்கொண்டு செல்லப்படுவதனால் மாத்திரமே சாத்தியமாக முடியும்.

வாழ்வாதாரத்துக்கான காணி (Land for Livelihood):

வாழ்வாதாரத்துக்கான காணித் தேவை என்பது தொழில் நிலைமையுடன் தங்கியிருக்கின்றது. தற்போதைய நிலையில் பெருந்தோட்டங்களில் தொழிலாளர்களாக வாழ்வோர் அல்லது ஏற்கனவே தொழிலாளர்களாக இருந்தோர் ஆகியோரை இலக்குவைத்து வாழ்வாதாரத்திற்கான காணிகள் குறித்து பேசப்படவில்லை. உண்மையில் தோட்டப் பகுதிகளில் வாழும் பத்துலட்சம் மக்களில் சுமார் ஐந்து லட்சம் அளவானவர்கள் தொழிலாளர்கள் என்கின்ற நிலைதான் உள்ளது. எனினும் பெருந்தோட்டத் தொழில் துறை தேயிலை, ரப்பர் ஆகியன தொடர்ந்தும் சரிவுப்போக்கில் செல்வதன் காரணமாக தொழில் வாய்ப்பினை இழந்தோர் தமது வசிப்பிடங்களாக லயன் அறைகளைக் கொண்டிருக்கின்ற அதே சந்தர்ப்பத்தில் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களாக அல்லாமல் வேறு தொழில்களை செய்கின்றனர்.

இவர்களுக்கும் நிரந்தரத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கும்

வீடமைப்புக்கு மாத்திரமின்றி வாழ்வாதாரத்துக்கும் காணிகள் அவசியமாகின்றன. ஆனால் பெருந்தோட்ட நிர்வாகங்களையும் பராமரிப்புகளையும் கைகழுவிவரும் அரசு, தனியார் நிறுவனங்களின் போக்கினை பார்க்கும் போது தற்போது தோட்டங்களில் தொழிலாளர்களாக வாழ்வோருக்கு குறுங்கால ஒப்பந்த (Short term contracts) அடிப்படையில் வழங்குவதற்கு எத்தனிக்கப்படும் வெளியகப்பயிரிடல் (Out grower system) முறையினை 'நிலத்துடன் கூடியதாக' வென்றெடுக்க வேண்டியது இன்றியமையாததாகின்றது. இதுவே இந்த மக்களை எதிர்காலத்தில் சிறுதோட்ட உடமையாளர்களுக்குவதற்கான அடிப்படையை ஏற்படுத்தும். மலையகத் தமிழ் மக்களின் வாழ்வாதாரத்துக்காக காணி என்பது அவர்களை 'சிறுதோட்ட உடமையாளர்களுக்குதல்' எனும் தீவர அரசியல் கோரிக்கை முன்னகர்வின் அடிப்படையில் முன்கொண்டு செல்லப்பட வேண்டியது.

அரசியல் இருப்புக்கான (இறைமை) நிலம் (Land for Sovereignty):

முன்றாவதாக அரசியல் இருப்புக்கான நிலம் (Land for Sovereignty) என்று வரும்போது மலையகத் தமிழ் மக்கள் சார்ந்து வாழும் பிரதேசங்களில் இருந்து தொகுதிவாரியாக தேர்தல்களில் தங்களது பிரதிநிதிகளை தெரிவு செய்யும் வாய்ப்பு குறித்து அவதானிக்கப்படுகின்றது. நடைமுறையில் உள்ள முற்றுமுழுதான விகிதாசார முறை மாற்றப்பட்டு விகிதாசாரமும் தொகுதிவாரியும் இணைந்த கலப்பு முறை தேர்தல் முறைமையே எதிர்காலத்தில் வரக்கூடிய சாத்தியங்கள் உள்ள நிலையில் மலையகத் தமிழ் மக்கள் செறிந்து வாழும் தொகுதிகளை உருவாக்குவதில் உள்ள சவால்களையே அரசியல் இருப்புக்கான நிலம் என்கின்ற அடிப்படையில் பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

1947-ம் ஆண்டு எழு உறுப்பினர்களை பாராளுமன்றில் கொண்டிருந்தபோது எங்கெல்லாம் தொகுதிகள் வென்றெடுக்கப்பட்டனவோ அங்கெல்லாம் இப்போது தொகுதி அடிப்படையில் ஒரு உறுப்பினரை வென்றெடுக்கும் சாத்தியமே இல்லை. மேலே சொல்லப்பட்ட பல்வேறு அரசியல் சார்படங்களும் ஒப்பந்தங்களும் நாடு கடத்தல்களும், அபிவிருத்தித் திட்டங்களும் உள்ளாட்டு இடப்பெயர்வும் மலையகத் தமிழ் மக்களின் அரசியல் இருப்புசார்ந்த நிலத்தினை கேள்விக்குள்ளாக்கி வைத்திருக்கின்றன.

இப்போதைய நிலையில் நுவரெலியா மாவட்டத்தில் மாத்திரமே குறைந்தபட்சம் இரண்டு தொகுதிகள் நிலத்துடன் தொடர்புடைய வகையில் அமைவதற்கான வாய்ப்பு இருக்கின்றது. ஏனைய எல்லா மாவட்டங்களிலும் சிதறிவாழும் மலையக மக்கள் குறித்த ஒரு தொகுதிக்குள் உள்ளடக்கப்பட முடியாத நிலையியே உள்ளது. இப்போதும் கூட நுவரெலியா மாவட்டத்தில் இருந்து தெரிவாகக் கூடிய பாராளுமன்ற பிரதிநிதித்துவ எண்ணிக்கையின் ஊடாகவே முழு மலையகத்துக்குமான (ஏழு மாவட்டங்கள்) அரசியல் குரலாக ஒலிக்க முடிகின்றது.

இந்த நிலையில் நிலம் சார்ந்த அரசியல் இருப்பு என்பது முன்னைய இரண்டையும்போல பிரஜைசார்ந்த நிலப்பிரச்சி

னையாக இல்லாமல் ஒட்டுமொத்த மலையக சமூகத்தின் அரசியல் இருப்பு குறித்த ஒரு கேள்வியைத் தோற்றுவிக்கின்றது. மறுபுறமாகக் கூறினால் மலையக மக்களுக்கான அரசியல் அதிகாரப்பகிர்வுடன் கூடிய ஒரு விடயமாக இந்த அரசியல் இருப்புக்கான காணி அல்லது அரசியல் இறைமைக்குரிய காணி என்ற அம்சம் பார்க்கப்படவேண்டியது. நிலத்தொடர்பற்ற வகையில் வாழும் (Non contiguous) மலையகத் தமிழ் மக்களின் அரசியல் உரிமைகளை அதிகார் பகிர்வோடு கூடிய அரசியல் உரிமையாக வென்றெடுப்பதற்கான அடிப்படையை இந்த காணி உரிமையே தீர்மானிக்கப்போகிறது. இதனை அடிப்படையாகக் கொள்ளாமல் 'சமுதாய சபை' (Community Council) போன்ற நிலத்தை அடிப்படையாகக் கொள்ளாத அதிகாரப் பகிர்வு கோரிக்கையானது, இதுவரை காலமும் இந்த மலையகத் தமிழ் மக்கள் நகர்த்திவந்த அரசியலை மலினப்படுத்துவதாக அமைந்துவிடும்.

முடிவுரை:

இருநூறு ஆண்டு கால மலையகத் தமிழ் மக்களின் இலங்கை வரலாற்றில் முதல் நூறு வருடங்கள் தம்மை உழைப்பை விற்கும் தொழிலாளர்களாகவும், அடுத்த இருபத்தைந்து வருடங்களை தமது தொழிற்சங்க அரசியல் அமைப்பை கட்டியெழுப்புவதற்கும் பயன்படுத்திய மலையக சமூகம் சுதந்திரத்துக்கு பின் சுமார் ஐம்பது வருடங்கள் தமது குடியரிமைக்கான போராட்டத்தை நிலத்துடன் கூடியதாக முன்னெடுக்காது, அது பிரஜைவரிமை அல்லது வாக்குரிமை என்பதை காசித்ததுக்குள் மாத்திரம் மட்டுப்படுத்திவிட்ட நிலையில் தமது நாடு (அடையாளம்) இலங்கையா, இந்தியாவா என தீர்மானிப்பதில் சுமார் இருபத்தைந்து வருடங்களை கழித்த போது நிலம் குறித்த சிந்தனை எழுவதற்கு வாய்ப்பு இல்லாத நிலையில் அடுத்து வந்த நாற்பது வருடங்களை அமைச்சுப்பதவிசார் அபிவிருத்தி அரசியலுக்கு பயன்படுத்திவிட்ட நிலையில் இதற்கு முன்னதான காலப்பகுதியில் அவர்கள் மீது திணிக்கப்பட்ட வெவ்வேறு அழுத்தங்கள் தமது நிலம் குறித்த சிந்தனையை மழுங்கடித்தன அல்லது வேறு திசைக்கு திருப்பியிருந்தன என்று கொள்ளலாம். கடந்த முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இலங்கையில் நடைபெற்ற உள்ளாட்டு யுத்தமும் நிலம் சார்ந்தது என்கின்ற அடிப்படையில் அதனையும் முன்னெடுத்தவர்களும் தமிழர்கள் என்கின்ற போது அதே நாட்டில் வாழ்கின்ற இன்னுமொரு தமிழ்ச் சமூகமும் நிலம் சார்ந்த அரசியல் கோரிக்கை ஒன்றை முன்வைத்து இயங்கும் அரசியல் சூழல் அமையாத சந்தர்ப்பத்தில், இப்போதுதான் நிலம் குறித்த சிந்தனையுடன் உரிமைசார் அரசியல் செல்நெறிக்குள் செல்லவேண்டிய நிலையில் மலையகம் உள்ளது.

எனவே மலையகத்தில் காணி உரிமையை முன்னிறுத்திய அரசியல் முன்னகர்வினை அழுத்தமாகக் கையாளும் ராஜதந்திரமான அரசியல் முன்னெடுப்புகள் மாத்திரமே மலையகத் தமிழ் மக்களின் இருப்பு, அடையாளம், வீட்டுரிமை, வாழ்வாதார உரிமை மாத்திரம் அல்லாது அவர்களது அரசியல் இருப்பையும் இலங்கையில் உறுதி செய்வதாக அமையும்.

thilagar@thaiivedu.com

மலையக வாய்மொழி இலக்கியமும் பண்பாட்டுக் கூறுகளும்

— வே. இராமர்

மனிதர் மொழியைப் பயன்படுத்திய காலம் தொடக்கம் அவன் பெற்ற அனுபவங்களை மற்றவருக்கு சொல்லத் தொடங்கியது முதல் வாய்மொழி இலக்கியம் வளரத் தொடங்கியது. இதனாலேயே வாய்மொழி இலக்கியம் மூத்த இலக்கிய வடிவமாக அமைந்தது. எழுத்து இலக்கியம் வளர்வதற்கு முன்னோடியாக வாய்மொழி இலக்கியம் இருந்தமையால் ஒவ்வொரு மொழியின் அடையாளமாகவும் பண்பாட்டுக் கூறுகளின் இருப்பிடமாகவும் இருப்பது வாய்மொழி இலக்கியமாகும். எனவேதான் ஓர் இனத்தின் அடிப்படைப் பண்பாட்டை அறிந்துகொள்ள வாய்மொழி இலக்கியங்கள் முக்கிய பங்காற்றுகின்றன.

'வாய்மொழி பாடல்கள் பற்றிய ஆய்வு இல்லாது எழுதப்படுகின்ற மக்களைப் பற்றிய ஆய்வு பூரணத்துவம் பெறாது அமைந்து விடுவதுண்டு.' ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பாடல் நாட்டார் பண்பாட்டு மதிப்புரைகளுக்கு ஏற்ப ஒத்திருக்கிறது. எனவே நாட்டுப் பாடலின் பொதுத்தன்மை அதன் சிருஷ்டியில் இல்லை பரவதலில் தான் இருக்கிறது என்று Folk Song in English என்ற நூலின் ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

அந்த வகையில் மலையக மக்கள் என்பவர் யார்? என்று வினா எழுகிறது. பொதுவாக இலங்கையில் வடக்கு கிழக்கு போன்ற பிரதேசங்களில் தமிழர்கள் பண்டைய காலம் முதல் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். எனவே, அவர்கள் இலங்கையின் பூர்வீக குடிகள். ஆனால் மலையக மக்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து ஆங்கில ஆட்சியாளர்களால் குடி பெயர்த்து கொண்டு வந்து குடியேற்றப்பட்டவர்கள். அவர்கள் தமிழ்நாட்டு மக்களோடு பிறப்பியல் ரீதியான கலாசார ரீதியிலான தொடர்பினை பேணி வந்த போதும் வாழ்வியல் முறையில் அவர்களை விட வேறுபட்டவர்கள். இந்த இருநூறு ஆண்டுகள் அவர்களை அவ்வாறு வேறுபடுத்தி வைத்து இருக்கிறது. இவர்கள் இலங்கைத் தமிழர்களில் இருந்தும் வேறுபட்டவர்கள். இவர்களுக்கான வாழ்வியல் தளம், மொழி, வழிபாடு, கலை, கலாசாரம் என்பவற்றின் அடிப்படையில் தமிழ் பேசும் மக்களில் இருந்து இவர்கள் தனித்துவமானவர்கள்.

தமிழர்களுக்கான தனித்துவமான கலை கலாசார பாரம்பரியங்கள் இருக்கின்றன. தனித்துவமான அடையாளங்கள் இருக்கின்றன. இது வாழ்வியலோடு பின்னிப் பிணைந்த ஒன்றாக காணப்படுகிறது. இது நகரம், கிராமம் என்பவற்றுக்கு இடையில் பாரிய வேறுபாடுகளையும் கொண்டது. கிராமிய வாழ்க்கையோடும் சம்பந்தமில்லாத இன்னொரு வாழ்வியல் தளத்தை புதிய பண்பாட்டை உருவாக்கிக் கொண்டபடியால்,

இம்மக்களின் வாழ்வியல், மொழி, கலை, பண்பாடு என்பன தமிழர்களிடத்தில் இருந்து தனித்துவம் பெறுவதை மலையக வாய்மொழிப் பாடல்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

ஏனைய சமுதாயத்தில் வாய்மொழிப் பாடல்கள் இருந்தும் மலையக வாய்மொழி பாடல்கள் தனித்துவம் உடையதாக காணப்படுகின்றன. இவர்கள் ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்களால் தமிழ்நாட்டில் இருந்த கிராம மக்களை மண்ணோடு பிடுங்கி வந்து இலங்கையின் மலைமேடுகளில் மீள் நடுகை செய்யப்பட்டவர்கள். இந்த வாழ்வியல் சூழல் இவர்களுக்கு புதுமையானது. இருள் சூழ்ந்ததாக இருந்தது. இத்தகைய சூழ்நிலையில் பிறந்த பாடல்கள் தான் மலையக வாய்மொழி பாடல்கள். இவை பல்வேறு வகைப்பட்டன. உழைப்பு. உழைப்பு தான் எம் மக்களின் உயிர் நாடி. எனவே, இம்மக்களின் வாழ்வில் உழைப்போடு தொடர்புடைய பாடல்கள் மிக அதிகமாக காணப்பட்டன. அந்த உழைப்பு ஏற்படுத்திய சுகமைகள் மனக்குமுறல்கள், சோகம், அடக்குமுறை, அதனோடு சேர்ந்த வாழ்வியல் போராட்டங்கள், இப் பாடல்களின் மூல நாதமாக விளங்கின. இவற்றோடு இணைந்த வழிபாட்டு முறைகள் சடங்கு, திருமணம், குழந்தை பிறப்பு, தாலாட்டு, ஒப்பாரி, கும்மி, கோலாட்டம், கதைப் பாடல்கள் என்பன மிகவும் முக்கியத்துவம் உடையதாக காணப்பட்டன, புதுமையானவையாகவும் இருந்தன.

இதைப் பற்றிய பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்களின் கருத்து கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது. 'மலையக வாய்மொழி பாடல்கள் அந்த மக்கள் கூட்டத்தின் வரலாற்று சான்றுகளாக மட்டுமின்றி அவர்களின் கனவுகளின் லட்சிய குரலாகவும் விளங்கியன' என்றார். இன்னொரு அறிவியல் அறிஞர் 'வாய்மொழிப் பாடல்கள் அடிமைகள் வெளி உலகத்திற்கு சொல்லத் துடிக்கின்ற தகவல்களைக் கொண்டவைகள்' என்றார். இக்கூற்றுக்களில் இருந்து, வாய்மொழிப் பாடல்கள் அவை பேசும் வாழ்வியல் கூறுகளை பற்றிப் பார்த்தால், இம் மக்கள் நிரந்தரமாக்கப்பட்ட கூலித் தொழிலாளர்கள். இதிலிருந்து முற்றிலுமாக விடுபட முடியாமல் இருநூறு ஆண்டுகள் இக்கூலி தொழிலில் நிலைத்திருக்கிறார்கள். இந்த இருண்ட வாழ்வியல் சூழல் இம்மக்களின் உள்ள குமுறல்களை அடக்கி வைக்க முடியவில்லை. தொழிலாளர் வர்க்கத்துக்குரிய குணாம்சங்களை அது வெளிப்படுத்தவும் தவறவில்லை. இங்கு நிலையான அடக்குமுறையும் அதிகாரக் கட்டுப்பாடும் இருந்தமையால், இவர்களின் கதறல் குரலாக இவை அமைந்து விடுவதும் உண்டு. இதைப்பற்றி ஆய்வறிஞர் சாரல் நாடன் பின்வருமாறு கூறுவார்.

'வெளி விழி உலகத்துக்கு இதுவரை அறிமுகப்படுத்தப்பட

டாத அவர்களின் ஆசைகளையும் கனவுகளையும் இந்தப் பாடல்கள் உள்ளடக்கி இருக்கின்றன'

அந்த வகையில் இப்பாடல்கள் தாய் மண்ணை பிரிந்து சோகம் நிறைந்த மனநிலையோடு கப்பலில் ஏறி இந்த நாட்டுக்கு வந்தவர்கள் பல்வேறு சூழ்நிலையில் அடக்கப்பட்டு இருந்தாலும் தான் பிறந்த மண்ணை நெஞ்சோடு நினைத்து உள்ளம் குமுறுவதை இப்பாடல் பின்வருமாறு பதிவு செய்கிறது:

'அடி அளந்து வீடு கட்டும் - நம்ம ஆண்ட மனை அங்கிருக்க பஞ்சம் பிழைப்பதற்கு பாற்கடலை தாண்டி வந்தோம் கடல் கடந்து கடல் தாண்டி இங்கு வந்தோம் காலம் செழிக்க நாம காணி போய் சேரலையே'

இந்த பாடல் தாய் மண்ணை விட்டு வந்த போது அவர்களின் உள்ளத்தில் இருந்த சோகங்கள் இன்னும் மனதில் ஒட்டிக் கொண்டு இருக்கிறது என்பதை பதிவு செய்கிறது.

'வாடை அடிக்குதடி வடகாத்து வீசுதடி செந்நெல் மணக்குதடி சேர்ந்து வந்த கப்பலிலே'

இங்கு புலம் பெயர்ந்து வந்தவர்களில் பெரும்பாலானோர் நிலமற்ற நிலமிருந்தும் வசதிகளற்ற கூலி விவசாயிகள். ஆனாலும் தன் தாய் மண் மீது இவர்கள் கொண்டிருந்த நேசம் அந்நியர்களாக பார்க்கப்பட்டும், தீண்ட தகாதவர்களாக ஓரங்கட்டப்பட்டிருந்தும் மண் மீது கொண்ட நேசத்தை பாசத்தை அவர்களால் மறக்க முடியாத மன நிலைமையை, இந்த பாடல்கள் எடுத்துக்காட்டி விடுகின்றன. இவ்வாறு கப்பலில் இருந்து இறங்கி கால்நடையாக கொண்டு செல்லப்பட்ட போது அவர்களின் வேதனை உருவாக்கிய பாடல்களாக, இப்பாடல்கள் மலையக மக்கள் மத்தியில் இன்னும் நிலைத்திருக்கின்றன.

'அட்டப் பெருங்கடியும் அருக வழிநடையும் கட்டையிடறுவதும் காணலாம் கண்டியிலே'

கண்டியானது இலங்கை மத்தியில் இருக்கின்ற பாரம்பரிய பண்பாட்டை கொண்ட ஒரு நகரம். இறுதிக் காலம் வரை தமிழ் நாயக்கர்களால் ஆளப்பட்ட தனி ராஜ்யம். ஆங்கிலேயருக்கு பெரும் அச்சுறுத்தலாக இருந்த ராஜ்யம். மலைகளால் சூழப்பட்ட நகரம். இந்த மலை சூழ்ந்த பிரதேசங்களில் இம்மக்கள் அதிகமாக குடியமர்த்தப்பட்டதால் இலங்கையில் இந்தியத் தமிழரை கண்டியின் பேரை சொல்லி அழைக்கும் வழக்கம் இருந்தது. இதனால்தான் மலையக வாய்மொழி பாடல்களில் கண்டி தொடர்பாக அதிகமான பாடல்கள் உருவாகின.

'கண்டி, கண்டி ஏங்காதிங்க கண்டபேச்சு பேசாதீங்க கண்டியில் பட்ட பாட்டை கண்டவங்க சொல்லுவாங்க'

மலைநாடு நோக்கி வந்த மக்கள் தொழில் நிமித்தம் ஒவ்வொரு வெள்ளைக்கார துரைமார்களுக்கும் தேவைக்கு ஏற்றாற்போல் பகிர்ந்து அளிக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் வாழத் தொடங்கிய இடம் தோட்டங்கள் எனப்பட்டது. இதனால் இவன் 'தோட்டக் காட்டான்' என்றும் அழைக்கப்பட்டான். அந்தத் தோட்டங்கள் சுமார் 960-க்கு மேல் கண்டிப் பிரதேசத்தில் இருந்ததாக அறிய முடிகிறது. இந்த தோட்டங்களை மையப்படுத்தி உருவாக்கிய பாடல்களை தொழில் பாடல்கள் என்றே அழைக்கின்றோம். இங்கு அவர்களின் சூழல் அவர்களுக்காக உருவாக்கி தந்த இந்த பாடல்கள் அம்மக்களின் சொந்த அனுபவத்தில் பட்டுத் தெறித்த பாடல்கள் ஆகும்.

தேயிலைக் கொழுந்தெடுக்க காலை ஏழு முப்பது மணிக்கு எல்லாம் கடும் குளிரானாலும் கொட்டும் மழையாக இருந்தாலும் வேலைக்கு செல்ல வேண்டும். கொழுந்துக் கூடை நிறைய வேண்டும். கொழுந்தைப் பறிப்பதற்கு முன்பதாக அவர்கள் இறைவழிபாட்டோடு அந்த வேலையை தொடங்குவார்கள். அந்த பாடல் பின்வருமாறு இருக்கும்:

'பொலி பொலி பொலி தாயே பொலி பொலி பொலி தாயே பொலி'

என்று முதல் பிடி எடுத்து, மற்றவர்களின் வாய்களை எல்லாம் மூடச் செய்து கூடையில் இடுகின்ற மரபு, இந்த தொழிலின் மீது அவர்கள் கொண்டிருந்த பற்றினைக் காட்டுகிறது. ஆரம்பத்தில் கோப்பித் தொழிலோடு ஆரம்பமான தொழில் பாடல்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. கோப்பி காலத்தில் அவர்களது மன உணர்வுகளை இந்தப் பாடல் இவ்வாறு பாடுகிறது.

'கூணி அடிச்ச மல கோப்பி கண்ணு போட்ட மல அண்ணனை தோத்த மல அந்தா தெரியுதடி'

இந்தப் பாடல் மலையக மக்கள் தம் மண் மீது பற்றும் பாசமும் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைக் காட்டி விடுகிறது. ஊரை இழந்து உறவுகளை இழந்து, பிழைக்க வந்த இடத்தில் மண்ணுக்காக அண்ணனை தொலைத்தார்கள் என்பதும் அந்த மன வலியை துல்லியமாக பதிவு செய்து விடுகிறது. இவ்வாறு கோப்பிக் காலத்தில் பல்வேறு பாடல்கள் பாடப்பட்டுள்ளன.

'கோண கோண மலையேறி கோப்பிப்பழம் பறிக்கையில் ஒரு பழம் தவறிச்சின்னு உதைச்சானய்யா சின்னதுரை'

என்ற பாடல் கோப்பிகால மன உணர்வுகளை தந்து விடுகிறது. இங்கு உழைப்புச் சுரண்டலும் அதிகார அடக்குமுறைக்குள்ளும் தாம் பட்ட வேதனையை சொல்லத் துடித்த கருத்துக்களை பதிவு செய்து விடுகிறார்கள். இப்படித்தான் இவர்களுடைய தொழிற் பாடல்கள் ஏனைய நாட்டுப்புற பாடல் வடிவங்களில் இருந்து புதிய வடிவத்தை பெற தொடங்கின. கோப்பிக்காலம் நிறைவடைய தேயிலை காலம் வருகின்ற போது,

'ஸ்டோர்ஸும் கட்டியாச்சு
இன்ஜினரும் பூட்டியாச்சு
இளவட்டம் பொண்ணுங்களா
ஏல பொறுக்க வந்திடுங்க'

'கவ்வாத்து கார்ப்பையா கத்தி வெட்டும்
பாத்திமன்னா கத்தி என்ன மின்னுறது
உங்க கவ்வாத்துதென்ன பிந்துறது.

வெட்டுனாலும் வெட்டு வேண்டி
மேசை வெட்டு வெட்டு வேண்டி
உன் மேல கண்ணு இருந்தா
ஒன்னு இரண்டா வெட்டினா வேண்டி

முன்னூறு ஆளுக்குள்ள
முள்ளு குத்து ஏ சாமி
முள்ளு ரெண்டும் மண்ணுக்குள்ள
உங்க முழிகள் ரெண்டும் என் மேல'

போன்ற பாடல்கள் தொழிலோடு சேர்த்த உணர்வுகளையும்
அவர்களுக்கு இடையில் நடைபெறுகின்ற இணக்கமான வாழ்
வியல் கூறுகளையும் எடுத்துக்காட்டி விடுகின்றன.

'ஓடி ஓடி நிரை பிடுச்சு
ஒரு கூட கொழுந்தெடுத்து
பாவி கணக்கு புள்ள
பத்து றாத்த சொல்லுறானே

எண்ணி எண்ணி குழி வெட்டி
இடுப்புடிஞ்சி நிக்கையில்
வெட்டு வெட்டு என்கிறானே
வேலையத்த கண்காணி

ஆத்தோரம் கொந்தரப்பு
அது நடுவே வல்லாரை
வல்லாரை வெட்டி எல்லோ
வல்லமை குறைஞ்சதய்யா'

போன்றன தொழில் பாடல்களாகும். இப் பாடல்களில் அவர்க
ளது உள்ளத்து உணர்வுகள் அடக்குமுறைகள் அதிகாரத்
துக்கு எதிரான குரல் என்பன காத்திரமாகவே பதியப்பட்டிருக்
கின்றன. தொழிலாளி வர்க்கம் எத்தனை அடக்குமுறைக்குள்
இருந்தாலும் அதற்குரிய போராட்ட குணாம்சங்களை அவர்
கள் ஏதாவது ஒரு வழியில் வெளிப்படுத்தி விடுவார்கள். அந்த
போராட்ட குணாம்சம் கொண்ட எதிர்ப்பு உணர்வுகளையும்
இந்த நாட்டார் பாடல்களில் பதிவு செய்திருப்பது இங்கு
குறிப்பிடத்தக்கது. இவர்கள் தம் மன உணர்வுகளையும் ஆற்
றாமையையும் உள்ளபடியே வெளிக்காட்டி விடுகிறார்கள்.
அதனால் இப் பாடலை பற்றி பேராசிரியர் ஸ்டாலின் பிரவுன்
பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

'இந்த வாய்மொழி பாடல்கள் நீர்ச் சனைகள் போன்றவைகள்,
'ஐயமும் ஆயாசமும் ஏற்படுகின்ற போது மக்கள் இவைக
ளில் முழுகி புத்துணர்வு பெறுகின்றனர். இவை சமுதாய
உணர்வுகளை கைகாட்டிச் சின்னங்களாகக் காட்டக் கூடி
யவை.

தொழில் பாடல்களை ஆராய்ந்த டாக்டர் ச. சண்முகசுந்தரம்
'தொழில் பாடல்களில் தொழிலுக்கு அடுத்த நிலையில் காதல்
இடம்பெறுவதுண்டு.காதல் உணர்வுகள் அவர்களது களைப்பை
எளிதில் போக்கி விடுகின்றன. அத்தோடு மனதில் உற்சாகத்
தையும் உத்வேகத்தையும் எழுப்பி விடுகின்றன' என்றார்.

'அஞ்சு மணி ஆச்சு
ஐயா வர நேரமாச்சு
கொஞ்சி விளையாடாதீங்க
கோழுகாரன் கங்காணி
கொந்தரப்புக்கார குட்டி
கொழுந்தெடுக்கும் சின்ன குட்டி
கொந்தரப்ப கண்டவுடன்
கொழுந்தெடுக்க கூடலையே'

இவ்வாறு மனதுக்குள் அடைந்து கிடக்கும் காதல் உணர்வு
களை தனது தொழில் பாடல்களோடு இணைத்து பாடுகின்ற
போது, அவர்களின் உடல் களைப்பை மறந்து உள்ளம் குதூ
கலிப்பதாக அமைந்துவிடுகிறது. அதேபோல், இவை வேத
னைகளுக்கு வடிகாலாயும் அமைந்துவிடுகிறது. இந்த தொழில்
பாடல்களில் இன்னொரு அம்சம் யாதெனில் கொடுமைக
ளுக்கு எதிராக போராட்டம் செய்யும் குணப் பண்புகளாகும்.
நேரடியாக எதிர்த்துக் குரல் கொடுக்க முடியாத போது தனது
கோபத்தையும் ஆத்திரத்தையும் பாடல் வடிவங்களில் வெளி
யிட்டு விடுகின்றனர்.

'அந்தனா தோட்டம் என்று
ஆசையா நான் இருந்தேன்
உரமூட்ட தூக்கச் சொல்லி
உதைச்சாரே கண்டக்கையா'

கல்லாறு தோட்டத்திலே
கண்டக்கையர் பொல்லாதவன்'

றப்பர் மரமானே
நாலு பக்கம் வாது மானேன்
எரிக்க விறகுமானேன் இங்கிலீஷ் காரனுக்கு
ஏறி போக காரு மானே.

போன்ற பாடல்கள் துரைமார்களின் தந்திரங்களையும் கங்
காணி கண்டக்கையா ஆகியோரின் அதிகாரத்தை எதிர்த்து
நிற்பதாக அமைந்து விடுகின்றன. அதேபோல் இந்த மக்க
ளோடு நேரடியாக தொடர்புபடுகின்ற கங்காணிமார்களின்
முக்கியத்துவத்தை விளக்கும் பாடல்கள் தொழில் பாடல்க
ளில் மிக அதிகமாக இடம்பெற்று விடுகின்றன. இவர்கள் மக்
களின் உழைப்போடு உடலையும் சுரண்டி வாழ்ந்தார்கள் என்
பதற்கு இந்த பாட்டு மிக முக்கியத்துவம் உடையதாக கருதப்
படுகிறது.

'மானு வேட்டையும் ஆடிக்கொண்டு
மயிலு வேட்டையையும் ஆடிக்கொண்டு
கொக்கு வேட்டையாடிக் கொண்டு
குமரி வேட்டையாடுவாராம்'

இவைகள் எல்லாம் மக்கள் இந்த வாழ்வியல் முறையோடு
பட்ட துன்பங்கள், துயரங்கள், அடக்குமுறைகள். இவைக

ளுக்குள்ளே தங்கள் வாழ்வியலை தேடிக்கொண்டவர்கள். அந்த வாழ்வியல் பின்புலத்தில் தான் மலையக மக்களின் இருப்பியலும் பண்பாட்டுக் கூறுகளும் தங்கி இருக்கின்றன. தங்களுக்கான ஒரு தொழில் நிலத்தை தொழில் வளத்தை உருவாக்கிக் கொண்டதன் பின்னர் அந்த மண்ணிலே அவர்கள் தங்களுக்கான வாழ்வியலை அமைத்துக் கொண்டார்கள். ஏற்கனவே குறிப்பிட்டதை போல, இம் மக்கள் நகரத்திலிருந்து வேறுபட்டவர்கள். கிராமத்தில் இருந்தும் வேறுபட்டவர்கள் கடந்த இருநூறு வருடங்களில் புதிய வாழ்வியல் தளத்தை உருவாக்கி அதற்குள்ளாகவே மூழ்கி முத்து எடுத்தவர்கள் என்பதை, இந்த தொழில் பாடல்கள் எமக்கு நன்றாக எடுத்துக் காட்டி இருக்கின்றன.

1946-ம் ஆண்டு கங்காணி முறையை ஒழிப்பதற்கான சட்டம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதைத் தொடர்ந்து பெரியங்காணி முறை ஒழிக்கப்பட்டது. இவர்கள் மக்களின் வாழ்க்கைக்கு பல வழிகளில் நன்மையும் செய்திருக்கிறார்கள். தோட்டங்கள் தோறும் கோவில்களை கட்டினார்கள். மக்கள் மனதுக்குப் பிடித்த திருவிழா, பொங்கல் போன்ற விழாக்களை நடத்தினார்கள். இந்தியாவிலிருந்து கலைஞர்களை அழைத்து வந்து கலை நிகழ்ச்சிகளை அறிமுகம் செய்தார்கள். நாடகங்களை நடத்தினார்கள். திராவிட இயக்க சிந்தனை, பெரியார் இயக்க சிந்தனை போன்றவற்றையும் பாரதியினுடைய புரட்சிகரமான பாடல்களையும் இம்மக்களிடத்திலே கொண்டு சேர்த்தார்கள். எனவே, இவர்கள் ஒரு வழியில் தங்களுக்குரிய பணியைச் செய்த அதேவேளை இந்திய மரபோடு சாதிமுறையை பேணிக் கொள்வதிலும் கவனமாக இருந்தார்கள்.

இவர்களே பிற்காலங்களில் நகர முதலாளிகளாக வளர்ந்து இந்த சமுதாய இருப்புக்கு பங்களிப்பைச் செய்தார்கள்.

ஆனால் தங்களுக்கு லாபம் தரக்கூடிய எந்த ஒரு விடயத்துக்கும் முட்டுக்கட்டையாக அவர்கள் இருந்ததில்லை. இந்தியாவில் நில மானிய சமூக அமைப்பில் பழக்கப்பட்ட இவர்கள் அடிமைகளை வைத்து வேலை செய்வதிலே நன்கு பழக்கப்பட்டிருந்தார்கள் என்ற வகையில், இங்கு அழைத்து வரப்பட்ட மக்கள் எந்தவித வாழ்வியல் தளங்களையும் தமக்காக இந்திய மண்ணில் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதை புரிந்துகொண்டு, இவர்களை எல்லா வகையிலும் அடக்க கூடிய அதிகாரத்தையும் அதிகார துணையையும் தம் வசம் வைத்திருந்தது இவர்களுக்கு சாதகமாகவே இருந்தது.

அடுத்ததாக மக்களின் வாழ்வின் கூறுகளில் ஒன்று திருமணம். திருமணம் ஒரு மனிதனுக்கு ஒரு தடவை நடக்கக்கூடிய சிறப்புமிக்க சம்பவம் அந்தக் காலத்தில் மலையகத் தோட்டப் புறங்களில் கல்யாண மண்டபங்களும் ஆலயங்களும் இருப்பதில்லை. இதனால் வீட்டுக்கு முன்னால் பச்சல் பந்தலிட்டு வீட்டின் முன்னால் வைத்து தமக்குரிய சடங்காச்சார சாதி முறைகளோடு திருமணத்தை செய்து கொள்வார்கள். திருமணத்தில் தனது உறவினர்களுக்கு மட்டும் கல்யாண விருந்து நடாடப்படும். சாதிமுறை இருந்தபடியால் எல்லோரும் ஒரு வீட்டுக்குள் சென்று சாப்பிட மாட்டார்கள். தோட்டம் தோறும் பாக்கு வைத்து திருமணத்துக்கு அழைத்திருந்தாலும் மாலை வேளையில் மொய் படிக்கும் வழக்கம் உண்டு. அப்போது பெரிய மேசை ஒன்றின் மீது ஜாம் பூசப்பட்ட பாண் அல்லது பாணோடு வாழைப்பழம் வைத்திருப்பார்கள். அவர் யார் மொய் போடுகிறார்களோ அவர்களின் பெயரை மூன்று முறை சொல்லி எவ்வளவு மொய் போடப்பட்டது என்பதையும் சொல்ல, அதை தோட்டத்து தலைவர்மார் கொப்பியில் எழுதிக் கொள்வார்கள். அதன் பின்னர் அவருக்கு பழம், வெற்றிலை, பாக்கு கையில் வைத்து கொடுப்பார்கள். அதை அவர்கள் எடுத்துக்

கொண்டு தங்களுடைய வீட்டுக்கு சென்று விடுவார்கள். இந்த முறை தற்போது முற்றிலுமாக மாறியுள்ளது.

அதன் பின்னர் அந்த திருமண வீட்டிலே நலங்குப் பாடல் நடைபெறும். இங்கு நலங்குப் பாடல் என்பது திருமணம் முடிந்த மாப்பிள்ளையையும் பெண்ணையும் நிற்க வைத்து அவர்களுக்கு உறவுமுறை உள்ளவர்கள் ஒவ்வொருவராக அவர்களை பாராட்டியும் அவர்களை நையாண்டி செய்தும் கேலி செய்தும் பாடல்களைப் பாடுவார்கள். சில சந்தர்ப்பங்களில் பெண் பிள்ளை அழகக் கூடிய அளவுக்கு அந்த நையாண்டியும் நக்கலும் மேலோங்கி காணப்படும். வெற்றிலையை பிய்த்து அவர்கள் மீது போட்டுப் பாடுவார்கள்.

**'கல்யாணம் கல்யாணம் என்னைக்கோ
கல்யாணம் என்று சொல்லி கடலேறிப்
பாக்கு வச்சோம் சின்ன மடியில் சொல்லி
சீமையெனும் பாக்கு வைச்சோம்
வண்ண மடியும் சொல்லி வரிசை எங்கும்
பாக்கு வச்சான் தெக்கத்தி மாமனுக்கு
தென்னிலையில் பாக்கு வச்சான்
வட கத்தி மாமனுக்கு
வாழலையில் பாக்கு வெச்சோம்
உள்ளூர் மாமனுக்கு
ஓசந்தலையில் பாக்கு வச்சோம்
கல்யாணம் கல்யாணம்.**

**மங்களம் மங்களம்
மனமங்கலம்
மங்களம் சுப மங்களம்
அரிச்சந்திர ராமருக்கும்
சுபமங்களம்
அழகுள்ள சீதைக்கு சுப மங்களம்
அழகுள்ள ராமனோடு
அன்புடன் நீ வாழ வேண்டும்
ஆசையுடன் மன்னனோடு சுப மங்களம்
அன்புடன் நீ வாழ வேண்டும் ஜெயமங்களம்
கை கொடுத்த கணவனோடு ஜெய மங்களம்
நீ கண்ணா கண்மணியே
வாழ வேண்டும் ஜெயமங்களம்
பொட்டு இட்ட புண்ணியரே மணமங்களம்
நீ புகழுடன் பாட வேண்டும்
ஜெய மங்களம்'**

இவ்வாறு பாடி மகிழ்ந்தார்கள்.

தமிழர் வாழ்வியலில் மிக முக்கிய பண்பாட்டுக் கூறாக அமைவன தாலாட்டு பாடல்களாகும். தாலாட்டு பாடல் குழந்தைகளை மகிழ்வோடு பாசத்தோடு அணைத்து உறங்க வைப்பதற்காக பாடப்படுகின்ற பாட்டு. தாலாட்டு என்பதற்கு நாவை அசைத்து பாடப்படுகின்ற பாட்டு என்று பொருள் கூறுவர். ஆனால் தமிழருடைய நாட்டார் இலக்கியத்தில் தாலாட்டு பாடலுக்கும் மலையக மக்களுடைய தாலாட்டு பாடல்களுக்கும் நிறைய வேறுபாடு இருக்கின்றது. இம் மக்களுக்கிரிய புதிய ஒரு வாழ்வியல் கூறுகளை அந்த பாடலுக்குள் அவர்கள் புனைந்து கூறி இருப்பது மிகவும் கவனத்திற்குரியதாகும்.

ஆராரோ ஆரிராரோ யாரடித்து
நீ அமுதாய் கண்ணே கண்ணுறங்கு
கண்மணியே நீயுறங்கு
மாலை தந்தா விடுமுன்னு செல்லமே
மலர் கொடுத்த உதிரும் முன்னே
பூ தந்தா வாடும் முன்னு
பிள்ளையார் தந்தார் தாலாட்ட

காணிக்க கொண்டு செல்லமே
கண்டிகதிர்காமம் போனோம் ஐயா
வழியா வழி நடந்து செல்லமே
வரத்துக்கு போனோம் ஐயா
சீரான சீமை விட்டு
சீரழிய காடு வந்தோம்
கூட தலை மேல
குடி வாழ்க்கை காணகத்தில்
காடு மலைகளிலே கரடி புலி யானை சிங்கம்
கூடி வாழும் இந்த கொடும் வனத்தே
நித்திரை போ

யாரோட ஆறு மணி இங்கே
வார நாள் வேலை செஞ்சு
முழு காடு மலை நான் அலைஞ்சு
ஏழாம் நாள் லீவு எடுத்தேன்
ஆராரோ ஆரிராரோ ஆராரோ ஆரிராரோ
ஆறடித்து நீ அமுதாய் அடித்தாரை சொல்லி அழு

உன்னையே குளிப்பாட்டி பின்
ஒழுங்கா தல துவட்டி நான்
இட்டேன் டா தொட்டிலே
இனி நீயும் கண்ணுறங்கு

ஆராரோ ஆரிராரோ ஆராரோ ஆரிராரோ
ஆறடித்து நீ அமுதாய் அமுதாரை சொல்லி அழு
மாடாய் நாம ஒழைச்சாலும்
ஒத்த சதமுமே மிஞ்சுதுகள்ள - நாம
ஓடாத தேஞ்ஞோடா
உள்ள சொத்தே நீ தாண்டா

என்பன போன்ற தாலாட்டு பாடல்களால் குழந்தையிடம் தனது கஷ்டங்களை கூறிப் புலம்பிய போதும் அவர்களின் மொழி ஆற்றலும் அதனை வெளிப்படுத்தும் திறனும் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தனவாக இருந்தன. இங்கே ஆண் பிள்ளைகளை ஒரு மாதிரியாகவும் பெண் பிள்ளைகளை இன்னொரு மாதிரியாகவும் தாலாட்டுவதை நாங்கள் இப்பாடல்களில் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

மலையக மக்கள் பொதுப் பார்வையில் சைவ மக்கள் என்று பெருமைப்பட்டுக் கொண்டாலும் அவர்களின் வாழ்வியலோடு நெருக்கமான வழிபாட்டு முறைகள் மலையகத்தில் அதிகமாக உருவாகின. பிரதானமாக கவ்வாத்துசாமி, கம்பி முனி, எல்லை முனி, ஏலக்கண்ணி, மகாமுனி, போன்ற சிறு தெய்வ வழிபாடுகள் மிகவும் முக்கியத்துவம் உடையனவாக மாறின. இங்கு இவர்கள் வழிபாடு செய்கின்றபோது அந்த வழிபாட்டிலே அந்த இறைவனை வந்து தன் மீது தலையில் இருந்து ஏனையவருக்கு குறி சொல்லி நன்மை செய்வதாக இவர்கள்

பாடுவார்கள். இவ்வாறு இந்த இறைவனை - தாம் நம்பும் கடவுளை அழைத்து, பாடப்படும் பாடல்கள் கோடாங்கிப் பாடல்கள் எனப்படும்.

சில சந்தர்ப்பங்களில் தோட்டங்கள் தோறும் மாரியம்மன் திருவிழா நடைபெறுகின்ற போது, ஆற்றங்கரையிலே போய் மாரியம்மாவை அழைத்து வருவதாக கரகம் பாலித்தலின் போது பாடப்படுகின்ற கோடங்கி பாடல்கள் இன்னொரு விதமானவை. அக்காலத்தில் இவர்கள் பாடுகின்ற பாடல்கள் 'காளமேகப் புலவரின்' கவியாற்றலையும் விட உயர்வானதாக காணப்படுவதும் உண்டு. அந்த அளவுக்கு அப்பாடல்கள் உணர்த்தும் வாழ்வியல் கூறுகள் தனித்துவமானவை. உடம்புக்கு நோய் வந்தாலும் மருத்துவரிடம் செல்வதற்கு முன்பதாக பூசாரியை பார்த்து அல்லது அவர்களை வீட்டுக்கு அழைத்து முத்துக்கள் போட்டு பார்த்து நல்லது கெட்டதை பார்த்துக்கொள்வார்கள். அவர்கள் தரும் நம்பிக்கை மருந்து அனேக நோய்களை குணமாக்கி விடுவதுண்டு. எனவே இம் மக்களின் வாழ்வியலை ஆராய்ந்து பார்த்தால் இவர்களின் தனித்துவமான வாழ்வியல் முறையை அறிந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கும்.

தாய் மகமாயி குறைதீர்க்கும் என் தாயி
கும்பி காயுதிங்கே உன்
குழந்தை குரல் கேட்கலையோ
கும்பிட்டு அழைத்திருப்பேன் என்
குறை தீர்க்க வாருமம்மா'

இவற்றோடு மலையகத்தின் ஒப்பாரி பாடல்கள் மிகவும் பிரபலமானவை. ஒப்பாரி பாடல்களை ஆராய்ந்தவர்கள் அது அடிநிலை மக்களிடத்திலே மிகவும் செல்வாக்கு பெற்று வந்ததாக கூறுவர். ஒப்புக்கு அழுதல் என்ற பொருளில் இதற்கு விளக்கம் கொடுத்தார்கள். அப்படி கொடுக்கப்பட்டாலும் இது வாழ்க்கையில் ஒரு கூறாக இன்னும் பின்பற்றப்பட்டு வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. குலக்குறி மரபியல் ஆய்வு முறைக்குள் இதை ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்தால் உழைக்கும் வர்க்கத்தின் உண்மையான வரலாற்றுப் பின்னணியை அவர்களுடைய துன்பத்தை மன துயரத்தை நன்கு அறிந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கும்.

ஆனால் மரணம் என்பது எல்லோருக்கும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. ஆனால் அது எப்போது நடக்கும் என்பது தீர்மானிக்கப்படுவதில்லை. எதிர்பாராத வேளையில் ஒருவரின் இறப்பு பாரிய துன்பத்தையும் வேதனையும் தந்து விடுகிறது. ஆனால் மலையக மக்கள் வாழ்க்கையில் இது வேறு விதமாகவும் அமைந்து விடுகிறது. தாய் நாட்டை பிரிந்த சோகம் உறவினர்களை பிரிந்த துயரம் அடக்கு முறையும் ஒடுக்குமுறையும் தன்னை கட்டிப்போட்டிருந்த சூழலில் மனதுக்கு ஆறுதலாகவும் துயரத்தை கழுவிக் கொள்வதற்கான ஒரு வடிவாலாகவும் அழகை அமைந்து விடுவதனால் மலையக ஒப்பாரி பாடல்கள் தங்கள் மனத் துயரத்தை வெளிப்படுத்தும் பாடல்களாக அமைந்து விடுவதுண்டு. இதனால் தான் இது வாழ்வியலில் ஒரு கூறாக அமைந்து விடுகிறது. இந்த ஒப்பாரி பாடல்களும் ஆளுக்காள் பிரதேசத்துக்கு பிரதேசம் வேறுபட்ட தன்மை கொண்டு அமைந்து விடுகிறது. கணவன் இறந்தபோது பாடுவதும், மனைவி இறந்ததன் பின் பாடுவதும், பிள்ளைகளுக்காக பாடுவதும், மூத்தோர்களுக்காக பாடுவதும் இங்கு முக்கியத்

துவமானவை. எனவே மலையக வாய்மொழி இலக்கியங்களில் ஒப்பாரி பாடல்கள் தனித்துவமான ஒரு வாழ்வியல் கூறினை பதிவு செய்து வைத்திருக்கின்றன.

**‘மடியில் கிளி வளர்த்து
மலையோரம் மேய விட்டேன்
மலையோரம் மேஞ்சு கிளி
மடி வந்து சேரலையே**

**மடியிலே கிளி வளர்த்து
மதிய ஓரம் விட்டு வச்சேன்
மதிலோரம் விட்ட கிளியே
மாயமாய் மறைந்ததடா’**

என்று பிள்ளையை தொலைத்த தாய் பாடுவது மனத் துயரை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

**‘மலை மேல நின்னுகிட்டு
மனக்குறைய சொன்னாலே
மலையும் உருகாதோ
மனம் உருகி சாயாதோ
புத்து மேல நின்னு
பொண்ணு கோற சொன்னாலே
பொண்ணு மனம் உருகாதோ
பூ மரமும் சாயாதோ’**

போன்ற ஒப்பாரி பாடல்கள் ஆயிரக்கணக்காக குவிந்து கிடக்கின்றன. இவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விதமாக ஒவ்வொரு எண்ணங்களின் வெளிப்பாடாக அமைந்து கிடக்கின்றன. இவற்றை தனித்தொகுப்பாக வெளியிட கூடிய அளவுக்கு மிகவும் உணர்வு மிக்க கவிதைகளாக விரும்பி மயக்கத்தக்க இலக்கியமாக இவை பாமர மக்களின் வாய்களிலே இன்னும் புதைந்து கிடக்கின்றன.

மலையக வாய்மொழி இலக்கியங்களில் இன்னொரு பண்பாட்டுக் கூறாக அமைவது கும்மிப் பாடல்கள். இவை தமிழக

மண்ணிலிருந்து எடுத்துக்கொண்டு வரப்பட்டிருந்தாலும் இந்திய மண்ணின் மரபோடு கும்மி பாடல் வடிவங்களை பல்வேறு கவிஞர்கள் பயன்படுத்தியிருந்தாலும். மலையக மக்கள் எவ்வாறு இவற்றை பயன்படுத்தி இருக்கிறார்கள் என்பது தான் இந்த ஆய்வுக்குரிய விடயமாகிறது. தன்னுடைய வாழ்வியல் சூழலுக்கு ஏற்ற வகையில் அதை தமக்காக அமைத்துக் கொண்டமை முக்கியமாகிறது.

**திண்ணைய திண்ணைய கூட்டுங்கடி
தேர்வு திண்ணையை கூட்டுங்கடி
நம்மைய கண்காணி சாஞ்சிதருக்கிற
சருகை திண்ணைய கூட்டுங்கடி**

**பாகை படர்ந்தத பாருங்கடி அது
பக்தி படர்ந்தத பாருங்கடி
பாகை விதை போல நம்மையா கண்காணி
பல்லு வரிசையா பாருங்கடி**

போன்ற கும்மி பாடல்கள் மலையகப் பெண்கள் தோட்டத்து திருவிழா காலங்களில் குழுமி இருந்து கும்மியடிப்பார்கள். அப்போது அந்த ஊர் கங்காணி, கணக்கப்பிள்ளை போன்ற வர்களை மரியாதை நிமித்தம் அழைத்து வருகின்றபோது அவர்கள் அவர்களுக்காக பாடுகின்ற பாடல் மரபுகளும் உண்டு. கோயிலிலே வீற்றிருக்கின்ற அம்மனைப் பற்றி கும்மி அடித்து பாடல் பாடுகின்ற மரபும் இன்றுவரை காணப்படுகிறது.

மலையகத்தில் கோலாட்டப் பாடல்கள் தற்போது அரிதாக காணப்படுகின்றன அல்லது அந்த பாடல்களை தற்போது தேடி எடுக்க முடியாத ஒரு நிலையும் காணப்படுகிறது. தற்போது கோலாட்டம், தப்பு அல்லது இசைக்கருவிகள் இசைக்கப்பட்டு அந்த இசைக்கேற்ப கோலால் அடித்து ஆடுகின்ற ஆட்ட மரபுகள் காணப்படுகின்றன. கோலாட்டத்துக்காக விசேடமாக படிக்கப்பட்ட பாடல்கள் கதிர்காமத்தில் முருகனுக்காக ஆடுகின்ற குழுவினர்கள் அங்கு திருவிழா காலங்களில் சென்று பாடுகின்ற போது, கோலாட்டப் பாடல்களையும் பாடி கோலாட்டம் அடித்து அந்த திருவிழாக் களத்தை சிறப்பித்திருக்கிறார்கள். அத்தகைய பாடல்கள் எங்களுக்கு கிடைக்காமல் இருப்பது ஒரு முக்கியமான குறைபாடாகும்.

கலைகள் பொதுவாக ஓர் இனத்தின் அடையாளமாகவும் தேசிய பண்பாட்டை கட்டி எழுப்புவதற்கான மூலமாகவும் திகழ்கின்றன. மலையகப் பாரம்பரிய கலைகள் பெரும்பாலானவை இந்திய விளைநிலத்தில் இருந்து கொண்டு வந்தவை. இங்கு மக்கள் வறுமையோடு வந்தாலும் தமது வாழ்வுரிமையை தமது உயிரோடும் உடலோடும் சுமந்து வந்தார்கள். இந்த நாட்டுப்புறக் கலைகளில் மிக முக்கியத்துவம் உடைய கலையாக மலையகத்தில் இன்று வரையும் பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்ற கலையாகத் திகழ்வது காமன் கூத்தாகும். காமன் கூத்து ஒவ்வொரு வருடமும் மாசி மாசத்து முன்றாம் பிறையிலே தொடங்கி முப்பது நாட்கள் தோட்டங்கள் தோறும் ஆடப்படும். அவ்வாறு ஆடப்படுகின்ற தென்னிந்திய மரபுக்குரிய காமன் கூத்து மரபிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்ட ஒன்றாக இங்கு பாடப்படுகிறது. அங்கு எரிந்த கட்சி எரியாத கட்சி என்ற நிலையில் இருந்து பாடப் பாட இங்கு மன்மதன் சிவனுடைய தவத்தை அழிப்பதாகவும் சிவனுடைய தவத்தை அழித்த மன்மதனை சிவன் கொன்று விடுவதாகவும் அதன்

பின்னர் சிவனை எதிர்த்து ரதி போராடுகின்ற முறையிலே இந்த பாட்டு கொத்து முறை அமைந்திருக்கும். அப்போது சிவபெருமான் தன்னுடைய மகளான ரதியின் மனநிலையை புரிந்து மன்மதனை உயிர்ப்பித்துக் கொடுப்பதாக இந்தப் பாடல் அமைந்திருக்கின்றது. இதிலே வருகின்ற பாத்திரங்கள் இங்கே ஆடப்படுகின்ற முறைகள் என்பன இந்திய மரபிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டது. இங்கு பயன்படுத்தப்படுகின்ற ஆடை ஆபரணங்களும் சடங்கு முறைகளும் வேறுபட்டவை. எனவே, மலையகத்துக்கு தனித்துவமான ஓர் அடையாளமாக இன்று வரை பேசப்படுகின்ற ஒரு கலையாக காமன் கூத்து அமைந்து விடுகிறது.

காமன் கூத்தை போன்றே இங்கு 'அருச்சுனன் தபசு', 'பொன்னர் சங்கர்' போன்ற கூத்துக்கள் பிரபல்யமாக ஆடப்பட்டாலும் ஓரிரு இடங்களில் கங்கை அம்மன் கதை, காட்டேரி அம்மன் கலை, நல்லதங்காள் கதை, பவளக்கொடி போன்ற கூத்து வகைகளும் ஆடப்படுகின்றன. இவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விதமாக ஒவ்வொரு இடங்களில் நடைபெறுகின்றன. இக்கலைகளினூடாக மக்களுடைய கூட்டு வாழ்க்கை சிதறாமல் இருப்பதற்கும் அவர்களுடைய உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதற்கும் இக்கலைகள் மிக முக்கியமாக இருப்பதோடு, மலையக மக்கள் இலங்கையில் தனித்துவமான தேசிய இனம். அவர்களுக்கான அடையாளம் தனித்துவமானது என்பதை மிக நுட்பமாக இக்கலைகள் உணர்த்திக் காட்டுகின்றன. அதனால்தான் மலையகக் கலைகளைப் பற்றி ஆராய்ந்த காரை சுந்தரம் பிள்ளை வடகிழக்கில் இருக்கின்ற நாட்டுக் கூத்துகள் மரபிலிருந்து மலையக நாட்டுக்கூத்து முற்றிலும் வேறுபட்டது என்பதை பதிவு செய்கிறார். அண்மைக் காலமாக மலையக நாட்டார் கலைகள் பல்கலைக்கழகங்களில் ஆய்வுப் பொருளாக மாறி இருப்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. ஒட்டுமொத்தமாக இந்த மலையக நாட்டார் கலைகள் இந்திய மரபில் இருந்து இங்கு வந்திருந்தாலும் கூட இலங்கையில் மலையக மண்ணில் அது தனித்துவமான இடத்தினை பெற்றுக் கொண்டிருப்பது இந்த வாழ்வியல் சூழலில் இந்த மக்கள் அதை தனக்கு ஏற்ற வகையில் மாற்றிக் கொண்டமை ஆகும்.

முடிவுரையாக தொகுத்து நோக்குகின்ற போது, மலையக வாய்மொழி இலக்கியம் மலையக மக்களின் வாழ்வியல் பண்பாட்டை மிக நுட்பமாக பதிவு செய்திருக்கின்றது. மலையக மக்களின் ஆடைகள் அவர்களுடைய உணவு முறைகள் அவருடைய திருமண சடங்குகள், பண்பாடுகள், கலைகள், சூழ்நிலைப் பிறப்பு, திருமணம் போன்ற அனைத்திலும் இது தன்னுடைய செல்வாக்கை செலுத்தி இருக்கின்றது. இதன் காரணத்தினால் மலையக மக்கள் பற்றிய ஆய்வுகளில், தவிர்க்க முடியாத இடத்தை வாய்மொழிப் பாடல்கள் பெற்றுக் கொண்டு இருக்கின்றன.

மக்களின் வாழ்வியல் கூறுகள் என்கின்ற போது சடங்குகள் சம்பிரதாயங்கள் பழக்க வழக்கங்கள் என்பவற்றை இப்பாடல்கள் பதிவு செய்திருப்பதால் இவை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. அந்த வகையில் உலக மக்களுடைய வாழ்வியல் பண்பாடுகளோடும் ஏனைய சமூக பண்பாட்டில் இருந்தும் முற்றிலும் வேறுபாடு உடையவனாக காணப்படுகின்றன. மலையக வாய்மொழிப் பாடல்கள் இவை அனைத்தையும் உருவாக்கித் தந்தன. மலையக மக்களினுடைய உழைப்புச் சூழல் சுமார் இருநூறு ஆண்டுகள் வரலாற்றிலே தன்னுடைய

இருப்புக்கான அடித்தளத்தை நிரந்தரமாக பதிவு செய்வதற்கு இவர்கள் முற்பட்ட போது இத்தகைய ஒரு சூழலை அவர்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்டுள்ளார்கள். ஆனால் இந்த நாட்டார் பாடல்களுக்கு பின்னால் வந்த நாட்டுப்புறப் பாடல்களை நாங்கள் எடுத்து ஆராய்ந்தால் அவை அரசியல் அடையுத்தனங்களுக்கு உட்பட்டு பாதிக்கப்பட்ட 1950-களின் பின் வந்த பாடல்கள் முழுமையாக அரசியலை பேசக் கூடிய வகையில் அமைந்திருக்கின்றன.

**பண்டாவின் ஆட்சியிலே
பட்டினியில் வாடல் ஆனோம்
அதை நினைத்துப் பார்க்கையிலே நெஞ்சம்
பதைபதைத்து துடிக்குதடி தங்கமே தங்கம்
அரசியல்ல மாவூ இல்லை தங்கமே தங்கம்
நமக்கு ஆட்டமாவும் பஞ்சமாச்சு தங்கமே தங்கம்
ஒரு ராத்தல் பாணுக்கு தான் தங்கமே
ஒடியாடி அலைஞ்சோமே தங்கமே தங்கம்
தட்டுமுட்டு சாமானெல்லாம் தங்கமே தங்கம்
தவிடுபொடி ஆச்சிதடி தங்கமே தங்கம்**

இவ்வாறு மலையக வாய்மொழி பாடல்கள் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் பல்வேறு சூழ்நிலைக்கு ஏற்ற வகையிலும் பாடப்பட்டு வருகின்றன. 60, 70-களின் பின்னர் வந்த வீதிப் பாடல்கள் மக்களுடைய அரசியல் அரங்கத்துக்கு மிக முக்கியமான விமர்சனமாக அமைந்து இருக்கின்றன. அதேபோல் நாடகப் பாடல்கள், கோமாளி பாடல்கள், பபூன் பாடல்கள் என்பன அனைத்தும் இந்த மக்களுடைய வாழ்க்கைக் கூறுகளை ஏதோ ஒரு வகையில் பதிவு செய்து கொண்டிருக்கின்ற காரணத்தினால், மலையக வாய்மொழி இலக்கியம் மலையக மக்களின் வாழ்வியல் பண்பாட்டுக் கூறுக்கு ஓர் அச்சாணியாக திகழ்கின்றது என்பதில் எவ்வித ஐயமும் இல்லை.

உசாத்துணை:

- நா. வானமாமலை - தமிழ்நாட்டு பாமரர் - நிவ் சென்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை 2010.
- உமா சக்கரவர்த்தி - சாதியும் பால் நிலை பாகுபாடும் - பாரதி புத்தகாலயம், சென்னை 2008.
- பேராசிரியர் கரு.ஆல. குணசேகரன் - நாட்டுப்புற மண்ணும் மக்களும், - நிவ் சென்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
- கலாநிதி க. அருணாசலம் - மலையக தமிழ் இலக்கியம் - தமிழ் மன்றம் - 1994
- காரை சுந்தரம் பிள்ளை - ஈழத்து மலையக கூத்துக்கள் - பாரதி பதிப்பகம்
- மு.சி. கந்தையா - சிதைக்கப்பட்ட மலையக தமிழர்கள் - விடியல் பதிப்பகம், கோவை.
- மோகன்ராஸ் - இருபதாம் நூற்றாண்டின் நவீன அடிமைகள் - லண்டன்.
- கோ. பழனி - கூத்து தொடர்பான கட்டுரைகள் - சென்னை 2007
- டாக்டர் ச. சக்திவேல் - நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு - சென்னை 2002
- இ. பாலசுந்தரம் - நாட்டாரியல் - தமிழ் பதிப்பகம் 1979
- நா. வானமாமலை - தமிழ் நாட்டுப்பாடல்கள் - நிவ் சென்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை 2010.
- தே. லார்து - நாட்டார் வழக்காற்றியல் - நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வு மையம் 2000.

ramar.v@thaivedu.com

மலையகத் தமிழரின்

வாழ்வியலும் வழக்கொழியும் சொற்களும்

மொழியியல்சார் சமூகவியற் பார்வை

- வேலு உதயசேகர்

அறிமுகம்:

மலையகத்தில் பெருந்தோட்டத் தொழில் துறையைச் சார்ந்ததுள்ள சமூகம் இன்று பாரிய மாற்றங்களுக்கும் முன்னேற்றங்களுக்கும் உட்பட்டு வருகின்றது. மாற்றம் என்பது நிரந்தரமாகும் போது, மாற்றமானது மனித உயிர்களை பேணிக் காக்கும் மாற்றமாக அமைய வேண்டும். கால மாற்றத்திற்கு ஏற்ப, நாம் நம்மை மாற்றியமைத்து கொள்வது சிறந்த விடயமே! உலகமயமாக்கல், தொழில்நுட்பம் என்பவற்றில் எம்மை தொலைத்து விட்டு, சமூக மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முனையும் போது, சமூகத்தினருக்கு அது தாக்கமாகவே அமையும். மாற்றங்களுக்குள்ளாகும் வாழ்வியல் நெறிகளின் அடிப்படையில் அவர்களின் மொழிப் பயன்பாடும் மாற்றங்களுக்கு உட்படுகின்றது. மொழிப் பயன்பாட்டைக் கொண்டு, மொழியை இரு அடிப்படையில் நோக்கலாம். ஒன்று மொழியை சாதாரண மக்கள் தொடர்பாடல் ஊடகமாகப் பயன்படுத்துதல். மற்றொன்று மொழியியலாளர்கள் மொழியை நியதிகளின் அடிப்படையில் கையாளுதல். இவ்விரு நிலைகளிற்கும் முன்னோடியாக திகழ்வது சாதாரண மக்களின் பேச்சு மொழியாகும். பேசுபவர் இல்லையெனில் மொழி இறந்து விடும். இவ்வாய்வு சாதாரண மக்களிடமிருந்து வழக்கொழிந்து போகும் சொற்கள் தொடர்பான தேடலின் முன்வைப்பாக அமைகின்றது.

மலையக தமிழர் என்ற பதப் பொருத்தப்பாடு:

இலங்கையின் மத்திய மலைநாட்டில் வாழ்கின்ற இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள், மலையகத் தமிழர்கள் என்ற பதப்பிரயோகத்திற்கு உரித்துடையவர்கள் ஆவர். பிரித்தானிய காலனித்துவத்தின் போது, 1820-களின் பின்னர் உருவாக்கப்பட்ட பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கைக்கான தொழிற்படையினராக, இலங்கைக்குத் தென்னிந்தியாவிலிருந்து அழைத்து வரப்பட்ட மக்களில் பெரும்பாலானோர் தேயிலை உற்பத்திக்கான தொழிற்படையினராக மலைநாட்டில் தங்கி, 200 வருடங்களுக்கு மேலாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். பெரிதும் மலை சூழ்ந்த புவியியல் அமைவில் வாழ்வதாலும் மலையக மக்களுக்கு தமிழே தாய்மொழியாக இருப்பதாலும் இனத்தினையும் மொழியினையும் காரணமாகக் கருதி, மலையகத் தமிழர் என்ற அழைப்பு ஏற்புடையதாகி உள்ளது.

1823 முதல் சிறுக சிறுக ஆரம்பிக்கப்பட்ட குடியமர்வுகள் ஆனவை, 1860-களிற்குப் பின்னர் நாட்டின் 1200 அடிகளுக்கு மேற்பட்ட உயர் மலைப் பிரதேசங்கள் நிரந்தரமான குடியேற்ற இடங்களாக மாறின. உழைப்பைத் தவிர வேறு எதையும் வழங்க முடியாத தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தமது உடலுழைப்பை மூலதனமாக்கி காடுகளை அழித்து கற்பாறைகளைத் தகர்த்து, வளமிக்க நாடாக மாற்றியபோது உழைப்பை வழங்க எங்கு தங்கினார்களோ, அதுவே இன்றும் இந்திய வம்சாவளி பெருந்தோட்ட மக்களின் நிரந்தர வாழ்விடம் ஆகும். அவர்கள் இந்நாட்டின் வேறு எந்த வளமான பகுதியையும் அபகரித்து அதில் குடியேறவில்லை. மலை சூழ்ந்த பிரதேசத்தை மையமாகக் கொண்டு 200 வருட கால அரசியல் பொருளாதர மற்றும் பண்பாட்டு அம்சங்களால் உருக்கொண்ட மலையக மக்கள் என்ற இன அடையாளம் நிலைபெற்றுள்ளது.

இலங்கை நாட்டில் வாழும் இனங்களை மொழி அடிப்படையில் நோக்குமிடத்து, சிங்களம், தமிழ், ஆங்கிலம் பேசுவோர் என, பொதுவாக வகைப்படுத்தும் போது, இங்கு மலையகத் தமிழர் என்று அடையாளப்படுத்துவது பொருத்தமானதா என்ற வினா பிறக்க வாய்ப்புண்டு. உண்மையில் தமிழ் பேசும் மக்களை தமிழர்கள் என்று நோக்கினாலும் அடிப்படையில் மலையகத் தமிழர்களும் இலங்கைத் தமிழர்களும் சிறப்பான வேறுபாடுகளையும் வரலாற்றுப் பின்னணிகளையும் கொண்டிருப்பதால் இவ்வேறுபாடு யதார்த்தமானதாகும். இவ்வேறுபாடு தொடர்பாக 'மலையகமும் மறுவாழ்வும்' என்ற நூலில் மல்லியப்புசந்தி திலகர் எடுத்துக்காட்டும் விடயங்கள் கவனத்திற்குரியன ஆகும்.

'இலங்கையை பூர்வீகமாகக் கொண்டு வாழும் ஈழத் தமிழர் அல்லது இலங்கைத் தமிழர் என்போர், தங்களை படிப்படியாக முன்னோக்கி பல்லாயிரம் வருடங்களாக வளர்த்தெடுத்து தங்களுக்கேயுரிய பண்பாட்டு, பழக்கவழக்க, சட்டநடைமுறை, கல்வி அடிப்படையில் உறுதி பெற்று, பூர்வீக சிங்கள மக்களிலிருந்து பிரிந்து சென்று தனித்து வாழ்கோரிக்கை விடுக்கும் நிலையில் உள்ளவர்கள். மாறாக, மலையகத் தமிழர் என்போர் இருநூற்றைம்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் இந்தியாவிலிருந்து அழைத்து வரப்பட்டு இலங்கை நாட்டில் கூலிகளாக வாழத் தொடங்கி, படிப்படியாக இலங்கையராகி இன்று இலங்கை நாட்டின் பிரஜையாக மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்தி இறுகத் தக்கவைத்துக் கொள்ள பிரயத்தனப்படுவோர் எனவும் கொள்ளலாம்.'(பக் 29) மொழியடிப்படையில், ஈழத் தமிழர்கள் தமிழ்மொழி பேச்சுவழக்கில் பாணர் பரம்பரை இந்திய மலையாளப் பாரம்பரிய சொற்பண்பு கலந்த தமிழ் உச்சரிப்புப் பாணியும் கொண்டவர்கள். மலையகத் தமிழர்கள் தமிழ் நாட்டு தென்னிந்திய பாரம்பரிய சொற்கள் கலந்த உச்சரிப்பும் பாணியும் கொண்டவர்கள்' (பக் 30). எனவே மேல் தரப்பட்ட விளக்கமானது இலங்கையில் வாழும் தமிழ் பேசும் மக்களிடையே மலையகத் தமிழர்கள் இனத்தாலும் மொழி பாரம்பரிய பின்புலத்தாலும் வேறு

பட்டுள்ளமையை ஓரளவு புரிந்து கொள்ள முடியும்.

ஆய்வுக்களம்:

மலையகத் தமிழர்கள் நாட்டின் எல்லா மாவட்டங்களிலும் பரவலாக வாழ்ந்து வருகின்றபோதும் மிக நெருக்கமாக நுவரெலியா மற்றும் பதுளை மாவட்டங்களிலேயே செறிந்து வாழ்கின்றனர். 'பெருந்தோட்டத் துறையில் வாழ்பவர்களின் எண்ணிக்கை 914,678 ஆகும். இந்நாட்டில் நுவரெலியா, பதுளை உட்பட 15 மாவட்டங்களில் பெருந்தோட்டங்கள் காணப்படுகின்றன. அங்கு வாழ்பவர்களில் 90 சதவீதமானோர் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களாவர். இலங்கையின் 2012-ம் ஆண்டு குடிசன மதிப்பீட்டின் புள்ளி விபரம் இதனை தெளிவு படுத்துகின்றது. நுவரெலியா மாவட்டத்தில் மொத்த இந்திய வம்சாவளியினரின் தொகையில் 377,637 பேரும் பதுளை மாவட்டத்தில் 150,484 பேருமாக, மொத்தமாக 558,121 பேர் இரு மாவட்டங்களிலும் வாழ்கின்றனர். எனவே, ஒப்பீட்டளவில் மலையகத் தமிழர்களின் கலை பண்பாடுகளைப் பாதுகாக்கின்ற சூழல் இங்கு காணப்படுவதால், இவர்கள் மத்தியில் காணப்படும் மொழிப் பயன்பாட்டில் இருந்து வழக்கொழியும் சொற்களைத் திரட்டுவதற்கான ஆய்வுக்களமாக இவ்விரு மாவட்டங்களைத் தெரிவு செய்தமை பொருத்தம் எனக் கருதுகின்றேன். மேலும் இம்மக்கள் வாழும் ஏனைய காலி, மாத்தறை, இரத்தினபுரி, கம்பஹா, களுத்துறை, மாத்தளை மற்றும் குருநாகல் ஆகிய மாவட்டங்களில் பெரும்பான்மையினத்தினரோடு கலப்புற்று வாழ்வதால், இயல்பாகவே தமிழ் சொற்கள் மாறுதலுக்கும் மறப்பிற்கும் உட்பட்டிருக்கின்றமை அவதானத்துக்குரியது.

மலையக சமூக அசைவியக்கத்தில் பாரம்பரிய தொழிலாளர்கள் மட்டுமென்ற நிலையைத் தாண்டி, புதிய கட்டமைப்பொன்றைக் காணமுடிகின்றது. இலவசக் கல்வியின் தாக்கத்தால் கல்வி கற்ற அரச மற்றும் அரச சார்பற்ற, சுயமான தொழிலில் ஈடுபடும் புதிய மத்தியதர வர்க்கம் ஒன்று தோன்றியுள்ளது. இப்பிரிவினர் மலையகத்தின் இயக்க சக்தியின் ஓர் அங்கமாகத் திகழ்கின்றார்கள். இவ்விடயம் தொடர்பில் வ. செல்வராஜா அவர்கள் மலையக மக்களும் புத்திஜீவிகளும் ஒரு மீள்நோக்கு என்ற கட்டுரையில் 'இன்று மலையகத்தில் ஆசிரியர்களாகவும், வைத்தியர்களாகவும், சட்டத்தரணிகளாகவும், பொறியியலாளர்களாகவும், வர்த்தகர்களாகவும், விவசாயிகளாகவும், சுயதொழில் முயற்சியாளர்களாகவும், அரச தனியார் துறைகளின் ஊழியர்களாகவும், அரசியல்வாதிகளாகவும் தொழிற்சங்க உத்தியோகத்தர்களாகவும் அம் மத்தியதர வர்க்கம் பரந்து விரிந்து பலம் வாய்ந்ததாக வளர்ந்து வருகின்றது.' எனக் குறிப்பிடுகின்றார். தோட்டத் தொழிலில் ஈடுபடும் மக்களோடு இத்தகைய மத்தியதர வர்க்கத்தினரின் பிரதிநிதித்துவத்தையும் பெற்றுக் கொள்ளும் வகையில் ஆய்வுக்கான மாதிரி எடுப்பினை எழுமாறாக மேற்கொண்டுள்ளேன். இதன்படி மாதிரி எடுப்பில் பின்வருவோர் உள்வாங்கப்பட்டனர்.

- 15 தொடக்கம் 25 வயதைக் கொண்ட இளைஞர்கள் 40 பேர்
- உயர்தர மற்றும் சாதாரண தரக் கல்வி பயின்று வரும் மாணவர்கள் 300 பேர்
- தோட்டத் தொழிலில் ஈடுபடும் திருமணமான 40 வயதிற்குக்

கீழ்ப்பட்ட பெற்றோர் 62 பேர்

- 35 வயதிற்குக் கீழ்ப்பட்ட ஆசிரியர்கள் 28 பேர்
- தொழிற்சங்கச் செயற்பாட்டில் ஈடுபட்டுள்ள தொழிற்சங்கவாதிகள் 09 பேர்

மலையக தமிழர்களின் வாழ்வியலும் மொழியும்:

மலையகத் தமிழரது மொழி மற்றும் பண்பாடு எத்தகையது என்பதை பரிந்து கொள்ள வேண்டுமெனின், மக்களின் பூர்வீக வாழ்விடமான தென்னிந்தியப் பிரதேசங்களைப் பற்றிய அறிவு அவசியமாகின்றது. தமிழ்நாட்டிலிருந்து இலங்கைக்கு அழைத்து வரப்பட்ட இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள் திருச்சி, மதுரை, இராமநாதபுரம், தஞ்சாவூர் முதலான பிரதேசங்களில்

லிருந்து வந்தவர்களாவர். தமிழ்நாடு சங்கம் வைத்து தமிழ் வளர்த்த பெருமைக்குரியது. சங்கமருவிய காலத்திலே, தமிழோடு வடமொழியும் கலந்தது. 13-ம் நூற்றாண்டில் தமிழும் வடமொழியும் ஒருசேர வளர்ந்தமையை இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள் இலக்கியப் படைப்பில் மணிப்பிரவாள நடை எனச் சிறப்பிக்கின்றனர். இதனால் புதிய சொற்களும் தமிழைப் போல் மக்கள் வாழ்வில் இடம் பிடித்துக்கொண்டன. உதாரணமாக, தர்மம், நீதி, அங்கம், சந்தேகம், தேகம், சங்கீதம், ராகம், ஆச்சரியம் போன்றன.

சேர, சோழ, பாண்டியர் ஆட்சிகாலங்களில் மிகப் பெரிய இதிகாச புராணங்களும், ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களும், ஆற்றுப்படை இலக்கியங்களும், மன்னர்கள் தொடர்பான உலா பிரபந்தங்களும் தமிழகத்தில் தோன்றி நிலைபெற்றன. இன்றும் வழக்கில் உள்ளன. இத்தகைய இலக்கியச் செல்வங்கள் மக்கள் மத்தியில் பரவி, வாழ்க்கையோடு பிணித்து நின்றதால், இவற்றோடு தொடர்புபட்ட சொற்பதங்களையும் வரலாற்றுச் சம்பவங்களையும் தமது அன்றாட வாழ்க்கை மொழியில் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர். இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள் இலக்கிய வரலாற்றுக் கால ஒழுங்கை பின்வருமாறு வகுத்துத் தந்துள்ளனர்.⁶

- சங்க காலம் பொ.ஆ.பி.(கி.பி.) 1-ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் 3-ம் நூற்றாண்டு வரை.
- சங்கம்மருவிய காலம் பொ.ஆ.பி. 3-ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் 6-ம் நூற்றாண்டு வரை.

- பல்லவர் காலம் பொ.ஆ.பி. 6-ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் 9-ஆம் நூற்றாண்டு வரை.
- சோழர் காலம் பொ.ஆ.பி. 9-ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் 12-ஆம் நூற்றாண்டு வரை
- நாயக்கர் காலம் பொ.ஆ.பி. 13-ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் 19-ம் நூற்றாண்டு வரை.

மிக நீண்ட 3,000 ஆண்டு கால இலக்கியப் போக்கையும் மக்களின் வாழ்க்கைப் போக்கையும் பார்க்கும்போது தமிழகத்திலே வாழ்ந்த மக்கள் இவற்றின் ஆழ்ந்த தாக்கத்திற்கு உட்பட்டவர்களாகவே வாழ்ந்திருக்க முடியும் என்பது வெளிப்படையாகும். இத்தகைய சூழலிருந்து இலங்கை நோக்கி வந்த மலையகத் தமிழர்களின் பேச்சு மொழியானது, பண்பட்டதாகவும் பிராந்திய வழக்குகளையும் பிறமொழி கலந்த சொற்பிரயோகமாகவும் இருக்கும் என்பதில் வியப்பில்லை. ஆகவே, இவர்கள் ஈழத்து மொழி வழக்கிலிருந்து வேறுபட்ட பண்பாட்டுக் கோலத்தை உடைய மொழிச் சமூகமாக விளங்குகின்றனர். மக்களின் பேச்சு வழக்கில் தமிழக நாட்டாரியல் மரபுகள் புராண பாத்திரப் பெயர்கள் தமது அன்றாட வாழ்க்கையோடு தொடர்புபட்ட தொழில் நிமித்த வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் என்பன உட்பொதிந்து காணப்படுகின்றன. மேலும் தொன்மையும் பிறரைச் சாராத, பிறவற்றிலிருந்து உருவாகாத, சுய மரபும் செறிவும் சிறப்புமும் வாய்ந்த பழமையான இலக்கியங்களைக் கொண்ட மொழியைச் செம்மொழி (Classical Language) என்பர். தமிழும் அத்தகைய செம்மொழி ஆகும். மலையகத் தமிழர்களும் செம்மொழி பாரம்பரியத்திற்கு உட்பட்டவர்கள்.

கிராமிய முறை மாற்றம்:

பொதுவாக தென்னிந்திய மரபிலே கிராமிய வாழ்க்கைச் சூழலுக்குட்பட்ட இவர்கள் கிராமிய தெய்வங்கள், கிராமிய விளையாட்டுக்கள், கிராமிய தொழில் முறை என்பவற்றைப் பறைசாற்றும் சொல்லாடல்களையும் வெளிப்படுத்தி வந்துள்ளனர். எடுத்துக்காட்டாக, கிட்டியடித்தல், பிள்ளையார் பந்து அடித்தல், சிலம்பம் சுழற்றுதல், பாண்டியாடுதல், தாயம் உருட்டல் முதலான விளையாட்டுக்களும் கிராமிய வழிபாட்டு முறைகளும் நிலைபெற்றிருந்தன. நீண்டகாலமாக வெளியுலகத் தொடர்பற்ற திறந்த வெளிச் சிறையான தோட்டச் சூழலிலே வாழ்ந்தமையால், கொண்டு வந்த பண்பாடு அது சார்ந்த மொழியமைப்பு அவ்வாறே இருந்தது. தற்போது வெளியுலகத் தொடர்பின் விரிவாக்கம் அக்கட்டமைப்பை தகர்த்துள்ளது. இதனால், புதிய சொல்லாடல்களை அதிகம் காணலாம்.

பெயரிடலில் ஏற்பட்ட சொல்லிழப்பு:

பாரம்பரிய நம்பிக்கையையும் கிராமிய தெய்வ வழிபாட்டு முறைகளையும் காட்டுவதில் இம்மக்களின் பெயர்கள் சிறப்பான ஆதாரமாக உள்ளது. முத்தம்மா, பேச்சியம்மா, முனியாண்டி, காளியம்மா, பேச்சாய், சங்கிலி, மதுரவீரன், எல்லக்கருப்பு, சுடலை, முதலான பெயர்கள் கிராமிய தெய்வப் பெயர்களாகும். பாண்டியன், வெள்ளையன், நீலகண்டன், மயில்-வாகனன், சீதா, சீதையம்மா, இராமன், அருச்சுனன், தர்மராஜ், நலக்குமார் முதலானவை புராணப் பெயர்கள். கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளில் ஆய்வு மாவட்டத்தில் எழுமாறாக தெரிவு செய்த ஐந்து பாடசாலைகளில் தரம் ஒன்றிற்கு சேர்க்கப்பட்ட

மாணவர்களின் பெயர்கள் தொடர்பான அவதானிப்பில், மேற் குறித்த எந்த பெயர்களும் பிள்ளைகளுக்கு இடப்பட்டிருக்கவில்லை. பெயர்களில், முன்னோர் பின்பற்றிய பண்புரீதியான காரணங்கருதிய பெயரீடல் முறைகள் அருகிவிட்டன. எடுத்துக்காட்டாக வெள்ளையன், நல்லத்தம்பி, பூரணம், தவச் செல்வன், செல்வமணி, நடராஜன் முதலியன. அதேவேளை, பெயரீடலில் வடமொழி எழுத்துக்களான ஜ, ஹ, ஸ்ரீ, ஸ, ஷ எழுத்துக்களின் ஒலிப்பில் பிறக்கும் சொற்களிலான பெயர்களுக்கு முக்கியத்துவம் வழங்குவது பெருகி வருகின்றது. புராண இதிகாச இலக்கிய பயில்வுகளும் உரையாடல்களும் செவி வழி போதனைகளாக அன்றி, எழுத்துவழி களஞ்சியமாக நிற்பதால் அவை சார்ந்த சொற்களும் இன்று பயன்பாட்டில் இல்லை.

தொழில்சார் சொற்கள்:

காலத்திற்குக் காலம் ஏற்பட்டு வரும் மாறுதல்களால் தொழில் முறையும் மாற்றமடைந்து வருகின்றது. இன்று பெருமளவி லான மலையகத் தமிழர்கள் தோட்டத் தொழிலில் ஈடுபடுவ தில்லை. அதனால் சமூகக் கட்டமைப்பிலும் மாற்றங்கள் ஏற் பட்டுள்ளன என்பதை மேலே கண்டோம். இந்நிலைமை பழ மையான தொழில்சார் மொழியிழப்பிற்கும் காரணமாயுள்ளன. கண்டக்டர், தலையாரி, கவ்வாத்துக்காரன், மட்டத்துக்காரி, கவ்வாத்துக்கங்காணி, அடுப்புக்காரன், வாட்டக்காரன், ஓடும் பிள்ளை, வண்ணான், மருத்துவச்சி, ஆயம்மா போன்ற தொழிற் பெயர்களும் மாராப்புக்கான், நெத்திக்கான், ஓசவு கான், கரட் டெல, மொரட்டெல, மட்டத்துக்கத்தி, குந்தாளம், கூனி, தவ- ரனை முதலான இடம் மற்றும் பொருட் பெயர்களின் பயன்பா டுகளும் அருகி விட்டன. ஏனெனில், அத்தகைய தொழில் அம்சங்கள் பல நடைமுறையில் இல்லை. அதற்கான தொழி லாளர்களும் இல்லை. மாராப்புக்கான், நெத்திக்கான், ஓசவு- கான் என்பன 'கான்' என்ற ஒற்றைச் சொல்லில் பயன்படுத்தப் படுகின்றன. கரட்டெல, மொரட்டெல என்பன முத்தலிலை என சொல்லப்படுகின்றன.

அருகிய மொழியின் தன்மைகள்:

ஐக்கிய நாடுகளின் கல்வி மற்றும் பண்பாட்டு நிறுவனம் (UNESCO) உலகில் தற்போது பயன்பாட்டிலுள்ள மொழிக ளில் 2,100-ம் ஆண்டளவில் 5,400 மொழிகள் அழிந்துவிடும் என்ற எச்சரிக்கை விட்டுள்ளது. இவ்வாறு அருகும் மொழியின் தன்மைகளை மொழி இறப்பு, பராமரிப்பு, கோட்பாடு, நடை முறை மற்றும் விபரிப்பு அணுகுமுறைகள் என்ற நூல் ஐந்து நிலைகளாக வரிசைப்படுத்துகின்றது. அதில் குறிப்பிடப்பட்ட ஆபத்தான அருகிய நிலை - மொழியைப் பேசுபவர்கள், இடைப்பட்ட வயது வந்தவர்கள் ஆவர். இளையவர்கள், குழந் தைகள், யாரும் பேசுவதில்லை. மற்றையது இறக்கும் நிலை- மொழியைப் பேசுபவர்கள் முதியோர்கள் மட்டுமே என்ற இரு நிலைகளையும் இங்கு ஒப்பு நோக்குதல் அவசியமாகின்றது. ஏனெனில், மேற்படி கள ஆய்வினை இளந் தலைமுறையினர் மத்தியில் ஏற்கனவே திரட்டப்பட்ட சொற்கள் தொடர்பாகக் கலந்துரையாடலினை மேற்கொண்ட பொழுது, அதிகளவான பேச்சு வழக்குச் சொற்களை அறியாது காணப்பட்டதுடன் அறிந்த சொற்களுக்குப் பொருள் தெரியாத நிலையினையும் அவதானிக்க முடிந்தது. 45 வயதிற்குக் கீழ்ப்பட்ட மக்கள் பிரி வினர் மத்தியில் இச்சொற்களை அறியாத நிலையை அடை

யாளப்படுத்த முடிந்ததுடன் 45 வயதிற்கு மேற்பட்டோர் இவற் றைப் பயன்படுத்துவதையும் காணமுடிகின்றது. இதன் மூலம், பெருமளவிளான மலையகத் தமிழ்ச் சொற்கள் அழிவிற்குட்ப டும் நிலையில் உள்ளன என்பதை உறுதி செய்ய முடிகின் ருது.

மலையக மக்கள் தென்னிந்திய கிராமிய வாழ்க்கை முறையு டன் இலங்கைக்கு வந்து வாழத் தொடங்கினர். இலங்கையின் புவிமியற் சூழல், தொழில்முறை என்பன அவர்களின் வாழ்க்கை முறையில் பல்வேறு தாக்கங்களை ஏற்படுத்திய வேளையிலும் பழைமை மாறாத மொழிப் பயன்பாட்டில் நிலைகொண்டவர்களாகவே இருந்து வந்துள்ளனர். ஆனால், காலப்போக்கில் புதிய தலைமுறை மக்களிடம் அப் பழைமை யான சொற்களை பேச்சு மொழியில் அவதானிக்க முடிய வில்லை.

கம்சு, லாம்பு, டப்பா, கொக்கனிப்பை, டப்பாசு, பனிக்கம், சரடு, மகுடி, கும்பா, மட்டக்கத்தி, கக்கா, படிக்காசு, வகுடு, சிண்டு(முடி), தொலக்கம், ரொக்கம் முதலான பொருட் பெயர் களும் சிறு கோவத்தைக் குறிக்கும் மொனக்கடி, காதலித்தல் என்ற பொருள்படும் பேச்சுவார்த்தை துர்நாற்றத்தைக் குறிக் கும் கவிச்சி, தற்பெருமையைக் குறிப்பதான பீத்தல், சைகை யில் பேசுவதைக் குறித்த நைனபாசை என்ற சொற்கள் வழக் கில் இல்லை.

காரணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பேசப்படுகின்ற சொத்தி, நொடம், துப்பு, பொறத்தியான், குருணா, மோப்பம், பச்சீட்டு, குடுத்தனம், அமுக்கனாங்களி, அரங்க, முண்ட, கவ்வோதி, கேலி, கருக்கல், நயாபைசா, மொடக்கு, சப்பாணி, சன்மாணம், கெப்பேஸ்திரி, நொண்டிச்சாக்கு, சோரம்போதல், நமைச்சல், கெராக்கி, நட்டக்குத்து, மத்துக்கட்டை, சட்டாம் பிள்ளை, தீட்டுக்கட்டை, தருதலை, சம்மனம், ரகம், சேற, வெலாசம், மாராப்பு, தொந்தரவு, பித்தலாட்டம், தோரண, வக்கு, தெப்பம், கெராக்கி, சவுடால், வங்குரோத்து, கழுக்கம் முதலான பெயர்ச் சொற்களும் வழக்கொழிந்துள்ளன. சப்புக் கொட்டு, ரொம்பு, கொதப்பு, முக்கு, லாத்து, பீத்து, சொக்கு, பசப்பு, பம்மாத்து, ராசியாகு, தண்டூராபோடு, படியள, நச்சரி முதலான வினைச்சொற்களும் அவசாரி, ஓடும்புள்ள, வண் ணான் முதலான தொழிற் பெயர்களும் ஸ்தோப்பு, கோடிப்பக் கம், பீலிக்கரை, பரதேசம், அட்டல், வரக்காடு, மோட்டுவளை, மோட்டுவாரம் போன்ற இடப் பெயர்களையும் இளையோர் பயன்படுத்துவதில்லை.

அடைமொழிகளும் இணைமொழிகளும் மொழியை அழகுப டுத்துகின்றன. அத்தகைய சொற்களான ஈவுளக்கம், சந்து பொந்து, வாடிவழக்கம், முக்கிமொனகு, ஏப்பசாப்ப, அரசல் பொரசல், அறக்கப்பறக்க, சந்தடிச்சத்தம் போன்ற இணை மொழிகளும் பேச்சு மொழியாக பயன்படுத்துவது குறைவ டைந்து செல்கின்றமையை நடைமுறையில் காணமுடிகின் ருது.

ஏன் மொழி பாதுகாக்கப்படல் வேண்டும்?

ஓர் இனத்தின் இருப்பை உறுதி செய்வது அவ்வினத்தின் பண் பாட்டுக் கூறுகளும் கலாசார அம்சங்களுமாகும். அவற்றை வெளிப்படுத்தும் வடிவமே மொழியாகும். மொழிப் பயன்பா டும் பண்பாட்டுக் கூறுகளும் ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்

கள். மனித வரலாற்றை, வாழ்க்கைப் பதிவுகளை அடுத்த பரம்பரையினரிடமிருந்து கையளிப்பதன் ஊடாக, பரம்பரையின் தொடர்ச்சி நிலைபெறுகின்றது. எழுத்து மொழியை விட, பேச்சு மொழியே இப்பணியை வினைத்திறனாக செய்கின்றது. அவ்வாறு செய்யாவிடின் இன இறப்பு, மொழி அருகுதல் என்பன தவிர்க்க இயலாதவைகளாகும். வரலாற்றில் உபிக் மொழியின் அழிவு சிறந்த பாடமாகும். 'துருக்கியின் வடமேற்குப் பகுதிகளில் பேசப்பட்ட மொழி உபிக். இம்மொழியை இறுதியாகப் பேசத் தெரிந்தவர் டெப்விக்கென்சன் என்பவர் மட்டுமே. அவரது பரம்பரையினர் துருக்கி மொழியையே கற்று பயின்று வந்தனர். 1992-ம் ஆண்டில் எசன்சு இறந்து போனார். அவரது கல்லறையில் இது டெப்விக்கென்சன் கல்லறை உபிக் என்ற மொழியை பேசிய கடைசி மனிதர் இவர்தான் என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. இது பேச்சு மொழிப் பாதுகாப்பின் அவசியத்தை உணர்த்தும் சமகால நிகழ்வாகும்.

அறிவுப் பெருக்கம், கல்வி வளர்ச்சி, பொதுமொழியாற்றல், தொழில்நுட்ப விரிவாக்கம் போன்றன உலகமயமாதல் என்ற நிலைப்பாட்டை வலுப்பெறச் செய்துள்ளது. இவற்றிலிருந்து விலகிச் செல்ல முடியாது. வல்லரசுகளின் வல்லாதிக்கமும் முதலாளித்துவ சிந்தனைகளும் அதிகளவில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவது சிறுபான்மையின மக்கள் மீதாகும். 'முன்பு பர்மா என அழைக்கப்பட்ட மியன்மார் நாட்டில் வாழ்கின்ற தமிழ் மக்களில் அநேகர் தமிழில் எழுதவோ வாசிக்கவோ அல்லது கதைக்கக் கூடவோ இயலாத நிலையில் காணப்படுகின்றனர். கடந்த 50 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழ்ப் பாடசாலைகளை பர்மிய அரசு மூடியதால், இந்த நிலை உருவாகியுள்ளதாகத் தெரிவிக்கப்படுகின்றது. தமிழ்ப் பாரம்பரிய உடையான சேலையை அணிந்திருந்த தமிழ்ப் பெண்கள் நீண்ட தலைமுடியைக் கொண்டிருந்ததுடன் பூக்களையும் சூடியிருந்தனர். ஆனால் ஒரு தமிழ் வார்த்தையைக்கூடப் புரிந்துகொள்ள முடியாத நிலையில் இவர்கள் இருந்ததாக அங்கு சென்று நிலைமைகளை அவதானித்த ஒருவர் தெரிவித்தார். பர்மா, அந்நியரிடமிருந்து சுதந்திரம் அடைந்ததைத் தொடர்ந்து அங்கு பர்மிய மொழி கட்டாயப்படுத்தப்பட்டது. இதனால் தமிழ் மக்கள் 1960-களில் தமது பாடசாலைகளை மூடவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். காணிச் சீர்திருத்தங்கள், பர்மிய மொழி கட்டாயப்படுத்தப்பட்டமை, பர்மியர் முன்னுரிமைப்படுத்தப்பட்டமை என்பன தமிழ் மக்கள் தமது மொழியை மறந்த மியன்மார் தமிழ் மக்களாக மாறியமைக்கான காரணங்களாகும்.

முடிவுரை:

இலங்கையில் வாழ்கின்ற பல்லின மக்கள் மத்தியில், மலையக மக்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து தொழில் நிமித்தம் ஆங்கில ஆட்சிக் காலத்தில் அழைத்து வரப்பட்டு குடியமர்த்தப்பட்டவர்களாவர். இவர்களின் வருகையின்போது, அவர்கள் நன்கு பழக்கப்பட்ட தமிழ் பாரம்பரியத்தோடு இணைந்த கிராமிய வாழ்க்கை முறையினையே கொண்டு வந்து, அதனை தமது வாழ்விலும் பிரதிபலிக்கச் செய்துள்ளமையை பல்வேறு வாழ்வியல் அம்சங்களிலும் காண முடிகின்றது. இதன் வெளிப்பாடாகவே, அவர்களின் தமிழ் மொழிப் பிரயோகமும் காணப்படுவதுடன் புவியியல் ரீதியிலும் வாழ்வியல் முறைகளிலும் ஈழத்தமிழர் மொழி வழக்கிலிருந்து வேறுபட்ட உச்சரிப்பு முறையினை கொண்டபேச்சுமொழியினைக் கொண்டுள்ளனர். உலகில் எல்லாச் சமூகங்கள் மத்தியிலும் நிகழும் புறத்தாக்க மாற்றங்களால், தமது சுயத்தை இழத்தல் என்பது

இங்கும் நிகழத் தொடங்கியுள்ளமைக்குச் சான்றாக பெருமளவிலான சொற்கள் வழக்கொழிந்து போகின்றமையை கவனிக்க முடிகின்றது. சொல்லியல் அடிப்படையில் பெயர்ச் சொற்களும் வினைச்சொற்களும் சமமாக வழக்கொழிந்து வருகின்ற அதே வேளை, புதிய தொழில் முறைகளால் அவை சார்ந்த சொற்களே பழக்கத்தில் வருவதால் பழைய சொற்கள் செயலிழந்துள்ளமையை ஆய்வில் அறிய முடிகின்றது.

பரிந்துரை:

காலத்தின் தேவை, தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி ஆகியவை காரணமாக பழையமையான சொற்கள் வழக்கொழிந்து வருவது எல்லா மொழிகளிலும் இயல்பானது என்றாலும் இதன் தொடர்ச்சி, இன அடையாளத்தை சிதைப்பதற்குக் காரணமாக முடியும். மேலும் மேலெழுந்த பொருள்கொண்ட சொற்பெருக்கம் மொழியின் ஆளுமையை குன்றச்செய்ய ஏதுவாகி விடுவதால், வாழ்வியல் சார் சொற்களை இளந்தலைமுறையினர் அறியச் செய்வதும் அவற்றை பயில் நிலைக்குக் கொண்டு வருவதும் காலத்தின் தேவையாகும். ஓர் இனத்தின் பண்பாட்டை எதிர்கால சந்ததியருக்கு கையளக்கும் நடைமுறையில் மொழியின் பங்கு முக்கியமானது. பாரம்பரியத்தின் வெளிப்பாடு மொழியில் இருப்பதால் இளந்தலைமுறையினருக்கு முதியோர் சொல்லிக்கொடுத்தல் அவசியமானதுடன், இது தொடர்பில் இளையோரின் நாட்டமும் அதிகரிக்க வேண்டும்.

உசாத்துணை:

- ராதாகிருஷ்ணன். கே.எஸ் 2020 அழிவின் விளிம்பில் மொழிகள் கட்டுரை. தினமணி இ-பேப்பர் 2020.11.06.
- உதயசேகர் வேலு (2020) தொழிலாளர் வெளியேறுகையும் சமூகத்தாக்கங்களும் கட்டுரை. தினக்குரல் ஞாயிறு செப்டெம்பர் 06 2020. பக்கம் 20.
- குடிசன மற்றும் வீட்டு வசதிகள் தொகை மதிப்பு 2012.
- சட்கோபன் இரா.2010. கசந்த கோப்பி பக் 11-12.
- சந்திரபோஸ்.ஏ.எஸ். பேராசிரியர் 2020. மலையக சமூகத்தில் தோன்றியுள்ள புதிய கட்டமைப்பு கட்டுரை பக்.172. நூல் மணிவிழா மலர் ஏ.எஸ். சந்திரபோஸ் 2020.
- சீனிவாசன். ரா இலக்கிய வரலாறு அணியகம் வெளியீடு.
- செல்வராஜா.வ. 2020 மலையக மக்களும் புத்திஜீவிகளும் ஒரு மீள்நோக்கு கட்டுரை பக் 11.
- தமிழகன் தொகுப்பாளர் 2018.; மலையகமும் மறுவாழ்வும், மல்லியப்பு சந்தி திலகர், இலங்கையில் தமிழர்கள் கட்டுரை.பக் 29-30.
- நிவேதா. 2014. தமது மொழியை மறந்த மியன்மார் தமிழ் மக்கள் கட்டுரை. விபாஷா மலர் 2 இதழ் 14. 2014 ஏப்ரல்-மே இதழ்.பக்.24. மாற்றுக் கொள்கைகளுக்கான நிலையம்.
- பாலசுப்ரமணியம் கு.வெ. பண்பாட்டு வரலாறு 1, தமிழ் இணையப் பல்கலைக்கழகம் .
- மார்க் யேன்சு 2003. மொழி இறப்பு, பராமரிப்பு, கோட்பாடு, நடைமுறை மற்றும் விபரிப்பு அணுகுமுறைகள். பிலிடெல்பியா பெஞ்சமின் பதிப்பகம்.
- மாணவர் வரவு இடாப்பு அரசு பாடசாலைகள். 2015 - 2020.
- <http://ta.m.wikipedia.org/wiki/>
- <http://www.tamilvu.org/ta/course-degree-c031-c0311-html>.

uthayasekar@thaiveedu.com

இந்தியா - இலங்கை ஒப்பந்தமும்

மலையக இன அடையாளத்துக்கான கடுத்தாக்கமும்

- பெ. சரவணகுமார்

‘ஆதிக்கம் செலுத்தும் சிங்கள அமைச்சு தமது சமநிலையை இழந்துள்ளதுடன் இலங்கையின் சட்டப் புத்தகம் இந்தியவிரோத சட்டமியற்றுபவர்களால் களங்கப்பட்டுள்ளது. இந்திய விரோத சக்திகள் அனைத்தும் அரசியல் வாழ்வின் உயிர்களைத் தின்று கொண்டிருக்கும் புற்றுநோய் போன்றது.’ (K. Natesa Aiyar, The Indo - Ceylon Crisis -1941. p. 60)

இலங்கை மலையக நிர்மாணச் சிற்பி தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யர் (1887 - 1947) மறைந்து எழுபத்தைந்து ஆண்டுகள்

நிறைவு பெறுகின்றன. பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிலும் பிரிட்டிஷ் இலங்கையிலும் வாழ்ந்த அவரது சமூகப் பங்களிப்புகள் பன்முகத் தன்மை கொண்டவை. வணிகவியல் புலமையாளர், பத்திரிகையாளர், தொழிற்சங்கவாதி, அரசாங்க சபை உறுப்பினர், இலக்கியப் படைப்பாளி, பதிப்பாளர் எனப் பல தளங்களில் இயங்கியவர். ஒவ்வொரு துறையிலும் அவரது பங்களிப்புகள் விதந்துரைக்கத் தக்க வகையில் அமைந்திருக்கின்றன.

அவரது சமூகப் பங்களிப்புகளைத் துறை சார்ந்து விரிவாக ஆராயும்போது ‘தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யரியல்’ இன்னும் செழுமையடையும். பெருந்தோட்ட மக்களின் சமூக விடுதலைக்காக உழைத்த அவரது வரலாற்றுப் பாத்திரம் குறித்த உரையாடல்கள் மேலும் விரிவுபடுத்த வேண்டியுள்ளது என்பதை அண்மையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட அவரது பல எழுத்துகள் வலியுறுத்துகின்றன. தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யரின் மேதாவிலாசத்தைக் காட்டும் நூல்களுள் ‘இந்தியா - இலங்கை ஒப்பந்தம்’ தனித்துவமிக்கது.

இந்தியத் தமிழர்கள் இலங்கைக்கு வந்து 120 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகி 1940-களில் ஒரு முக்கிய காலகட்டத்திற்குள் வந்து நிற்கின்றது என்பதை உள்ளீடாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நூலே இந்தியா - இலங்கை ஒப்பந்தம் ஆகும். இந்நூல் 1941-ம் ஆண்டு, ஹட்டன் கணேஷ் பிரஸில் அச்சிடப்பட்டு வெளிவந்தது. இலங்கைவாழ் இந்தியத் தமிழரின் சமூக, அரசியல் வாழ்வில் 1940 ஒரு திருப்புமுனையான காலகட்டம் என்பதை அவர் எழுதிய ஆங்கில நூலான The Indo-Ceylon Crisis நூலிலும் விரிவாக எழுதியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யர் இலங்கை மலையகத்தின் நிர்மாணச் சிற்பியாகத் திகழ்கின்றார் என்பது மிகவும் வலியுறுத்தி அடையாளப்படுத்தப்பட வேண்டியதாகும். இலங்கையில் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் உரிமைகளுக்காகவும், அவர்களின் சமூக மேன்மைக்காகவும், அரசியல் விடுதலைக்காகவும் தொடர்ச்சியாகச் செயற்பட்ட அவர், இலங்கையில் இந்தியத் தமிழர்களுக்கான அடையாள உருவாக்கத்திற்கான அடித்தளத்தை அமைப்பதற்கும் சமூக விளக்காகவும் இருந்திருக்கின்றார் என்பதை வெளிப்படுத்துவதாகவே அவரது ‘இந்தியா - இலங்கை’ நூல் விளங்குகின்றது.

‘இந்த நாட்டில் குடியேறி, இந்த நாட்டைத் தன் நாடாக்கிக் கொண்ட எந்த இந்தியனுக்கும் சம சுதந்திரம் உண்டு. அவனை எல்லாக் காரியங்களுக்கும் இதர இலங்கையர்களுடன் சமமாக நடத்துவோம் என்று இந்த ஒப்பந்தத்தில் இலங்கை மந்திரிகள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். இலங்கையன் யார்? ஒருவன் இலங்கையனாவதற்கு எவ்வளவு காலம் இந்நாட்டில் குடியேறியிருக்க வேண்டும், சொத்து முதலியன இந்நாட்டில் அவனுக்கிருக்க வேண்டுமா, இலங்கையனாவதால் ஒருவன் அடையக்கூடிய நன்மைகள் யாவை என்ற விடயங்களை ஒவ்வொரு இந்தியனும் அறிந்திருக்க வேண்டியது அவசியமாகும்.’ என்று கோ. நடேசய்யர் வலியுறுத்துவது, மலையக இன அடையாள உருவாக்கத்தில் அவரது பங்களிப்புகளின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தைக் காட்டுகின்றது எனலாம்.

காலனிய இலங்கையில் இந்தியத் தொழிலாளர்கள் மீது கட்ட

விழ்த்து விடப்பட்ட இந்திய எதிர்ப்புணர்வு, பல்வேறு மட்டங்களிலும் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. குறிப்பாக, இலங்கையில் வர்த்தக நடவடிக்கையில் இந்தியர்களின் செல்வாக்கும் பலமும் மேலோங்கி இருந்ததைக் கண்டு சுதேசிய சிங்களவர்கள் சினங்கொண்டனர். இலங்கைவாழ் இந்தியத் தமிழர்கள் இலங்கையின் பொருளாதார வளத்தையும், வியாபாரத்தையும், பெருந்தொகையான காணிகளையும் தமது வசம் வைத்திருக்கின்றார்கள் என்று சுதேசிய சிங்களவர்கள் மத்தியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பிரச்சாரம் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் இந்திய எதிர்ப்புணர்வு மேற்கிளம்புவதற்குக் காரணமாகியது.

காலனிய இலங்கையில் சுதேசிய பெருந்தேசியவாத சிந்தனைகளால் கட்டமைக்கப்பட்ட இந்திய எதிர்ப்புணர்வு இலங்கைவாழ் இந்தியத் தமிழர்களின் சமூக, அரசியல் வாழ்வினும் பெருந்தாக்கத்தை உருவாக்கியது. குறிப்பாக, இலங்கையின் அரசியல் பொறிமுறையிலிருந்து இலங்கைவாழ் இந்தியத் தமிழர்களை வெளி ஒதுக்கும் முயற்சிகள் திட்டமிட்டு மேற்கொள்ளப்பட்டன. இலங்கைத் தமிழர் என்ற அடையாளமும் இல்லாமல், இலங்கைவாழ் இந்தியத் தமிழர் என்ற அடையாளமும் இல்லாமல், இந்தியத் தமிழருமாக இல்லாமல் பெருந்தோட்டத் தமிழர்களின் வாழ்வு கலிகாலத் திரிசங்கு நிலையை எட்டியது. இவ்வாறானதொரு சூழலில், இந்தியப் பிரதிநிதிகளும் இலங்கைப் பிரதிநிதிகளும் இலங்கைவாழ் இந்தியத் தமிழர்கள் குறித்து மேற்கொண்ட பல பேச்சுவார்த்தைகளின் விளைவாகச் செய்துகொள்ளப்பட்ட உடன்படிக்கையின் விளைவே இந்தியா - இலங்கை ஒப்பந்தமாக அமையலாயிற்று.

இலங்கைவாழ் இந்தியத் தமிழர்கள் தொடர்பில் 1940-களில் இந்தியப் பிரதிநிதிகளுக்கும் இலங்கைப் பிரதிநிதிகளுக்கும்

இடையே கொழும்பில் செய்து கொள்ளப்பட்ட உடன்படிக்கையின் அடிப்படைகளையும், அந்த ஒப்பந்தத்தால் இலங்கைவாழ் இந்தியர்களின் சமூக அடையாளம் எவ்வாறு இருக்கப்போகிறது என்பது குறித்தும், இந்த ஒப்பந்த விதிமுறைகளின் ஊடாக முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ள அரசியல் இயங்குநிலைகள் குறித்தும் நடேசய்யர் தீர்க்கதரிசனமான சமூகப் பார்வையுடன் எழுதுகின்றார். இது குறித்து இந்த நூலின் முன்னுரையில் பின்வருமாறு எழுதுவது கோ. நடேசய்யரின் ஆளுமையின் வீச்சையும் இலங்கைவாழ் இந்தியத் தமிழர்கள் குறித்த அவரது தீர்க்கதரிசனமான பார்வையையும் வெளிக்காட்டுவதாகும்.

‘சுயநிர்ணயம், சுயநிர்ணயம் என்று எல்லா, நாடுகளிலும் மக்கள் கிளர்ச்சி செய்துகொண்டிருக்கையில், அந்த சுயநிர்ணயத்திற்கு எதிர்ப்பாக இந்தியர் வேலை செய்யலாமா என்பதே கேள்வி! இப்பொழுது வெளிவந்துள்ள ஒப்பந்தம் மிகவும் திருப்தியானதென்று சொல்ல முடியாது. இந்தியர்களை இலங்கையர்களுக்குக் காட்டிக் கொடுக்கும் ஒப்பந்தம் என்றும் கூற முடியாது. இந்திய மக்கள், சென்ற 100 வருட காலமாய்த் தூங்கிக்கொண்டிருந்தது போல் இனியும் தூங்கிக் கொண்டிருப்பார்களேயானால், இந்த ஒப்பந்தம் இவர்களை முன்னேற்றாது. நாளடைவில் இவர்களை வெளியேற்றும், அல்லது நிரந்தரக் கூலிகளாக்கும்.’

நடேசய்யரின் இந்தக் கருத்துக்கள் எவ்வளவு தீர்க்கதரிசமானவை என்பதைப் பிற்பட்ட கால இலங்கைவாழ் இந்தியத் தமிழரின் சமூக, அரசியல் வரலாறு காட்டி நிற்கின்றது. குறிப்பாக, சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க அம்மையார் 1948-ம் ஆண்டு நடந்துமுடிந்த தேர்தல் குறித்து பாராளுமன்றத்தில்

நிகழ்த்திய உரை இலங்கைவாழ் இந்தியத் தமிழர்களுக்கான எச்சரிக்கையாகவே அமைந்திருந்தது. சிங்கள அரசியல் தலைமைகள் மத்தியில் இலங்கைவாழ் இந்தியத் தமிழர்கள் தொடர்பில் எதிர்ப்புகள் மேற்கிளம்புவதற்கான இனவாதத்தை அவர் வளர்த்தார். இலங்கையின் ஐந்தில் ஒரு பங்கு தொகுதிகளில் ஒரு அந்நிய மக்களின் தேர்தல் முடிவில் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தி கண்டி மாகாணங்களில் சிங்களப் பெளத்த மக்களுக்கு எதிரான பாரதூரமான அரசியல் பிரச்சினை ஒன்றை இலங்கைவாழ் இந்தியத் தமிழர்கள் ஏற்படுத்தியுள்ளனர் என்று குறிப்பிட்டு, இனவாத அரசியல் காய் நகர்த்தல்களை மேற்கொண்டார். இந்தக் காய் நகர்த்தல்களின் விளைவாகவே சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தை ஏற்படுத்தி, லட்சக்கணக்கான இலங்கைவாழ் இந்தியத் தமிழர்களை மீண்டும் தாயகத்துக்கு அனுப்பிய வரலாற்றுத் துயரமும் நடந்தேறியது.

இலங்கைவாழ் இந்தியத் தொழிலாளர்கள் தொடர்பில் காலனியக் காலத்திலும், காலனியத்துக்குப் பிற்பட்ட காலத்திலும் நிகழ்த்தப்பட்ட இனவாத அரசியலையும், கோ. நடேசயாரின் அரசியல், சமுதாய தொலைநோக்குப் பார்வையினையும் மேற்குறிப்பிட்ட பின்புலத்தில் வைத்து நோக்கவேண்டிய நூலாகவே இந்தியா - இலங்கை ஒப்பந்தம் அமைந்திருக்கின்றது. 'இலங்கையில் ஏகாதிபத்தியத்தால் இந்திய எதிர்ப்பு உணர்வு உருவாக்கப்பட்டு அமைச்சர்கள் மூலமாக வளர்க்கப்பட்டு வருகின்றது. ஒட்டுமொத்த தேசத்தின் நலனுக்காக தேசம் செழிக்கும் நடவடிக்கைகளில் கணிசமான எதையும் சாதிக்க முடியாத அமைச்சர்கள், இந்திய விரோத முன்மொழிவுகளால் 'உள்நாட்டு உற்சாகத்தை' தங்கள் கைகளில் தக்கவைத்துக்கொள்ள முயற்சிக்கின்றனர். ஜெர்மனியிலும் ஜப்பானிலும் இதுதான் நடந்தது.' என்று இந்தோ - சிலோன் நெருக்கடிகள் நூலிலும் பதிவுசெய்துள்ளார்.

இந்தியா - இலங்கை ஒப்பந்தம் என்ற இந்நூல் இரண்டு பகுதிகளைக் கொண்டமைந்தது. முதல் பகுதி கூட்டு ஒப்பந்த அறிக்கை என்றும், இரண்டாம் பகுதி வியாக்கியானங்கள் என்றும் தனியாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டு அமைந்திருக்கின்றது. முதல் பகுதி முதல் முறை வருதல் (Immigration) - திரும்ப வருதல் (Re - Entry), கோட்டாக்கள் (Quotas), வாக்குரிமை (Franchise), பதிவு செய்தல் (Registration), அந்தஸ்து (Status), பொது விதிகள் (General Provisions) ஆகிய ஆறு பாகங்களைக் கொண்டிருக்கின்றது. வியாக்கியானம் என்ற இரண்டாவது பகுதி ஒப்பந்தத்தின் மூலக்கொள்கைகள் (Fundamentals of the Agreement), இலங்கையன் யார்? (Who is a Ceylonese?) இலங்கை இந்தியர் - புதுப் பேர்வழிகள் (Ceylon - Indian - New Entrants), பழைய இந்தியர் (Indians already in Ceylon), சில முக்கிய விடயங்கள் (Some Important Matters) ஆகிய ஐந்து அத்தியாயங்களைக் கொண்டமைந்துள்ளது.

இலங்கைவாழ் இந்தியத் தமிழர்கள் தொடர்பில் இலங்கைப் பிரதிநிதிகள் இந்த ஒப்பந்தத்தை மேற்கொள்ள வேண்டிய சமூக, அரசியல் சூழலே காரணமாக இருந்தது. சுதேசிய சிங்களவர்களின் சுயலாப அரசியல் காய்நகர்த்தல்களே இதற்கும் அடிப்படையாக அமைந்திருந்தன. 'இலங்கைக்கும் இந்தியா விற்கும் வியாபார விஷயத்தில் ஒப்பந்தம் ஏற்பட வேண்டிய அவசரமும் அவசியமும் ஏற்பட்டது. ஏனெனில் இலங்கைக்குப்

பிற நாடுகளினின்றும் பொருட்கள் வரத் தடைப்பட்ட படியால் இந்தியாவின் நல்லெண்ணத்தை நாடவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. ஆகவே, சமாதானப் பேச்சுகள் நடத்தி இலங்கை இந்தியர் விடயத்தில் ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும் என்று இலங்கை அரசினர் எழுத, இதுதான் சமயம் என்று ஏகாதிபத்தியத்தின் நன்மையைக் கருதி நிற்கும் இந்தியா கவர்ன்மெண்டாரும் ஒப்புக்கொண்டார்கள்' என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம் இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் ஏகாதிபத்தியத்தின் அரசியல் பொறி முறைக்குள் நிகழ்த்தப்பட்ட ஒன்று என்பதையும் நடேசயார்பதிவு செய்கின்றார்.

இலங்கைவாழ் இந்தியத் தமிழர்களின் உரிமைகளைப் பெற்றுக்கொடுப்பதிலும், இலங்கைவாழ் இந்தியத் தமிழர் என்ற அடையாளத்தைக் கட்டமைப்பதிலும் கோ. நடேசயாரின் வகிபாகம் எவ்வளவு கனதியானது என்பதை வெளிப்படுத்தும் நூலாக அவரது இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம் விளங்குகின்றது. இலங்கைவாழ் இந்தியத் தொழிலாளர்கள் இலங்கையின் பொருளாதாரத்தை மட்டும் வளம்படுத்தித் தமது அடையாளத்தை இழந்து வருவதை இடித்துரைத்து, தொழிலாளர்கள் இலங்கையர் என்ற அடையாளத்தைப் பெறவேண்டியதன் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துவதோடு, அதற்காக வழிமுறைகளையும் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். அதுவே இந்தநூலில் கோ. நடேசயார் முன்னிறுத்துகின்ற அடிப்படைச் சட்டமாகும்.

'இலங்கைவாழ் இந்தியத் தொழிலாளர்களில் ஒவ்வொருவரும் நிரந்தரவாசியாக வேண்டும். விருப்பால் நிரந்தரவாசியென்ற தத்துவம் பெற்ற பிறகே இந்தியா போவதென்ற கங்கணங்கட்டிக் கொள்ளட்டும். இந்தியாவிற்கும், இலங்கையருக்கும் மரியாதையும் பலமும் ஏற்படவேண்டுமானால் 6½ லட்சம் தொழிலாளர்களுள் 6 லட்சம் பேராவது நிரந்தரவாசிகளாகி வாக்குரிமை பெறவேண்டும். அப்பொழுது தான் இந்திய வியாபாரிகளும் பிறரும் மரியாதையுடன் வாழலாம். இந்தியன் தலை நிமிர்ந்து நடக்கலாம். இல்லாவிட்டால் நிரந்தர அடிமைகள்தான்.' என்று 1940-களில் கோ. நடேசயார் எழுதியது எவ்வளவு தீர்க்கதரிசனமானது என்பதை சுதந்திர இலங்கையின் அரசியல் போக்குகளில் வெளிப்பட்டமை நாம் அறிந்ததே!

காலனியத்தின் அடக்குமுறைக்குள்ளும், சுதேசிய பெருந்தேசியவாதிகளின் இந்திய எதிர்ப்புணர்வுக்குள்ளும் பல்வேறு சிக்கல்களுக்குள் வாழ்ந்த இலங்கைவாழ் இந்தியத் தோட்டத் தொழிலாளர் சமூகத்தின் இன அடையாளத்தைக் கட்டமைப்பதில் கோ. நடேசயாரின் சமூக, அரசியல் செயற்பாடுகள் மிகுந்த கவனத்துக்குரியவை என்பதை, அவரது இந்தியா - இலங்கை ஒப்பந்தம் நூல் எடுத்துரைக்கின்றது. இலங்கை வாழ் இந்தியத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேலாக இலங்கை நாட்டின் செல்வ வளத்துக்கு அளப்பரிய பங்களிப்புகளை வழங்கி வருபவர்கள். 'இலங்கையின் சுதேசிய மக்கள்' பெறும் அனைத்து உரிமைகளையும் பெறுவதற்குத் தகுதியானவர்கள் என்றும், பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இலங்கையில் வாழும் தனியான ஓர் இனத்துவ அடையாளங் கொண்ட சமூகம் என்றும் கோ. நடேசயார்பதிவு செய்வது, மலையக இன அடையாள உருவாக்கம் பற்றிய கருத்தாக்கத்தில் அவரது பங்களிப்புகளையே காட்டி நிற்கின்றது எனலாம்.

sarawanakumar@thaiveedu.com

இலங்கைத் தோட்ட
தொழிலாளர்களின்
அந்தரப்பிழைப்பு நாடகம்

“தோட்டத் தொழிலாளர்களின் அந்தரப்பிழைப்பு” நாடக பிரதியாக்கமும் மலையக நாடக முயற்சிகளும்

- அ. லெட்சுமணன்

இலங்கையின் தமிழ் நாடகத்துறையை ஆய்வு செய்ய முற்படுபவர்களுக்கும் சரி, சிங்கள நாடகத்துறையை ஆய்வு செய்பவர்களுக்கும் சிம்மசொப்பனமாக அமைந்த நூலாக கோ. நடேசய்யரின் 'தோட்டத் தொழிலாளர்களின் அந்தரப்பிழைப்பு' நாடக நூல் விளங்குகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த நூல் பற்றி முதலில் தன் ஆய்வு எழுத்துக்கள் ஊடாக பதிவை செய்தவர் சாரல் நாடன் ஆவார். தொடர்ந்து அந்தனி ஜீவாவின் இயக்க செயற்பாடுகளும், இந்நூல் பற்றி அவ்வப்போது சர்ச்சையை ஏற்படுத்துவதாக அமைந்தது. இந்நூல் பற்றிய விரிவான பார்வையை 2011-ம் வருடம் வீரகேசரி வெளியிட்ட கேசரி தகவல் களஞ்சியம் விரிவான பதிவைக் கொண்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

'தோட்டத்தொழிலாளர்களின் அந்தரப்பிழைப்பு' நாடக நூல் மீள் பிரசுரம் பெற்றதன் பின்னணி:

நாடக செயற்பாட்டாளர் 'உடல்' இதழின் ஆசிரியர் எம். அரியநாயகம் அவர்களது முயற்சியில் 2016-ம் வருடம் பிரான்ஸ் தலை நகரில் 'உலகத் தமிழ் நாடக விழா 2016' நிகழ்வு இடம் பெற்றது. 'உடல்' இதழில் வெளியான அ. லெட்சுமணனின் 'பன்முக நோக்கில் காமன் கூத்து' எனும் தலைப்பில் வெளியான கட்டுரையின் உள்ளடக்கத்தின் காரணமாகவே, இவ்வழாவில் மலையக அரங்கியல் தொடர்பான கவனத்தை உள்வாங்க வேண்டும் என்ற கருத்து முன்மொழியப்பட்டது. அதற்கமைவாகவே இலங்கையில் இரண்டு அணிகளுக்கு அழைப்பு விடுக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. அரங்கியலாளர் டாக்டர் நாசர் பிரதம அதிதியாக கலந்து கொண்ட நிகழ்வில் தமிழர்கள் வாழும் நாடுகளில் இருந்தும் கலைஞர்கள் பங்குபற்றினார்கள். இலங்கையிலிருந்து அழைக்கப்பட்ட பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு அவர்களின் தலைமையிலான கலைஞர்களாலும், அ. லெட்சுமணன் தலைமையில் அழைக்கப்பட்ட நிகர் சமூக கலை இலக்கிய அரங்க கலைஞர்களாலும் விசா அனுமதி மறுப்பின் காரணமாக பங்கேற்க முடியாமல் போனமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. இந் நிகழ்வையொட்டி மலையக நாடகத் தடங்களை ஆவணப்படுத்தும் முனைப்பில் பின்வரும் இரண்டு செயற்பாடுகள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தன.

● உலகத் தமிழ் நாடக விழா 2016 நிகழ்வையொட்டி நிகர் சமூக கலை இலக்கிய அரங்கம் 'நிகர்' மலையக நாடக ஆவண சிறப்பிதழை வெளியிட்டு, மலையக நாடக அடையாளங்களை அடையாளப்படுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அவ் ஆவண இதழின் ஆசிரியர் செய்தி பின்வருமாறு அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. 'நாடகத்துறையில் தமிழர்களின் பங்களிப்பு குறித்து மீட்டிப்பார்க்கும் வகையில் 'உடல்' இதழின் வழிகாட்டலில் பிரான்ஸ் நாட்டில் 'உலகத் தமிழ் நாடக விழா 2016' நிகழ்வின் ஏற்பாடுகள் நிகழ்ந்த வண்ணம் உள்ளன. இந் நிகழ்வுக்கு ஆதரவான ஒரு செயற்பாடாக 'நிகர்' சிறப்பிதழை வெளியிடுவதில் ஆத்மார்த்தமாக திருப்தி கொள்கிறது. இந் நிகழ்வின் ஓர் அங்கமாக மலையக அரங்கியல் கலைஞர்களும் அழைக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. 'உடல்' இதழோடு 'நிகர்' கொண்டிருந்த நேச உறவு இவ் வாய்ப்பிற்கு பாலமாக அமைந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. மலையகம் நாடகத்துறைக்கு கணிசமான பங்களிப்பை வழங்கி வந்துள்ளது. வாழ்வியல் போராட்டங்களில் நாடகம் முக்கிய ஊடகமாக பயன்பட்டு வந்துள்ளது. ஈழத்து நாடகத்துறையில் மலையகத்தின் நாடகத்துறைப் பங்களிப்பு மேலெழுந்த பார்வைக்குட்பட்டதாகவே காணப்படுகிறது. மலையக நாடகத்துறைப் பங்களிப்பு தொடர்பில் ஆழமான பார்வையை செலுத்துகின்ற போது, இத்துறையில் பல விடயங்களை வெளிக்கொணர முடியும் என்பது திண்ணமாகும். இவ்விடயங்களை வெளிக்கொணர்வதில் 'நிகர்' தொடர்ந்து கவனத்தை செலுத்தும் என்ற ஆசிரியரின் வரிகள் கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

● 1937-ம் வருடம் வெளியிடப்பட்ட கோ. நடேசய்யரின் 'இலங்கைத் தோட்ட இந்தியத் தொழிலாளர்களின் அந்தரப்பிழைப்பு' நாடக நூலை மீள் பிரசுரம் செய்ய வேண்டும் என்ற முயற்சி, அதற்கமைவாக மலையக கலை இலக்கிய செயற்பாட்டாளர் அந்தனி ஜீவா அவர்களிடம் மேற்படி நூலின் பிரதி இருந்ததை அறிந்து அதனை மறுபதிப்புச் செய்வதற்கு நிகர் சமூக கலை இலக்கிய அரங்கத்தினர் ஊக்குவித்து உற்சாகமுட்டியுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது. அந்தனி ஜீவாவினால் எழுதப்பட்ட நூலின் இரண்டாம் பதிப்பின் பதிப்புரை வரிகள் பின்வருமாறு அமையப்பட்டுள்ளன.

எமை குறிப்பிடத்தக்கது. 'பிரான்ஸ் நாட்டில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் நம்மவர்களால் உலகத் தமிழ் நாடக விழா ஒன்று செப்ரெம்பர் மாதம் நடத்தப்பெறவிருப்பதால் அந்த விழாவில் மலையகத்தை சார்ந்த சிலர் பங்குபற்றுவதாகவும் அங்கு காமன் கூத்து நிகழ்வு அரங்கேற்றப்படுவதாகவும் தகவல் சொன்னார்கள். உடனே குமரன் புத்தக இல்ல அதிபர் நண்பர் க. குமரனுடன் தொடர்பு கொண்டு, நடேசய்யரின் இந்த நூலை பதிப்பித்து தந்தால் உலக நாடக விழாவில் வெளியிடலாம் என்ற என் அவாவைத் தெரிவித்தேன். ஏற்கனவே சாரல் நாடன் எழுதிய கோ. நடேசய்யர் பற்றிய நூலைப் பதிப்பித்த குமரன் அவர்கள் இந்த நாடக நூலையும் பதிப்பிக்க சம்மதித்தார். 'எழுபத்தொன்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பதிப்பிக்கப்பட்ட நடேசய்யரின் நாடக நூல் மீண்டும் மறுப்பிறப்பெடுத்துள்ளது' என்ற அந்தனி ஜீவாவின் பதிப்புரை வரிகளில், நிகர் அமைப்பின் பங்கேற்பு பதியப்படாமலுக்கு காரணம் எதுவெனத் தெரியவில்லை? இருந்த போதிலும் இப் பின்னணியிலேயே, இந் நூல் மீள் பிரசவம் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கையின் முதலாவது அரசியல் நாடக நூல் என்ற மகுடத்தில் இந்த நூலைப்பற்றிய குறிப்பை எழுதுகின்ற சாரார், இந் நூலின் முக்கியத்துவத்தை விடுத்து, அரசியல் நாடக நூல் எனக் குறிப்பிட்டு நமுவும் முயற்சியாகவே அமைகிறது. நடேசய்யர் புலம்பெயர்வு பொறிக்குள் சிக்கித்தவித்த மலையக மக்களை மீட்டெடுக்கும் பணியில் மிக ஆழமாகச் செயற்படுகிறார். வர்த்தகராக தோட்டத்திற்குள் உள்நுழைந்து இதழியல், தொழிற்சங்கம், அரசியல் என்றவாறு சமூக விழிப்புணர்வில் தடம்பதிக்கின்றார். வர்த்தகத்துறை நிபுணராக விளங்கிய நடேசய்யர் பாடல், புனைவு என்றவாறு தடம்பதித்து நாடகத்துறையிலும் உள்ளார்ந்த ஆளுமையை வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார். அவருடைய நாடகத்துறை ஈடுபாடு மலையகத்திற்கு மட்டுமல்ல இலங்கையின் நாடகத்துறைக்கும் முன்னோடியானது.

'இலங்கையில் உள்ள தோட்டங்களில் வேலை செய்யும் இந்தியத் தொழிலாளர்களின் உண்மையான நிலைமையை எடுத்துக்காட்ட வேண்டியே, இந்நாடக நூல் எழுதப்பெற்றுள்ளது.' என்பதோடு 'இந்தியாவிலிருந்து அந்நிய நாடுகளுக்கு கூலி வேலை செய்யப்போகும் தொழிலாளர்களுடைய நிலைமை விருத்தியடைய வேண்டுமானால், இந்தியாவிலிருந்து தொழிலாளர்கள் வருவது குறைய வேண்டும். இந்தியாவில் கிராமப் புனருத்தாரண வேலை ஆரம்பிக்கப்பெற்று அவர்களது நிலையை உயர்த்த வேண்டும். கிராமப் புனருத்தாரண வேலை ஆரம்பிக்கப்பட்டால் இந்தியத் தொழிலாளர் அந்நிய நாடு போவது குறைவதோடு, அந்நாடுகளில் அவதியுற்றுத் திரும்பாது இந்திய சகோதரர்களுக்கும் தாய் நாட்டில் உழைப்புக்கிடமுண்டாகும் என்பது திண்ணம்.' என்ற கோ. நடேசய்யரின் வரிகள் கவனிக்கத் தக்கதாகும். முற்றுமுழுதாகவே பிற நாடுகளில் இந்திய மக்களின் அடிமைத்தனத்தை விரும்பாத நிலையிலேயே, நடேசய்யரின் செயற்பாடுகள் தொடங்கியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மலையக நாடக வரலாற்றை 'தொழிலாளர்களின் அந்திரப்பி

ழைப்பு' நாடக நூலை மையப்படுத்தி ஆய்வு செய்கின்ற போதே, நாடகத்துறையில் மலையகத்தின் பங்களிப்பை முழுமையாக இனங்காண முடிகிறது. மலையக இலக்கியத்தின் முனைப்புப்பெற்ற எதிர்ப்பு இலக்கியத்தின் முக்கிய அங்கமான வீதிப்பாடல் யுகத்திற்கு அடித்தளமிடும் பணியையும் இந்த நூல் ஆற்றியுள்ளதை அவதானிக்க முடிகிறது. இந்த நாடகத்தில் பாடப்படுகின்ற பாடல்கள் திருமதி மீனாட்சியம்-மாள் நடேசய்யர் அவர்களால் இயற்றப்பட்டுள்ளது. மீனாட்சி அம்மை மலையகத்தின் முன்னோடி பெண் கவிதை ஆளுமை என்பதோடு இலங்கையின் பெண் அரசியல் கவிதாயினிக

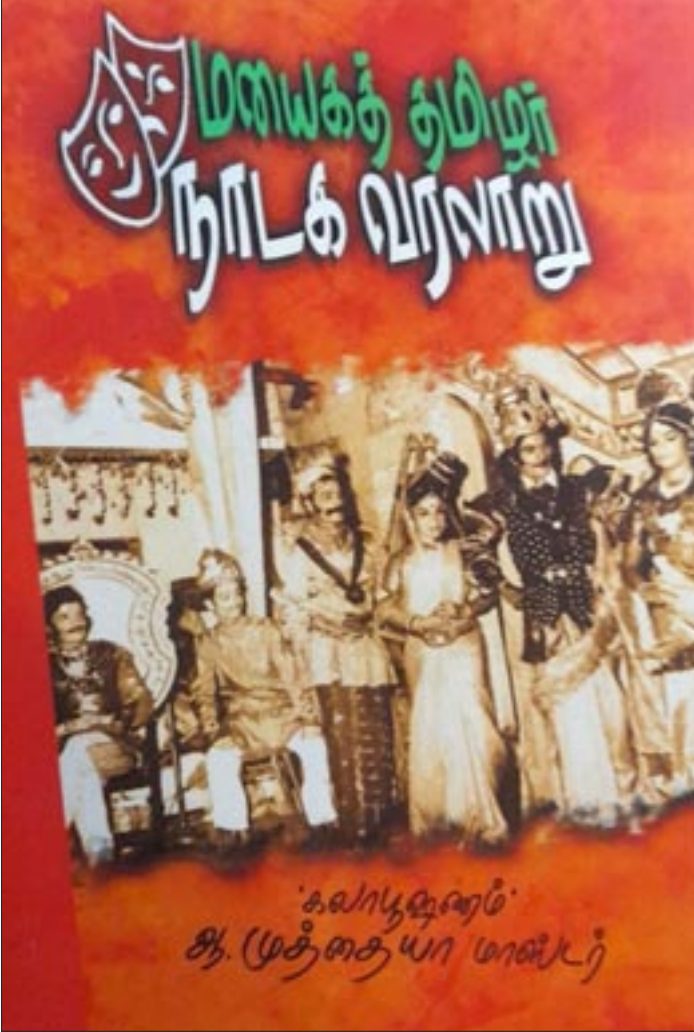
ளில் முன்னணியில் திகழ்கின்றவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

'நானறிந்த வரையில் தமிழில் அரசியல் அரங்கம் குறித்த வரலாற்றை எழுதுகையில் தொழிற்சங்கவாதியாகவும், அரசியலில் தீவிரமாகவும் பணியாற்றிய ஒருவரின் நாடக முயற்சியாக இந்நாடகத்தை காணலாம்' என, 'மாற்று வெளி' ஆய்விதழில் அ. மங்கை அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் இந் நூலை ஆவணப்படுத்திய ரோஜா முத்தையா நூலகம் பற்றியும் குறிப்பிடுகையில் 'தமிழ் நாடகம் - அரங்கம் குறித்து 19-ம் 20-ம் நூற்றாண்டு ஆய்வுகளை அதற்கான பல்வேறு சிக்கல் களை அங்கீகரித்து நடத்துவதற்கு தேவையான தரவுகளை ரோஜா முத்தையா நூலகம் பெற்றுள்ளது. குறிப்பாக வெகுசனப் பண்பாடு சார்ந்த வடிவங்களை அணுகும் போது தேவைப்படும் நெளிவு, சுழிவுக்கான ஆதாரங்கள் இங்கு உள்ளன. இவை இருப்பது பெரிய விசயம். ஆனால் அவற்றை

உரிய முறையில் பயன்படுத்தாவிடில், தமிழ்ப் பண்பாட்டு வரலாற்றைப் புரிவதில் நமக்குள்ள மெத்தனம், நாம் சமூகத்திற்கு செய்யும் அநீதி! என்ற சிந்தனைக்கான வரிகள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும்.

மலையக நாடகக் கலையை உருவாக்கிய அரங்குகள்:

சோழர் காலத்தில் எழுச்சிபெற்ற நாடகச் சூழலில் பரிச்சயமான தலைமுறையின் வழிவந்தவர்கள். பஞ்சம் தலைவிரித்தாடிய சூழ்நிலையிலும் கலை அம்சங்களில் அதீத ஈடுபாட்டு

டனேயே வாழ்வை கழித்தவர்கள். பஞ்சம், பஞ்சம் தந்த வேதனை அனுபவங்களோடும் பக்தியும் இரண்டறக் கலந்த அணுகுமுறைகளோடு கலைப்பண்பாட்டு விழுமியங்களை தன்னகத்தே அணைத்துக்கொண்ட சமூகமாகவே வாழ்ப்பழகியவர்கள். புலம்பெயர்வு தீர்மானத்தை மேற்கொள்ளும் களம், புலம்பெயரும் சந்தர்ப்பம், புலம்பெயர்ந்த பின்னர் உழைப்புக்களம் என்றவாறு இயந்திரமயமாக வாழ்வியல் மாறியது. ஓய்வு நேரங்களில் போலச்செய்தலோடு தூண்டு தலை ஏற்படுத்திய சந்தர்ப்பங்களாக மாறிவிடுகிறது. முச்சந்திகள், திண்ணைகள், பொட்டல், மடுவம் என்றவாறு அரங்கமைப்பு உருவெடுக்கிறது. வாழ்விடங்களான லயன்களில்

முன்னறைகள் (இஸ்தோப்பு) திறந்தவெளியாகவே உருப்பெற்றிருந்தது. இதுவே மலையகத்தில் அரங்குகள் இயல்பாக உருவெடுத்த களங்களாகின்றன. நாள்தோறும் அந்த லயக் குடியிருப்புகளில் வாழும் மக்கள் கலைகளோடு ஆர்ப்பரித்திருப்பார்கள். இசையோடு கூடிய பாடல் மொழிவதும், வசனங்கள் பேசுவதும். நடித்து பயிற்சி பெறுவதாக இந்த முன்னறைகள் கலைகளால் தினமும் ஊற்றெடுப்பதாய் அமையப்பெறும்.

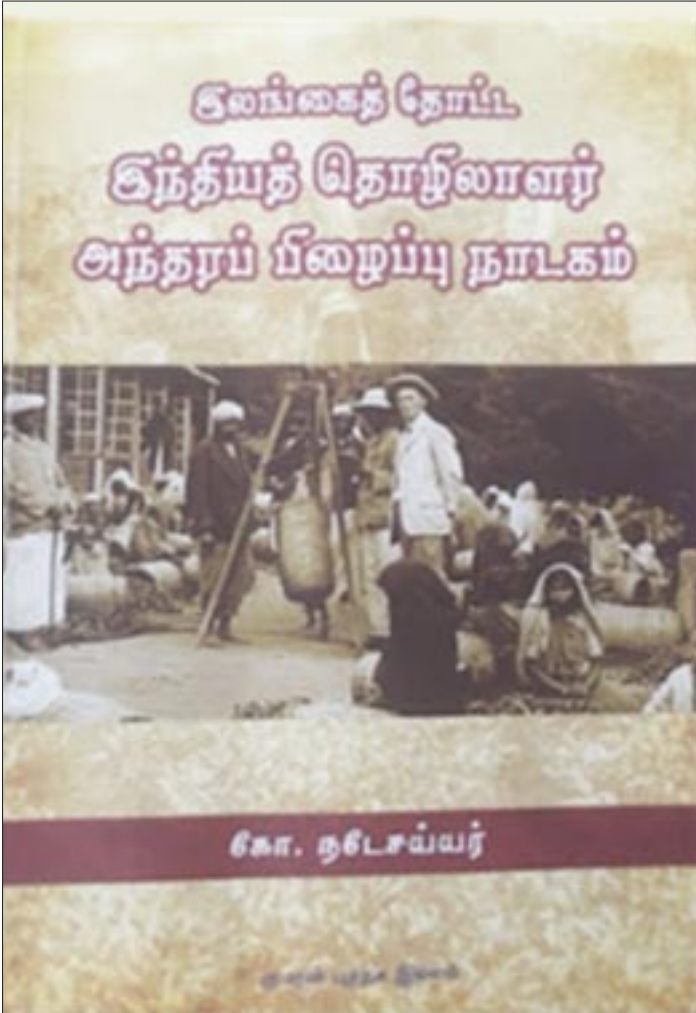
திண்ணை என்பது மிக லாவகமான அமைப்பாக மலையக மக்களால் பயன்படுத்தப்பட்டமைக்கு பல ஆதாரங்கள் உள்ளன. திண்ணையோடு தொடர்புபட்ட பல நாட்டார் பாடல்களின் உள்ளடக்கம் மலையக மக்களின் வாழ்வியலோடு திண்ணைகள் பெற்றுள்ள முக்கியத்துவத்தைக் காணலாம். பார்லிய கம்பனி நாடகங்களில் மூன்று பக்கங்கள் மறைக்கப்பட்டு ஒரு பகுதி மாத்திரமே, பார்வையைச் செலுத்த வேண்டிய பகுதியாக அமையும். மாறாக, இங்கு மூன்று பக்கங்கள் பார்வைக்குட்பட்டும், ஓர் பகுதி மாத்திரம் சுவரினால் மறைக்கப்பட்ட பகுதியாகவும் அமையும். இவ்வாறான திண்ணை அமைப்பு பெரியாங்கங்காணியினுடைய வீட்டுத் திண்ணைகள், கோயில் திண்ணைகள், கொழுந்து மடுவங்களில் திண்ணைகள் என்றவாறு முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்கின. படைப்பு முன்வைப்புகளில் நிதானப்போக்குடனேயே அரங்கைக் கையாண்டுள்ள முறையை ஊக்கிக் முடிகிறது. இவ்வாறான களத்தை பிரதான அரங்குகளாகக் கொண்டே பல படைப்புகள் களம் கண்டுள்ளன.

திருப்பு முனையாக 'தொழிலாளர்களின் அந்திரப்பிழைப்பு':

1930-களில் ஒரு நாடகத்தை முறையாக பிரதியாக்கி படைக்கின்ற தேவையைக் கொண்டிருந்த பின்புலத்திலேயே மலையகத்திற்கான அரங்கியல் நிதர்சனம் தெளிவூட்டப்படுவதை அறியலாம். தொழிலாளர்களின் அந்திரப்பிழைப்பு பொருத்தமான பாத்திர வார்ப்புகளோடு மூன்று அங்கங்களாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. பிரித்தானியருக்கு இலங்கைக்கு தொழிலாளர்கள் தேவைப்படும் போது பின்பற்றப்படும் அணுகுமுறைகள் தொடர்பில் வெளிப்படுத்துவதாக முதலாம் பாகம் அமைந்திருக்கிறது. சூழ்ச்சி வித்தைகளோடு ஆட்கள் சேர்க்கும் லாவகத்தை இரண்டாம் அங்கம் உள்ளடக்கியுள்ளது. இலங்கையின் சட்டங்கள் தொடர் தேர்ச்சியாகவே மலையக மக்களுக்கு எதிராகவே பிரயோகிக்குமாற்றையும் தொழிலாளர்கள் ஒற்றுமையோடு முன்னகர வேண்டிய அவசியத்தையும் உணர்த்துவதாகவே மூன்றாவது அங்கம் நிறைவு பெறுகிறது. இவ்வாறான செய்திகளை சமூகத்திற்கும் வழங்கும் ஆர்வத்துடனேயே இந் நாடகம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளதை அறியலாம்.

சாதாரண மக்களும் விளங்கிக்கொள்ளும் மொழிநடையிலும் வர்க்கம் சார்ந்த உந்துதலில் இசை பாடல்கள் ஊடாகவும் அரசியல் பேசிய நாடகமாகவும் விளங்குகிறது. அத்தோடு நாடக பாத்திரங்களின் ஒப்பனை விபரங்கள் பிரதியாக்க ஆசிரியரால் இவ்வாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. தோட்டத்துறை, பெரியங்கங்காணி, பெரியங்கங்காணியின் பெண்சாதி, தொழிலாளர்கள் - ஆண்கள்-பெண்கள்,

கண்டாக்டர் அவரது பெண்சாதி, கணக்கப்பிள்ளை மேற் சொல்லியவர்களின் உடை முதலியன எவ்விதம் இருக்க வேண்டும் என்பதை அந்தந்தக் காட்சிகளில் கூறியிருக்கிறது. தோட்டத்துரை அரை காற்சட்டையும் ஷேட்டும், பெல்ட் போட்டுக் கொண்டு கையில் பிரம்பு இருக்கும்படி வேசம் போட வேண்டும். தொழிலாளர்களுக்கு 'ஆபராம்' சட்டைதான் இருக்க வேண்டும். தொழிலாளர் பெண்கள் உடை மேற்பிடவை இறுக்கமாய் இடுப்பில் சொருகப்பட்டிருப்பதுடன் இடுப்பில் அப் பிடவை பலமாயிருக்க கயிறு கொண்டு கட்டியிருப்பார்கள். தமிழ் நாட்டுப் பெண்கள் போடும் காது நகைகள் முதலியனவிருக்கலாம். காங்காணி, கணக்கன் காலில் செருப்பிருக்க

வேண்டும். கண்டக்டருக்கும் அரைக்கால் சட்டை, ஷேட்டும் உண்டு, தலைப்பில் தொப்பியிருக்காது. பெரும்பாலும் காட்சிகள் தோட்டத்து லயன்களில் நடைபெறுகின்றன. சில தோட்ட வேலைத்தளத்தில் நடப்பதாகும். தோட்டம் ஆபிஸ் என்பதை ஓர் அறையாகவே வைத்துக் காட்டலாம்.

தொழிலாளர்களின் அந்திரப்பிழைப்பு நாடக பிரதியில் முதலாம் அங்கத்தில் பதினொரு காட்சிகளும், எட்டு காட்சிகளோடு இரண்டாவது அங்கமும், ஏழு காட்சிகளோடு இறுதி அங்கமும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. கதைக்களம், கதை மாந்தர், பொருத்தமான உரையாடல் அலகுக்கு ஏற்றவாறு காட்சிப் படிகளுக்கு ஏற்றாற் போல் வடிவமைக்கப்பட்ட நாடக

பிரதியாக விளங்குகிறது. சமூகம் ஒன்றின் அவலத்தை எடுத்துக்காட்டி, எழுச்சி பெற வேண்டிய எல்லைகளை வரையறுத்த பணியையும் இந்த நாடக எழுத்துருவாக்கம் லாவகமான அணுகுமுறையோடு எடுத்துரைப்பதைக் காணலாம். சமூக செயற்பாடுகள், புனைவுகள், இதழியலிலும் நிகரற்ற ஆளுமையாக விளங்கிய கோ. நடேசய்யரின் நாடகம் குறித்த தனித்துவ ஆளுமையையும் இந் நூல் ஊடாக தரிசிக்க முடிகிறது.

மலையகத்தின் வீதிப்பாடல் யுகத்திற்கு அடித்தளம்:

இசை நாடகமாக அமையப்பெற்றுள்ள இந்நாடகத்தின் பாடல்களின் உள்ளடக்க விச்சுக்களை நன்குணர முடிகிறது.

சட்டப்படி நடக்கனும் நான் - இல்லையேல் சங்கடங்கள் வந்துசேரும். பங்கப்படனும் தொழிலாளர் சங்கமொன்றுண்டு - அதனால் தொந்தரைகள் வந்து விடும். சிந்தை கலங்கிடும் இந்தியா ஏஜெண்டு துரையும் இதற்கிடையே ஏத்துக்கொண்டு வந்து கேட்பார் பாரந்தமாக சொல்லுவது சரியல்லோ - நீதான் சொல்லுவது சரியல்லோ என்ற துரை பாத்திரத்தின் நொண்டி சிந்தும் ஆதியந்தமுதல் சேதி தந்த பதில் (அறிவே) நோட்டை விழிங்கயவன் முதலாளியானார்கள்

நோகத்தடி பட்டு வந்த கடனாளி ஆட்டை மேய்ந்தவன் கூட்டாளி, அவன் திகப் படிப்பெனும் பெரிச்சாளி (அறிவே) கூலிகள் வாயில் மண்போட்டுச் சேர்த்துக் கோபுரங் கட்டவெனத் திருச்சிட்டு காலிகள் செய்யும் விளையாட்டு இதனால் கண்டார் நகைப்பார் சரிக்கேட்டு என்ற பாடல் வரிகளோடு உள்ளதெல்லாம் உரித்திட்டு பின்பே கள்ளன் போலே காரியம் செய்து வழக்கது ஒத்தி வைத்தது என்றான் பிழைக்க வழியும் பெற்றிலோம் மய்யோ உற்றார் இழந்தோம் உறவினர் இழந்தோம் மற்றோர் பலனும் பெறலோம் ஐயோ இந்தியா விட்டு இலங்கை வந்து சிந்தை யழிந்து சீர் கெட்டோம் ஐயா

என்ற வரிகள் மலையகத்திலிருந்து மேற்கிளம்பிய இலங்கையின் பெண் கவி ஆளுமையின் குரலாக விளங்குகிறது. முப்பதுகளில் உருவாக்கம் பெற்ற பாடல்கள் பின்னாளில் அறுபதுகளின் பின்னெழுந்த மலையக வீதிப்பாடல்களின் யுகத்திற்கு அடியெடுத்து கொடுத்த பணியை ஆற்றியுள்ளதையும் அறிய முடிகிறது. தொழிலாளர்களின் அந்திரப்பிழைப்பு நாடக பிரதியில் இடம்பெறும் ஐம்பது பாடல்களும் திருமதி மீனாட்சியம்மை நடேசய்யர் அவர்களால் இயற்றப்பட்டவையாகும்.

மலையக வீதிப்பாடல்களின் தொகுப்புகளில் முப்பதுகளில் திருமதி மீனாட்சியம்மையாரால் பாடப்பட்ட பாரதியின் கரும்

புத் தோட்டத்திலே எனும் மெட்டிலமைந்த பாடலின் வரிகள்

**தேயிலை தோட்டத்திலே - பாரத
சேய்கள் சென்று மாய்கிறார்- ஐயோ**

என்பதோடு

தொழிலாளர் சட்டக்கும்மி இதழில் அம்மையாரின் பாடல் வரிகள்

**சட்டமிருக்குது - ஏட்டிலே
நம்முன் சக்தி இருக்குது கூட்டிலே
பட்டமிருக்குது வஞ்சத்திலே
வெள்ளைப்பவர் உருகுது நெஞ்சத்திலே...**

என்ற வரிகளும் குறிப்பிடத்தக்கவைகளாகும்.

இலங்கையில் பாரதியியலுக்கு அடித்தளம்

பாரதியியலை காலம் கடந்த ஞானத்தோடுதான் இந்தியா புரிந்திருக்கிறது என்பதற்கு பல ஆதாரங்கள் உள்ளன. விதேசிகளால் பாரதியும் அடக்க முற்பட்டான். அதனால் தான் இந்தியர்களும் சுதந்திரத்திற்குப் பின்பே பாரதியை தூக்கிப்பிடிப்பதை அறிகிறோம். அதற்கு முன்பே, இலங்கையர்களால் பாரதி நேசிக்கப்பட்டமைக்கு பல சான்றுகள் உள்ளன. பத்மாசினி அம்மையார், மீனாட்சி அம்மையார் ஆகியோர் தக்க சான்றுகளாகும். பாரதியின் கவிதைகள் கவிதைகளே இல்லை என்ற முனைப்புப்பெற்ற வாதத்தை முறியடிக்க ஈழத்தின் சுவாமி விபுலானந்தர் இந்தியாவில் ஆற்றிய பணி முக்கியத்திற்குரியது. 'பாரதி தமிழ் மொழியை செம்மைப்படுத்திய சாரதி' என்ற முழக்கத்தோடு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பாரதி கழகத்தை ஆரம்பித்து பாரதியின் கவிதைகளின் உள்ளடக்கம் தொடர்பில் ஆய்வுகளைத் மேற்கொள்ள தூண்டிய சுவாமியவர்களின் பங்கு அளப்பரியதாகும்.

பாரதியின் சாயலை மீனாட்சியம்மையின் பல பாடல்களில் காணமுடிகிறது. தொழிலாளர்களின் அந்திரப்பிழைப்பு நாடக நூலில் அம்மையார் கந்தச்சரம் உடுமலை, முத்துசாமி கவி-ராயர் அவர்களது மாணவியும், ஆசிரியரின் பொண்சாதியுமான ஸ்ரீமதி கோ.ந. மீனாட்சியம்மாவால் இயற்றப்பட்டது என்றே அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறார். கல்வி கற்ற பெண்கள் இச்சமூகத்தில் இருந்தமைக்கு எடுத்துக்காட்டாக அம்மையார் விளங்குகிறார். இவ்வாறான பல ஆளுமைகள் அறியப்படாமலேயே இருந்திருக்கலாம். எவ்வாறாயினும் மலையக நாட்டார் பாடல்களை வளர்த்ததில் பாமர பெண்களின் பங்கு பற்றல் அளப்பரியதாகவே இருந்திருக்கிறது. இந்த ஆளுமைகள் மலையக நாடகங்களிலும் ஆளுகைக்குட்பட்டதை அறியமுடிகிறது. நாட்டார் பாடல்களைப் போன்றே மலையகத்தில் தனித்துவமான பிரயோகத்திலுள்ள பழமொழிகள், விடுகதைகளை செவி வழியாக வளர்த்ததில் ஆற்றியுள்ள பங்களிப்பு போற்றத்தக்கது. மீனாட்சியம்மாளின் அணிசேரலுடன் பின்னாளில் பல பெண்கள் வீதிப்பாடல் யுகத்தில் பிரசித்தம் பெற்றதையும் அறிய முடிகிறது. அவ்வாறு வெளிவந்தவர்களில்

கொட்டுங்கடி கும்மிக்கொட்டுங்கடி - நம்ம

**பாட்டாளி வாழ்ந்திட கொட்டுங்கடி
தோட்டஞ் செழித்திட...**

என்ற வரிகளைத் தந்த இராகலை பெரியக்காவின் பங்கும் குறிப்பிடத்தக்கது.

அரங்கியல்துறை இன்று பயில் நிலைக்குரிய கலையாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. எழுபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே அரங்கியல் அந்தஸ்த்தோடு உருப்பெற்ற முயற்சியாகவே தொழிலாளர்களின் அந்திரப் பிழைப்பு நாடக நூல் தடம் பதித்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு அவர்கள் ஐம்பதுகளுக்கு பின்னரே பேராசிரியர் சரத்சந்ர அவர்களின் தலைமையில் சிங்கள நாடக மரபும், பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் தலைமையில் தமிழ் நாடக மரபும் வளர்ச்சியடைந்ததாக கூறுவார். இந்த கணிப்புகளுக்கமைய ஈழத்து நாடகத்துறையின் முன்னோடியாக கோ. நடேசய்யரே தனது தனித்துவத்தை வலியுறுத்தி சிரேஷ்டத்துவத்துடன் திகழ்கிறார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அவர் எந்த சமூகத்தை சார்ந்து இந்த படைப்பை தந்தாரோ, அந்த சமூகத்தினர் நாடகம் மீது கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டையும் உணர் முடிகிறது.

இலங்கையில் புதிய நாடக அடையாளம்:

ஐரோப்பியர்களின் வருகையின் பின்னரே, இலங்கையில் நாடகத்துறை வளர்ச்சியடைந்தது. இலங்கையின் பூர்வீக குடிகளும், காலத்தால் முற்பட்ட புலம்பெயர்ந்தவர்களும் வாழ்வதற்கான தக்க சூழ்நிலையை உருவாக்கிக் கொண்டவர்களாக திகழ்கிறார்கள். அவர்களது வாழ்வியல் உழைப்பு, சேமிப்பு என்பவற்றிற்கு முக்கியத்துவமளித்த வகையில் நகர்ந்தது. விசேட தினங்களில் மாத்திரம் ஒன்றுகூடும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கும். மாறாக பிரித்தானியரின் நேரடி பெருந்தோட்ட பொறிமுறையில் அகப்பட்டுக்கொண்ட தோட்டத் தொழிலாளர்களே தினமும் ஒன்றுகூடுகின்ற, ஓய்வு நேரங்களிலும் ஓரணியில் திகழ்கின்ற வாய்ப்பிற்கு உட்பட்டவர்களாக இருந்துள்ளார்கள். இச்சந்தர்ப்பங்கள் சமூக அசைவியக்கத்தில் முக்கிய தருணங்களாக அமைந்துள்ளன. தன் கலை ஆளுமைகளை வெளிப்படுத்திக்கொண்ட சந்தர்ப்பங்களாகவும் அமைந்துவிட்டன. உழைப்புச் சுரண்டலில் சிக்கித் தவித்த வேதனை உணர்வுகள் நாடக வடிவங்களாக மாறிவிடுகின்றன. இவ்வாறான வாய்ப்புக்களே பிரித்தானிய சாம்ராஜ்யத்தில் நாடக அரங்காற்றுகைச் சட்டம் (Dramatic Performance Act of 1876) பிறப்பிக்கப்பட்டிருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. 1875 மேற்கு வங்கத்தில் சரண் கண்டோபாத்யா என்ற நாடக செயற்பாட்டாளரினால் 'அவரித் தோட்ட துரைமார்களின் நிலைக் கண்ணாடி' (The mirror of indigo planters) என்ற நாடகம் மத்தியில் பெரும் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இதனை மொழிபெயர்த்த குற்றத்திற்காக கிறிஸ்தவ மிசனறியான ஜேம்ஸ் லோவ் மீது சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

'அரங்காற்றுகைச் சட்டம்' அமுலில் இருக்கும் காலத்தில் தான் நடேசய்யரின் 'தொழிலாளர்களின் அந்திரப்பிழைப்பு' நாடக நூல் வெளியாகியது. ஒரு நாடக நூல் நாடகத்தை புரிந்து உள்வாங்கிக் கொள்கின்ற சமூகம் நோக்கியே படைத்திருக்க முடியும். இதன் மூலம் மலையக மக்கள் முப்பதுகளுக்கு முற்

பட்ட காலத்திலேயே நாடக பாரம்பரியத்திற்கு உட்பட்டவர்கள் என்பது திண்ணமாகிறது. 1930-களில் இலங்கை இந்திய கப்பல் போக்குவரத்து தடையின்றி இருந்த காலகட்டத்தில் இந்தியாவிலிருந்து ஆன்மீகவாதிகள், புலவர்கள், கவிஞர்கள், பாடகர்கள், கலைஞர்கள் வருகை தந்துள்ளார்கள். தலை சிறந்த நாடக ஆளுமைகளான சங்கரதாஸ் சுவாமிகள், கிட்டப்பா போன்றோரின் வருகையும், நாடக நிகழ்த்துகையும் குறிப்பிடத்தக்கது. பின்னாளில் மாநா மருதை நாடக சபா, வேல்நாயர் குழுவினர், சிங்கந்தர் சாய்பு கம்பனி, ராஜகோபால் கம்பனி, கமலா டாக்கில்ஸ் ஆகிய கம்பனிகளும், பின்னாளில் அமைக்கப்பட்ட நாடக மன்றங்களினாலும் மலையகத்தில் நாடகக்கலை வளர்ச்சி கண்டுள்ளது.

தேர்ச்சி பெற்று வந்த அரங்கமைப்பு நுட்பங்கள்:

திண்ணைகள், முச்சந்திகள் என்றவாறு அரங்குகள் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது. கூத்துக்களை அனுஷ்டிக்கும் போது, தேவர் சபை அமைப்பதில் அரங்கு பற்றிய நிர்மாணத்தின் வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. பின்னாளில் பெரிய மரங்களை தறித்து அவற்றைப் பயன்படுத்தி கூடாரம் அமைத்து கூடாரத்தின் உள்ளே மேடை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இம் மேடையை அமைப்பதில் சமூகத்தவரின் ஒன்றிணைத்த உழைப்பும் சமூகமயமும் கவனிக்கத்தக்கது. திரைச்சேலைகளால் மறைத்தல், திரைச்சேலைகளை காட்சி புலத்திற்கு ஏற்ற வகையில் காட்சிப்படுத்தல், காட்சிகளை வரைதல் என்ற வகையில் இவர்களின் நிபுணத்துவம் குறித்து சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது. அத்துடன் ஒலி, ஒளி அமைப்புகளில் கையாளப்பட்டுள்ள நுட்பங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவைகளாகும். பந்தம், பெற்றோல் மெக்ஸ் ஆகிய சாதனங்கள் மிக நுட்பத்தோடு பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன. மிள்கூல் (Touch) துணைக்கொண்டு பெயர்கள் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இந்த நுட்ப வளர்ச்சியிலேயே, பின்னாளில் அட்டன் மகா விஷ்ணு மண்டபம், லிந்துலை லோடன் சாப்பு மண்டபம் ஆகியன நிரந்தரமாக நாடகங்களை மேடையேற்றும் மண்டபங்களாக விளங்கின. இவ் அரங்குகளில் புராதன, நவீன நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டுள்ளன.

பயுன் பாத்திரத்தின் சிறப்பு ஆளுமைகள்:

நாடகங்களில் மிக நுட்பத்தோடு முக்கியத்துவம் பெற்ற பாத்திரமாக பயுன் பாத்திரம் விளங்குகிறது. நாடகத்தின் இயக்குனர் மாஸ்டர், வாத்தியார் என்ற சிறப்பான பெயரிலேயே அழைக்கும் வழமை காணப்பட்டது. நாடக நெறியாளருக்கு சமனான ஆளுமையாக பயுன் பாத்திரம் இன்றியமையாதவொன்றாக விளங்கியது. காட்சிகளை சித்தரிப்பதிலும், கதையை நகர்த்துவதிலும் இந்த பயுன் பாத்திரம் மிக லாவகத்தை கையாண்டுள்ளது. காட்சிகளுக்கான இடைவெளியை தொய்வின்றி முன் நகர்த்துவதிலும் இந்த பயுன் பாத்திரம் சிறப்பாக கையாளப்பட்டு வந்துள்ளது. அரங்கின் (பார்வையாளர்களின்) உளவியலை அறிந்த இப் பாத்திர பயன்பாடு மலையக நாடகங்களின் கருத்தியல் பரப்பலுக்கு மிக உந்து சக்தியாக விளங்கியமை கவனிக்கத்தக்கது. மேலும் மலையக நாட்டார் பாடல்களின் முனைப்பான அம்சங்களை செவி வழியாக கொண்டு செல்வதற்கு இப் பாத்திரம் முக்கிய பங்காற்றியுள்ளது. உளவியல் நுட்பங்களை அறிந்த ஆளுமைகள்

என்ற வகையில் பூசாரிகளின் ஆளுகையும் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.

உளவியல் நுட்பங்களை வளர்த்த பூசாரிகள்:

பலவீனமானவர்களை உளவியல் ரீதியில் திடப்படுத்தும் கைங்கரியம் பூசாரிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. திருவிழாக் காலங்களில் கோயில்களில் திருவிழாவை நடத்துவதில் முக்கிய பங்காற்றுவார். குறி சொல்வது முதல் (கேள்வி சொல்லுதல்) கரகம் பாலித்தல், சுவாமி வலம் வருதல் தொடக்கம், கரகம் குடி விடுதல் வரையில் பூசாரிகளின் வழிப்படுத்தலாகவே அமைந்திருக்கும். மாரியம்மன் ஆலயங்களில் உயர் சாதியினரின் ஆதிக்கத்திற்குப்பட்டதாகவே நடவடிக்கை அமைந்திருக்கும். இந்த ஆதிக்கத்தை உடைக்கும் வகையில் பூசாரிகளின் நகர்வுகள் இருக்கும். பெரும்பாலும் தாழ்ந்த சாதி சமூகத்தை சேர்ந்தவர்களாகவே பூசாரிகள் திகழ்வார்கள். இவர்கள் இவ்வாறான சமய சடங்குகளில் தவிர்க்க முடியாத ஆளுகையை பெறுவது சமூகவியல் நோக்கில் பார்க்க வேண்டியதொன்றாகும்.

நாடகங்களில் பபூனின் வியாபகம் எவ்வாறு காணப்படுகிறதோ அந்தளவிலேயே சிறுதெய்வ (பலி தெய்வம்) வழிபாட்டுத்திடலில் மூலமும் பூசாரிகளாகவே காணப்படுவார்கள். நோய் நொடிகளின் போது அவற்றுக்கான பரிகாரங்களை போதிப்பது இவர்களாகவே இருப்பார்கள். மூலிகைகளோடு ஈடுபடும் ஆயுர்வேத வைத்திய அணுகுமுறைகளை பின்பற்றுவது தொடர்பிலும் உற்றுநோக்க வேண்டியுள்ளது. மன ரீதியில் பயத்தை ஏற்படுத்தி மீளவும் திடப்படுத்தும் அணுகுமுறைகள் மிக லாவகமாக இடம்பெறும். கடவுளராக தன்னை தகவம் அமைத்து குறி சொல்லும் பாணி வியப்பிற்குரியது. போலச் செய்யும் ஆளுகையில் மிக முக்கிய கவனம் பெறுகிறது. இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களே பல நடிகர்களை உருவாக்குவதற்கு பயிற்சி கொடுக்கின்ற களங்களாக அமைந்து விடுகின்றன. மலையக கூத்து நாடகங்களில் சரி; புனைவுகளிலும் சரி; இந்த பூசாரி என்ற பாத்திரம் தவிர்க்க முடியாததாக அமைந்திருக்கும்.

மலையகத்தில்

பிரபல நாடகவியலாளர்களுடனான தொடர்பு:

இந்திய கலைஞர்களினதும், நாடகவியலாளர்களின் வருகை இத்துறையில் மலையகத்தவர்களுக்கு மேலும் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தியது. சங்கரதாஸ் சுவாமிகள், கிட்டப்பா போன்ற நாடக ஆளுமைகளின் சிருஷ்டிப்புக்களை நேரடியாக பார்த்து ரசித்தவர்கள் என்ற வகையில் நாடகத்துறையில் ஆர்வலர்களாகவும், செயற்பாட்டாளர்களாகவும் இணைந்து கொள்கிறார்கள். கதை எழுதுதல், அரங்கு அமைத்தல், பாத்திரமேற்று நடத்தல், இயக்கம், இயக்கத்தில் உதவி என்ற வகையில் நாடகத்துறையில் மலையக இளைஞர்கள் இணைந்து கொள்கிறார்கள். நாடகங்களில் இசை முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. தொழிலாளர்களின் அந்தரப்பிழைப்பு இசைக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கியே பிரதியாக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் அடங்கும் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றிலும் இசை, இராகம், மெட்டு என்பவற்றை குறிப்பிட்டே பாடல்கள் அமையப்பெற்றுள்ளன.

இசை, ஒப்பனை, ஓவியத்துறைகளில்

வளரும் கலைஞர்கள்:

நாடகங்களில் தப்பு, உடுக்கு, சங்கு, சேங்கண்டி, உறுமி, மேளம் சர்ப்பினாப்பெட்டி, சர்ப்பினா ஆகிய இசைக்கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன. நாடகம் என்பது ஒரு கூட்டு முயற்சி என்ற வகையில் ஒவ்வொரு துறையிலும் வளர்கிறார்கள். கேள்வி ஞானத்தில் தன்னை வளர்த்துக்கொண்டு இசைக்கருவிகளை தாங்களாகவே வடிவமைக்கும் ஆற்றல் பெறுகிறார்கள். காட்சி அமைப்பிலும் நாடகத்திற்கான பின்னணி சூழலை அமைப்பதிலும் கலைஞர்களின் பங்களிப்பு வியப்புக்குரியது. ஓவியர்களின் பங்களிப்பு குறித்தும் அதில் கொண்டையா ராஜாவின் ஓவியம் பற்றி மல்லிகை சி.குமாரின் பதிவுகள் முக்கியமானது. அவ்வாறே சாமிமலை பிரதேச கலைஞர்கள் தொடர்பில் கலைஞர் விஜேகோபால் அவர்களது தேடல் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஓப்பனைத்துறையில் இக் கலைஞர்களின் ஓப்பனை முயற்சிகளும் வியப்பிற்குரியது. எல்லா நாடகங்களிலும்; ஆண்களே பெண்களாக வேடம் தரிப்பார்கள். ஆண்கள் என அடையாளம் காண முடியாத அளவில் நுட்பமாக பெண் வேடங்கள் அமைந்திருக்கும். இவற்றுக்கு பயன்படுத்தும் ஓப்பனை நுட்பங்கள் மிக நுட்பமானது. ஆடை வடிவமைப்பு, பின்னணி காட்சி அமைப்பு, நேர முகாமை என்ற வகையில் கலைஞர்களின் அணுகுமுறைகள் கவனிக்கத்தக்கது.

புராண நாடகங்களின் தொடர்ச்சியாக, திராவிட நாடக மரபு ஊடுருவுதல்:

தொழிலாளர்களின் அந்தரப்பிழைப்பு நாடக நூல் வெளியாகிய சம காலத்தில் புராண நாடகங்கள் அரங்கேற்றுவதைக் காண முடிகிறது. அபிமன்யு சுந்தரி, பிரகலாதா, வள்ளி திருமணம், சத்தியவான் சாவித்திரி, நல்லதங்காள், பவளக்கொடி ஆகிய நாடகங்கள் மேடையேற்றப்படுகின்றன. அத்தோடு முத்தையா மாஸ்டரின் அசோகமாலா நாடகம் குறிப்பிடத்தக்கது. மகாபாரதம், இராமாயணம் ஒவ்வொரு கட்டங்களாக நாடகமாக்கப்படுவது கட்டாயமாக்கப்பட்டது.

திராவிட நாடக இயக்கங்களின் செல்வாக்கு மலையகத்தை ஊடுருவுகிறது. 1932 தந்தை பெரியார் இலங்கைக்கு விஜயம் மேற்கொள்கிறார். தென்னிந்திய திராவிட நாடக மரபு செல்வாக்கு பெறுகிறது. அறிஞர் அண்ணா, கலைஞர் கருணாநிதி ஆகியோரின் நாடகங்களும், அவர்களது நாடகங்களைத் தழுவினும் நாடக முயற்சிகள் ஏற்படுகிறது. அவ்வாறான நாடகங்களில் நச்சுக்கோப்பை, மறுமலர்ச்சி ஆகியன மிக கவனத்திற்குரியதாகும். மூடநம்பிக்கை எதிர்ப்பு, மறுமணம் வலியுறுத்தல், சீதனக் கொடுமை, போன்ற விடயங்களை வலியுறுத்தி பொதுவுடைமை சித்தாந்தத்தை வலியுறுத்துவதில் முக்கிய கவனம் செலுத்தியுள்ளன. இலங்கையில் பெரியாரின் சிந்தனைகள் ஏ. இளஞ்செழியனால் தீவிரமாக முன்னெடுக்கப்படுகிறது. வடபுலமே திராவிட முன்னேற்றக் கழக செயற்பாடுகளை தீவிரமாக உள்வாங்கிக்கொண்டிருந்தது. 1946-ல் மலையகத்திற்கு ஏ. இளஞ்செழியனது வருகை தொடங்குகிறது. தி.மு.க. கொள்கைகள் மலையகத்திலும் தீவிரமாக தொடங்கப்பெறுகிறது. இந்த வகையிலும் நாடகத்தின் ஊடாகவும் சீர்த்திருத்தக் கருத்துக்கள் பரப்பும் நடவடிக்கைகள் தொடங்கப்பெறுவதை அவதானிக்கலாம்.

கைகள் தொடங்கப்பெறுவதை அவதானிக்கலாம்.

தென்னிந்தியா திண்டுக்கல், காந்திகிராம கிராமியப் பல்கலைக்கழகம் நடத்திய மலையக இலக்கியம் - 2017 நிகழ்வினாலேயே 'தொழிலாளர்களின் அந்தரப்பிழைப்பு' நாடக நூல் வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டது. இந் நூல் வெளியிட்டதன் பின்னர் தவமுதல்வன் தனது பார்வையை செலுத்தி எழுதியுள்ளார். 2017-ம் வருடம் கிழக்கு பல்கலைக்கழகம், சுவாமி விபுலானந்தர் அழகியற் கற்கைகள் நிறுவனத்தில் நாடகத்துறையை பயின்ற இராதாகிருஷ்ணன் பிரியதர்சினி தனது பட்டத்திற்காக இந் நூலை பிரதானப்படுத்திய ஆய்வில் ஈடுபட்டார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. 'மலையக அரங்கு - கோ. நடேசய்யரின் எதிர்ப்பரங்கை நோக்கி' எனும் தலைப்பில் ஆய்வறிக்கையை சமர்ப்பித்துள்ளார். இவ் ஆய்வு தொடர்பில் பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு அவர்கள் முகநூலில் சிலாகித்து பதிவொன்றை இட்டிருந்தார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

நாடக அடையாளங்களை தேடவேண்டியதன் அவசியம்:

இலங்கையின் அரசியலில் இரட்டைத் தேசிய வாதம் ஏனைய இனங்களிடையே ஏற்படுத்தியுள்ள தாக்கங்கள் கொடூரமானவை. அதில் மலையக தமிழர்களின் வரலாறு, வாழ்வியல், அரசியல் புறக்கணிப்பு என்ற வகையில் ஏற்பட்ட பாதிப்புகள் மிகத் துன்பியலானது. '1937-ம் ஆண்டில் கொண்டுவரப்பட்ட உள்நூராட்சி சபை சட்டத்தில் மலையக மக்களின் வாழ்விட உரிமைகளை மறுக்கும் வகையில் 1937-ம் ஆண்டில் கொண்டுவரப்பட்டது. 1946-ல் இவ் வகையில் அரசியல் உரிமை மறுக்கப்பட்டது. ஓர் ஆளுமை மிக்க தேசிய இனமாக மலையக மக்கள் அணிதிரள்வதை தடுப்பதற்கான உத்தியாகவே அமைந்திருந்தது' என்ற கலாநிதி ந. ரவீந்திரனின் கூற்று கவனிக்கத்தக்கது.

இவ்வாறான காழ்ப்புணர்வு நடவடிக்கைகளே மலையக நாடகத்துறை தொடர்பான கணிப்பிலும் இடப்பெற்றுள்ளது. மேற்குறித்த இன வெறுப்புத் தன்மைப் பிரயோகத்தையே நாடகத்துறையிலும் கண்டுக்கொள்ளாத நிலையில் ஆய்வு முடிவுகள் ஏற்படுத்தப்பட்டமை கவலையளிக்கின்றது. நாடகத்துறையில் பல தனித்துவங்களை மலையகம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. நாடகத்துறையில் மலையகத்தின் தனித்துவ அடையாளங்கள் குறித்து பிரதேச ரீதியில் தேடலும் பேணலும் தொடருமானால், மென்மேலும் மலையக நாடக அடையாளங்களை இனங்கண்டுக்கொள்ள வாய்ப்பாக அமையும் எனலாம். அறுபதுகள் வரையிலான நாடக அரங்காற்றுகை பதிவுகளை மையப்படுத்தியதாகவே இவ் ஆய்வு காணப்படுகிறது. அறுபதுகளுக்கு பின்னர் மலையக நாடகத்துறை ஒவ்வொரு தசாப்தங்களிலும் வெவ்வேறுபட்ட அணுகுமுறையில் வளர்ச்சியடையுமாற்றை உணரலாம். தேசிய நாடக எழுச்சி முறையிலும், சர்வதேசிய அரங்க சட்டகங்களை அனுசரித்த வகையிலும் நாடகத்திற்கான செல்செறியில் மலையக நாடக முயற்சிகள் தேசிய வர்க்க நலன்களை பிரதிபலித்து மிளிர்வதைக் காணலாம்.

letsumanan@thaiweedu.com

•

பூட்டும் டோடு

- ஸ்ரீ. சிவலிங்கம்

பிரதேச சபைக் காரியாலயத்தின் முன்னால் ஒரே கூட்டம்...

ஒரே சத்தம்... ஏதோ கலவரம் நடப்பது போல் தெரிகிறது... நாங்கள் வேகமாக நடந்தோம். வாள்... கத்தி... கம்பு... இரும்பு கம்பி... போத்தல் உடைப்பு... மண்டை உடைப்பு... இரத்த ஆறு என்றெல்லாம் காட்சிகள் காணக் கிடைக்கவில்லை! 'இது என்னடாப்பா... உப்புச் சப்பு இல்லாத கலவரம்...?' என்று வேடிக்கை பார்க்க வந்தவர்கள் ஏங்கி நின்றார்கள். உண்மையில் கலவரமேதான் நடந்துக் கொண்டிருந்தது. புரட்சிக்காரர்களால் சுற்றி வளைக்கப்பட்ட ஒருவர் சட்டை இல்லாமல் நின்றார்! அவரைச் சுற்றி பெண்கள் கூட்டம் கோபாவேசத்தோடு நின்றார்கள். அங்கே ஆண்கள் எவருமின்றி பெண்களே கலகக்காரர்களாக நின்றார்கள். ஒவ்வொருத்தரின் கையிலும் மூங்கில் மட்டக் கம்புகள் இருந்தன. அவை ராணுவத்தினர் துப்பாக்கிகளோடு நிற்பதாய் தெரிந்தன..!

அவர்கள், திடகாத்திரமான ஒரு மனிதனைச் சுற்றி 'கேரோ' பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர் ஒரு அரசியல்வாதி... உள்ளூராட்சி மன்றத் தலைவர். சிறிது நேரத்துக்கு முன்பு வெள்ளை 'கப்பட்டி' சட்டை அணிந்திருந்தார். 'ஆம்பளைங்க ஒரு பயலும் கிட்ட வர வேணாம்! ஒதுங்கி நின்று வேடிக்கைப் பாரு! முடிஞ்சா சேலைய கட்டிக்கிட்டு வந்து நில்லு!' என்று இளம் பெண் ஒருத்தி கடுங் கோபமாகச் சத்தமிட்டாள்.

'கேரோ' செய்யப்பட்டிருக்கும் மனிதர் இப்பொழுது சேர்ட் இல்லாமல் தலை குனிந்தபடி நின்றார். புரட்சிக்காரர்கள் அவரது சட்டையைக் கழற்றியிருந்தார்கள்! அங்கே விசயத்தை விளங்கிக் கொள்ள முடியாமல் வேடிக்கை பார்க்க வந்த எல்லோரும் தவியாய் தவித்தார்கள். 'இவன் ஆம்பளையாய் இருக்கானே...! சட்டை இல்லாமல் இருக்கானே... கழட்டிய சட்டையை அந்த பொண்ணு கையில் வச்சிருக்கானே...! பாவிப் பயல் 'பொம்பள சேட்ட...கிம்பள சேட்ட' பண்ணியிருப்

பானோ...?' அந்த வேடிக்கை மனிதர்களின் சந்தேகங்களுக்கு இன்னும் விடை கிடைக்கவில்லை.

கூட்டத்தில் வீராங்கனையாக நின்ற ஒரு பெண் பேசினாள். 'இந்த ஆளோட சட்டைய கழட்டினோம்...! வேட்டியையும் கழட்டப் பாத்ளோம்... அது அந்தாளுக்கு மானக் கேடு... எங்களுக்கும் வெக்கக் கேடு... அது தான் வேட்டியோட நிப்பாட்டி இருக்கோம்..!' கூட்டத்தில் ஒரு முனுமுனுப்புச் சத்தம் கேட்டது. 'மானம், ரோசம் இல்லாத பொம்பளைங்க! வேட்டியையும் கழட்டப் பாக்குறாளுங்க.' என்ற ஒரு ஆண் குரல் கேட்டது. 'யாருடா மானத்தப் பத்தி பேசறவன்?' என்று கூட்டத்துக்குள் நுழைந்தாள் ஒரு பெண்... குரல் கொடுத்த மானஸ்தன் கூட்டத்தை விட்டு ஓடியே மறைந்தான்.

ஒரு பெரியவர் மட்டும் கூட்டத்துக்குள் நுழைந்து அந்த பெண்களிடம் கேள்வி கேட்கத் தொடங்கினார். 'ஏ பொண்டுகளா... இவரு நம்ம பிரதேச சப தலவராச்சே...! இவரப் போயி இந்த நெலமையில் ஆக்கி வச்சிருக்கீங்களே... என்னா நடந்திச்சி? இவரு ஒங்ககிட்ட 'ஏடா கூடமா' நடந்துக்கிட்டாரா? என்றார்.

'ஆமா தாத்தா! 'என்றாள் ஒரு பெண்.' அப்படின்னா சட்டைய மட்டும் ஏன் கழட்டினீங்க? 'பொறந்த மேனியோட' நிப்பாட்டி இருக்க வாணாமா? படவா ராசுக்கோலு.' என்று திட்டவும் தொடங்கினார். தாத்தாவை சுற்றி கூட்டம் நெருங்கி வந்து வேடிக்கை பார்த்தது. 'ஐயோ அப்பிட்யெல்லாம் ஒன்னும் நடக்கல தாத்தா... நடக்க விடுவமா.' என்ற பெண் கலவரம் நடப்பதற்கான காரணத்தைச் சொன்னாள்.

'எங்க தோட்டத்தில் பத்து பேருக்கு டெங்கு வந்திருச்சி...! சின்னவங்க பெரியவங்க எல்லாரையும் ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பி விட்டிட்டு பிரதேச சபைக்கு ஓடி வந்தோம். இவர சந்திச்சோம்... தோட்டத்து குடியிருப்பு பகுதி எல்லாத்துக்கும் டெங்கு மருந்து தெளிக்கணும்... பொக மருந்து புடிக்கணும்...

பூட்டுப்போடு

ஓதவி செய்யுங்கன்னு கேட்டோம்... இவரு 'தாட்டு பூட்டு தஞ் சாவூரு' ன்னு கத்தத் தொடங்கிட்டாரு. 'உள்ளூராட்சி சப... தோட்டத்துக்கு சொந்தமில்ல... கிராமத்துக்கும்... நகரத்துக் கும் தான் சொந்தம். ஒங்களுக்கு... தோட்ட நிர்வாகந்தான் மருந்தடிக்கணும்... பொக புடிக்கணும்... ரோட்டு போடுறது... போக்கு போடுறது எல்லா வேலையும் தோட்டந்தான் செய்ய ணும்... இதுதான் சட்டம். இங்கே நிக்காதீங்க... பிரதேச சப பக் கம் வராதீங்க. பொலிசுக்கு போன் பன்னுவேன்'னு சட்டம் பேசினாரு... அதுக்குத்தான் இவரப் புடிச்சி... சட்டைய கழட்டி னோம்...' என்று ஒரு பெண் பொறுமையாக தாத்தாவிடம் சொன்னாள்.

தாத்தாவுக்கு கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்து விட்டது. 'ஏன்டா கம்மனாட்டி...! என்னா... மயித்துக்குடா தோட்ட சனங்க கிட்ட வோட்டு கேக்க வந்தீங்க...? என்னா மயித்துக் குடா பிரதேச சப தலவரா வந்தீங்க...? எங்க ஓட்டுலத்தானடா பிரதேச சபய உண்டாக்கிக் குடுத்தோம்? ஓதவி கேக்க வந் தப்ப பிரதேச சபைக்கும் எங்களுக்கும் சம்பந்தமில்லன்னு சொன்னியாடா?' என்று வீராவேசமாக கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டார். பிரதேச சபை தலைவரின் குனிந்த தலை நிமிர வில்லை... தாத்தா பேசி முடியவும், இன்னொரு பெண்ணும் பேசத் தொடங்கினாள்.

'தாத்தா... இந்த மனுசன் கச்சி சின்னத்துக்கு வோட்டு போட்டு, இருவது ஆசனம் வாங்கிக் குடுத்தோம்... இருவது பேரையும் மந்திரியாக்கி இருக்கோம்... உள்ளூராட்சி சபைய உண்டாக்கிக் குடுத்திருக்கோம்... இப்போ உள்ளூராட்சியில தோட்ட மக்களுக்கு உரிமை இல்லையாம்...! தோட்டப் பகு திக்கு அபிவிருத்தி வேலை செய்ய நிதி ஒதுக்க முடியாதாம். இதுதான் சட்டமுன்னு இந்த தலைவரு சொல்லுறாரு...' என் றாள்.

இந்தப் போராட்டம் தொடங்குவதற்கு முன்பே இளைஞர்கள் சிலர் மீடியாக்காரர்களை அழைத்து வந்து விட்டார்கள்..! இங்கு நடக்கப் போவது வன்முறை போராட்டமல்ல... பகிடி வதை வடிவத்தில் ஓர் அரசியல் போராட்டம் நடக்கும் என் பதை அவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள்.

இன்னொரு பெண்ணும் பேசத் தொடங்கினாள். 'இந்த சபத் தலவரு ரொம்ப ரொம்ப சட்டத்தப் பத்தி பேசுறாரு...! 1987-ம் வருசம் பிரதேச சப சட்டத்த உண்டாக்கினாங்களாம். 'தோட் டத்து நெலமெல்லாம் 'வர்த்தக நெலம்' முன்னு சட்டம் போட்டு மாத்திட்டாங்கலாம். தோட்டங்களுக்கு அபிவிருத்தி வேல செய்ய முடியாதாம்! தோட்டங்களுக்கு கிராம அந் தஸ்து கெடையாதாம்...! பாதை போட முடியாதாம்...! பாலம் கட்ட முடியாதாம்...! குடி தண்ணி குடுக்க முடியாதாம்...! கக் கூசு கட்டித் தர முடியாதாம்...! குப்ப லொறி தோட்டத்துக்கு வரமுடியாதாம்...! என்னமோ 33-வது சட்டம் ஒன்னு இருக்

காம்... அந்த சட்டப்படிதான் பிரதேச சப ஆட்சி நடத்துமாம்' என்றாள்.

தாத்தா இடையில் குறுக்கிட்டார். 'அந்த சட்டம் திருத்தியாச் சின்னு ஒரு கச்சி மந்திரி பேப்பர்ல அறிக்க விட்டிருக்காரே புள்ள... அது பொய்யா?' என்றார். 'அரசியல்வாதி அறிக்க என்னைக்கு மெய்யா இருந்திச்சு? அந்த தலவரு பொய் அறிக்க விட்டிருக்காரு தாத்தா! சட்டத்த திருத்தினாலும், தோட்ட நிர்வாகம் சிபாரிசு செய்யாம், தோட்டத்து அபிவி ருத்தி வேல செய்ய முடியாதுன்னு திருத்தி இருக்காங்க லாம்...' என்றாள்.

'அப்போ திரும்பத் திரும்ப தோட்டத்து நிர்வாகத்துக்குள் ளேயே நாங்க இருக்கணுமா? தோட்ட நிர்வாகம் சொல்படி தான் நாங்க நடக்கணுமா? அப்படின்னா கம்பெனிகாரனுங்க தான் இன்னும் எங்களை ஆட்சி செய்யிறானுங்களா...? அவ னுங்கதான் எங்க ஜனாதிபதியா? அவனுங்கதான் எங்க மந்தி ரிமாருங்களா? தாத்தாவின் கேள்விகளுக்கு இன்னுமொரு யுவதி வந்து பதில் சொன்னாள். 'அரசாங்கம் எங்களை இந்த நாட்டு மக்களா ஏத்துக்கொள்ளாம... தோட்ட மக்களா ஒதுக்கி வச்சிருக்கிற வரைக்கும் இவங்கதான் எங்க மந்திரியும் தந்திரி யும்! இவங்கதான் எங்க அரசாங்கமும் தாத்தா!'

'அதுக்கு என்னடி புள்ள செய்யணும்?' தாத்தா ஆவேசமாகக் கேட்டார்.

'உள்ளூராட்சி சப... தலவரு சட்டையக் கழட்டுனாலும் புர யோசனமில்ல! அவரு வேட்டியக் கழட்டுனாலும் புரயோசன மில்ல...! சட்டத்தக் கழட்டணும்... தாத்தா!' என்றாள். இந்த யுவதி பேசிமுடியுமுன் இன்னொருத்தி முன்னால் வந்தாள்.

'இருநூறு வருசம் முடிஞ்சிப் போச்சி தாத்தா! இன்னமும் குப் புறத்தான் கெடக்குறோம்...! நம்ம உரிமைக்கு இப்பவே போராடியாகணும் தாத்தா! இல்லாட்டிப் போனா... முன்னூறா வது வருசத்திலும் நாங்க தோட்டத்திலத்தான் கெடப்போம்! அப்பவும்... எவனும் டெங்கு நொளம்புக்கு மருந்தடிக்க சட்டம் கொண்டு வரமாட்டான்...!'

அவள் பேச்சைக் கேட்டு... தாத்தா தெளிவடைந்தார். 'அப்போ தலவருக்கு ஒன்னும் புடுங்க முடியாது! அவனுக்கு சட்டைய மாட்டு! பிரதேச சபைக்கு பூட்ட போடு! எவனாவது உள்ளூ ராட்சி சபைக்கு ஓட்டு கேட்டு வந்தா சாணியக் கரைச்சி தலை யில ஊத்து...!'

தாத்தா... நரைத்த மீசையை முறுக்கியபடி நின்றார்.

sivalingam@thaivedu.com

மலையக இலக்கியமும் இதழியலும்

ஒரு வரலாற்று நோக்கு

- தெளிவத்தை ஜோசப்

ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம் என்னும் பெரும் பரப்பில் மலையக இலக்கியம் என்னும் பதம் ஒரு அழுத்தத்துடனும் ஆழத்துடனும் பதிவுபெற்ற காலமாக 1960-களைக் கொள்ளலாம். மலையகம் என்னும் உணர்வுடனும் மலையக மக்கள் என்னும் உறவுடனும் இவ்வெழுத்துக்கள் மேற்கிளம்பியதாலேயே மலையக இலக்கியம் என்கின்ற இலக்கிய வெளியை உருவாக்கும் வல்லமை கொண்டனவாக இவ்வெழுத்துக்கள் அமைந்தன. மலையக இலக்கியத்தின் எழுச்சிக் காலமாக 1960-களைக் கொண்டாலும் இவ்வெழுச்சிக்கான களம் அக்காலப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் ஆகியவைகளே என்பது வாதிடுதலுக்கு அப்பாற்பட்டது. மலையக மக்களிடையே அரசியல் மற்றும் சமூக உணர்வுகளை உருவாக்குவதில் படித்த மலையக இளைஞர் இயக்கங்கள் பெரிதும் பங்காற்றியுள்ளமை குறிப்பிடக் கூடியது.

1960-ல் தோற்றம் கொண்ட மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கம், எழுத்தாளர் ஒன்று கூடல், கல்வி மாநாடுகள், கலை இலக்கிய, நாடக விழாக்கள் என்னும் செயற்பாடுகளுடன் 'மலைமுரசு' என்னும் சஞ்சிகையையும் வெளியிட்டது. கவிஞர் மு.கு. ஈழக்குமாரும் வீரகேசரியின் கண்டி நிருபரான க.ப. சிவமும் 1957-ல் இருந்து 'முத்தமிழ் முழக்கம்' என்னும் இதழை வெளிவிட்டு வந்தனர். 1960-ம் ஆண்டில் தோற்றம் பெற்ற மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கம் முத்தமிழ் முழக்கத்தை அதே இணை ஆசிரியர்களுடன் 'மலை முரசு' ஆக்கிக் கொண்டது. 1962-ம் ஆண்டு ஜனவரியிலிருந்து 'மலைநாடு மலைநாடு என்று போற்றுவோம், மலை முரசுறைந்து மலை மக்கள் வாழ்வயர்த்துவோம்' என்னும் முழக்கத்துடன் வெளிவந்த இதழ் மலைமுரசு. மலையக இளைஞர் தளபதி என்று போற்றப்பட்ட அமரர் இர. சிவலிங்கம், மாணவ மன்னன் என்று பெருமைப்படுத்தப்பட்ட அமரர் பி.டி. ராஜன், மலையக இலக்கிய முன்னோடி அமரர் திருச்செந்தூரன் போன்றவர்களுடனான இணைவு மலைமுரசு இதழுக்கான இலக்கியப் பலமாகியது.

கண்டி, மாத்தளை, ஹட்டன், பதுளை, கம்பளை, நாவலப் பிட்டி என்று மலைமுரசு அறிமுக விழாக்களும் நடந்தேறின. சங்கச் செய்திகளுடன், சிறுகதைகள், கவிதை, கட்டுரை உருவகக் கதை, நூல் மதிப்புரை, நாடகம் என மலையகச் சமூக விழிப்புணர்வுக்கும் மலையக இலக்கிய எழுச்சிக்கும் உந்து சக்தியாய்த் திகழ்ந்த ஏடு மலை முரசு. மலையகத்துக்கென தனியான சிறுகதைப் போட்டி ஒன்றினை முதன்முதல் நடத்திய பெருமையும் மலைமுரசுக்குண்டு. தெளிவத்தை ஜோசப் பின் 'நாமிருக்கும் நாடே' முதல் பரிசு பெற்றது. 1963-ம் ஆண்டு மலைமுரசுவின் ஆண்டு மலரில் இப் பரிசுச் சிறுகதை வெளிவந்தது.

சிவலிங்கம், செந்தூரன், தெளிவத்தை ஜோசப், சாரல் நாடன், மு. சிவலிங்கம், தமிழோவியன், கவிஞர் பி.ஆர். பெரியசாமி, நாதன், அமரன் போன்ற பெரும்பாலான மலையக எழுத்தாளர்கள் மலைமுரசில் எழுதியுள்ளனர். மலையக எழுத்துக்களுக்கும் ஒரு விரிவான களத்தையும் பரவலான அறிமுகத்தையும் பெற்றுக் கொடுத்த மலைமுரசின் பணிகள் காலத்தால் அழியாதவை.

முப்பதுகளில் தோன்றிய வீரகேசரி ஒரு முப்பது ஆண்டுகளின் பின் 1960 நவம்பரில் இருந்து வியாழன் தோறும் 'தோட்டவட்டாரம்' என்னும் பகுதியை வெளியிடத் தொடங்கியது. மலையகம் நோக்கிய வீரகேசரியின் கவனம் பல வரலாற்றுக் காரணிகளைக் கொண்டது, என்றாலும் மலையக இலக்கிய வளர்ச்சிக்கான ஒரு வழியை, எழுச்சிப் பயணத்துக்கான ஒரு பாதையைப் போட்டுக் கொடுத்தது வீரகேசரி - குறிப்பாக வீரகேசரியின் தோட்டமஞ்சரி என்னும் வரலாறு மறுக்க முடியாதது.

தோட்டம் என்பது மலையகத்தின் தேயிலை மற்றும் இறப்பர் தோட்டங்களைக் குறிக்கின்ற ஒரு பொதுவான பதம்! இந்தத் தோட்டங்களில் வாழும் மக்கள் தென்னிந்தியாவில் இருந்து உழைப்பதற்காக தோட்ட முதலாளிகளான பிரிட்டிஷ்காரர்களால் கொண்டு வரப்பட்டவர்கள். மலையகத் தமிழர் என்கின்ற பதம் இந்திய வம்சாவளித் தமிழரைக் குறிப்பதாகவே ஆரம்ப காலங்கள் அடையாளப்படுத்தின. பல இன மக்கள் வாழுகின்ற இலங்கையில் இந்திய மக்களின் பெரும்பான்மையினர் தோட்டத் தொழிலாளர்களே. கடுமையான அடக்கு முறைகளும், நிர்வாகக் கெடுபிடிகளும், அந்நியர்கள் என்னும் ஆட்சியாளர்களின் அசட்டைகளும் இவர்களை அநாம தேயர்களாக ஆக்கிவைத்திருந்தன!

இலக்கியம் இல்லாத மண்ணும் இலக்கியம் தருகின்ற இலக்கியக்காரர்கள் இல்லாத தோன்றாத சமூகமும் அநாமதேயங்கள் தான்! இப்படி அநாமதேயங்களாக இருந்தோரை பரவலாக அறியப்பட்டவர்களாக்கிய பெருமை மலையக இலக்கியத்திற்குரியது. அறுபதுகளில் மலையக இலக்கியத்தின் தோற்றத்துக்கும் செழுமையான அதன் வளர்ச்சிக்குமான வீரகேசரியின் பங்களிப்பு மகத்தானது! வீரகேசரி தோட்டவட்டாரம் என்று வியாழன் தோறும் வெளிவரத் தொடங்கிய மலையக எழுத்துக்களுக்கான அந்தப் பகுதியை தோட்ட மஞ்சரியாக்கியதுடன் ஞாயிறு வீரகேசரியுடன் வெளியிடவும் முன்வந்தது. தோட்டமஞ்சரி ஞாயிறுதோறும் வெளிவரத் தொடங்கியதும் கூட ஒரு முக்கியமான வரலாற்று நிகழ்வே! ஏனெனில் ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தின் தனித்துவமான செல்நெறி வளர்ச்சிப் போக்கை நிர்ணயிக்கும் சக்திகளாகத் திகழ்ந்தவை அறுபதுகளின் வீரகேசரி, தினகரன், சிந்தாமணி, சுதந்திரன் போன்ற செய்தி இதழ்களின் ஞாயிறு பதிப்புக்களே.

இந்த ஞாயிறு பதிப்புக்கள் ஒவ்வொன்றும் அந்த நாட்களின் இலக்கியப் பெட்டகங்களாகத் திகழ்ந்தன என்பது மறுக்க முடியாது!

மலையகத்தில் இருந்து எழுத்துத் துறைக்குள் பிரவேசிக்கும் ஆரம்ப எழுத்தாளர்களுக்கு எழுதிப் பழகவும், எழுதவும் ஒரு களமாகத் திகழ்ந்தது வீரகேசரி ஞாயிறு பதிப்பின் இரண்டு பக்க தோட்ட மஞ்சரி. தோட்ட மஞ்சரியின் பொறுப்பாசிரியரா கச் செயற்பட்டவர் மலையகத்தின் ஹட்டனைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட எஸ்.எம். கார்மேகம், வீரகேசரியின் ஆசிரியர் குழுவுக்குள் 60-களின் ஆரம்பத்தில் உள்வாங்கப்பட்டவர். 1961-ம் ஆண்டு அக்டோபரில் தோட்ட மஞ்சரியின் பொறுப்பாசிரியர் ஆனார். மலையகத்தின் பல பகுதிகளில் இருந்தும் எழுத ஆர்வம் கொண்டவர்களை தோட்ட மஞ்சரி மூலம் உள்ளிழுத்து உரையாடி, அவர்களின் எழுதும் ஆர்வத்தை ஊக்குவித்தார்.

மலையகம் பற்றிய கட்டுரைகள், கவிதைகள், சிறுகதைகள், குறுந்தொடர்கள் என்று கலகலத்துக்கிடந்த பக்கங்கள் வீரகேசரியின் தோட்ட மஞ்சரிப் பக்கங்கள். வீரகேசரியின் தோட்ட மஞ்சரிக்குக் கிடைத்த உற்சாகமான வரவேற்பு ஆனது, மலையகத்துக்கான தனிப் பக்கங்களை ஒதுக்குவதற்கு ஏனைய பத்திரிகைகளையும் நிர்ப்பந்தித்தது. மலையகம், மலைநாடு, எங்கள் மலைநாடு போன்றவை தினகரன், சுதந்திரன், சிந்தாமணிப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தன. இலங்கை எழுத்தாளர்களுக்கு மட்டுமே 'கல்கி' 1959-ல் சிறுகதைப் போட்டியொன்றினை நடத்தியதைப் போலவே மலைநாட்டு எழுத்தாளர்களுக்கு மட்டுமேயான ஒரு சிறுகதைப் போட்டியை தோட்ட மஞ்சரியூடாக 1962-ல் வீரகேசரி நடத்தியது. தோட்டப்புற மக்களின் வாழ்வியல்புகள் சிறுகதைகளாக வெளிவந்தன. வெளிவரத் தொடங்கின. கல்கியின் சிறுகதைப் போட்டியில் செந்தூரனின் 'உரிமை எங்கே' மூன்றாவது பரிசு பெற்றுப் பிரசுரமானது (1960). என்.எஸ்.எம். ராமையாவின் ஒரு கூடைக் கொழுந்து தினகரனில் வெளிவந்தது (1961).

1956-ம் ஆண்டின் ஆட்சிமாற்றம் சிங்கள மொழியின் கலை இலக்கியத்துறையில் மிகப்பெரிய மாற்றங்களையும் பாரிய எழுச்சியையும் ஏற்படுத்தியது. இந்த எழுச்சி மாற்றங்கள் வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பிரதேசத் தமிழ் இலக்கியத் துறைகளிலும் தொற்றி வளரத் தொடங்கியது! ஆனாலும் அடக்குமுறைகளாலும், அரசின் அந்நியப்படுத்தல் அசட்டைகளாலும், மௌனித்துக் கிடந்த மலையகம் ஒரு சமூக உணர்வு பீறிட எழுத்தின் வழி மேற்கிளம்பிய காலமாக நாம் அறுபதுகளைக் கொள்ளலாம். இலக்கிய எழுச்சிக்கு சமூக விழிப்புணர்வு அவசியம் தேவை என்னும் நியதிக்கொப்ப மந்தமாகக் கிடந்த மலையக இலக்கிய வெளியில் ஒரு வேகக்காற்று வீசத் தொடங்கியது. இந்த வேகத்தை ஆற்றுப்படுத்தவும் இலக்கிய எழுச்சியை ஆதரிக்கவும் பத்திரிகைகள் துணை நின்றன.

மலையகத்துக்கான முதல் சிறுகதைப் போட்டியை 1962-ம் ஆண்டில் நடத்திய வீரகேசரி 1970-ம் ஆண்டு வரையிலான எட்டாண்டு காலத்தில் நான்கு போட்டிகளை நடத்தியதுடன் முதல் மூன்று பரிசுகள் பெற்ற சிறுகதைகளைத் தொகுத்து ஒரு நூலாகவும் வெளியிட்டு (1971 - கதைக்கனிகள்) கனம் பண்ணியது வீரகேசரி. 'அறுபதுகளில் மேற்கிளம்பிய 'ஆத்திரப் பரம்பரை' என வரலாறு பதிந்தது. 'நம்பிக்கை தரும் ஒரு புதிய பகுதியினர் இலங்கை எழுத்துத் துறைக்குள் வந்திருக்கின்றனர்' என்று தமிழக இலக்கிய ஆய்வாளர்களும், 'ஈழத்

தமிழ் இலக்கியத்துக்கு மலையக இலக்கியம் புதுரத்தம் பாய்ச்சும் சக்தி கொண்டிருக்கிறது' என்று இலங்கை விமர்சகர்களும் பதிந்துள்ளனர். அநாமதேயர்களாகக் கிடந்த பெருந்தோட்ட மண்ணின் மக்கள் இலக்கியம் என்கின்ற ஒளியால் அறியப்பட்டவர்களான வரலாறு இது!

அரசியல் தேவைகளுக்காக ஆரம்பிக்கப்பட்ட தேசியப் பெரும் பத்திரிகைகள் கூட ஈழத்துத் தமிழக்கியத்தின் செழுமைக்கும் வளர்ச்சிக்குமாகப் பணியாற்றியுள்ள முறைமைகள் ஆச்சரியம் தருபவை! வேறெங்காவது இப்படி நடைபெற முடியுமா என்னும் ஆதங்கம் தருபவை. அறுபதுகளில் மலையகத்திலிருந்து 50-க்கும் மேற்பட்ட சஞ்சிகைகள் வெளிவரத் தொடங்கியிருந்தன. கோ. நடேசயரின் தேசநேசன் 1922 தேசபக்தன் 1924 லாரி முத்துகிருஷ்ணாவின் ஜனமித்திரம் 1918 என்று இருபதுகளிலிருந்து மலையகச் சமூக அக்கறை கொண்டிருந்த இந்தியர்களாலும் ஏறத்தாழ எழுபதுக்கும் மேற்பட்ட இதழ்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன என்றாலும் மலையகம் என்ற உணர்வோ மலையக இலக்கியம் என்னும் சிந்தனையோ அவைகளுக்கிருந்ததான அடையாளங்கள் எதுவுமில்லை. ஜனநேசன் 1928 எச். நெல்லையா, தினத்தபால் 1930 - மீரா முகையதீன்: காந்தி - 1939 டி. சாரநாதன்: ஆத்ம-ஜோதி - 1948 - நா. முத்தையா: போன்ற பெயர்களே அவைகளின் அடையாளங்களுக்கான சாட்சிகளாகும்.

இவைகளுக்கும் கொழும்பை மையமாகக் கொண்டு எஸ்.கே. காளிமுத்து என்பவரால் 1948-ம் ஆண்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட 'நவஜீவன்' என்னும் வாரப் பத்திரிகை மலையக மக்களின் குடியரிமைப் பிரச்சினை பற்றியதான போராட்டங்கள், சத்தியாக்கிரகம் போன்ற செய்திகளுக்கு முன்னிடம் கொடுத்தது. தொழிலாளர் முன்னேற்றத்துக்கு தொண்டுபுரிய வந்திருக்கும் ஏடு என்னும் அறிவிப்புடன் வெளிவந்த நவஜீவன் மலையகத்தில் இருந்து எழுத ஆரம்பித்தவர்களையும் உற்சாகப்படுத்தியது. 'நவஜீவன் ஒரு புது எழுத்தாளர் பரம்பரையை உருவாக்கப் போகின்றான். நீங்களும் எழுதுங்கள்' என்று எழுத்தாளர்களுக்கு அழைப்பும் விடுத்தது.

இலங்கை சுதந்திரமடைந்து, இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டங்களை தங்களது இரத்தத்தாலும் வியர்வையாலும் உருவாக்கி 'தேயிலை' என்னும் பானத்தின் மூலம் சர்வதேச அந்தஸ்தையும் அறிமுகத்தையும் இலங்கைக்குப் பெற்றுக் கொடுத்த பெருந்தோட்ட மக்களுக்கான சுதந்திரப் பரிசாக குடியரிமை மறுக்கப்பட்ட அதே 1948-ம் ஆண்டில் நவஜீவன் புசல்லாவையிலிருந்து ஆரம்பித்திருக்கிறதென்றால் அதன் அரசியல் பின்னணியும் கவனத்துக்குரியதே.

நவஜீவன் ஆரம்பித்த காளிமுத்து 1949-ம் ஆண்டில் உத்தியோக நிமித்தம் கொழும்பு வரவே நவஜீவனும் கொழும்பை மையமாக வைத்து செயற்படத் தொடங்கியது. கொழும்பிலி

ருந்த டி.எம். பீர்முகம்மது காளிமுத்துவின் நெருங்கிய நண்பரானார். வேலைப்பளு காரணமாக நவஜீவனைக் கவனிக்க நேரம் கிடைக்காத சூழல் உருவான போது நவஜீவனைக் கொண்டு நடத்தும் பொறுப்பு டி.எம். பியிடம் விடப்பட்டது. 1952-ம் ஆண்டில் இருந்து நவஜீவன் வாரம் தவறாமல் சிறுகதை ஒன்றைப் பிரசுரிக்கத் தொடங்கியது. டி.எம். பீர்முகம்-மது, எச்.எம்.பி. மொஹிதீன், ஏ.எஸ். வடிவேல் போன்றோர் சிறுகதைகளை எழுதினர். மலையகத்தின் மூத்த கவிஞர் அ. சிதம்பரநாத பாவலர் 'ஜானகியின் துணிவு' என்னும் தொடர் நாவலை நவஜீவனில் எழுதினார். மலையகப் பிரதேச வாழ்வை பின்னணியாய்க் கொண்ட முதல் நாவல் இதுதான்.

மலையக இலக்கியத்துக்குப் பொதுவாகவும் சிறுகதைத் துறைக்குக் குறிப்பாகவும் பணியாற்றிய இதழ் நவஜீவன். 1949 நவஜீவனுக்கும் 1962-ம் ஆண்டின் மலைமுரசுவுக்கும் இடைப்பட்ட 10 ஆண்டுகால இடைவெளியில் 40-க்கும் மேற்பட்ட சஞ்சிகைகள் மலையகத்திலிருந்தும் கொழும்பிலிருந்தும் வெளிவந்துள்ளன.

கே. கணேஷின் 'பாரதி', நா. முத்தையாவின் 'ஆத்மஜோதி', எஸ்.எம். ஸஹிபாவின் 'சமுதாயம்', தமிழ்த் பித்தனின் 'ஈழ-மணி', சக்தீ பாலையாவின் 'வளர்ச்சி', ஏ. இளஞ்செழியனின் 'திராவிடன்', எம்.ஸி.எம். சுபாரின் 'மணிக் குரல்', முத்தையா பிள்ளையின் 'கலை ஓளி' என்று நிறையவே சஞ்சிகைகள் வெளிவந்திருந்தனவென்றாலும் மலையக இலக்கியத்துக்காகவோ அதன் செழுமைக்காகவோ வளர்ச்சிக்காகவோ பெரிதாக ஏதும் செய்து விட்டதாகத் தெரியவில்லை! கே. கணேஷும், டி. ராமநாதனும் இணைந்து வெளியிட்ட 'பாரதி' இதழும் கூட மலையக இலக்கியத்துக்கோ ஈழத்து இலக்கியத்துக்கோ நேரடியாக எதையும் செய்யவில்லை என்பது சோகமானதே.

60-ல் மக்கள் கவிமணி என்று போற்றப்பட்ட சி.வி. வேலுப்பிள்ளையின் 'கதை' என்னும் சஞ்சிகை ஒரு இதழ் மட்டுமே வெளிவந்திருந்தாலும் அதன் இலக்கிய நோக்கம் பெரியது. இலக்கியப் பணி சிறப்பானது. தமிழ் இலக்கிய ஜீவந்தி பெருக்கெடுத்தோட நாம் கொண்டுள்ள பங்கு என்ன? நமது இதயத்தின் துடிப்பிலே, சிந்தனையின் ஓட்டத்திலே புதிய பல எழுத்தோவியங்கள் படைக்கப்படல் வேண்டும் இந்தப் பணியைச் செய்வதே 'கதை'யின் நோக்கம் என்கிறது ஆசிரியருரை. நாட்டின் பல்வேறு பாகங்களிலும் வசிக்கும் தமிழர்களை, தமிழ்பேசும் மக்களை பிணைக்கும் சக்தியாகவும் வளர வேண்டும் என்பதும் நமது அவா என்றும் கூறும் கதையின் முதல் இதழில் சொக்கன், நந்தி, டி. ராமநாதன், த. ரஃபேல், எச்.எம்.பி. மொஹிதீன், பொ. கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆகியோரின் சிறுகதைகள் வி.எஸ். நாதன், சக்தீ பாலையா ஆகியோரின் கவிதைகள் இந்த இதழ் எழுத்தாளர் அறிமுகம் ஆகியவை வெளிவந்திருந்தன. முன் அட்டை ஓவியம் சக்தீ பாலையாவினுடையது.

இவைகள் எதனையுமே 'பாரதி' செய்ய முயலவில்லை என்பது கவலைக்கும் கவனத்திற்குமுரியது. கண்டியிலிருந்து 'மலைமுரசு' வெளிவந்த அதே அறுபதுகளின் முற்கூறுகளில் டிக்கோயாவில் இருந்தும் 1964-ல் 'மலைப்பொறி' என்னும் மாதமிருமுறை இதழ் வெளிவந்தது. இரா. பாலா, எம். பெரியசாமி ஆகிய இருவரும் இணைந்து வெளியிட்ட மலைப் பொறியில் மாணவர் மன்றம், மாதர் பகுதி போன்றவற்றுடன் ஆசிரி

யர் பாலாவின் தொடர் கதையும் வெளிவந்தது. பின் நாட்களில் பிரபல கார்ட்டூனிஸ்ட் ஓவியராகத் திகழ்ந்த ஜெயபாலன் மாணவர் மன்றத்தையும், சிறுகதையாசிரியராகப் பெயர் பெற்ற நயீமா சித்திக் மாதர் பகுதியையும் தயாரித்தளித்தனர். இர. சிவலிங்கம், செந்தூரன், தெளிவத்தை ஜோசப், ந.அ. தியாகராஜன், தமிழ்ப்பித்தன், ஆர்.எஸ். மணி போன்ற மலையக எழுத்தாளர்கள் மலைப்பொறியில் எழுதினர்.

1963-ம் ஆண்டில் ரா.மு. நாகலிங்கம் கண்டியிலிருந்து வெளியிட்ட 'செய்தி' வார இதழும் மலையகம் மற்றும் ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தின் ஆரோக்கியப் பயணத்துக்கான பாதைகளை அகலமாகவே திறந்து விட்டது. சிறுகதைகள், தொடர் கதைகள், கவிதைகள் மட்டுமின்றி தொடர் கட்டுரைகளுக்கும் விரிவான வளமமைத்துக் கொடுத்த ஏடு: 'செய்தி'. கொழும்பில் ஆரம்பித்து கண்டிக்குச் சென்று கண்டியையே மையமாகக் கொண்டு இயங்கிய 'செய்தி', மலையக இலக்கியத்துடன் மறையைப் பிராந்திய இலக்கியத்துக்கும் கணிசமான களம் அமைத்துக் கொடுத்துள்ளது. பிந்திய அறுபது வரையும் வீரகேசரியில் பணியாற்றிய ஸ்ரனிஸ்லாஸ் பாலசிங்கம் என்னும் அன்டன் பாலசிங்கம் 'பிரம்மஞானி' என்னும் பெயரில் மனோ தத்துவக் கட்டுரைகளும் 'ஸ்ரனி' என்னும் பெயரில் உளவியல் சிறுகதைகளையும் தொடர்ச்சியாகவே செய்தியில் எழுதினார். மு. தளையசிங்கத்தின் 'ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி' என்னும் கட்டுரைத் தொடர் 'செய்தி'யில் ஒரு வருடம் போல் வந்தது தான்!

ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி என்னும் மு.த.வின் விமர்சனக் கட்டுரைத் தொடர் ஆரம்பித்த காலம் தொட்டே நிறைய விமர்சனங்களையும் எதிர்விளையாடல்களையும் எதிர்கொண்டது. மு. தளையசிங்கத்தின் ஏழாண்டு என்னும் காலம், 1956-லிருந்து 'செய்தி' பத்திரிகையில் இந்தக் கட்டுரை வரத் தொடங்கிய காலமான 1963 வரையிலான காலத்தைக் குறிப்பது. இலங்கையைப் பொறுத்தவரை அரசியல், பொருளாதாரம் கல்வி, கலை, இலக்கியம், மொழி, மதம் போன்ற அனைத்துத் துறைகளிலும் பாரம்பரிய மாற்றங்கள் நிகழ்ந்த ஆண்டாகத் திகழ்வது 1956. ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தின் நவீனத்துவ எழுச்சிக்கான ஆரம்ப எல்லைக் காலமாகத் திகழ்வது 1956.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் அரசியல் பலத்துடனான தீவிர செயற்பாடுகள், பேராசிரியர் கைலாசபதியின் தினகரன் காலம் என்று கலகலத்துக் கிடந்த காலம் அந்த ஏழாண்டு! அந்தக் காலத்தின் இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றியதான மு. தளையசிங்கத்தின் தொடர் கட்டுரை வீரகேசரியிலோ, கொடிகட்டிப் பறந்த தினகரனிலோ, சுதந்திரனிலோ வெளிவராமல் வெளிவர முடியாமல் அப்போது தான் ஆரம்பிக்கப்பட்ட 'செய்தி'ப் பத்திரிகையில் வெளிவரத் தொடங்கிய தன் பின்னணி நிறையவே அர்த்தங்கள் கொண்டது. இலக்கிய அரசியல் கொண்டது. மலையக இதழியல் வரலாற்றில் மலையகம் தவிர்ந்ததும் பொதுவான வரலாற்றில் மலையகம் தவிர்ந்ததும் பொதுவான ஈழத்து இலக்கியத்துக்கானதுமான பணிகள் தொடர்ச்சியாகவே நடந்துள்ளன. மலைமுரசில் கச்சாய் ரத்தினம், சி.வி.யின் கதை இதழில் நந்தி, சொக்கன் என்று நிறையவே உதாரணங்கள் உண்டு.

theliwathai.joseph@thaiivedu.com

1948

குடியரிமை பறிப்பு

பின்புலக் கதை !

- என். சரவணன்

சுதந்திர இலங்கையில் தமிழர்களுக்கு எதிராக கொண்டுவரப்பட்ட முதல் உத்தியோகபூர்வ சட்டம் குடியரிமைச் சட்டம் தான். 1948-லிருந்து தான் சட்டபூர்வமாக தேசிய இன ஒடுக்கு முறை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1948-ம் ஆண்டு இலங்கைக்கு ஒரு புறம் சுதந்திரம் கொடுக்கப்பட்ட வேளை, மறுபுறம் மலையக மக்களிடம் இருந்த சுதந்திரங்கள் அனைத்தும் பறிக்கப்பட்டு நாடற்ற அனாதைகளாக ஆக்கப்பட்டார்கள். 1948-ல் குடியரிமை பறிப்பும், அது போல வாக்குரிமைப் பறிப்பும் வேக வேகமாக மேற்கொள்ளப்பட்டமை தற்செயல் அல்ல. அதற்கான முன் தயாரிப்புகள் என்ன, முன்கதைச் சுருக்கம் என்ன என்பதையும், அந்த மக்கள் நாடற்றவர்களாக ஆக்கப்பட்ட அந்தக் கொடூரம் நிகழ்ந்த விதத்தைப் பற்றியும், அதன் விளைவுகளைப் பற்றியும் பதிவு செய்யும் முயற்சியே இக்கட்டுரை.

மேலும் குடியரிமை பறிப்பில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் யார்? என்ன நடந்தது என்பது பற்றி இன்று தொடரும் குழப்பகரமான தகவல்களைக் கொண்ட விவாதங்களுக்கு ஒரு முற்று புள்ளி வைக்கும் நோக்கில் இது ஆக்கப்பட்டது. இந்திய தொழிலாளர்களுக்கு எதிரான வெறுப்புணர்ச்சிக்கு ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் மேற்பட்ட வரலாறு உண்டு. அவர்களின் மீதான இனச் சுத்திகரிப்புக்கு பின்புலமாக அமைந்த கருத்துருவாக்கச் செயற்பாடு பல வடிவங்களில் வளர்ச்சியுற்று வந்திருக்கிறது. அதன் நீட்சியாகவே சிங்கள தேசியவாத தலைவர்கள் இதற்கான சந்தர்ப்பம் பார்த்திருந்தார்கள் என்று கருத முடிகிறது.

ஆரம்பம்:

இந்தியாவிலிருந்து கொண்டுவரப்படும் தொழிலாளர்களைத் தொற்றுநோய்த் தடுப்பு முகாமில் சிறிது காலம் தடுத்து வைத்திருப்பது, அன்று வழமையாக இருந்தது. இதற்கான முழுச் செலவையும் அரசாங்கமே ஏற்று வந்தது. இச்செலவை அரசாங்கம் தொடர்ந்து பொறுப்பேற்க வேண்டுமா என்பது பற்றி ஆராய்ந்து சிபார்சு செய்வதற்காக, குழுவொன்றை 1925 ஒக்ரோபர் 3-ம் திகதி அன்றைய ஆளுநர் நியமித்தார். தொற்றுநோய்த் தடுப்பு முகாமை அமைப்பதற்கும் பேணுவதற்குமான செலவை அரசாங்கமும் தொழிலாளர்களின் உண்

வுக்கான செலவை அவர்களை வேலைக்கு அமர்த்தவுள்ளவர்களும் ஏற்க வேண்டும் என்று அக்குழு சிபாரிசு செய்தது. டி.எஸ். சேனநாயக்க முதன் முதலில் சட்ட நிருபண சபைக்கு 1923-ம் ஆண்டு மேல் மாகாணத்திலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தார். ஆளுநர் நியமித்திருந்த மேற்படி குழுவில் சேனநாயக்காவும் ஒரு உறுப்பினர். அவர் இந்தச் சிபாரிசை ஏற்கவில்லை. முழுச் செலவையும் தொழிலாளரை வேலைக்கு அமர்த்தப் போகின்றவர்களே ஏற்க வேண்டும் என்று தனியாகச் சிபாரிசு செய்தார். இந்தியாவிலிருந்து வருபவர்களுக்கு வழங்கப்படும் இது போன்ற சலுகைகள் காரணமாகவே அவர்கள் கூடுதலான எண்ணிக்கையில் வருகின்றார்கள் என, தனது தனியான சிபாரிசு அறிக்கையில் டி.எஸ். சேனநாயக்க குறிப்பிட்டிருந்தார்.

இந்திய வம்சாவளியினர் மீது டி.எஸ். சேனநாயக்க கொண்டிருந்த வெறுப்பைப் பற்றி தனியாக பட்டியலிட்டு பதிவு செய்ய முடியும். 1931-ம் ஆண்டு டொனமூர் ஆணைக்குழு சர்வசன வாக்குரிமை இலங்கை மக்கள் அனைவருக்கும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட போது மலையக மக்களும் ஏக காலத்தில் அந்த வாக்குரிமையை பெற்றார்கள். 1931-ல் வகுப்பு வேறுபாடின்றி அனைவருக்கும் வழங்கிய போதிலும் டி.எஸ். சேனநாயக்க வின் தலைமையிலான அமைச்சரவை, இந்திய வம்சாவளி வாக்காளர்களின் எண்ணிக்கையை நிர்வாக நடவடிக்கை மூலம் குறைப்பதில் ஈடுபட்டது. 04.03.1941 அன்று இரண்டு விசேட மசோதாக்கள் அரசாங்க சபையில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. ஒன்று குடிவரவைக் கட்டுப்படுத்தும் மசோதா. மற்றது நாட்டில் வாழும் இலங்கையரல்லாதவர்களை தனியான பதிவேட்டில் பதிவு செய்வதற்கான மசோதா (Registration of Non Ceylonese Bill). இவ்விரு மசோதாக்களினதும் சூத்திரதாரி டி.எஸ். சேனநாயக்க. இந்திய வம்சாவளியினரின் வருகையைத் தடுப்பதும் ஏற்கனவே வந்தவர்களைத் தனிமைப்படுத்துவதும் இவ்விரு மசோதாக்களினதும் நோக்கம்.

இந்தியத் தொழிலாளர்கள் தொடர்பாக இந்தியாவுடனான முறுகல் நிலையை தொடர்ந்து பேணி வந்த சேனநாயக்கா அந்த விவாதத்தின் போது இவ்வாறு குறிப்பிட்டார்.

‘இலங்கைக்கு வரும் தொழிலாளர்கள் ஏழைகள்... மேலும் தோட்டக்காரர்களின் அடிமைகள். அவர்களுக்கு நாளொன்று

றுக்கு 20, 30 அல்லது 40 சதங்களே ஊதியமாக வழங்கப்படுகிறது. அதுமட்டுமன்றி மனைவி, குழந்தைகள் அனைவரும் இங்கு அடிமையாக இருக்க வேண்டும், இவர்கள் திரும்பி செல்வதற்கென பணத்தை சேமிக்க இயலாது...'; ‘...தங்கள் மக்களுக்கு உரிமை கோரும் மகத்தான இந்தியா, பணக்கார முதலாளிகளின் தேவைக்காக துரதிஷ்டமான முறையில் மக்களை அனுப்பிவைத்த மகத்தான இந்தியா, இந்த மக்கள் வயதான மற்றும் வேலை செய்ய முடியாத வரை தீவை விட்டு வெளியேற முடியாது. அப்படியிருந்தும், இந்த மக்களுக்கு அவர்களின் உரிமைகளை வழங்க வேண்டும் என்று இந்தியா சொல்கிறது... இந்திய வணிகர்கள் இங்கு வந்து தங்கள் விருப்பத்துக்கு வியாபாரம் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காகவே இந்த உழைப்பாளிகள் அடிமைகளாக்கப்பட்டனர். இதுவா ஒப்பந்தம், அவர்கள் அதை ஒப்பந்தம் என்று அழைத்தால் சுயமரியாதையுள்ள மக்களாக அவர்களை ஆக்க முடியுமா? இதை அவர்கள் கௌரவமானது என்கிறார்களா? இந்தியாவில் மக்கள் தொகை அதிகரித்திருப்பதால், அவர்கள் தங்கள் நாட்டவர்களை அடிமைகளாக வேறு நாடுகளுக்கு அனுப்புகிறார்கள் என்றால் அதற்கு நாமும் சம்மதிக்க வேண்டுமா...?’

இந்த விவாதத்தின் போது ஜீ.ஜீ. பொன்னம்பலம் ஆற்றிய உரையானது அவரின் வாழ்க்கையில் ஆற்றிய சிறந்த உரை என ராஜன் ஹூல் குறிப்பிடுகிறார். இம் மசோதாக்களுக்கு 29 பேர் ஆதரவாகவும் 12 பேர் எதிராகவும் வாக்களித்தனர். கே. நடேச ஐயர் (ஹற்றன்), எஸ். வைத்திலிங்கம் (தலவாக்கலை), ஜீ.ஜீ. பொன்னம்பலம் (பருத்தித்துறை), ஆர். ஸ்ரீ பத்மநாதன்

(மன்னார்), எஸ். நடேசன் (காங்கேசந்துறை), எச்.ஆர். பிரீமன் (அநுராதபுரம்) ஆகிய தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களும் ஆறு நியமன உறுப்பினர்களும் எதிர்த்து வாக்களித்தவர்கள். இரு மசோதாக்களும் இரண்டாவது வாசிப்புக்குப் பின் நிலையியற் குழுவுக்கு அனுப்பப்பட்டன. அங்கிருந்து சபைக்குத் திரும்பவில்லை.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் அரை நூற்றாண்டு இலங்கை-இந்திய உறவில் செல்வாக்கு செலுத்தும் தொடர் காரணியாக இந்திய வம்சாவளியினரின் பிரச்சினைகள் தான் இருந்தன என்பதை நாம் விளங்கிக் கொள்ளத் தவிரியாம். மேற்படி விவகாரம் தொடர்பாக இந்தியாவில் மேல் மட்டத்தில் கடும் உரையாடல்கள் நிகழ்ந்திருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. அன்றைய இந்திய வெளிவிவகாரச் செயலாளர் போஸ்மன் (G.S. Bosman) 1941 செப்ரெம்பரில் பர்மா, மலேசியா, இலங்கை போன்ற நாடுகளுக்கு விஜயம் செய்துவிட்டு நவம்பர் 22-ம் திகதி சமர்ப்பித்த அறிக்கை மிகவும் முக்கியமானது. பல பக்கங்களைக் கொண்ட விரிவான அறிக்கையும் அது தொடர்பான கடிதப் பரிமாறலையும் ‘The council of State Debates Volume II, 1941’ என்கிற அறிக்கையில் காணக் கிடைக்கிறது. இலங்கைக்கு அவர்களின் குழு வந்து, 1941-ம் ஆண்டு செப்ரெம்பர் 4 முதல் செப்ரெம்பர் 21 வரை 17 நாட்கள் தங்கியிருந்து பதினைந்து சந்திப்புகளை மேற்கொண்டுள்ளனர். அரசாங்க தரப்பினரை மட்டுமன்றி, இந்திய மக்களின் பிரதிநிதிகளையும் சந்தித்து உரையாடியதாக அந்த அறிக்கையில் மேலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஏன் இந்த பீதி?

இந்திய வம்சாவளி மக்களை அநாதரவான நிலைக்குத் தள்ளுவதற்கு அவர்களுக்கு இருந்த காரணங்கள் இவை தான். இந்தியத் தொழிலாளர்களின் பெருக்கம் பற்றி, இனவாதிகள்

கொண்டிருந்த பயத்தின் காரணமாக அரசியல் அதிகாரம் மூலம் இந்திய வம்சாவளி மக்களுக்கு எதிரான அழுத்தம் பிரயோகிக்கப்பட்டது.

இடதுசாரி இயக்கங்களின் தளமாக மலையகம் ஆகியிருந்தது. இந்திய வம்சாவளி தொழிலாளர்கள் இடதுசாரி இயக்கங்களின் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார்கள். அரசாங்க சபையில் இடதுசாரிகள் இதனால் பல பிரதிநிதிகளைக் கொண்டிருந்தார்கள். இடதுசாரிகள் பிரதான எதிர்க்கட்சியாக ஆகியிருந்தார்கள். இலங்கையில் நாடாளுமன்றம் 'வலதும் - இடதும்' என்று வரலாற்றில் அடையாளம் காணப்பட்ட தருணம் அது. அதுபோல், இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்களின் வாக்காளர்களின் எண்ணிக்கை வருடாந்தம் அதிகரித்து வந்தமையானது, சிங்களத் தலைவர்களுக்கு மேலும் பீதியைக் கிளப்பியது. 1928-ல் வாக்காளர்களாகப் பதிவு செய்யப்பட்ட இந்தியர்களின் எண்ணிக்கை 100,000-ஆக உயர்ந்தது, 1936-ல் அது 145,000-ஆக ஆனது. 1938-ல் அதுவே 170,000-ஆக உயர்ந்தது. அடுத்த ஆண்டே 1939-ல் சுமார் 250,000 வாக்காளர்கள் மதிப்பிடப்பட்டிருந்தார்கள். நாடாளுமன்றத்தில் மொத்த 95 உறுப்பினர்களில் 20 உறுப்பினர்கள் இடதுசாரிக் கட்சிகளைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினார்கள்.

மலையகப் பிரதேசங்கள் இடதுசாரிகளின் களங்களாக அமைந்ததில் ஆச்சரியமில்லை. 1931, 1936, 1941, 1947 ஆகிய ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற தேர்தல்களில் மலையக வாக்குகளால் இடதுசாரி இயக்கங்களுக்கு பிரதிநிதிகள் தெரிவானார்கள். இடதுசாரிகளின் தொழிற்சங்கங்கள் வலுவாக மலையகத்தில் தான் இயங்கின. அவர்களின் தொழிற்சங்கக் களமாக

மட்டுமல்ல அரசியல் களமாகவும் மலையகம் தான் இருந்தது. மலையகத் தொழிலாள வர்க்கத்துடன் பணியாற்றித்தான் அவர்கள் தம்மை உருவாக்கி, பலப்படுத்திக்கொண்டார்கள். பிரஜாவுரிமைச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டபோது அதனை இடதுசாரிகள் எதிர்த்துக் குரல் கொடுத்தார்கள் என்பது உண்மை தான். ஆனால் அவர்கள் செயலில் இறங்கவில்லை. நாடாளுமன்ற உரைகளுடன் தம்மைச் சுருக்கிக் கொண்டனர். அவர்கள் நாடாளுமன்ற வரம்புக்குள் கூட போரடவில்லை. பிரஜாவுரிமை பறிக்கப்பட்டதன் அரசியல் நடத்ததை உண்மையில் அவர்கள் தான் அனுபவித்தார்கள். அவர்கள் ஏற்கனவே மலையகத்தில் பெற்ற தேர்தல் வெற்றி அதன் பிறகு அவர்களால் எட்டமுடியாது போனது. வாக்குரிமை இழப்பு அவர்களைத் தான் நேரடியாகத் தாக்கியது.

எதிர்காலத்தில் இடதுசாரித் தலைமையில் ஒரு கூட்டரசாங்கம் ஆட்சியமைக்கும் சாத்தியங்கள் கூட புலப்பட்ட காலம். அப்படி ஒரு இடதுசாரி கூட்டரசாங்கம் அமைக்கப்படுவதாயின், அதில் அங்கம் வகிக்கக் கூடிய நட்பு சக்திகளாக அவர்களுக்கு மலையக மக்களின் தரப்பே இருந்தது என்றால் அது மிகையில்லை. அப்பேர்ப்பட்ட 'மலையகத் தொழிலாளர் வர்க்கப்' பிரிவினரின் பலத்தை நிரந்தரமாக இல்லாது செய்துவிட்டால், நீண்ட காலத்துக்கு ஆட்சி செலுத்தும் வல்லமையை இடதுசாரிகள் இழந்துவிடும். ஐ.தே.க. வெற்றி பெற்றுவிட முடியும் என்பது டி.எஸ். சேனநாயக்கவின் எண்ணமாக இருந்தது இயல்பே. குடியுரிமை பறிக்கப்பட்டு முன்றாண்டுகளில் நடத்தப்பட்ட 1952 தேர்தலில் சேனநாயக்கவின் அந்தக் கணிப்பு பலித்ததை காணலாம். ஒருபுறம் மலையக மக்களுக்கு ஐந்து பிரதிநிதிகள் இல்லாது போனது. அதே வேளை ஐ.தே.க. வுக்கு ஐந்து ஆசனங்கள் அதிகரித்தன. அதாவது 47-லிருந்து 52-ஆக உயர்ந்தது. சுதந்திர இலங்கையின் முதலாவது எதிர்க்கட்சித் தலைமையை வகிக்கும் வாய்ப்பு இலங்கையின் இடதுசாரித் தலைமைகளுக்கு இருந்தது. ஆனால் இடதுசாரிகள் எதிர்க்கட்சித் தலைமையை ஏற்க உடன்படவில்லை. முதலாளித்துவ அரசாங்கத்தில் பணியாற்ற மாட்டோம் எனவும் அதற்கு விளக்கமளித்தனர். ஆயினும் ஒரு முற்போக்கான மாற்று அரசாங்கத்தை அமைப்பவர்களுக்கு உதவி செய்யத் தாம் தயாராக இருப்பதாக அறிவித்திருந்தனர். அதன் பின்னர் 1950 யூன் மாதம் கலாநிதி என்.எம். பெரேரா எதிர்க்கட்சித் தலைவராக தெரிவானார்.

அதுபோல, மலையக மக்களுக்கான பிரதிநிதிகளும் கணிசமான அளவு நாடாளுமன்றத்தில் இடம் பிடித்திருந்தார்கள். அவர்கள் வலதுசாரி தலைவர்களை சார்ந்திருப்பதை விட இடதுசாரிகளுக்கே நெருக்கமானவர்களாக இருந்தார்கள். இந்த கூட்டு ஐ.தே.க. உள்ளிட்ட வலதுசாரி தேசியவாத சக்திகளுக்கு சவாலானதாகவே இருந்தது. வளர்ந்து வந்த சிங்கள தேசியவாத சக்திகளால் பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் செல்வாக்கு செலுத்த முடியவில்லை. அவர்கள் தேர்தல்களும் வெற்றி பெற முடியவில்லை. மத்திய மலைநாட்டுக் காடுகளை வளமாகவும், இலங்கையின் பொருளாதாரத்துக்கான அடிப்படை முதுகெலும்பாகவும் மலையக மக்களால் ஆக்கப்பட்டுவிட்டது. இனி புதிதாக அதனை வளப்படுத்தத் தேவையில்லை. இனி வளப்படுத்தியவற்றை ஆக்கிரமித்து, அவர்களை விரட்டிவிட்டு அந்த இடத்துக்கு சிங்களவர்களை நிரப்புவது தான் ஒரே தேவை.

1946-ம் ஆண்டு மலையகத்தில் 400 ஏக்கர் காணியை இனவா

திகள் பலாத்காரமாக பறிக்க எடுத்த முயற்சியின் விளைவாக நேவ்ஸ்மியர் போராட்டம் ஆரம்பமானது. அது இந்தியாவில் இருந்து நேரு தலையிடுமளவுக்கு பெரிதானது. இங்கிலாந்தின் கோமறைக் கழகம் (Privy council) இறுதியில் மலையகத் தொழிலாளர்களுக்கு சாதகமாக தீர்ப்பளித்திருந்தது. 01.07.1947 அன்று அரச சபையில் நேவ்ஸ்மியர் சிக்கல் குறித்து உரையாற்றிய சேனநாயக்க 'இது பத்தாண்டுகளாக இழுப்பிட்டுவரும் பிரச்சினை' என்றார். இந்தியாவில் இருந்து வந்து குடியேறியவர்கள் அந்த நிலத்திற்கு உரித்துடையவர்கள் அல்லர் என்றும் அவர்களுக்கு உள்ளூர் கிராம சபைகளின் உறுப்பினர்களை தெரிவு செய்வதற்குக் கூட வாக்குரிமை அற்றவர்கள்' என்றும் வாதிட்டார். இறுதியில் இதே சேனநாயக்க தாம் பிரதமரானதும் முதலில் ஒட்டுமொத்த மக்களின் குடியரிமையை பறித்தெடுக்கின்ற கைங்கரியத்தை செய்து முடித்தார்.

பிரித்தானிய குடியரிமைச் சட்டம்:

பிரித்தானியர் சுதந்திரம் வழங்குவதற்கான தீர்மானத்தை எட்டியவேளை, அதற்கான பலதரப்பட்ட முன்னேற்பாடுகள் நிகழ்ந்தன. நாட்டின் நிர்வாக, சட்ட முகாமைத்துவ விடயங்களிலும் அவர்கள் முன்னேற்பாடான மாற்றங்களைக் கொண்டு வருவதற்கான ஏற்பாடுகளை மேற்கொண்டார்கள். அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தம் அதில் முக்கியமானது. அதுபோல அடிப்படைச் சட்டங்களிலும் மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தார்கள். பிரித்தானியாவிடமிருந்து இலங்கையை பூரணமாக விடுவிக்கத் தயாராக இருக்கவில்லை. டொமினியன் அந்தஸ்துள்ள ஒரு நாடாகவே பேணுவதற்கான ஏற்பாடு தான் அது.

காலனித்துவ காலத்தில் இலங்கையர்கள் அனைவரும் பிரித்தானிய முடிக்குரிய பிரஜைகள் தான். பிரித்தானிய முடிக்கு கீழ் இருந்த கனடா 1946-ல் தனியான கனேடிய குடியரிமையை அறிமுகப்படுத்தியது. 1947-ம் ஆண்டு பொதுநலவாய மாநாட்டு முடிவின் பிரகாரம் பிரித்தானிய முடியின் கீழ் இருந்த அவுஸ்திரேலியா, கனடா, இலங்கை, இந்தியா, நியூசிலாந்து, நியூசீலாந்து, பாகிஸ்தான், தெற்கு ரொடீசியா (Southern Rhodesia), தென்னாபிரிக்க யூனியன் என்பவற்றுக்கு சுயாட்சி டொமினியன் அந்தஸ்தை வழங்க தீர்மானித்தது.

1948-ம் ஆண்டு பிரித்தானிய குடியரிமைச் சட்டம் (British Nationality Act of 1948) பிரித்தானியாவில் கொண்டுவரப்பட்டது. பிரித்தானியா உள்ளிட்ட அதன் காலனித்துவ நாடுகளுக்கும் அமுலாகும் வகையில் அச்சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. 1947-1951-க்கு இடைப்பட்ட காலப்பகுதிக்குள் மேற்படி நாடுகள் தமது நாடுகளில் குடியரிமைச் சட்டங்களை அமுல்படுத்தின.

ஆஸ்திரேலியா -	26 ஜனவரி 1949
கனடா -	01 ஜனவரி 1947
இலங்கை -	01 ஜனவரி 1949
இந்தியா -	26 ஜனவரி 1950
நியூசிலாந்து -	31 மார்ச் 1949
நியூசிலாந்து -	01 ஜனவரி 1949
பாகிஸ்தான் -	13 ஏப்ரல் 1951
தென்னாப்பிரிக்கா -	02 செப்டெம்பர் 1949
தெற்கு ரொடீசியா -	01 ஜனவரி 1950
இங்கிலாந்து -	01 ஜனவரி 1949

பிரித்தானியாவின் கீழ் இருந்த காலனித்துவ நாடுகள் சுதந்திரம் பெற்றாலும், டொமினியன் நாடுகளாக பிரித்தானியாவின் கைக்குள் தான் இருந்தன. அவை படிப்படியாக டொமினியன் அந்தஸ்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டன. இந்தியா மூன்றே ஆண்டுகளில் அதாவது 1950-ல் விடுவிக்கப்பட்டாலும், இலங்கை விடுவிக்கப்படுவதற்கு 28 ஆண்டுகளானது. அதாவது 1972-ம் ஆண்டானது. மேற்படி காலனித்துவ நாடுகளில் இந்த குடியரிமைச் சட்டத்தின் படி, பிறப்பால் ஒருவர் குடியரிமை பெற முடியும் என்கிற சட்ட விதி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டாலும் 5(1)(d) விதியின் பிரகாரம் அது மட்டுப்படுத்தப்பட்டது. பிறப்பால் குடியரிமையாதல் என்பது இலங்கைக்கு மாத்திரம் விதிவிலக்கானது. அது வேறெதற்காகவும் இல்லை, இந்திய வம்சாவளியினரை இலக்காக வைத்து மேற்கொள்ளப்பட்ட அரசியல் நெருக்கடிகளின் விளைவே.

ஒருவர் தன்னை இலங்கைப் பிரஜை என்பதை நிரூபிக்க தனது தந்தை அல்லது தந்தைவழிப் பாட்டன் இலங்கையில் பிறந்தவரென்பதை நிரூபித்தாக வேண்டும். அவர் இலங்கைக்கு வெளியில் பிறந்திருந்தால் தந்தையும், தந்தையின் தந்தையும், முப்பாட்டனும் இலங்கையில் பிறந்ததற்கான சான்றுகளை சமர்ப்பித்தாக வேண்டும். இந்திய வம்சாவளியினர் பலர் அப்போது பிறப்புப் பதிவை மேற்கொள்ளும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஏன் இலங்கையில் கூட 1895-லிருந்து தான் பரப்பைப் பதிவு செய்வது கட்டாயமாக ஆக்கப்பட்டது. அதுவரை பிறப்புப் பதிவு அந்தளவு முக்கியமாக கருதப்பட்டதில்லை.

இந்த நிலையில் இலங்கை உள்ளிட்ட நாடுகள் சுதந்திரமடையும் வாய்ப்புகள் நெருங்கிக்கொண்டிருந்தன. எதிர்கால டொமினியன் இலங்கையின் பிரஜைகள் யார் என்பதை வரையறுக்கும் தேவை பிரித்தானியருக்கு அவசியப்பட்டது. அதுபோல, இலங்கையின் சுதேசிய தலைவர்களும் அப்படி பிரஜைகளை வரைவிலக்கணப்படுத்தும் போது இந்திய வம்சாவளியினரை இலங்கையில் இருந்து விரட்டியடிக்கும் வேலையையும் செய்யத் துணிந்தார்கள். இதன் விளைவு தான் பிரஜா வரிமைச் சட்டம்.

டீ.எஸ். சேனநாயக்க : பிரதான சூத்திரதாரி:

சுதந்திரத்துக்கு முதல் ஆண்டு அதாவது 1947-ம் ஆண்டு. இலங்கையில் பொதுத் தேர்தல் நடந்தது. ஆங்கிலேயர்கள் இலங்கையை விட்டுப் போவதற்கு தயார் ஆவதற்கு முன்னர் இலங்கைக்கு ஒரு நிலையான ஆட்சியை நிறுவி விட்டு போவதற்காக அந்த தேர்தல் நடத்தப்பட்டது. இந்த காலப்பகுதியில் ஒரு கட்சி அரசியல் என்பது அவ்வளவு பலமாக இருக்கவில்லை. இலங்கைக்கான ஒரு தேசிய கட்சியின் தேவை அப்போது உணரப்பட்டது. இந்த தேவையை உணர்ந்தே சேனநாயக்க அப்போதைய முக்கியமான அரசியல் கட்சிகளை ஒன்றிணைத்து ஒரு கட்சியை உருவாக்க முயற்சித்தார். இதன்படி டீ.எஸ். சேனநாயக்க பல அமைப்புகளையும் கட்சிகளையும் குறிப்பாக இனக் கட்சிகளையும், பிரதேசக் கட்சிகளையும் இந்த புது கட்சியை தொடங்குவதற்காக அழைத்தார். பல கட்சிகள் இவ்வழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டன.

இதைப் பற்றி பிற்காலத்தில் ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனவின் ஊடக செயலாளராக இருந்த எஸ். பியசேன தனது 'முன்று நாடுகளில் ஏழு தசாப்தகால ஊடக அனுபவம்' என்கிற சிங்

கள நூலில் இப்படி குறிப்பிடுகிறார்.

'1946 டி.எஸ். சேனாநாயக்க தனிக் கட்சியொன்றை ஆரம்பிப்பதற்காக சிங்கள மகா சபைத் தலைவர் எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாநாயக்கவுக்கும், தேசிய காங்கிரசின் தலைவர் ஜார்ஜ் ஈ.த. சில்வாவுக்கும், வடக்கு மாகாணத்தை சேர்ந்த அருணாச்சலம் மகாதேவா, எஸ். நடேசன், மற்றும் ஜெகநாதன் தியாக ராஜா ஆகிய அரசாங்க சபை உறுப்பினர்களுக்கும் முஸ்லிம் லீக்கின் தலைவர் டி.பி. ஜாயா சோனகர் சங்கத்தின் தலைவர் ஏ.ஆர்.ஏ. ராசிக் போன்றோருக்கு விடுத்த அழைப்பை அனைவரும் ஏற்றுக் கொண்டனர் அதன் பிரகாரம் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியை அவர்கள் தோற்றுவித்தனர்.'

அதற்கடுத்த 1947-ம் ஆண்டு யூலை மாதம் 23-ம் திகதி சோல்பரி திட்டத்தின் கீழ் நடத்தப்பட்ட முதலாவது இலங்கை நாடாளுமன்றத் தேர்தல் 1947-இல் நடத்தப்பட்டது. ஜூலை 23 முதல் ஆகஸ்ட் மாதம் 20-ம் திகதி வரையில், 19 தினங்கள் இந்நாட்டின் முதலாவது நாடாளுமன்றத்துக்கான தேர்தல் இடம்பெற்றது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு மிகப் பெரும் சவாலாக இருந்த சக்தி இடதுசாரிக் கட்சிகளே. அப்போது டி.எஸ். சேனாநாயக்க பற்றி, பெரிய அளவில் தனிநபர் பிம்பம் ஊதிப்பெருப்பிக்கப்பட்டு இருந்த சூழல் என்பதால், அவர் தலைமையிலான ஐ.தே.க.வுக்கு பெரும் ஆதரவு கிடைக்கும் என்று நம்பப்பட்டது. அன்றைய லேக் ஹவுஸ் பத்திரிகைகள் ஐ.தே.க.வுக்கு ஆதரவாகவும், இடதுசாரிகளுக்கு பாதகமாகவும் செய்திகள் வெளியிட்டன.

ஆனால் அது பலிக்கவில்லை. யூலை 23 அன்று, முதல் பத்து தொகுதிகளில் நடந்த தேர்தலில் இரண்டு தொகுதிகளில் மட்டுமே ஐ.தே.க. வென்றது. நான்கு தொகுதிகளில் லங்கா சமசு மாஜக் கட்சி வென்றது. கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஒரு தொகுதியிலும் சுயேச்சை வேட்பாளர்கள் எஞ்சிய மூன்று தொகுதிகளில் வென்றார்கள். முதலாவது நாள் தேர்தலிலேயே ஐ.தே.க.வின் களவு கலைந்தது. ஏனைய தொகுதிகளின் வெற்றி வாய்ப்பு குறித்து கலக்கமுற்றது. 1947 ஆகஸ்ட் 26 தினமின பத்திரிகையின் ஆசிரியர் தலையங்கத்தில் இப்படி குறிப்பிடப்படுகிறது...

'இதுவரை வெளியான முடிவுகளின் படி இடதுசாரிக் கட்சிகள் நான்கு அல்லது ஐந்து ஆசனங்களை கைப்பற்றிய போதும் நாடாளுமன்றத்தில் ஆளும் கட்சிக்கு எதிரான பலமான கூட்டை உருவாக்க இயலும் எனக் கருத முடியாது. அதுபோல, அவ்வாறு தெரிவு செய்யப்பட்ட இடதுசாரிகளும் அரசியலில் ஆளுமை மிக்கவர்களாகவோ, மக்கள் சேவையில் பிரசித்தி பெற்றவர்களாகவோ இல்லை. முதல் நாள் தேர்தல் முடிவுகளை வைத்து இத்தகைய கணிப்பைக் கூற முடியாவிட்டாலும் இனி வரும் தேர்தல் முடிவுகளும் இதுபோன்றே இருக்குமாயின் எதிர்காலத்தைப் பற்றி கணிப்பது ஒன்றும் கடினமில்லை...'

தேர்தல் காலத்தில் இத்தகைய ஒரு பீதியைக் கிளப்பிவிடுவதன் மூலம் இடதுசாரிகளின் வெற்றி வாய்ப்பின் மீதான எச்சரிக்கையை அப்பத்திரிகை செய்தது.

இறுதியில் 95 ஆசனங்களில், ஐ.தே.க.வால் வெற்றி பெற முடிந்தது 42 தொகுதிகளில் மாத்திரம் தான். இன்னும் சொல்லப்போனால். இத் தேர்தலில் ஆட்சி அமைக்கும் அளவுக்கு

அறுதிப் பெரும்பான்மையை ஐ.தே.க. பெறத் தவறி இருந்தது. மொத்தத்தில் எதிர்க்கட்சிகளே அதிக ஆசனங்களைக் கொண்டிருந்தன. இதோ தேர்தல் முடிவுகள்:

ஐக்கிய தேசிய கட்சி -	42
லங்கா சமசுமாஜ கட்சி -	10
தமிழ் காங்கிரஸ் -	07
இலங்கை இந்தியர் காங்கிரஸ் -	06
போல்ஷெவிக் லெனினிஸ்ட் கட்சி -	05
இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி -	03
தொழிலாளர் கட்சி -	01
சுயேச்சை-	21

இந்தத் தேர்தல் முடிவுகள் டி.எஸ். சேனாநாயக்கவுக்கு பேரிடியாக இருந்தன. அது மட்டுமன்றி, வென்ற 42 ஆசனங்களில் 8 பேர் பண்டாரநாயக்கவின் சிங்கள மகா சபையைச் சேர்ந்தவர்கள். இந்த நிலையைப் பற்றி கலாநிதி கே.எம்.டி. சில்வா இப்படி குறிப்பிடுகிறார்.

டி.எஸ். சேனாநாயக்கவுக்கு அன்று இருந்த செல்வாக்கு காரணமாக, சிங்கள மக்கள் அதிகமாக ஐ.தே.க.வுக்கே ஆதரவு வழங்குவார்கள் என்று நம்பிய போதும் அக்கட்சிக்கு பலமாக இருந்தது எஸ்.டபிள்யூ. பண்டாரநாயக்கவும் அவரின் சிங்கள மகாசபையுமே. 95 ஆசனங்களில் 42 ஆசனங்கள் ஐ.தே.க. வென்றாலும் அதில் அதிகமானோர் பண்டாரநாயக்கவின் சிங்கள மகா சபையை சேர்ந்தவர்களும் அவருக்கு கிட்டிய ஆதரவாளர்களுமே. இந்த நிலையில் ஒரு அரசாங்கத்தை அமைப்பதற்கு பெரும்பான்மை பலத்தை திரட்ட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் டி.எஸ். சேனாநாயக்கவுக்கு ஏற்பட்டது.

ஆட்சி அமைப்பதற்கு வேறு தரப்புகளும் இதே வேளை முயற்சிகளை செய்தன. அப்படி முயற்சி செய்தவர்களில் ஒருவர் குருநாகலை தொகுதியில் தெரிவான எச். ஸ்ரீ. நிஸ்ஸங்க. கொழும்பில் இருந்த அவரின் 'யமுனா இல்லத்தில்' இதற்கான ஒரு சந்திப்பை அவர் ஒழுங்கு செய்தார். அங்கு தேர்தலில் தெரிவான பலர் ஒன்று கூடினார்கள். இறுதியில் அவர்கள் எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்கவை பிரதமராகக் கொண்ட அரசாங்கத்தை அமைக்க வேண்டும் என்று ஏகோபித்த முடிவை எடுத்தார்கள். இதில் தமிழ் உறுப்பினர்கள் உடன்படவில்லை.

இந்தக் குழுவினர் பண்டாரநாயக்கவை சென்று சந்தித்து, உங்களுக்கு ஆட்சி அமைப்பதற்கான பெரும்பான்மை உறுப்பினர்களின் ஆதரவு இருக்கிறது என ஆளுநரிடம் சென்று தெரிவியுங்கள் என்று கோரினார்கள். இடதுசாரிகளின் ஆதரவையும் அவருக்காக திரட்டித் தருவதற்கான வேலைகளை தாம் செய்வதாகவும் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். ஆனால் பண்டாரநாயக்க எடுத்த எடுப்பில் இந்த யோசனையை நிராகரித்தார். எனது கட்சி ஐ.தே.க. எனது தலைவர் சேனாநாயக்க. அவர் அரசாங்கத்தை அமைப்பதற்கான பணிகளை மேற்கொண்டு வருகையில், நான் அவரை மீறி அரசாங்கத்தை அமைக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை என அந்த யோசனையை மறுத்து விட்டார். அந்தக் குழு பெரும் ஏமாற்றத்துடன் வெளியேறி பண்டாரநாயக்கவை திட்டித் தீர்த்தது.

இதனைத் தொடர்ந்து, சேனாநாயக்க கட்சிகளையும் சுயேச்சை உறுப்பினர்களையும் பேச்சுவார்த்தைக்கு அழைத்

தார். தமிழ் காங்கிரசையும் அழைத்தார். தமிழ் காங்கிரஸ் அவ்வழைப்பை நிராகரித்து விட்டது. அடுத்ததாக அவர் இலங்கை இந்தியர் காங்கிரசை பேச்சுவார்த்தைக்கு அழைத்தார். தொண்டமானும், ஜோர்ஜ் மோத்தாவும் இணைவது குறித்து பரிசீலிக்கத் தயார் என்று கூறிய போதும் ஐ.தே.க.

வில் இருந்த ஏனைய உறுப்பினர்கள் இலங்கை இந்தியர் காங்கிரசை இணைத்துக் கொள்வதற்கு மறுப்பு தெரிவித்தன. அது ஒரு கட்சி இல்லை என்றும், தொழிலாளர்களின் சங்கம் மட்டுமே என்று அவர்கள் வாதிட்டார்கள். (மலல்கொட).

அடுத்ததாக வடக்கை சேர்ந்த சுயாதீன தமிழ் உறுப்பினர்களுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தப்பட்டது. அந்த பேரம் பேசலின் படி சி. சுந்தரலிங்கம், சிற்றம்பலம் ஆகியோருக்கு அமைச்சுப் பதவிகள் தருவதாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. மேலும் சில தமிழ் உறுப்பினர்களையும் சிங்கள உறுப்பினர்களையும் இணைத்துக் கொண்டார், மேலும் சோல்பரி திட்டத்தின் பிரகாரம் ஆளுனரால் நியமிக்கப்பட்ட 6 உறுப்பினர்களையும் சேர்த்துக் கொண்டு அரசாங்கத்தை அமைத்தார் சேனநாயக்க. ஏ.ஈ. குணசிங்கவும் இணைந்துகொண்டார். இணைந்து சுயாதீன உறுப்பினர்கள் இவர்கள் தான்.

சீ. சுந்தரலிங்கம்	(வவுனியா)
சீ. சித்தம்பலம்	(மன்னார்)
ஆல்ஃப்ரட் தம்பியா	(ஊர்காவந்துறை)
வீ. நல்லையா	(கல்குடா)
எஸ்.யூ. எதிரிமன்னசிங்கம்	(பத்திரிப்பு)
விக்டர் ரத்தநாயக்க	(தெனியாய)
எச்.ஆர்.யூ. பிரேமச்சந்திர	(கடுகண்ணாவ)
கே.வி.டி. சுகததாஸ்	(வேலிடம்)

இவ்வாறு ஆட்சி அமைத்துக் கொண்ட போதும் டி.எஸ். சேனநாயக்கவுக்கு எதிர்கால அரசியல் குறித்த பீதி கலையவில்லை. எதிர்கால ஐ.தே.க.வின் இருப்புக்கு சவாலாக இருக்கக் கூடிய சக்திகள் குறித்து கணிக்கத் தொடங்கினார் சேனநாயக்க. இந்தத் தேர்தலில் இடதுசாரிக் கட்சிகளுக்கு 18 ஆசனங்கள் கிடைத்திருந்தன. இலங்கை இந்தியர் காங்கிரஸ் 6 ஆசனங்களை வென்றிருந்தது. அது மட்டுமன்றி, இலங்கை இந்தியர் காங்கிரஸ் இருபது தொகுதிகளில் விரிவடைந்திருந்தது. அந்தத் தொகுதிகள் வர்த்தகத் தோட்டங்களைக் கொண்டவை. எதிர்காலத்தில் இந்த இரு சக்திகளும் ஒன்று சேர்ந்தால் அது ஐ.தே.க.வின் இருப்புக்கு பெரும் சவாலாக அமைந்து விடும் அபாயம் உண்டென கருதினார் சேனநாயக்க.

இந்த இரு சக்திகளின் பலத்தை உடைக்கும் உடனடித் தேவை இங்கிருந்து தான் தொடங்கியது. இதற்காக அதே வருடம் 28,29,30 மார்ச் 1947 இந்தியப் பிரதமர் ஜவஹர்லால் நேருவுக்கும் இலங்கைப் பிரதமர் டி.எஸ். சேனநாயக்கவுக்கும் இடையில், இந்திய வம்சாவளியினர் தொடர்பான பேச்சுவார்த்தைகள் நிகழ்ந்தன. எனினும் அது தோல்வியில் முடிந்தது. இப்பேச்சுவார்த்தையின் போது ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனாவும் உடன் இருந்தார். இலங்கையில் இருக்கும் இந்தியர்களில் எவருக்கு குடியரிமை வழங்குவது, என்ன தகுதிகளின் அடிப்படையில், அவர்களில் கணிசமானோரை இந்தியாவுக்கு திருப்பி அனுப்ப இயலுமா? அது எவ்வாறு என்பது குறித்து பேசப்பட்டன. ஆனால் இந்த பேச்சுவார்த்தை வெற்றியளிக்கவில்லை.

இதற்கிடையில், தேர்தல் முறைப்பாடு காரணமாக கண்டி, கம்பளை ஆகிய இரு தொகுதிகளில் இடைத்தேர்தல்கள் நடத்த வேண்டி ஏற்பட்டது. இந்த இரு தொகுதிகளிலும் ஐ.தே.க. தோல்வியைத் தழுவினது. இந்த இரு தொகுதிகளிலும் ஐ.தே.க. தோல்விக்கான பிரதான காரணம் இந்த இரு தொகுதிகளையும் சேர்ந்த இந்திய வம்சாவளியினர் ஐ.தே.க.வுக்கு எதிராக வாக்களித்தது தான் என்பதை விளக்கிக் கொள்கிறார் சேனநாயக்க. எனவே இனி ஒரு முடிவெடுத்தாக வேண்டும் என்கிற முடிவுக்கு வருகிறார் சேனநாயக்க. இதைப்பற்றி கே.எம்.டி. சில்வா இப்படிக் குறிப்பிடுகிறார்.

‘1947 தேர்தல் முடிவுகளின் மூலம் இடதுசாரிகள் குறித்து தனக்கு இருந்த சந்தேகத்தை உறுதி செய்து கொண்டார் சேனநாயக்க. அத் தேர்தலில் தோட்டத் தொழிலாளர்களும் ஐ.தே.க.வுக்கு எதிராகவே வாக்களித்திருந்தார்கள். இலங்கை இந்தியர் காங்கிரஸ் போட்டியிடாத இடங்களில் இடதுசாரிகளுக்கோ அல்லது இடதுசாரி சாய்வுள்ளவர்களுக்கோ அவர்கள் வாக்களித்து இருக்கிறார்கள். எதிர்க்கட்சி ஆசனங்களில் அமர்ந்துகொண்ட இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் எப்போதும் இடதுசாரிகளுக்கே ஆதரவளித்தார்கள்.’

இடதுசாரிகளின் பலத்தை ஒரேயடியாக பலவீனப்படுத்துவதற்கு இந்திய வம்சாவளியினரின் இருப்பை அசைத்தாலே போதும். இந்த இரு சக்திகளும் வீழ்ந்து விடுவார்கள் என்று கணித்தார் சேனநாயக்க. இதற்காக, அவர் கையாண்ட முக்கிய உத்திகளில் ஒன்று தேர்தல் தொகுதி எல்லைகளை மறுநிர்ணயம் செய்வது. குறிப்பாக தொழிலாளர் வர்க்க வாக்குகளைக் கொண்ட கொழும்பில் உள்ள தொகுதிகளின் எல்லைகளை மாற்றி தொழிலாளர்களின் தெரிவுப் பலத்தை பலவீனப்படுத்தல். இரண்டாவது வழிமுறை தான் குடியரிமை சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து இந்தியத் தொழிலாளர்களை மைய அரசியலில் இருந்து நீக்கம் செய்வது.

1947 தேர்தலின் மூலம் கீழ்வருவோர் மலையகத்திலிருந்து தெரிவானார்கள்.

நுவரெலியா	எஸ். தொண்டமான் (9386),
தலவாக்கலை	சி.வி. வேலுப்பிள்ளை (10645),
கொட்டக்கல	கே. குமாரவேல் (6722),
நாவலப்பிட்டி	கே. ராஜலிங்கம் (7933),
மஸ்கெலியா	ஸ்ரீ.ஆர். மோத்தா (9086),
அலுத்தூவர	உ. ராமனுஜம் (2772),
பதுளை	எஸ்.எம். சுப்பையா (2,7121)

மத்தூரட்ட தொகுதியில் இலங்கை இந்தியர் காங்கிரஸ் சார்பில் போட்டியிட்ட எஸ். சோமசுந்தரம் 3,572 வாக்குகளைப் பெற்று தோல்வியடைந்தார். ஹப்புத்தளைத் தொகுதியின் வாக்காளர்களில் 57% வீதத்தினர் தமிழர்கள். இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் வேட்பாளர் ஆர்.ஏ. நடேசனும் சுயேச்சை வேட்பாளர் ஏ.ஆர். செங்கமாலியும் ஒரே தொகுதியில் போட்டியிட்டு தமிழ் வாக்குகளை பிளவடையைச் செய்ததால் இறுதியில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி வேட்பாளர் ஜே.ஏ. ரம்புக்குப்பாத தெரிவானார். அதன் பின்னர் நவம்பர் 31, 1950-ல் நடைபெற்ற மஸ்கெலியா தொகுதிக்கான இடைத் தேர்தலில் இ.இ. காங்கிரஸ் வேட்பாளராகக் களம் இறங்கிய ஏ. அஸ்ஸ் 11,343 வாக்குகளால் நாடாளுமன்ற உறுப்பினரானார்.

சோல்பரி யாப்பானது 1945-ம் ஆண்டு நவம்பர் 8-ம் திகதியன்று அரசாங்க சபையில் நிறைவேற்றப்பட்டது. எதிர்ப்பே இல்லாமல் அதனை நிறைவேற்றிவிட வேண்டும் என்று, உ.எஸ். சேனநாயக்க மிகவும் பிரயத்தனப்பட்டார். எப்படியும் முன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையுடன் அது நிறைவேற்றப்பட்டாக வேண்டும். குறிப்பாக சிறுபான்மை இனங்களின் தலைவரை அவர் சரிக்கட்ட அதிக பேராசை கொண்டிருந்தார். இறுதியில், 57 பேரில் 51 பேரின் ஆதரவுடன் சோல்பரி யாப்பு நிறைவேற்றப்பட்டது. தமிழ், சிங்கள, முஸ்லிம், பறங்கி, மலே, ஐரோப்பியர் என அனைவரும் இதற்கு ஏகோபித்த ஆதரவைக் கொடுத்தனர். இதில் சிறுபான்மை இனத்தவர்கள் 'எனக்கு ஒரு வாப்பைத் தாருங்கள் நான் உங்களுக்கு நல்லது செய்கிறேன்' என்கிற உ.எஸ். சேனநாயக்கவின் உத்தரவாதத்தை நம்பினர். ஆனால் அதை எதிர்த்து மூவர் வாக்களித்திருந்தனர். அதில் இருவர் இந்திய வம்சாவளியினர். ஒருவர் நடேசய்யர், மற்றவர் ஐ.எக்ஸ். பெரைரா. வைத்தியலிங்கம் இந்தியாவில் இருந்தார். எதிர்த்த முன்றாவது நபர் சிங்களவர். அவர் விஜயானந்த தஹாநாயக்க (பிற்காலத்தில் சிறிது காலம் இலங்கையின் பிரதமராக பதவி வகித்தவர்.).

இங்கிலாந்துக்கு சோல்பரி யாப்பு தொடர்பான பரிந்துரைகளைப் பற்றி உரையாடப் போயிருந்த ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் திரும்பி வருமுன்னரே இது நிறைவேற்றியாகிற்று. ஜி.ஜி.யின் தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் கட்சியின் முடிவுக்கு எதிராக சோல்பரி யாப்பை ஆதரித்திருந்தனர். அப்படி ஆதரித்த மூவரை கட்சியை விட்டு விலக்குவதாக காங்கிரஸ் அறிவித்திருந்தபோதும் அது சுத்த பம்மாத்து என்கிற அர்த்தத்தில் அன்றைய ஈழகேசரி 'கீழ்படியாத மூவர்: தமிழ்க் காங்கிரஸின் நடவடிக்கை!' என்கிற தலைப்பில் ஒரு செய்தியை வெளியிட்டிருந்தது.

'... ஸ்ரீ நடேசன் இப்போது சில மாதங்களுக்கு முன்னதாகவே தமிழ்க் காங்கிரஸை விட்டு விலகி விட்டார். ஸ்ரீ தியாகராஜா இம்மாதம் 13-ந் திகதி ராஜினாமாச் செய்துவிட்டார். ஸ்ரீ இராஜகுலேந்திரனின் இராஜினாமாக் கடிதம் ஆங்கிலத் திசைரி ஒன்றில் காணப்பட்டது. இந்த அழகில் நேற்று முன் தினம் கூடிய காங்கிரஸ் நிர்வாகசபை குறித்த முவரையும் நீக்கியிருப்பதும் ஒரு புதுமை தான்.'

சோல்பரி யாப்பை எதிர்த்த இந்திய பிரதிநிதிகள் இருவரும் இந்தியத் தோட்டத் தொழிலாளிகளின் நலன்களின்பால் இருந்து தான் இதை எதிர்த்தார்கள் என்பது ஒரு வரலாற்றுப் பதிவு தான். அதை உ.எஸ். சேனநாயக்காவும் சாதாரணமாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை.

சோல்பரி யாப்பை நிறைவேற்றிய பின்னர் இந்திய வம்சாவளி மக்களை விரட்டும் பணிகள் ஆரம்பமாகும் என்று அன்றைய அரசியலை உணர்ந்த பலரும் அறிந்தே வைத்திருந்தார்கள்.

சோல்பரி பிற்காலத்தில் வருந்தி எழுதிய கடிதம்:

குடியரிமைப் பறிப்பின் பின் பத்தொன்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் அதாவது 30.04.1964 திகதியிடப்பட்ட ஒரு கடிதத்தை செ. சுந்தரலிங்கத்துக்கு சோல்பரி எழுதினார். பிற்காலத்தில் அக்கடிதம் செ. சுந்தரலிங்கம் எழுதிய 'ஈழம்: சுதந்திரப் போராட்டத்தின் ஆரம்பம்' ('Eylom: Beginning of the Freedom Struggle; Dozens Documents' by C Suntherlingham) என்கிற நூலில் வெளியிடப்பட்டது. அதில்,

'நான் முன்மொழிந்த அரசியல் யாப்பில் சிறுபான்மையினருக்காக போதுமான பாதுகாப்பு இருப்பதாகவே தெரிந்தது. ஆனால் அரசியல் யாப்பின் 29-வது சரத்து எதிர்பார்த்தளவு பலனளிக்கவில்லை என்பதும் உண்மையே...

மலையகத் தமிழ் தொழிலாளர்களின் நிலைமை கவலையைத் தருகிறது. இந்தளவு பெருந்தொகையான ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் வாக்குரிமையை இல்லாது செய்தது வருந்தத்தக்கது. தமது பிரதேசத்தில் நிரம்பியிருக்கிற மக்கள் கூட்டத்தினருக்கு வாக்குரிமை இருப்பது கண்டிப் பிரதேச மக்களுக்கு பெரும் அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது என்பதையும் அறிய முடிகிறது. ஆனால் அந்த தமிழ் மக்களுக்காக மட்டும் நான்கு அல்லது ஐந்து தனி ஆசனங்களை ஒதுக்கியிருந்தால் இன்னும் நியாயமான தீர்வாக இருந்திருக்கும். அவர்கள் எந்த பிரதேசங்களில் வாழ்கிறார்கள் என்பது முக்கியமல்ல. எப்படியிருந்தபோதும் நான் குறிப்பிடுவது வடக்கு கிழக்குக்கு வெளியில் வாழும் தமிழ் மக்கள் பற்றியதே...

உங்களுக்காகவும் உங்கள் இனத்தவர்களுக்காகவும் நான் மிகவும் வருந்துகிறேன். ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஒரு தீர்வை என்னால் வழங்க முடியுமென்றால் நான் மகிழ்ச்சியடைவேன்.'

1946-ம் ஆண்டு கணக்கெடுப்பின் பிரகாரம் மலையக மக்களின் எண்ணிக்கை 780,000 ஆக இருந்தது. அது மொத்த சனத்தொகையில் 11.7% வீதமாகும். இலங்கையின் சனத்

தொகையில் இரண்டாவது சனத்தொகை கூடிய இனமாக இருந்தார்கள். 1948-ல் குடியரிமை பறிக்கப்படுவதற்கூடாக 1949-ம் ஆண்டு வாக்குரிமையையும் இழந்தார்கள். இதில்

உள்ள கொடுமை என்னவென்றால் சக சிறுபான்மை மக்களான முஸ்லிம் இனத் தலைவர்களும் வாக்குரிமையை பறிப்பதற்கு ஆதரவாக வாக்களித்தார்கள். இதேவேளை இதனை எதிர்த்து வாக்களித்த 32 பேரில் 21 பேர் சிங்களவர்கள் என்பதையும் இங்கே பதிவு செய்ய வேண்டும். இதைப் பற்றி செல்வநாயகம் தமிழரசுக் கட்சியின் முதலாவது மாநாட்டில் உரையாற்றியபோது இப்படிக்கூறினார்.

'பல தமிழ்ப் பிரதிநிதிகளும் முஸ்லிம் பிரதிநிதிகளும் மலை நாட்டுத் தமிழ் மக்களின் உரிமைகளைப் பறித்த கொடிய சட்டத்தை ஆதரித்து வாக்களித்தார்கள். நாம் கூறிய தீர்க்கதரிசன வாக்குப்போல, இன்று கல்லோயாவின் கீழ், கல்முனைப் பகுதியில், முஸ்லிம் - தமிழ் மக்களுக்கு அடி விழுகின்றது. இது நிற்க, இந்த ஏழு, எட்டு லட்சம் தமிழ் மக்களின் பிரஜா உரிமை பறிபோனதுடன் நிற்கவில்லை. இன்று அவர்களின் வாக்குரிமையும் பறிபோய்விட்டது. மத்திய, ஊவா மாகாணங்களில் தற்போது தயாரித்த வாக்குரிமை இடாப்புக்களில், மலை நாட்டுத் தமிழ் - முஸ்லிம் மக்களின் பெயர்களெல்லாம் அகற்றப்பட்டுள்ளன. வரப்போகும் தேர்தலில், தற்போது மத்திய - ஊவா மாகாணங்களிலிருந்து ஜனப் பிரதிநிதிகள் சபைக்கு வந்திருக்கும் தமிழ் - முஸ்லிம் பிரதிநிதிகள் எட்டுப்பேரில், ஒருவரும் தெரிந்தெடுக்கப்பட மாட்டார்கள். இதுவா ஜனநாயகம்? இதுவா அரசாங்க நீதி?'

இந்திய, பாகிஸ்தானிய குடியரிமை சட்டம்:

இந்திய, பாகிஸ்தானிய குடியரிமை சட்டம் (Indian Residents Citizenship Act) நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட

போது இச்சட்டத் தலைப்பில் பாகிஸ்தான் என்பது இருக்கவில்லை. இந்த மசோதா அதன் மூல வடிவத்தில் 'இந்திய குடியிருப்பளார் மசோதா என்றே அறியப்பட்டது. பிரதமர் டி.எஸ். சேனாநாயக்க அதன் பின்னர், ஜனவரி 20, 1949 அன்று நாடாளுமன்றத்தில் சட்டமூலத்தில் 'இந்தியன்' என்ற வார்த்தையின் பின்னர் 'பாகிஸ்தானி' என்ற வார்த்தையைச் சேர்த்துக்கொள்வதற்கான திருத்தத்தை முன்வைத்தார். 'பாகிஸ்தானி' என்ற வார்த்தையைச் சேர்த்ததற்கு சேனநாயக்க அளித்த விளக்கம் என்னவென்றால், 'இந்திய-பாகிஸ்தானியப் பிரிவினைக்குப் பிறகு மசோதா நிறைவேற்றப்பட்டதால், 'பாகிஸ்தானி' என்று வகைப்படுத்தப்படும் எந்தவொரு நபரையும் இந்த சட்டத்துக்குள் சேர்க்க வேண்டியது அவசியம் என்பதால், நான் இந்த சட்டத்தை 'இந்திய, பாகிஸ்தானிய குடியரிமை சட்டம்' என்று குறிப்பிடுவேன்' என்றார்.

இந்த நிகழ்வு நிகழ்ந்து சுமார் 70 ஆண்டுகள் கடந்தும் கூட இன்னமும் இச்சட்டத்தை யார் ஆதரித்தார்கள் எதிர்த்தார்கள் என்கிற சர்ச்சை தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கிறது. குறிப்பாக, தமிழ்க் காங்கிரஸ் தலைவர் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் ஆதரித்தார் என்கிற வாதமும், அவர் ஆதரிக்கவில்லை எதிர்த்தார் என்கிற வாதமும் தொடர்ந்து வருகிறது. இக்கட்டுரையின் பிரதான நோக்கங்களில் ஒன்று அந்த சர்ச்சைக்கு ஆதாரபூர்வமாக முடிவு கொண்டுவருவது என்பது.

முடிச்சு அவிழ்ப்பு :

ஜி.ஜி. பொன்னம்பலத்தின் வகிபாகம்:

ஜி.ஜி. பொன்னம்பலத்தின் வகிபாகம் பற்றி இன்று வரை பெருத்த விவாதம் தொடர்ந்து வருகிறது. அவர் இந்திய வம்சாவளியினருக்கு ஆதரவாகவா அல்லது எதிராகவா இயங்கினார் என்பதே இந்த இரு பக்க வாதங்களின் சாராம்சமாக

இருக்கிறது. இந்த விவாதத்தை முடிவுக்கு கொண்டு வருவதாயின் 1948 / 1949-க்குள் இயற்றப்பட்ட நான்கு சட்டங்களையும் இறுதி வரை ஜி.ஜி. யின் வகிபாகத்தையும் ஈற்றில் எதில் இது

நிறைவானது என்பது வரை நோக்குவது அவசியம்.

ஜி.ஜி.யை ஆதரிப்பவர்களும், அவருக்கு ஆதரவாக 1970-ல் த. இளங்கோவன் எழுதிய நூலும், அதன் பின்னர் மிகச் சமீபத்தில் ஜி.ஜி.யின் பேரணும் தமிழ் தேசிய மக்கள் முன்னணி தலைவரும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினருமான கஜேந்திரகுமார் பொன்னம்பலம் நாடாளுமன்றத்தில் ஆற்றிய உரை, அதே கருத்தை அவர் தொலைகாட்சி நேர்காணல்களிலும் வெளிப்படுத்தியிருந்தார். இக்கருத்துகள் எல்லாமே ஜி.ஜி. குற்றமற்றவர் என்று நிரூபிப்பதற்கான எத்தனங்களே. ஆனால் அச்சட்டமூலங்களில் உள்ள சாதகமான அம்சங்களை மாத்திரம் எடுத்து, மற்ற உண்மைகளை முடி மறைக்கும் கைங்கரியத்தையும் நம்மால் காண முடிகிறது. சாராம்சத்தில் மூன்றாவதாக கொண்டு வரப்பட்ட இந்திய பாகிஸ்தானிய குடியுரிமைச் சட்டத்துக்கு ஆதரவாக அரசாங்கத்துக்கு சாதகமாக வாக்களித்தமைக்கு காரணம், அது குறைந்தபட்சமென்றாலும் அம்மக்களுக்கு குடியுரிமையை வழங்கிவிடும் என்று கருதினதால் தான் என்று வாதிடுகின்றனர்.

உண்மையில் என்ன நடந்தது?

‘சிங்கத்தின்’ கால்களில்...

ஜே.எல். பெர்னாண்டோ ‘மூன்று பிரதமர்கள்’ என்கிற தனது நூலில், தனது நேரடி சாட்சியமாக சொல்வதென்ன?

‘பொன்னம்பலத்துக்கு அமைச்சுப் பதவியின் மூலம் அரசாங்கத்துக்குள் கொண்டு வருவதற்கு அப்போதைய இளம் அரசியல் தலைவர்களாக இருந்த ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தன, டட்லி ஆகியோர் மிகுந்த ஆர்வமாக இருந்தனர். பொன்னம்பலம் போன்ற பேச்சாற்றல் மிக்க ஒருவர், அன்றைய இடதுசாரி சக்திகளை எதிர்கொள்ளும் முதல்தர விவாதக்காரராக இருப்பார் என்று நம்பினார். இதைப் பற்றி டி.எஸ். சேனநாயக்கவிடம் இவர்கள் பரிந்துரைத்தபோதும் அவர் அதனை செவிசாய்க்கவில்லை. பொன்னம்பலத்திற்கு அமைச்சரவை பதவியை வழங்குவதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட எந்த முயற்சிகளுக்கும் டி.எஸ். சேனநாயக்க செவிசாய்க்கவில்லை. சேனநாயக்கவிடம் மன்றாடுமாறு என்னை அந்த இளைய குழுவினர் கேட்டது எனக்கு நினைவிருக்கிறது. சேனநாயக்கவும் இவ்வாறான முயற்சிகளை அனுமதித்தார். ஆனால் இறுதிவரை அதற்கான கதவுகளை திறக்கவில்லை.

பத்திரிகைகளும் இதனை மோப்பம் பிடிப்பதில் மும்முரமாக இருந்தன. ஒரு பிற்பகல் பிரதமர் சேனநாயக்கவைச் சந்திக்கும்படி எனக்கு கூறப்பட்டது. அலரிமாளிகைக்கு சென்று பிரதமரைக் கண்டேன். பொன்னம்பலத்துக்கு அமைச்சரவையில் இடம் கொடுக்கப்படவிருக்கிறதா என்று நான் கேட்டதற்கு, சேனநாயக்கவின் மறைமுகமான பதில் ‘நீங்கள் உட்காருங்கள், பார்க்கலாம்’ என்றார். சில நிமிடங்கள் கழிந்தன, முன் வாசலுக்கு ஒரு மோட்டார் கார் வரும் சத்தம் கேட்டது. எங்களைக் கண்டுகொள்ள வேண்டாம் என்று எச்சரித்து சேனநாயக்கா தனது அறையை விட்டு வெளியே சென்றார். காரின் கதவு மூடப்பட்டதையும், கார் விலகிச் செல்வதையும் கேட்டதும் நானும் என்னோடு வந்திருந்த எனது நண்பரும் வரான்

டாவுக்கு வந்து பிரதமரின் விசுவாசியான கரோலினைப் பார்த்து, ‘என்ன நடந்தது?’ என்று கேட்டேன். அந்த பதில் வரலாற்று முக்கியத்துவம் கொண்ட பதில். ‘சேர், அந்தத் தமிழன் ‘சிங்கத்தை’ விழுந்து கும்பிட்டுச் சென்றான்’ என்று கரோலிஸ் கூறினார். சேனநாயக்கா வராந்தாவிற்கு வெளியே வருவதைப் பார்த்த பொன்னம்பலம், கீழே குனிந்து உள்ளூர் பாணியில் பிரதமருக்கு வணக்கம் செலுத்தியதையே அவர் விவரித்தார்.

சமகால அரசியல் விவகாரங்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பில் இருந்த கரோலிஸின் பார்வையில், ‘சிங்கையா’ (சிங்கம்) இறுதியில் வெற்றி பெற்றது. பின்னர் புதிய அமைச்சரின் பதவிப் பிரமாணத்திற்காக சேனநாயக்காவும் பொன்னம்பலமும் கவர்னர் இல்லமான இராணி மாளிகைக்கு சென்றிருந்தார்கள் என்று நான் யூகித்தேன், மேலும் செய்தியாளர்களையும் பத்திரிகை புகைப்படக் கலைஞர்களையும் இராணி மாளிகையின் வளாகத்திற்கு விரைந்து செல்லும்படி லேக் ஹவுஸுக்குத் தகவல் கொடுத்தேன். பின்னர், சேனநாயக்காவை நான் சந்தித்தபோது, அவரின் முன்னாள் அரசியல் எதிரியான பொன்னம்பலம் எப்படி வணங்கினார் என்பதை நானும் எனது நண்பரும் பார்த்த கதையைப் பற்றி கூறினேன். அந்த சம்பவத்தை நான் செய்தித் தாள்களில் விவரிக்க மாட்டேன் என்று என்னிடம் வாக்குறுதி வாங்கிக்கொண்டார் சேனநாயக்கா. பொன்னம்பலம் தனக்கு பக்கபலமாக இருந்தவேளை, அவரது அந்த நடத்தை பற்றி அவருக்கு நம்பிக்கையாக இருக்க வேண்டும் என்று சேனநாயக்க கருதினார்...’

குடியுரிமைச் சட்டத்தின் மீதான விமர்சனங்களைத் தொடர்ந்து அதன் எதிர்ப்பைக் குறைப்பதற்காக மேலும் அடுத்த இரண்டு சட்டங்கள் கொண்டு வரப்பட்டன. அதில் ஒன்று தான் இந்திய-பாகிஸ்தான் குடியுரிமை சட்டம். இந்த சட்டத்தின் பிரகாரம் ஏழு ஆண்டுகளுக்கு மேல் வசித்திருப்பவர்கள் குடியுரிமை பெற விண்ணப்பிக்கலாம் என்று மாற்றப்பட்டது உண்மை தான். அப்படி மாற்றப்பட்டது சாதகமான விடயம் என்பதால் தான் அதற்கு ஆதரவாக ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் வாக்களித்தார் என்பது தான் பொன்னம்பலம் தரப்பில் இன்றும் வைக்கப்படும் ஒரே ஒரு வாதம். ஆனால் வாய்ப்பைக் கூட அம்மக்கள் மேற்கொள்ள முடியாதபடி அதை வரையறுத்ததை பொன்னம்பலம் தரப்பு வசதியாக மறைத்து விடுகிறது.

அதாவது இந்த விண்ணப்பங்கள் இரு வருடங்களுக்குள் செய்தால் மாத்திரமே அவர்கள் பிரஜாவுரிமை பெறமுடியும். அதற்குப் பின்னர் எந்த விண்ணப்பமும் செல்லுபடியாகாது.

நினைத்துப் பாருங்கள் 70 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் லயன் காம்ப்ராக்களிலேயே குழந்தையைப் பெற்றுக்கொண்டு பிறப்பு அத்தாட்சியைக் கூட ஒழுங்காக பதியாத பேண இயலாத ஒரு சமூகம், குடியுரிமை விண்ணப்பத்துக்கான தஸ்தாவேஜூக்களை இத்தனை வேகமாக எவ்வாறு சமர்ப்பித்துவிட முடியும்? அவற்றை அத்தனை இலகுவாக பெறுவதற்கான உட்கட்டமைப்பு வசதிகள் தான் அவர்களுக்கு இருந்ததா?

அதுமட்டுமன்றி 1949-ம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் 5-ம் திகதியிலிருந்து இரண்டாண்டுகளுக்குள் என்று தீர்க்கமான திகதியை நிர்ணய

யித்தது அந்த சட்டம். அப்படிப்பட்ட ஒரு சட்டத்தை எதிர்க்க வேண்டாமா? ஆனால் அதனை ஆதரித்து விட்டு அதனை இன்றும் நியாயப்படுத்திக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் பொன்னம்பலம் தரப்பினர். அவ்வாறு அவர்கள் அதனை விண்ணப்பிக்க முடியாத நிலையில், இறுதியில் எட்டு லட்சம் பேர் தமது குடியரிமையை இழந்தார்கள். உலக வரலாற்றில் இத்தகைய ஒரு அவலம் எங்கும் நடந்து இருக்காது.

செல்வநாயகம், வன்னியசிங்கம், சிவபாலன் ஆகியோர் தமிழ் காங்கிரசிலிருந்து வெளியேறியது ஜி.ஜி. பொன்னம்பலத்தின் முதல் இரு சட்டமூலம் தொடர்பான நிலைப்பாட்டோடு அல்ல. மாறாக ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் அதன் பின்னர் டிசம்பர் 10 அன்று நிறைவேற்றப்பட்ட இந்திய (பின்னர் பாகிஸ்தானையும் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட) குடியரிமை சட்டம். அதன் பின்னரான சட்டங்கள் மற்றும் அரசாங்கத்துடனான அமைச்சுப் பதவிக்கான பேரம்பேசல் போன்ற செயல்களால் தான் என்பதை விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

தமிழ் காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் நான்கு பேரும் சேர்ந்து அச்சட்டத்தை எதிர்த்து வாக்களித்திருந்தாலும் அந்தச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டுத்தான் இருந்திருக்கும். ஏனென்றால் அச்சட்டம் 20 அதிகப்படியான வாக்குகளால் நிறைவேற்றப்பட்டிருந்தது. ஆனால், மலையகத் தமிழர்களால் அதிக நம்பிக்கை வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு கட்சி, தமது அமைச்சுப் பதவிக்காக ஒரு இனத்தின் நாசத்துக்கு துணை போனது வரலாற்றின் கருப்புப் பக்கங்களில் ஒன்று. மேலும் தமிழ் காங்கிரஸ் அந்த அநீதியை எதிர்த்து மலையக சக்திகளுடன் சேர்ந்து ஒரு அழுத்தக் குழுவாக இயங்கியிருக்க முடியும். அதைச் செய்யவில்லை.

இந்திய பாகிஸ்தானிய குடியரிமை சட்டமானது முன்னைய குடியரிமை சட்டத்திலிருந்து பெரிதாக எந்த வேறுபாடும் இல்லை என்று ஆய்வாளர் எல்.எல்.டீ. பீரிஸ் தனது நூலில் நிறுவுகிறார். இதன் மூலம் அம்மக்கள் ஒரு சான்றிதழை எங்கும் எடுத்துச் செல்ல வற்புறுத்தப்படுகின்றனர். அதை அவர்கள் அடிக்கடி வழங்குமாறு கேட்டுக்கொள்ளப்படுகின்றனர். இத்தகைய சான்றிதழ்கள் ஆனவை வேலை, நேர்காணல், கடன்கள், வீட்டுத் திட்டங்கள், அடையாள அட்டைகள் போன்றவற்றுக்கு விண்ணப்பிக்கும் போது சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும். பெரும்பாலும், இந்தச் சான்றிதழ்கள் இந்தியத் தமிழ் வம்சாவளியைச் சேர்ந்த ஒருவர் நேர்மையான குடிமகனா அல்லது 'கள்ளத்தோணியா' (சட்டவிரோதமாக குடியேறியவர்) என்பதை உறுதிப்படுத்தப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. நாடாளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட முன்றாவது சட்டம் இலங்கை (நாடாளுமன்றத் தேர்தல்கள்) திருத்தச் சட்டம், எண். 1949-ம் ஆண்டின் 48.

பிரஜைகளாக இல்லாத நபர்கள் எந்தவொரு வாக்காளர் பதிவேட்டிலும் தங்கள் பெயரை உள்ளிடவோ அல்லது தக்க வைக்கவோ முடியாது என்று இந்தச் சட்டம் விதி வகுத்தமை, இலங்கைக் குடியரிமையைப் பெறுவதில் வெற்றி பெறாதவர்களும் திறம்பட உரிமையற்றவர்கள் என்ற யதார்த்தத்தை உறுதிப்படுத்துகிறது.

இந்த நாடாளுமன்ற விவாதம் ஒன்றல்ல மூன்று விவாதங்களை நோக்க வேண்டும்

- 20.08.1948 குடியரிமை சட்டம் (Citizenship Bill) - ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம், எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் உள்ளிட்ட தமிழ் காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் எதிர்த்து வாக்களிக்கிறார்கள். மொத்தம் 53 பேர் ஆதரவாகவும் 35 பேர் எதிராகவும் வாக்களித்திருந்தனர். ஆனால் அடுத்த இரண்டைப் பாருங்கள்
- 25.08.1948 குடிவரவு குடியகல்வு சட்டம் (The Immigrants and Emigrants Bill) - இதில் எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் உள்ளிட்ட காங்கிரஸ் உறுப்பினர்களும் மலையக உறுப்பினர்களான தொண்டமான், சி.வி. வேலுப்பிள்ளை உள்ளிட்டோரும் எதிர்த்து வாக்களிக்கின்றனர். இதிலும் மொத்தம் 53 பேர் ஆதரவாகவும் 35 பேர் எதிராகவும் வாக்களித்திருந்தனர்.
- 10.12.1948 இந்திய பாகிஸ்தான் குடியிருப்போர் சட்டம் (Indian and Pakistani Residents Citizenship Bill) - இந்த இறுதி சட்டத்தைத் தான் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் அரசாங்கத் துடன் சேர்ந்து ஆதரவு வழங்கி அதனை நிறைவேற்ற உதவுகிறார். மொத்தம் 52 பேர் ஆதரவாகவும் 32 பேர் எதிராகவும் வாக்களித்திருந்தனர்.

முதல் இரு சட்டங்களுக்கு ஆதரவு வழங்கிய சி. சுந்தரலிங்கம் கூட இறுதியில் மனம் திருந்தி இந்த சட்டத்தின் அநியாயத்தை எதிர்த்து 14 டிசம்பர் 1948 அன்று அமைச்சரவைப்

பதவியிலிருந்தும் அரசாங்கத்திலிருந்தும் விலகினார். அவர் இந்திய பாகிஸ்தானிய குடியரிமை சட்ட வாக்களிப்பில் கலந்

துகொள்ளவில்லை. இது மட்டுமன்றி 20.10.1949-இல் நாடாளுமன்ற தேர்தல் திருத்தச் சட்டத்துக்கு (Parliamentary Elections Amendment (Franchise)) இடதுசாரிக் கட்சிகள், மலையகக் கட்சிகள், எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் உள்ளிட்டோர் எதிர்த்து வாக்களித்திருக்க ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் அரசாங்கத்துக்கு ஆதரவாக வாக்களித்திருந்தார். குடியரிமை உள்ளவர்களுக்கே தேர்தலில் வாக்களிக்கும் உரிமை உண்டு என்பது சட்டமாக்கப்பட்டது. தேர்தலில் குடியரிமையை இழந்திருந்த மக்கள் இந்த சட்டத்தின் மூலம் வாக்குரிமையையும் இழந்தார்கள் என்பதையும் கவனியுங்கள்.

இடதுசாரிகள்:

இந்த மசோதாவை கடுமையாக எதிர்த்த சக்திகள் இடதுசாரிகள் தான். கலாநிதி என்.எம்.பெரேரா தலைமையிலான ரொஸ்கியவாத லங்கா சமசமாஜக் கட்சி, கலாநிதி கொல்வின் ஆர்.டி. சில்வா போல்ஷ்விக் லெனினிஸ்ட் கட்சி, பீற்றர் கெனமன் தலைமை தாங்கிய கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்பன இதனை எதிர்த்து நாடாளுமன்றத்தில் வாதிட்டன. சட்டத்தின் முதலாவது கோட்பாட்டையே மீறி உதாசாசீனம் செய்கிற ஒரு சட்டம் என்று கூறி மிகப் பிரபலமான சிங்கள தேசியவாதியாக அறியப்பட்ட எச்.ஈ. நிசங்க இம் மசோதாவை எதிர்த்தார். இந்த வாக்களிப்பை இன்னோர் வகையில் சொல்வதாயின் வர்க்க அடிப்படையில் அளிக்கப்பட்டன என்றால் அது மிகையில்தான் என்று குமாரி கலாநிதி ஜெயவர்த்தன குறிப்பிடுகிறார். கலாநிதி என்.எம். பெரேராவின் உரையில் இப்படிக்கூறினார்:

‘இந்த இனவாதம், ஹூஸ்டன் சாம்பலினுடனும், அடொல்ட் ஹிட்லருடனும் இறந்துவிட்டதாகவே நான் நினைத்திருந்தேன். தீர்க்கதரிசனம் வாய்ந்த அரசியல்வாதி எனத் தம்மைக் கூறிக்கொள்ளும் எவரேனும் இந்த வகையான ஒரு மசோதாவை ஆதரிக்க வேண்டுமென எங்களைக் கேட்பார்கள் என நான் நம்பவில்லை. மீதி உலகத்திலிருந்து ஒதுங்கி நாம் கடவுளாற் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இனம், நாங்கள் மாத்திரமே இந்த நாட்டின் பிரஜைகளாக இருக்க உரிமை உடையவர்கள் என்று கருதுவோமானால் நாம் முன்னேறவே முடியாது.’

இந்த விவாதத்தின் போது பீட்டர் கெனமன் இப்படி ஒரு வேடிக்கையான விபரத்தையும் வெளிப்படுத்தினார்.

‘இதில் கோரப்படும் சான்றுகளின் அடிப்படையில் பார்க்கப் போனால் மதிப்புக்குரிய பிரதமர் திரு. டி.எஸ். சேனநாயக்க அவர்கள் கூட இலங்கைப் பிரஜையாக ஆக முடியாது. ஏனெனில் அவரது தந்தை இலங்கையில் பிறந்ததற்கான சான்றை அவரால் கூட சமர்ப்பிக்க முடியாது.’ என்றார்.

குடியரிமைப் பிரச்சினையிலிருந்து ஆரம்பமான தமிழ்த் தேசிய அரசியல்:

இலங்கையின் தேசிய பிரச்சினையாக தேசிய இனப்பிரச்

சினை ஆனதை நாமறிவோம். ஆனால் தமிழ்த் தேசியப் பிரச்சினைகளுக்கு முத்தாய்ப்பாக இருந்த பிரச்சினை குடியரிமைப் பிரச்சினை தான். இலங்கையின் தமிழ்த் தேசியவாதத்துக்கு சுமார் முன்று தசாப்தங்களுக்கு மேல் தலைமை தாங்கிய தமிழரசுக் கட்சியின் தோற்றமும் இங்கிருந்து தான் ஆரம்பமானது. அதுபோல இலங்கையின் தமிழ்த் தேசியத் தலைவராக அக்காலத்தில் தலைமை கொடுத்த எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகமும் அத்தகைய தலைவராக உருவானது இந்த குடியரிமைப் பிரச்சினைக்கு ஊடாகத் தான்.

இலங்கைத் தமிழ் அரசுக் கட்சியின் ஆரம்ப மாநாடு மருதானையிலுள்ள அரசாங்க லிகித் சேவையாளர் சங்க மண்டபத்தில் 18-12-49 அன்று நடந்தபோது கட்சியின் ஸ்தாபக தலைவர் எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் கியூ.ஸி. அவர்கள் அதன் முதல் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அவ்வாரம்ப மாநாட்டில், செல்வநாயகம் அவர்கள் ஆற்றிய வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த உரையில் தெட்டத் தெளிவாக தமிழ் காங்கிரசிலிருந்து விலகியதற்கான காரணம் பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்தை அது ஆதரித்தது தான் என்று விளக்குகிறார். அது மட்டுமன்றி, மலையக மக்களின் பிரச்சினையை தமிழ் மக்களின் மையப் பிரச்சினையாக எடுத்தியம்புகிறார். அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட இன்னல்கள் நமக்கு ஏற்பட்ட இன்னல்களே என்கிறார். இந்தியா வந்து உதவும் என்று அம்மக்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவ்வுதவியை நாம் தான் செய்ய வேண்டும். அது இக்கட்சியின் அடிப்படைக் கொள்கைகளில் இடம்பெறுதல் வேண்டும் என்றார். ‘இன்று அவர்களுக்கு நாளை எங்களுக்கு’ என்று அவர் நாடாளுமன்றத்தில் குடியரிமை சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டபோது தனது உரையில் அழுத்தமாகக் கூறினார். அதே கோஷத்தை தீர்க்கதரிசனமாக அவர் இக்காலத்தில் பல இடங்களில் தெரிவித்து வந்தார். இதோ அப் பேச்சில் மலையகம் பற்றிய பகுதிகள்.

1948-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில், அரசாங்கம் இந்தியப் பிரஜா உரிமைச் சட்டமொன்றைப் பிரதிநிதிகள் சபையிற் கொண்டுவந்தது. இச்சட்டத்தை இலங்கை-இந்தியக் காங்கிரசும் புதுடெல்லியிலுள்ள இந்திய அரசாங்கமும் எதிர்த்து வந்தன. இது, தமிழ்க் காங்கிரசின் அமைப்பு விதிகளிலும் அதன் மகாநாடுகள் பலவற்றிலும் வற்புறுத்தப்பட்ட அடிப்படையான கொள்கைகளுக்கு முரண்பட்டதாயிருந்தது. அன்றியும், ஐந்து வருடங்கள் இலங்கையில் வசித்த இந்தியர்களுக்குப் பிரஜாவுரிமை பெறுவதற்காகவும், அவர்களுடைய பிறவுரிமைகளை நிலைநாட்டுவதற்காகவும் உழைப்பதற்காக, இலங்கை, இந்தியக் காங்கிரசுக்குத் தமிழ்க் காங்கிரஸ்த் தலைவர் கைச் சாத்திட்டுத், தேர்தற் காலத்தில் வாக்களித்திருந்தார். எதைப் பெறுவதற்கு உழைப்பதாக இவர் வாக்களித்திருந்தாரோ, அதைப் நாடாளுமன்றத்திற் கொண்டுவரப்பட்ட இச் சட்டம் மறுத்தது. அவரும் தமிழ்க் காங்கிரஸ் பிரதிநிதிகள் சிலரும் இதனை ஆதரித்தனர். இதிலிருந்து தமிழ்க் காங்கிரஸ் தலைவரும் பிரதிநிதிகள் சிலரும் உரிமைப் போரைக் கைவிட்டு விட்டன என்பது தெட்டத் தெளிவாக விளங்கிவிட்டது. இதன்

பயனாக, தமிழ்க் காங்கிரஸ் நாடாளுமன்ற அங்கத்தவர்கள், இரு கட்சியினராகப் பிரிந்தனர். முன் கூறியபடி, ஒரு பகுதியினர், தங்கள் தேர்தற்காலக் கொள்கையைக் கைவிட்டுவிட்டனர். மற்றப் பகுதியினராய் உங்கள் முன்னிற்கும் நாங்கள் தேர்தற்காலக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து, உரிமைப் போரைத் தொடர்ந்து நடத்தத் தீர்மானித்திருக்கின்றோம்.

இலங்கை வாழ் தமிழ் பேசும் மக்களில், அரைப் பங்கினரைப் பிரஜாவுரிமையற்றோராகச் செய்யும் ஒரே நோக்குடன், அரசாங்கம் பிரஜாவுரிமைச் சட்டங்களை நிறைவேற்றியிருக்கின்றது. அந்நியர்களுக்கு எதிராகவே இச் சட்டங்கள் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கின்றனவென்று வெளிக்குக் கூறிக் கொள்கின்றனர். இது ஒரு போலி நியாயமாகும். இலங்கையின் மத்திய பாகத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் ஏழு லட்சம் தமிழ்த் தொழிலாளர்களுடைய பிரஜாவுரிமையைப் பறிப்பதே இச் சட்டங்களின் உண்மை நோக்கமாகும். இவர்களுள்ளே பெரும் பாலானோர் வேறு நாட்டையே அறியமாட்டார்கள், அவர்களெல்லோரும் இந்தியர்களல்ல; இலங்கையர்களே. தமிழ் பேசும் மக்களாக இருப்பதே அவர்களுடைய ஒரே ஒரு குற்றம். அரசியல் அதிகாரம் எண்ணுந் தொகையினையே பொறுத்திருக்கின்றது. இந்த மலைநாட்டுத் தமிழர்களைச் சேர்த்து எண்ணினாலும், இலங்கை வாழ் தமிழ் பேசும் மக்கள் அரசியலதிகாரம் அற்றவர்களாக இருக்கின்றார்கள்.

இவர்களுள் மலைநாட்டுப் பிரதேசத்தில் வசிக்கும் தமிழ் மக்களை நீக்கிவிட்டால் எஞ்சியிருக்கும் தமிழ் பேசும் மக்கள், தொகையில் மிகவும் குறைந்த அரசியல் அநாதைகளாகி விடுவார்கள். இது போதாதென்று, இந்த மலைநாட்டுத் தமிழ்த் தொழிலாளர்களின் வாக்குரிமையைப் பறிப்பதற்குச் சட்டம் இயற்றிவிட்டார்கள். இது கொடுமையிற் கொடுமையாகும். அரசாங்கத்தின் நோக்கம், இந்நாட்டில் வசிப்பதற்குப் பூரண உரிமையுடைய இம்மக்களை இந்நாட்டை விட்டுத் துரத்துவது; அல்லது அவர்களைப் பலவந்தமாகத் துரத்துவது; அல்லது அவர்களைப் பலவந்தமாகச் சிங்களம் பேசும் மக்களாக மாற்றுவதுதான் என்பது எவருக்கும் எளிதில் புலனாகும்.

மலைநாட்டில் வாழும் தமிழ்த் தொழிலாளர்களுடைய நிலைமையானது, இங்கு கூறிய தாழ்த்தப்பட்டோருடைய நிலையிலும் பார்க்கக் கேவலமானதாய் இருக்கின்றது. அவர்கள் அரசியலில் தீண்டாதவர்களாய் விட்டார்கள். அவர்களுக்குப் பிரஜாவுரிமை இல்லாமலிருப்பது மாத்திரமன்றி, தமக்கென ஒரு நாடுமற்ற அகதிகளாகவுமிருக்கின்றார்கள். ஏனைய தமிழ் பேசும் மக்கள் இவர்களுக்கு வந்திருக்கும் இன்னலைத் தங்களுக்கு வந்ததாகவே கருதுதல் வேண்டும். அவர்கள் உதவிக்கு எதிர்பார்ப்பது இந்தியாவையல்ல, சுதந்திரம் விரும்பும் இலங்கை வாழ் மக்களிடமிருந்தே அவ்வுதவி வருதல் வேண்டும். இவ்விரண்டு விடயங்களும் நீங்கள் ஆரம்பிக்க வந்திருக்கும் இக்கட்சியின் அடிப்படைக் கொள்கைகளில் இடம் பெறுதல் வேண்டும்.

ஏழு லட்சம் தமிழ் பேசும் மக்கள் அரசியலில் பகுப்பற்றுவதற்கு

வழியில்லை. இதுவுமின்றி, இப் பிரிவினருக்குக் கல்வி வசதியில்லை. தம்மைச் சுற்றிலுமிருக்கும் கிராமத்திற் குடியேறுவதற்கு உரிமையில்லை. இன்னும் பல இடையூறுகளுக்குட்டு வாழும் இம்மக்கள், உண்மையாய் அரசியல் அனாதைகள்.

எதற்காக இப்படியெல்லாம் அரசாங்கம் செய்கிறது? தமிழ் மக்களின் அரசியல் பலத்தைக் குறைப்பதற்காகவல்லவா? அவர்களின் எண்ணிக்கையை அறுக்கச் செய்வதற்காகவல்லவா? எம்மினம் இப்படி அழிந்து போவதற்கு மாற்று மருந்து உண்டா? இல்லையா?...

அரசியற் துறையில் ஓர் இனம் அழியாமலிருப்பதற்குப் பல ஏதுக்கள் தேவை. இவற்றுள் ஒன்று, அந்த இனத்தின் எண்ணுந் தொகை குன்றாமலிருப்பது. இன்னுமொன்று, அந்த இடம் வசிக்கும் பிரதேசம் பறிபோகாமலிருப்பது...

இங்கே இன்னொன்றையும் கவனத்திற் கொள்ளவேண்டும். செல்வநாயகம் தேர்தல் வெற்றியை இலக்கு வைத்து இந்த பிளவை மேற்கொள்ளவில்லை. வைத்து, அல்லது வாக்குவங்கியை இலக்கு வைத்து மலையக மக்களுக்காக குரல் கொடுத்தார் என்றுகூட கூற முடியாது. ஏனென்றால் அவரின் தேர்தல் களமோ, வாக்குக் களமோ மலையகம் இல்லை. அவரும் அவரின் கட்சியும் வடக்கு கிழக்கில் தான் களம்மைத்து இருந்தது என்பதையும் நாம் இங்கு கவனிக்க வேண்டும். மலையக மக்களின் பால் வடக்கு கிழக்கு மக்களின் சிரத்தையையும், அக்கறையையும் குவிக்க வைத்தன் பின்னால் உள்ள நேர்மையான பிரக்ஞையை எவரும் சந்தேகித்து விட முடியாது. தமிழரசுக் கட்சி தொடக்கப்பட்டு ஒன்றரை ஆண்டுகளின் பின்னர் அதாவது 1951-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் தமிழரசுக் கட்சியின் முதலாவது மாநாடு திருகோணமலையில் நடத்தப்பட்டபோது அங்கே பிரதான உரையாற்றிய செல்வநாயகம் அவர்கள் மலையக மக்கள் பற்றி இப்படித் தொடக்குகிறார்...

‘இவ்விஷயத்தில், நடப்பது என்னவென்று ஆராய்வோம். கடந்த ஒரு நூற்றாண்டில், இலங்கையில் சுமார் 7, 8 லட்சம் தமிழ் மக்கள் வந்து குடியேறினார்கள். சர்வதேச அரசியல் நீதியின்படி, இந்த 7, 8 லட்சம் தமிழ் மக்கள், இங்கு நிரந்தரமாய் இருக்கும் தமிழ் மக்களோடு ஒன்றுகூடி வாழ்வதற்கு உரிமையுண்டு. சிங்கள அரசாங்கம் இதற்கு எமக்கு விரோதமான சட்டங்களையும் நடைமுறைகளையும் நடத்தி வருகிறது. சிங்கள ஆட்சி உற்பத்தியான 1947-ம் ஆண்டின் பின், இந்த 7,8 லட்சம் மலைநாட்டுத் தமிழ் மக்களின் பிரஜா உரிமை பரிபோகச் சட்டங்கள் ஏற்பட்டன. இச் சட்டங்களில் முதலாவதை, ஜனப் பிரதிநிதிகள் சபையில் விவாதிக்கும் நேரத்தில் நான் கூறினேன்: ‘குடியேறிய இந்தியத் தமிழ் மக்களுக்கல்ல, நிரந்தரமாய் வாழும் இலங்கைத் தமிழ் மக்களாகிய எங்களுக்கு இந்த அடி. இன்று அவர்களுக்கு நாளை எங்களுக்கு.’

இந்த உரையில் முழுக்க முழுக்க மலையக மக்களின் குடியு

ரிமை, வாக்குரிமை பற்றியதாகத் தான் இருக்கிறது. அதை ஒட்டுமொத்த தமிழ் மக்களின் பிரச்சினையாக அவர் பார்க்கிறார். அது எதிர்காலத்தில் நிகழக்கூடிய அனைத்து தமிழ் மக்களின் மீதான அநியாயங்களுக்கான ஒத்திகையாகப் பார்க்கிறார். எச்சரிக்கிறார். தமிழரசுக் கட்சியின் ஆரம்பகால வருடாந்த மாநாட்டுத் தீர்மானங்களும் மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளைத் தாங்கித்தான் தீர்மானங்களாகவும், தலைமை உரைகளாகவும் இருந்திருக்கின்றன. தமிழரசுக் கட்சியின் மாநாட்டு மலர்களும் இதற்கு சிறந்த சாட்சிகள். மாநாட்டுத் தீர்மானங்களில் மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளுக்கான கோரிக்கைகள் பிரதான இடத்தைப் பிடித்திருந்தன. அதன் பின்னர்தான், மொழிப் பிரச்சினை, குடியேற்றப் பிரச்சினை, அதிகாரப் பரவலாக்கம் போன்ற கோரிக்கைகள் சேர்ந்து கொண்டன.

மஸ்கெலியா நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் கடுமையான வாதப் பிரதிவாதங்களை முன்வைத்தார். அவரது வாத பிரதிவாதங்கள் அன்றைய மலையக மக்களின் வாழ்வியலை, மலையக மக்களின் அறியாமையை, இலங்கை சட்டம் என்றாலே என்னவென்று புரியாத நிலையை, சட்டப் பதிவுகள், நிர்வாக நடைமுறைகள் என்றால் என்னவென்றே அறியாத நிலையை எடுத்து இயம்பியது. அத்துடன் கல்வி கற்காத மலையக மக்களின் நிலையையும், மலையக மக்கள் தொழில் அடிமைகளாக வைத்துக்கொள்ளப்பட்டு இருந்தார்கள் என்பதையும் தெளிவாக எடுத்து இயம்பியது. மஸ்கெலியா நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் மோத்தா மேலும் சில கேள்விகளை சபையில் உள்ளவர்களிடம் கேட்டிருந்தார்.

இந்த சபையில் உள்ள நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தாம் இலங்கையின் பூர்வீக குடிகள் என்பதை உறுதிப்படுத்த முடியுமா? என்பது முக்கியமான மஸ்கெலியா நாடாளுமன்ற உறுப்பினரின் வாத பிரதிவாதமாக அமைந்தது. அத்துடன் சேனநாயக்க அவர்களின் இரட்டை வேடத்தை துயிலுரிக்கும் முகமாக, கடந்த 1930-களின் பிற்பகுதியிலும், 1940-களின் முற்பகுதியிலும் இந்திய மக்களை ஆவலாக அழைத்து வந்ததையும் இந்த மக்களை கொண்டு இறப்பர் தொழிலுக்கு பயன்படுத்தியதையும் சுட்டிக்காட்டிப் பேசினார். 1928-களில் இந்திய மக்களை இங்கே அழைத்து வரவேண்டாம் என்று தாம் முரண்பட்டு நின்றதையும் மஸ்கெலியா நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் சுட்டிக் காட்டினார். அத்துடன் இந்த சபையில் உள்ள மலையக மக்களின் மீதான இனவாதத்தை தூண்டும் பேச்சுக்களை பேசும் நபர்கள் அனைவரும் தென்னிந்திய நாட்டில் இருந்து வந்தவர்களே என்ற வாதத்தையும் மஸ்கெலியா உறுப்பினரால் சுட்டிக் காட்டப்பட்டதுடன் நீங்கள் வங்காள நாட்டை சார்ந்தவர்கள் இல்லை என்றும் அவர் வாதிட்டார்.

மகாவம்சத்தில் இந்நிகழ்வு பற்றி:

வரலாற்றை நீண்ட காலமாக உத்தியோகபூர்வமாக பதிவு செய்யும் மரபை உலகில் இலங்கை மட்டுமே கொண்டிருக்கிறது. இதுவரை பொ.ஆ.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் பொ.ஆ.பி. 2010 வரை சுமார் இரண்டாயிரத்து ஐநூறு ஆண்டு களுக்கும் மேல் எழுதப்பட்டு வந்திருக்கிறது. இவை அனைத்தும் மொத்தம் 6 தொகுதிகளைக் கொண்டது. இதில் நான்கா

வது தொகுதி 1936 முதல் 1956 வரையான காலப்பகுதியின் வரலாற்றை பதிவு செய்திருக்கிறது. 1948-ம் ஆண்டு குடியரிமை பறிப்பு நிகழ்வும் இந்த நான்காம் தொகுதிக்குள் தான் அடங்கியிருக்கிறது. அந்தத் தொகுதியில் இதைப் பற்றி அதிகளவு விபரங்கள் தரப்படவில்லையாயினும் சொல்லப்பட்டவை என்ன என்பதையும் இங்கே பதிவு செய்தல் இந்த நூலுக்கு வலுச் சேர்க்கும்.

‘1948-ம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்ட குடியரிமைச் சட்டத்தின் விளைவாக இந்திய வம்சாவளியினரின் வாக்குரிமை பறிபோனதுடன் தமக்கான பிரதிநிதிகளை தெரிவு செய்யும் உரிமையும் அவர்களுக்கு இல்லாது போனது.’

அதே நூலில் இன்னொரு இடத்தில்...

‘அமைச்சர்கள் தமது கொள்கைகளை செயற்படுத்தும் போது ஏற்கனவே ஒப்புக்கொண்ட அமைச்சரவை சம்பிரதாயங்களுக்கு புறம்பாக நடந்துகொண்ட சந்தர்ப்பங்களும் ஏற்பட்டன. கொள்கை ரீதியான சிக்கல் ஏற்படின் கூட்டுப் பொறுப்பு கொள்கையின் படி அமைச்சரொருவர் அப் பொறுப்பில் இருந்து விலகி விடுவதே இந்த நாட்டின் அமைச்சரவை முறையின் படி ஆரம்பத்திலேயே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருந்தது. அதன் பிரகாரம் டி.எஸ். சேனநாயக்கவின் அமைச்சரவையில் முதன் முதலாக விலகியவர் வர்த்தக அமைச்சராக இருந்த சீ. சுந்தரலிங்கம். குடியரிமைச் சட்டம் பற்றி அவர் கொண்டிருந்த கொள்கையே இதற்கு காரணமாக இருந்தது. ஆனாலும் அமைச்சரவையில் இருந்து இவ்வாறு விலகியதால் சேனநாயக்க அரசாங்கத்தின் நிலைப்பாடுகளில் எந்த தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை.’

மகாவம்சத்தின் இந்த பதிவின் படி, தமிழர் தரப்பின் எந்த நிர்ப்பந்தத்தாலும் குடியரிமை பறிப்பது என்கிற அரசின் கொள்கையை மாற்ற முடியாமல் போனது என்று திட்டவாட்டமாகக் கூறுகிறது. சுதந்திர இலங்கையின் அமைச்சரவையில் இருந்து முதலாவது விலகல் குடியரிமைப் பிரச்சினையால் தான் நிகழ்ந்தது என்பதை மகாவம்சம் பதிவு செய்கிறது.

குடியரிமை அடிப்படை உரிமை:

முடிவாக, உலக மனித உரிமை சாசனம் உருவாக்கப்பட்ட டிசம்பர் 2018-ம் ஆண்டு 10-ம் திகதியை, 70-வது ஆண்டு கொண்டாட்டமாக உலக அளவில் கொண்டாடப்பட்டது. மலையக மக்கள் தமது வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்ட சோகமான 70-வது ஆண்டையும் அதே மாதம் நினைவு கூர்ந்தார்கள். அந்த மனித உரிமைகள் சாசனத்தின் 15-வது பிரிவில் தான் ‘குடியரிமை என்பது அடிப்படை உரிமை’ என்று பிரகடனப்படுத்தியது.

குடியரிமைப் பறிப்பின் மூலம் இம்மக்கள் நாட்டையும் இழந்தார்கள், குடியரிமையையும் இழந்தார்கள், வாக்குரிமையை இழந்ததன் மூலம் தமது பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்யும் வாய்ப்பையும், உரிமையையும் இழந்தார்கள். பெரும்பாலான தோட்டத்தொழிலாளர்களை நாடற்றவர்களாகவும் வாக்குரிமையற்றோராகவும், ஈற்றில் சட்டவிரோதக் குடியேறிகளாகவும் மாற்றிவிட்டன இச்சட்டங்கள். அவர்கள் தொழில் நிமித்தம் இலங்கையில் வந்து தங்கி தொழில் பார்த்துவிட்டு நாடு

திரும்பலாம் என்கிற நிலைக்கே ஆளாக்கப்பட்டார்கள். அடிப்படை உரிமைகளை பலவற்றை தொடர்ந்தும் அனுபவிப்பதற்கான கதவுகள் இதனுடாக அடைக்கப்பட்டன.

வாக்களிக்கும் தகைமை இல்லாத ஒரு சமூகத்தின் நலனுக்காக எந்தவித சமூகநலத் திட்டங்களையும் முன்னெடுக்கும் தேவை அரசியல்வாதிகளுக்கு இருக்கவில்லை. எனவே,

Citizenship Bill (in the Parliament of Ceylon) 20 August 1948 Times of Ceylon 21' August 1948, Evening (Information withheld in the Hansard) ஆதரவு 53, எதிர்ப்பு 35

ஆதரவு:

1. டி.எஸ். சேனநாயக்க
2. S.W.R.D பண்டாரநாயக்க
3. ஏ.இ. குணசிங்க
4. டி.பி. ஜாயா
5. ஜே.ஆர். ஜெயவர்தன
6. ஜோன் கொத்தலாவல
7. ஈ.ஏ. நுகுவெல
8. ஏ. ரத்நாயக்க
9. டட்டி சேனநாயக்க
10. சி. சித்தம்பலம்
11. சி. சுந்தரலிங்கம்
12. எம்.டி. பண்டா
13. PP புலங்குளமே திசாவா
14. ஜி.ஆர்.டி. சில்வா
15. எச்.எஸ். இஸ்மாயில்
16. ஏ.பி. ஜெயகுரிய
17. காரியப்பர்
18. வி. நல்லையா
19. எச்.டி.இசட். சிறிவர்தன
20. ஏ.ஆர்.ஏ.எம். அபுபக்கர்
21. எச்.டபிள்யூ. அமரகுரிய
22. சி.ஈ. ஆட்டிகல
23. பி.எல். பௌத்தசார
24. இவன் டி. தசநாயக்க
25. ஆர்.ஏ. டி. மெல்
26. ஜி.ஏ. டி. சொய்சா
27. எம்.எம். இப்ராஹிம்
28. ஜே.ஜே. பெர்னாண்டோ
29. F.H. கிரிஃபித்
30. டி.எஸ். குணசேகர
31. டி.பி. ஜெயகுரிய
32. மாண்டேக் ஜெயவிக்கரம்
33. டி.டி. கருணாரத்தன
34. ரோஸ்லின் கோச்
35. எஸ்.எச். மதியுள்வெவ
36. ஆப்ரே மார்டென்ஸ்
37. ஈ.டபிள்யூ. மேத்யூ
38. ஜே.டபிள்யூ. ஓல்ட்பீல்ட்
39. எஸ்.ஏ. பேக்மேன்
40. டி.பி. பண்பொக்கே
41. ஆல்பர்ட் பெரிஸ்
42. DP பொஹோலயத்தே
43. எச்.ஆர்.யு. பிரேமச்சந்திர
44. டி.ஆர். ராஜபக்சே
45. ஜே.ஏ. ரம்புப்பொட
46. HP ரம்புக்கவெல்ல திசாவ
47. வி.ஜி.டபிள்யூ. ரத்நாயக்க
48. எம். சேனநாயக்க
49. ஆர்.ஜி. சேனநாயக்க
50. ஏ.சின்ன லெப்பை
51. ஈ.இ.ஸ்பென்சர்
52. கே.வி.டி. சுகததாச
53. எச்.பி. தென்னே

எதிர்ப்பு:

1. எச்.டி. அபேகுணவர்தன
2. சோமவீர சந்திரசிறி
3. S.J.V செல்வநாயக்கம்
4. டபிள்யூ. தஹாநாயக்க
5. கொல்வின் ஆர். டி சில்வா
6. பி.எச்.டபிள்யூ. டி சில்வா
7. சோல்மண்டேலி குணவர்தன
8. ராபர்ட் குணவர்தன

9. குசுமசிறி குணவர்தன
10. டி.எஃப். ஹெட்டியாராச்சி
11. டி.பி. இளங்கரத்தன
12. ஜி.எம்.ஆர்.ஏ. ஈரியகொல்ல
13. பி.ஜி.பி. கியூன்மேன்
14. ஜே.சி.டி. கொத்தலாவல
15. பி. குமாரசிறி
16. கே. குமாரவேலு
17. ஜி.ஆர். மோதா
18. கே.வி. நடராஜா
19. எம்.எச். பிரிஸ்
20. ஆர்.எஸ். பெல்பொல
21. ரெஜினோல்ட் பெரேரா
22. டாக்டர் என்.எம். பெரேரா
23. வில்மட் ஏ. பெரேரா
24. ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம்
25. கே. ராஜலிங்கம்
26. எல். ராஜபக்சே
27. டி. ராமானுஜன்
28. புளோரன்ஸ் சேனநாயக்க
29. எஸ்.ஏ. சில்வா
30. எச். ஸ்ரீ நிஸ்ஸங்க கே.சி
31. டி.பி. சுபசிங்க
32. எஸ்.எம். சுப்பையா
33. எஸ். தொண்டமான்
34. சி.வி. வேலுப்பிள்ளை
35. டபிள்யூ.பி.ஏ. விக்கிரமசிங்க

The Immigrants and Emigrants Bill, 25 August 1948 ஆதரவு 53 & எதிர்ப்பு 35

ஆதரவு:

1. டி.எஸ். சேனநாயக்க,
2. S.W.R.D பண்டாரநாயக்கா
3. ஏ.இ. குணசிங்க
4. டி.பி. ஜாயா
5. ஜே.ஆர். ஜெயவர்தன
6. ஜோன் கொத்தலாவல
7. ஈ.ஏ. நுகுவெல
8. ஏ. ரத்நாயக்க
9. டட்டி சேனநாயக்க
10. சி. சித்தம்பலம்
11. சி. சுந்தரலிங்கம்
12. எம்.டி. பண்டா
13. பி.பி. புலங்குளமே திசாவா
14. ஜி.ஆர். டி சில்வா
15. எச்.எஸ். இஸ்மாயில்
16. ஏ.பி. ஜெயகுரிய
17. கேட் முதலியார் காரியப்பர்
18. வி. நல்லையா
19. எச்.டி.இசட். சிறிவர்தன
20. ஏ.ஆர்.ஏ.எம். அபுபக்கர்
21. எச்.டபிள்யூ. அமரகுரிய
22. சி.ஈ. ஆட்டிகல
23. பி.எல். பௌத்தசார
24. ஜி.ஏ. டி. சொய்சா
25. எம்.எம். இப்ராஹிம்
26. எஸ்.யு. எதிர்மன்னசிங்கம்
27. ஜே.ஜே. பெர்னாண்டோ
28. W லியோ பெர்னாண்டோ
29. F.H. கிரிஃபித்
30. டி.எஸ். குணசேகர
31. முதலியார் டி.பி. ஜெயகுரிய
32. மாண்டேக் ஜெயவிக்கரம்
33. டி.டி. கருணாரத்தன
34. என்.எச். கீர்த்திரத்தன
35. ரோஸ்லின் கோச்
36. எஸ்.எச். மகாதிவல்லவெவ
37. ஜே. ஆப்ரே மார்டென்ஸ்
38. ஜே.டபிள்யூ. ஓல்ட்பீல்ட்
39. எஸ்.ஏ. பேக்மேன்

மலையக மக்களிடம் இருந்து பறிக்கப்பட்ட அந்த உரிமையை வென்றெடுப்பதற்கு போராடுவதற்குப் பதிலாக, ஆதரவளிப்பதற்கு பதிலாக, அதையே வசதியாக தமது அரசியல் நலனுக்காக திருப்பிக் கொண்டனர். பாரபட்சங்களை எளிமையாக மேற்கொண்டனர்.

- sarawan.n@thaiveedu.com

40. டி.பி. பாணபொக்க
41. ஆல்பர்ட் எஃப். பெரிஸ்
42. D.E பொஹோலயத்தே
43. எச்.ஆர்.யு. பிரேமச்சந்திர
44. டி.ஏ. ராஜபக்சே
45. ஜே.ஏ. ரம்புக்கபொட
46. HP. ரம்புக்கவெல்ல திசாவ
47. வி.ஜி.டபிள்யூ. ரத்நாயக்க
48. எச்.எல். ரத்வத்த
49. எம். சேனநாயக்க
50. ஆர்.ஜி. சேனநாயக்க
51. ஏ. சின்ன லெப்பை
52. ஈ.இ. ஸ்பென்சர்
53. கே.வி.டி. சுகததாச

எதிர்ப்பு:

1. எச்.டி. அபேகுணவர்தன
2. S.J.V செல்வநாயக்கம் கே.சி
3. டபிள்யூ. தஹாநாயக்க
4. கொல்வின் ஆர். டி சில்வா
5. P.H.W.D சில்வா
6. டி.பி.ஆர். குணவர்தன
7. குசுமசிறி குணவர்தன
8. டி.எஃப். ஹெட்டியாராச்சி
9. டி.பி. இளங்கரத்தன
10. ஜி.எம்.ஆர்.ஏ. ஈரியகொல்ல
11. கே. கனகரத்தினம்
12. பி.ஜி.பி. கியூன்மேன்
13. ஜே.சி.டி. கொத்தலாவல
14. வி. குமாரசாமி
15. பி. குமாரசிறி
16. கே. குமாரவேலு
17. கே.வி. நடராஜா
18. ஆர்.எஸ். பெல்பொல
19. ஏ. ரெஜினோல்ட் பெரேரா
20. டாக்டர் என்.எம். பெரேரா
21. வில்மட் ஏ. பெரேரா
22. கே. ராஜலிங்கம்
23. எல். ரகபக்ச
24. டி. ராமலிங்கம்
25. டி. ராமானுஜம்
26. புளோரன்ஸ் சேனநாயக்க
27. எஸ்.ஏ. சில்வா
28. எச்.ஸ்ரீ நிஸ்ஸங்க கே.சி
29. டி.பி. சுபசிங்க
30. எஸ்.எம். சுப்பையா
31. ஏ.எல். தம்பையா
32. எஸ். தொண்டமான்
33. சி. வன்னியசிங்கம்
34. சி.வி. வேலுப்பிள்ளை
35. டபிள்யூ.பி.ஏ. விக்கிரமசிங்க

Indian Residents Citizen-ship Bill, 10th December 1948

ஆதரவு 52, எதிர்ப்பு 32

ஆதரவு:

1. டி.எஸ். சேனநாயக்க
2. S.W.R.D பண்டாரநாயக்கா
3. ஏ.இ. குணசிங்க
4. டி.பி. ஜாயா
5. ஜே.ஆர். ஜெயவர்தன
6. ஈ.ஏ. நுகுவெல
7. ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் கே.சி.
8. ஏ. ரத்நாயக்க
9. டட்டி சேனநாயக்க
10. எம்.டி. பண்டா
11. பி.பி. புலங்குளமே திசாவா
12. ஜி.ஆர். டி சில்வா
13. எச்.எஸ். இஸ்மாயில்
14. ஏ.பி. ஜெயகுரிய
15. கே. கனகரத்தினம்

16. எம்.எல். காரியப்பர்
17. வி. நல்லையா
18. எச்.டி.இசட். சிறிவர்தன
19. எச்.டபிள்யூ. அமரகுரிய
20. சி.ஈ. ஆட்டிகல
21. இவன் டி. தசநாயக்க
22. ஜி.ஏ. டி. சொய்சா
23. எம்.எம். இப்ராஹிம்
24. எஸ்.யு. எதிர்மன்னசிங்கம்
25. ஜே.ஜே. பெர்னாண்டோ
26. F.H. கிரிஃபித்
27. டி.எஸ். குணசேகர
28. முதலியார் டி.பி. ஜெயகுரிய
29. டி.எஃப். ஜெயவர்த்தன
30. மாண்டேக் ஜெயவிக்கரம்
31. டி.டி. கருணாரத்தன
32. என்.எச். கீர்த்திரத்தன
33. எஸ்.எச். மகாடிவல்லவெவ
34. ஜே. ஆப்ரே மார்டென்ஸ்
35. ஈ.டபிள்யூ. மேத்யூ
36. வி.டி. நாணயக்கார
37. ஜே.டபிள்யூ. ஓல்ட்பீல்ட்
38. எஸ்.ஏ.பேக்மேன்
39. டி.பி. பாணபொக்க
40. ஆல்பர்ட் எஃப். பெரிஸ்
41. டி.பி. பொஹோலயத்தே
42. எச்.ஆர்.யு. பிரேமச்சந்திர
43. டி.ராமலிங்கம்
44. ஜே.ஏ. ரம்புக்கபொட
45. வி.ஜி.டபிள்யூ. ரத்நாயக்க
46. எச்.எல். ரத்வத்த
47. எம். சேனநாயக்க
48. ஏ.சின்ன லெப்பை
49. ஈ.இ.ஸ்பென்சர்
50. கே.வி.டி. சுகததாச
51. எச்.பி. தென்னே
52. ஏ.எல். தம்பையா

எதிர்ப்பு:

1. எச்.டி. அபேகுணவர்தன
2. சோமவீர சந்திரசிறி
3. S.J.V செல்வநாயக்கம் கே.சி.
4. டபிள்யூ. தஹாநாயக்க
5. கொல்வின் ஆர். டி சில்வா
6. பி.எச்.டபிள்யூ. டி சில்வா
7. சோல்மண்டேலி குணவர்தன
8. டி.பி.ஆர். குணவர்தன
9. குசுமசிறி குணவர்தன
10. டி.எஃப். ஹெட்டியாராச்சி
11. ஜி.எம்.ஆர்.ஏ. ஈரியகொல்ல
12. ஜே.சி.டி. கொத்தலாவல
13. பி.குமாரசிறி
14. கே.குமாரவேலு
15. ஜி.ஆர். மோதா
16. எம்.எச். பிரிஸ்
17. ஆர்.எஸ். பெல்பொல
18. ஏ. ரெஜினோல்ட் பெரேரா
19. டாக்டர் என்.எம். பெரேரா
20. வில்மட் ஏ. பெரேரா
21. கே.ராஜலிங்கம்
22. எல். ராஜபக்சே
23. டி.ராமானுஜம்
24. புளோரன்ஸ் சேனநாயக்க
25. எஸ்.ஏ.சில்வா
26. எஸ்.சிவபாலன்
27. டி.பி. சுபசிங்க
28. எஸ்.எம். சுப்பையா
29. எஸ். தொண்டமான்
30. சி. வன்னியசிங்கம்
31. சி.வி. வேலுப்பிள்ளை
32. W.P.A. விக்கிரமசிங்க

வேர்களை மீட்டடுத்து

உரிமைகளை வென்றெடுத்தல் :

மலையகம் போராட்டங்கள் குறித்து ஒரு பார்வை

- எச். ஷாஜதூன்

மலையகம் 200 குறித்த பொது நிகழ்வுகள்:

2023 ஆண்டு, மலையகம் 200 என்பது பேசும் பொருளாக உருவாகி தற்போது அதையொட்டி மலையகம் முழுவதும் பல்வேறு நிகழ்வுகள் இடம்பெற்று வருகின்றன. இந்த நிகழ்வுகள் மூலமாக மலையக மக்களின் வரலாறு, தற்போதைய நிலை அவர்களின் அபிலாஷைகள், எதிர்பார்ப்புகள் என்பன வெளிப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. சமூக ஊடகங்களிலும், குறிப்பாக சும் இணைய வழி மூலமாகவும் இது குறித்த விவாதங்கள் இடம்பெற்று வருகின்றன.

இந்த வருடம் மே மாதம் நுவரெலியா நகரில் 19-ம் திகதி மூன்று நாட்களுக்கு பல்வேறு நிகழ்வுகள் பல்வேறு அமைப்புகளின் பங்குபற்றலுடன் கண்டி சமூக அபிவிருத்தி நிறுவனம் நடத்தியது. ஜூன் 21-ம் திகதி ஊர்வலத்துடன் கூடிய கூட்டமொன்று ஹட்டனில் காணி தினமாக இடம்பெற்றது. இந்த வகையில் ஜூலை 28-ம் திகதி முதல் தலைமன்னார் முதல் மாத்தளை வரை இடம்பெற்ற மகத்தான நடைபயணம் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். இருநூறு கிலோமீட்டருக்கு மேற்பட்ட தூரத்தை உள்ளடக்கிய பயணம் இடையிலே பல இடங்களில் தரித்து சில நிகழ்வுகளை நிகழ்த்தியமையும் கவனிக்கத்தக்கது. பல இனத்தவர்களும் பல மொழி பேசுவோரும் பல மதத்தவர்களும் இந்நிகழ்வுகளில். ஆகஸ்ட் 12-ம் திகதி இந்நிகழ்வின் இறுதி நாளன்று தமிழ் முற்போக்கு கூட்டணியினர் ஹட்டனிலிருந்தும் நுவரெலியாவிருந்தும் ஆரம்பித்த பேரணிகள் தலவாக்கலை நகரில் ஒன்று கூடி, இந்த நினைவேந்தலை நிகழ்த்தி இருந்தன. முல்லைத்தீவு புதுக்குடியிருப்பில் மலையக மக்களின் 200 வருட வரலாறு என்ற நூலின் அறிமுக விழாவும் இடம்பெற்றது. ஆகஸ்ட் 20-ம் திகதி மாத்தளை மாவட்டம், தெனியாய நகரில் ஆயிரக்கணக்கானோர் நகர் முழுதும் சுற்றி நடைபயணம் செய்து பல்வேறு கலாசார நிகழ்ச்சிகளுடன் இந்த நிகழ்வு இடம் பெற்றுள்ளது. இந்த வகையில் ஆகஸ்ட் 26-ல் நுவரெலியாவில் இடம் பெற்ற வழக்கறிஞர், தொழிற்சங்க வாதிபுமான ஏ.பி. கணபதிபிள்ளை அவர்களின் ஆங்கில நூலின் வெளியீடும், ஆகஸ்ட் 30-ல் நாவலப்பிட்டி நகரில் சிறப்பு மலர் வெளியீடும் கட்டுரை கவிதை போட்டிகளின் பரிசளிப்பும் குறிப்பிடத்தக்கன.

நூல்கள் மற்றும் மலர் வெளியீடுகள்:

இந்த வருடம் மே மாதம் முதல் ஆகஸ்ட் வரை இந்த இடம்

பெற்ற இந்த நிகழ்வுகளில் கவனிக்கத்தக்க விடயம் மலர்கள் மற்றும் நூல் வெளியீடுகளாகும். ஏனைய விடயங்கள், ஊர்வலங்கள், கூட்டங்கள், என்பன அவ்வப்போது உணர்வலைகளை ஏற்படுத்தி மக்கள் மத்தியில் ஓர் எழுச்சியை ஏற்படுத்தியிருந்தன. அத்தோடு நுவரெலியா மற்றும் மாத்தளை நிகழ்வுகளின் பின்னர் மலையக மக்களின் அபிலாசைகள் மற்றும் எதிர்பார்ப்புகளை உள்ளடக்கிய பிரகடனங்கள் வெளியிடப்பட்டன. இவை அரசாங்கம் மற்றும் ஏனைய நிறுவனங்களின் எதிர்கால செயற்பாடுகளுக்கு வழி வகுப்பதாய் அமையலாம். இதைவிட வெளியிடப்பட்ட மலர்களும், நூல்களும் இந்த மக்களின் வேர்களை மீட்டடுத்து உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்கு வழி சமைப்பனவாகவுள்ளன.

கண்டி சமூக அபிவிருத்தி நிறுவனம் நுவரெலியா நிகழ்வின் போது வெளியிட்டப்பட்டவை 'வேர்களும் மீளொழுச்சியும்' (Roots and Resilience), வழக்கறிஞர் கணபதிபிள்ளையின் 'தேயிலை மொட்டின் சிறு துளிகள்' (Glimpses of a Tea Bud) போன்ற ஆங்கில நூல்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அத்தோடு தமிழில் அமரர் இர. சிவலிங்கம் ரூபகார்த்த குழுவினால் வெளியிடப்பட்ட மலையகம் 200-கட்டுரைப் போட்டி, பரிசுக் கட்டுரைகள் என்ற நூலும், கலாநிதி பெ. சரவணகுமாரின் மலையக சமூக உருவாக்கத்தில் கோ. நடேசய்யரும் அவரது அறியப்படாத எழுத்துக்களும் என்ற நூலும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியவையாகும். அத்தோடு மாத்தளையில் வெளியிடப்பட்ட 'மாண்புமிகு மலையகம்: நேற்று-இன்று-நாளை' என்ற மலரும் நாவலப்பிட்டியில் வெளிவந்த 'வாழ்க்கை சுவடுகளை நினைவூட்டும்' சிறப்பு மலரும், முல்லைத்தீவு புதுக்குடியிருப்பில் வெளியிடப்பட்ட 'மலையக மக்களின் 200 ஆண்டு கால வரலாறும்' குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். இந்த வகையில் தொழிற்சங்கவாதி கணபதிபிள்ளையின் தேயிலை மொட்டின் சிறு துளிகள் என்ற தலைப்பில் அமைந்த நூலை முன்வைத்து மலையகப் போராட்ட வரலாற்றை மீட்டிப்பார்க்க இக்கட்டுரை முயல்கிறது.

கணபதிபிள்ளையின்

தேயிலை மொட்டின் சிறு துளிகள்:

கணபதிபிள்ளையின் முதலாவது நூல் தேயிலையின் சகாப்தம் (Epic of Tea) என்பதாகும். இரண்டாவது நூலான 'தேயிலை மொட்டின் சிறு துளிகள்' (Glimpses of Tea Bud) என்ற நூல் ஐந்து அத்தியாயங்களை கொண்டது. முதலிரண்டு அத்தியாய

யமும் அவரது ஆய்வுத் திறனையும் தத்துவார்த்த நிலைப் பாட்டை வெளிப்படுத்துவதாக சமூக படையாக்கம் தொழிற் சங்கம் போன்றவற்றின் தோற்றம் என்பவற்றினை மானுடவிய லாளர் நோக்கில் மாக்ஸிய பார்வையில் அமைந்துள்ளன. மூன்றாவது அத்தியாயம் இலங்கையில் தொழிற்சங்கத்தின் தோற்றத்தை எடுத்துக்காட்டி, தொழிலாளர்களின் உரிமைக ளுக்காக இடம் பெற்ற போராட்டங்களை விளக்குகின்றது. உண்மையில் நான்காம் மற்றும் ஐந்தாம் அத்தியாயங்களே

போராட்டங்களை மீட்டுதல்:

உரிமைகளை பெற்றுக்கொள்ள மேற்கொண்ட 16 போராட்டங் கள் பற்றிய விளக்கங்கள் இந்த ஐந்தாம் அத்தியாயத்திலே இடம் பெற்றுள்ளன. 1940-ல் கோவிந்தன் என்ற தொழிலாளி கொலை செய்யப்பட்ட முல்லோயா போராட்டம் பற்றிய தக வல்கள் மிக ஆழமாகவும் விரிவாகவும் எடுத்துரைக்கப்பட் டுள்ளன. 1946-ல் நேவ்ஸ்மியர் என்று ஆங்கிலத்தில் கூறப்பட

மலையகம் குறித்தவையாகும். எனினும், இந்த நூல் 200 ஆண்டுகளாக இலங்கையில் வாழ்ந்துவரும் தோட்டத் தொழி லாளர்களுக்கே சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்டுள்ளது. நான்காம் அத்தியாயம் இலங்கையில் தோட்டத் தொழிலின் உருவாக் கம், தோட்ட உற்பத்தி முறைமையின் அமைப்பு என்பவற்றை விளக்கி, ஐந்தாம் அத்தியாயம் அந்த மக்கள் தமது வாழ்க் கையில் மேற்கொண்ட போராட்டங்களை அட்டவணைப்படுத் துவதாக அமைந்துள்ளது. ஏலவே குறிப்பிட்ட பல்வேறு நிகழ் வுகளின் தொனிப்பொருளாக அமைந்திருந்தமை வேர்களை மீட்டுதலும் உரிமைகளை வென்றெடுத்தலுமாகும். (Tracing the roots and winning the rights). இந்த கருப்பொருளுக்கு இசைவானதாகவே இந்த இரு அத்தியாயங்களும் அமைந் துள்ளன.

டும் உருளவள்ளி தோட்டப் போராட்டம் பற்றிய விரிவான விளக்கம் அடுத்து வருகிறது. நிலவுரிமைக்கான முதல் போராட்டமாக இது அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. 1977-ல் சிவனு லட்சுமணனை உயிர் கொண்ட நிலவுரிமைக்கான தல வாக்கலை டெவன் போராட்டம் எடுத்து காட்டப்பட்டுள்ளது. அடுத்து சுட்டிகாட்டப்படுவது 1940-ல் இடம்பெற்ற பதுளை வேவெஸ்ஸ தோட்ட வேலை நிறுத்த போராட்டமாகும். ஐந்தா வதாக 1956-ல் அக்கரபத்தனை டயகம தோட்டத்தில் இடம் பெற்ற போராட்டத்தில் உயிர் நீத்த ஆப்பிரகாம் சிங்கோ பற் றியதாகும். ஆறாவது நுவரெலியா உட்புசல்லாவ நகரில் தொழிற்சங்க காரியாலயம் திறப்பதை ஒட்டி 1957-ல் உரு வான போராட்டமாகும். ஏழாவது ஊவா மாகாணத்தின் கனவ ரெல்ல தோட்டத்தில் வைத்தியசாலைக்கு செல்வதற்கு போக்

குவரத்து வசதி கோரி இடம்பெற்ற போராட்டமாகும்.

எட்டாவதாக சுட்டிகாட்டப்படுவது மத்திய மாகாணத்தில் அமைந்துள்ள கந்தேநுவர போராட்டமாகும். இது தங்களுக்கு மறுக்கப்பட்ட வசதிகளை கோரி நடத்தப்பட்ட போராட்டமாகும். இதன்போது அழகர் மற்றும் ரெங்கசாமி ஆகிய இரு தொழிலாளர்கள் துப்பாக்கி சூட்டிற்கு இலக்காகினர். சப்பிர கமுவ மாகாணத்தின் மில்ல விட்டிய தோட்டத்தில் 1968-ல் இடம்பெற்ற தொழிற்சங்க போராட்டத்தில் அந்தோனிசாமி என்ற தொழிலாளி கொல்லப்படுகிறார். 1958-ல் பலாங்கொடை பகுதியில் அமைந்துள்ள பெட்டியாகல தோட்ட மக்கள் தங்கள் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வு வேண்டி போராட்டம் நடத்திய வேளை அந்த மக்களை சந்திக்க சென்ற தொழிற்சங்க தலைவர் அப்துல் அஸீஸ் அவர்களுக்கு தோட்டத்தில் உள்நுழைவதற்கு அனுமதி மறுக்கப்பட அவர் அதனை மீறி உள்நுழைந்ததால் அஸீஸ் மீது வழக்கு தாக்கல் செய்யப்பட்டு மாஜிஸ்ட்ரேட் நீதிமன்றினால் இரண்டு மாத கடுமிய சிறைத்தண்டனை வழங்கப்பட்டார். உயர்நீதிமன்றில் மனு செய்யப்பட்டாலும் அங்கும் தண்டனை உறுதி செய்யப்பட பின்னர் 'பிரிவிக்கவுன்சிலால்' தீர்ப்பு மாற்றியமைக்கப்பட்டு அ. அஸீஸ் விடுவிக்கப்பட்டார்.

1970-ம் ஆண்டிலேயே தொழிற்சங்கவாதிகள் தோட்டங்களில் உள்நுழைவது சட்ட ரீதியாக்கப்பட்டது. 1967-ம் ஆண்டு விஷேட அலவன்ஸ் 17/50-க்காக ஐனநாயக தொழிலாளர் காங்கிரஸ் மேற்கொண்ட போராட்டமாகும். தோட்டத்துரைமார் சங்கத்தினரின் கூலியில் நாளொன்றிற்கு ஒரு ரூபாய் அதிகரிப்பு வழங்க மாற்று யோசனை வைக்கப்பட்டு, பின்னர் கூட்டு ஒப்பந்தத்தில் நாளொன்றிற்கு 10 சத உயர்வு வழங்கப்பட்டு தோல்வியடைந்த ஒரு போராட்டமாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. இப்போராட்டம் ஒரு துன்ப வரலாறாக முடிவிற்கு வந்ததென நூலாசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

1940-ல் கேகாலை மாவட்டத்தில் இறப்பர் தோட்ட தொழிலாளர்களுக்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட கன்னாவ தோட்டப் போராட்டமாகும். இலங்கை தோட்ட தொழிலாளர் சங்கம் முன்னெடுத்த இப்போராட்டம் 1946 இலிருந்து 1953 வரைக்கும் இடம்பெற்று இறப்பர் கூலி நிர்ணய சபை உருவாக வழி வகுத்ததென சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது. கண்டி மாவட்டத்தின் தெல்தொட்ட பகுதியில் எரின் தோட்டத்தில் தொழிலாளி ஒருவர் மாடு வளர்க்க எடுத்த முயற்சி நிர்வாகத்திற்கும் தொழிலாளர்க்குமிடையே முரண்பாட்டினை உருவாக்கி, போராட்டத்திற்கு வழிவகுத்து, வேலைநிறுத்தம் பலருக்கு வேலை இல்லாது செய்து, பின்னர் கைத்தொழில் பிணக்கு சட்டத்தின் கீழ் இது விசாரிக்கப்பட்டது. இவ் வழக்கில் தொழிலாளர்களுக்காக வாதாடிய புகழ்பெற்ற வழக்கறிஞரின் குறுக்கு விசாரணைகளுக்கு பதிலளிக்க முடியாத தோட்ட முகாமையாளர் சாட்சி கூண்டில் மயங்கி விழுந்து மரணமான சோக நிகழ்வும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. பின்னர் வேலை இழந்த தொழிலாளர்களுக்கு மீண்டும் வேலை வழங்கப்பட்டு தோட்டத்தில் அமைதி நிலைநாட்டப்பட்டது.

வித்தியாசமான ஒன்றாக பொகவந்தலாவ, கொட்டியாகல தோட்டத்தில் மது விற்பனைக்கு எதிராக 1939-ல் இளைஞர்கள் ஒன்று கூடி மேற்கொண்ட போராட்டம் அமைந்தது.

இளைஞர்கள் ஒன்று கூடி எதிர்ப்பு தெரிவிக்க, தோட்ட நிர்வாகம் மறுப்பு தெரிவித்தது. இதற்கு எதிராக தொழிலாளர்கள் வேலைநிறுத்தம் மேற்கொண்டனர். இதற்கு ஆதரவாக பல தோட்டங்களிலும் இடம்பெற்ற கொட்டியாகல வேலை நிறுத்தம் வெற்றி பெற்றது. தொலஸ்பாகை பகுதியில் மொண்டி கிறிஸ்டொ தோட்டத்தில் தொழிற்சங்கத்தை நிறுவுவதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட போராட்டம் 1961 நவம்பரில் நான்கு தொழிலாளர்களின் உயிரை குடித்ததோடு முடிவிற்கு வந்ததாலும், பக்கத்து கிராமத்தவர்களுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் முறுகல் நிலை உருவானது. பொலிசாரின் தலையீட்டு அமைதி நிலைநாட்டப்பட்டது. இத்தகைய போராட்டங்களில் வித்தியாசமானது கொழுந்தெடுக்கும் பெண்கள் கைவளையல்கள் அணியக்கூடாது என விதிக்கப்பட்ட அறிவுறுத்தலுக்கு எதிராக எட்டியாந்தொட்ட பகுதியில் ஹல் கொல்ல தோட்டத்தில் 1952-ல் இடம் பெற்ற போராட்டமாகும். இறுதியில் வேலைநிறுத்தம் காரணமாக வேலை இழந்தவர்களுக்கு வேலை வழங்கப்பட்டு, போராட்டம் முடிவிற்கு வந்தது.

போராட்டம் பற்றிய பிறநூல்கள்:

1940-ற்கு பின்னரான போராட்டங்கள் பதினாறை மீட்டெடுத்து பதிவு செய்துள்ள நூலாசிரியர்ளால் ஒரு சில விடுபட்டிருக்கலாம். முக்கியமாக விடுபட்டவொன்று 1941-ல் புசல்லாவை கந்தலா (Stellernberg - ஸ்டலன்பேர்க்) தோட்டத்தில் இடம் பெற்ற தோட்டத்துரையின் கொலையோடு தொடர்புள்ள போராட்டமாகும். இந்த தோட்டத்துரையான போப் (Pope) என்பவர் மிகவும் கடுமையானவராக, தொழிலாளர்களை கடுமையான அடக்குமுறைக்கு உட்படுத்தி வந்தார். இதற்கு எதிராக தொழிலாளர்கள் தொழிற்சங்கம் அமைக்க முயன்று, பின்னர் போப் துரையே கொலை செய்யப்படுகின்றார். இச்சம்பவம் பெருந்தோட்டத் துறையையே அதிரவைத்த ஒன்றாக காணப்பட்டது. இது குறித்து பல ஆவணங்கள் வெளிவந்துள்ளன. கொலைச் செயலை புரிந்த வீராசாமி மற்றும் வேலாயுதன் ஆகியோர் நீதிமன்ற விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட்டு தூக்கி விடப்படுகின்றனர். இந்த நிகழ்வை மையப்படுத்தி மலையக எழுத்தாளர் சாரல்நாடன் 'வானம் சிவந்த நாட்கள்' என்ற குறுநாவல் ஒன்றை படைத்துள்ளார். இந்த நாவலுக்கு நீண்ட தோர் முகவுரை எழுதியுள்ள மலையக ஆய்வாளர் மு. நித்தியானந்தன் இந்த நிகழ்வு குறித்த சம்பவங்களை மிக நேர்த்தியாகப் பதிவு செய்துள்ளார்.

உரிமைப் போராட்டத்தில் உயிர்நீத்த தியாகிகள்:

முத்த தொழிற்சங்கவாதியும் மாத்தளை ரோகிணி என்ற புனை பெயரில் இலக்கிய படைப்புகளை தந்துள்ளவருமான த. அய்யாத்துரை 'உரிமைப் போராட்டத்தில் உயிர்நீத்த தியாகிகள்' என்ற தலைப்பில் பதினாறு போராட்டங்களை (கணபதிப்பிள்ளை தந்துள்ளவற்றிலும் சில வித்தியாசமான வற்றை) பதிவு செய்துள்ளார். இவரும் கணபதிப்பிள்ளையைப் போல கந்தலா (ஸ்டலன்பேர்க்) போராட்டத்தை பதிவு செய்யவில்லை. 1958-ல் மொழிப் போராட்டத்தின் போது பொகவந்தலாவையில் உயிர்நீத்த அய்யாவு மற்றும் பிரான்சிஸ் பற்றியது ஒன்று. 1950-ல் டெவன் தோட்டத்தில் போராடி உயிர்நீத்த வைத்திலிங்கம் மற்றையது. அடுத்து 1956-ல் மஸ்கெலிய நல்ல தண்ணியில் கருமலை என்ற தொழிலாளி கொல்

லப்பட்டது. இத்தகைய நிகழ்வுகளை இணைத்துள்ள ஐயாத்துரை ஏழு பேரின் இழப்புகளை குறிப்பிட்டு இவை பற்றிய விபரங்கள் இன்மையால் சேர்க்கப்படவில்லை என, தனது முன்னுரையில் பதிவு செய்துள்ளார். மொழி வேறுபட்டிருந்தாலும் இவர்கள் இருவரதும் சம்பவ விபரிப்புகள் ஒரே பாணியிலேயே அமைந்துள்ளமை சுவாரசியமான ஒன்றாகும். இத்தகைய மலையகப் போராட்டங்களை கவிதை வடிவில் கவிஞர்

சு. முரளிதரன் தனது 'தீவகத்து ஊமைகள்' என்ற நூலில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளமையும் இங்கு குறிப்பிடக் கூடியதாகும். உதாரணத்திற்கு சில கவிதைகள்:

1940-இல் முல்லோயாவில் கோவிந்தன் செத்துப் போனான்

**பதினாறு சத சம்பளத்திற்கு
பர்வதங்கள்
பாதங்கள்
பாதைக்கு வந்த போது
புரியாத பொலிஸ்
பதில் சொல்லி வந்தார்கள்.
கோவிந்தன்
செத்துப் போனான்.**

இன்னுமொன்று,

**வெள்ளை யரசாங்கத்தின்
கால் சுற்றியிருந்த
பச்சை பாம்பு
எட்டியாந்தோட்டை
உருளவள்ளியில்
சீறிப்பாய்ந்தது.
...ஸ் ...ஸ்
அங்கே 363
ரோமங்களுக்கும்
முதுகெலும்பு
முளைத்தது.
பட்டினியிலும்
பத்தினியாயிருந்தன.**

**நம் நிழல்கட்கும்
இங்கே
நிலங்கேட்கும்
உரிமை உண்டென
நிமிர்ந்தவர்களை
வழக்கெடுத்துப் பார்த்தும்
தனக்குத் தானே
கீறிக் கொண்டது
அரசாங்கம்!**

**இன்று
திரும்பிய திசைகளெல்லாம்
வர்ண வர்ண
தொழிற்சங்க சுவர்களில்
முட்டிக் கொள்கின்றோமே
அதற்கு
அஸ்தி தோண்டி
அமிழ்ந்து போன
ஜீவ வைரங்கள்
எத்தனை தெரியுமா?**

கணபதிபிள்ளையும், அய்யாத்துரையும் கட்டுரைகள் வடிவில் நூல்களில் பதிவு செய்த பல மலையகப் போராட்டங்களை கவிதை வடிவில் சுட்டி காட்டியுள்ளார் கவிஞர் சு. முரளிதரன்.

முடிவுரை:

முடிவாக கணபதிபிள்ளை மீட்டெடுத்து பதிவுசெய்த போராட்டங்கள் தொழிலாளர் எதிர்நோக்கிய பல்வேறு பிரச்சினைகள் பற்றியதாக அமைந்திருந்தன. நிலவுரிமை, தொழிற்சங்கம் அமைத்தல் தொழிற்சங்கக் காரியாலயம் திறத்தல் தொழிற்சங்கவாதிகள் தோட்டங்களில் உள்நுழைதல், மற்றும் கூலி உயர்வு போன்ற வாழ்வாதார பிரச்சினை, சுகாதார வசதிகளை பெற்று கொள்ளுதல் போன்றவை முன்னிலையில் காணப்பட்டன. சில பிரச்சினைகள் இன்னும் தீர்வை எதிர்நோக்கி நிற்கின்றன. மலையகம் 200-ஐ மையப்படுத்தியதாய் இன்று அதிகம் பேசப்பட்டு வருவது நிலவுரிமை பற்றியதாகும். அந்த வகையில் போராட்ட வேர்களை மீட்டெடுத்து உரிமைகளை வென்றிடும் தொனிப் பொருளுக்கு உரம் சேர்ப்பதாக, கணபதிபிள்ளையின் தேயிலை மொட்டின் சிறு துளிகள் என்ற ஆங்கில நூல் அமைந்துள்ளது.

vamadevan.m@thaiivedu.com

ஒரு சமூகத்தின் இன அடையாளம் பாதுகாக்கப்படாவிட்டால் அந்த இனம் அழிந்து போய்விடும்

- இரா. சடகோபன்

அண்மைக்காலமாக இலங்கை மலையகத் தமிழ் மக்களை என்ன பெயர் கொண்டு அடையாளப்படுத்துவது என்பது தொடர்பாக எழுத்து மற்றும் இலத்திரனியல் ஊடகங்களிலும் சமூக வலைத்தளங்களிலும் கடுமையான வாத விவாதங்கள் இடம்பெற்று வருவதனை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. இந்த விவாதத்தின்போது கேட்கப்படும் கேள்விகள் இவர்கள் இந்திய வம்சாவழி தமிழரா? இலங்கைத் தமிழரா? இலங்கை மலையகத் தமிழர்களா? என்றவாறு கேள்விகள் அமைந்திருக்கின்றன.

இந்த மக்கள் கடந்த இருநூறு ஆண்டு கால (1823-2023) வரலாற்றினை இந்த நாட்டில் கொண்டிருக்கின்றனர். இந்த 200 ஆண்டுகால வரலாற்றில் 175 வருடங்களாக 1977-ம் ஆண்டு அன்றைய இலங்கை ஜனாதிபதி ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தன அவர்களால் திறந்த பொருளாதாரம் அறிமுகப்படுத்தப்படும் வரை, ஆரம்பத்தில் கோப்பி பின்னர் தேயிலை, ரப்பர், தெங்கு, கொக்கோ ஆகிய பயிர்ச்செய்கைகளில் ஈடுபட்டு, தனி ஒரு சமூகமாக முழு நாட்டுக்குமான தேசிய வருமானத்தையும் அந்நிய செலாவணியையும் உழைத்துக் கொடுத்தார்கள். ஆனால் ஒருபோதும் அவர்களுக்கான உரிய ஊதியத்தை வழங்காமல் அவர்களை எப்போதும் வறுமை நிலையிலேயே இந்த நாட்டினை ஆட்சி செய்த அரசுகள் வைத்திருந்தன. இது வரலாற்றுக் காலம் முழுவதும் இவர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட மாபெரும் அநீதியாகும். இதனை மனதில் கொண்டு, இப்போதாவது இவர்கள் தங்களது வாழ்வை மறுசீரமைத்துக் கொள்வதற்காக உரிமைப் போராட்டங்களை மேற்கொள்ள வேண்டும். குறிப்பாக தம்மை இந்த நாட்டுக்கு உரியவர்களாக மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும்.

தேசிய இனக் கோட்பாடு:

எந்த ஒரு நாட்டிலும் வசிக்கக்கூடிய இனக்குழுமங்கள் தமக்கென ஒரு தனியான மொழியை கொண்டிருத்தல், தாங்கள் ஒரு கணிசமான மக்கள் தொகையை கொண்டிருத்தல், தமக்கே உரிய கலை கலாசார விழுமியங்களை கொண்டிருத்தல், தாம் வாழ்வதற்கென ஒரு பூமிப் பிரதேசத்தை கொண்டிருத்தல், ஒரு பொருளாதாரத்தை தம் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருத்தல் ஆகிய அம்சங்களை கொண்டிருந்தால் அவர்கள் தம்மை ஒரு தனியான தேசிய இனமாக பிரகடனப்படுத்தி, தம்மை அந்த நாட்டு அரசியலமைப்புச் சட்டத்தால் அங்கீகரித்துக் கொள்ள கொள்ள முடியும் என்று கூறப்படுகின்றது. அதற்கு மேலதிகமாக அந்த மக்கள் கூட்டத்தினர் தாம் ஒரு

தனியான தேசிய இனம் என்று உணர்வுபூர்வமாக நம்புவார்களாயின், அந்த ஒரு விடயமே அவர்களை ஒரு தனியான தேசிய இனம் என்று அங்கீகரித்துக் கொள்ள காரணமாக இருக்க முடியும் என்றும் மேற்படி கோட்பாடு வலியுறுத்துகின்றது. அப்படியானால், இந்த மலையகத் தமிழ் மக்கள் என்று இன அடையாளமிட்டு அழைக்கக்கூடிய மக்கள் கூட்டத்தினர் யார் என்ற ஒரு கேள்வி எழுகின்றது. இந்த கேள்விக்கான பதில் பின்வருமாறு அமையும்:-

- 1823-ம் ஆண்டு இந்த நாட்டில் முதலாவது கோப்பித் தோட்டம் அமைக்கப்பட்ட போது, அந்த கோப்பி தோட்டத்தில் தொழில் புரிவதற்காக அழைத்துவரப்பட்ட முதல் தொகுதி இந்திய வம்சாவழி தோட்டத் தொழிலாளர்களும் அதன் பின் படிப்படியாக இந்த நாட்டுக்கு வந்தவர்களும் அவர்களின் வழித்தோன்றல்களுமாகும்.
- மலையகத்தை தாயகமாக வரித்துக் கொண்டவர்களும் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் வசிக்கின்றவர்களான இந்திய வம்சாவழி மலையக தமிழ் மக்கள்.
- வெளிநாடுகளில் வசிக்கின்ற மேற்படி வரையறைக்குள் உட்பட்ட இந்திய வம்சாவழி மலையக தமிழ் மக்கள்.

'இலங்கை மலையக தமிழ் தேசிய இனம்' என்பது ஒரு புவியியல் சார்ந்த (மலை சார்ந்த) கோட்பாடு அல்ல. அதனை ஒரு அரசியல் கோட்பாடாகவே வரைவிலக்கணப்படுத்த வேண்டும்.

'மலையக தமிழினம்' என்பது ஒரு புவியியல் கோட்பாடு அல்ல அது ஓர் அரசியல் கோட்பாடு:

2015-ம் ஆண்டளவில் அரச அதிகாரப் பகிர்வு வாயிலாக இனங்களின் உரிமைகளுக்கு அங்கீகாரம் அளித்தல் மற்றும் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு என்ற அடிப்படையில் அரசியல் அமைப்புக்கு சீர்திருத்தம் மேற்கொள்வதற்காகவும் புதிய அரசியலமைப்பு ஒன்றை உருவாக்குவதற்காகவும் அரசாங்கம் சம்பந்தப்பட்ட சகலதரப்பினரிடமிருந்தும் எழுத்து மூல ஆலோசனைகளைக் கோரியிருந்தது. அதற்கு அங்கு பல்வேறு அமைப்புகளும் கட்சிகளும் தமது ஆலோசனைகளை சமர்ப்பிக்க ஆரம்பித்திருந்தன. நாங்கள் கணிசமான மலையக சட்டத்தரணிகளை ஒன்று திரட்டி சிரேஷ்ட சட்டத்தரணி இ. தம்பையாவை ஏற்பாட்டாளராகக் கொண்டு, மலையகத் தமிழ் மக்களுக்கான அரசியல் நிர்வாக விடயங்கள், உரிமைப் பிரச்சினைகள், கல்வி மற்றும் சுகாதாரம், காணி, வீட்டு

ரிமை போன்றன தொடர்பாக ஆலோசனைகளை முன்வைக்க சில கலந்துரையாடல்களை ஏற்பாடு செய்திருந்தோம். இந்த கலந்துரையாடலின் போது, நான் பின்வரும் ஆலோசனையை முன்வைத்து அனைவரது ஒப்புதலையும் வேண்டினேன்.

- நான் ஏற்கனவே மேலே வரையறை செய்த இலங்கை மலையகத் தமிழ் மக்கள் ஒரு தனியான தேசிய இனமாக அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். அவர்கள் சம்பந்தப்பட்ட எல்லா ஆவணங்களிலும் அவர்கள் இந்தத் தலைப்பின் கீழேயே (Srilanka Upcountry Tamil People) சுட்டிக் காட்டப்பட வேண்டும்.
- இதனை ஒரு பாராளுமன்றச் சட்டமாக வடிவமைத்து பாராளுமன்றில் சமர்ப்பித்து சட்ட அங்கீகாரத்தை பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

இந்த ஆலோசனை சமர்ப்பிக்கப்பட்ட போது, அங்கு சமூகமளித்திருந்த பலரிடமிருந்தும் எழுந்த ஒரு கேள்விதான் மலையகம் என்பது 'மலைநாடு' என்ற ஒரு புவியியல் பிரதேசத்தைக் குறிக்கின்றது என்றும் அதனால் அங்கே வாழ்கின்ற தமிழ் மக்களை மட்டுமே அது உள்ளடக்கும் என்றும் மலை நாட்டுக்கு வெளியே கொழும்பிலும், வடக்கு கிழக்கிலும், ஏனைய பிரதேசங்களிலும் வாழ்கின்ற இந்திய வம்சாவழி தமிழர்களை எவ்வாறு இதற்குள் அடக்குவது என்பதுமாகும்.

மலையகத் தமிழர்கள் முதலில் வந்து கால்பதித்த இடம் 'கண்டிச் சீமை' என்ற மலையகம் தான். அங்குதான் அவர்கள் கடந்த 200 வருடங்களாக செறிந்து வாழ்கிறார்கள். மலையகம் என்பது இவர்களது தாயகம். அதன் பின்னரே தத்தமது வேலைகளின் நிமித்தம் அவர்கள் வேறு இடங்களுக்குச் சென்றார்கள். எனவே வேறு பிரதேசங்களில் வாழ்பவர்கள் கூட தம்மை மலையகத்துடன் இணைத்துக் கொள்ள முடியும்.

இதில் முக்கியமானது என்னவென்றால் இது ஒரு புவியியல் ரீதியான கோட்பாடு அல்ல. இது ஒரு அரசியல் ரீதியான கோட்பாடு அல்லது எண்ணக் கருத்தாகக் கருதப்படவேண்டும். மலையகத்தில் வாழாத வடக்கு கிழக்கு, வவுனியா, மன்னார், குருணாகல், களுத்துறை, காலி, மாத்தறை போன்ற பிரதேசங்களில் வாழ்பவர்கள் கூட மலையகத்தை தமது வேர் (ROOT) பிரதேசமாக அங்கீகரித்து இதில் இணைந்து கொள்ள முன்வர வேண்டும். அவ்விதம் விரும்பி இதில் இணைந்து கொள்ள முன்வராதவர்கள் கூட இந்த விடயம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு இலங்கை அரசியல் அமைப்பு வாயிலாக அங்கீகரிக்கப்பட்டால், அதிலிருந்து கிடைக்கக் கூடிய சலுகைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக, பின்னர் தம்மை இந்த வரைவிலக்கணத்துக்குள் இணைத்துக் கொள்வார்கள் என்று நம்பலாம். இந்தியாவில் குறைந்த சாதியினருக்கு சலுகைகள் வழங்குவதற்காக அரசியலமைப்பில் 'ஷெடூல்ட் காஸ்ட்' (Scheduled Caste) என்ற சாதிப்பட்டியல் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஏற்பாட்டின் கீழ் நன்மை பெறுவதற்காக ஏனைய சாதியினரும் சாதி சான்றிதழ்களை முன்வந்து பெற்றுக் கொள்கின்றார்கள். நான் இங்கு சொல்ல வருவது அது போன்று தான்.

அதன் பின்னர் இந்த விடயம் விவாதத்துக்கு உட்படுத்தப்பட்டு மேற்படி கலந்துரையாடலின்போது ஏகமனதாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. எனினும் மலையக தமிழ் மக்கள் என்பவர்கள் யார் என்ற கேள்விக்கு விடையளிக்கும் பட்சத்தில் 'அவர்கள் தென்னிந்தியாவில் இருந்து இங்கு வந்து குடியேறிய இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்கள்' என்று அடையாளப்படுத்துவதில் எந்தவித மறுப்பும் தடையும் இருக்க முடியாது. ஆதலால் தொடர்ந்தும் இந்தியாவிடமிருந்து இந்த மக்களுக்கு ஏதேனும் உதவி கிடைப்பதாக இருந்தால் அதனைப் பெற்றுக் கொள்வதில் இந்த ஏற்பாடு ஒரு தடையாகவும் இருக்க முடியாது. இம்மக்கள் தம்மை இந்த நாட்டுக்கு உரியவர்கள் என்பதிலிருந்து அந்நியப்படுத்தும் 'இந்திய வம்சாவழி மக்கள்'

என்ற அடையாளத்தில் இருந்து விடுபட்டு இந்த நாட்டுக்குரிய மக்களாக மாற வேண்டும் என்பதற்காகவே, மேற்படி 'இலங்கை மலையக தமிழ் மக்கள்' என்ற இன அடையாள கோட்பாடு முன்வைக்கப்படுகிறது.

இன அடையாளத்தைப் பேணவேண்டியதன் முக்கியத்துவம்:

ஒரு இனக்குழு அதன் இன அடையாளங்களை பேணிப்பாது காக்கத் தவறுமானால் அவ்வினம் அழிந்து போய்விடும் என்பதற்கு வரலாற்றில் இருந்து பல உதாரணங்களை எடுத்துக் காட்ட முடியும். இந்த நாட்டில் வசிக்கின்ற எல்லா சமூக இனக்குழுக்களுமே ஏதோ ஒரு வரலாற்றுக் காலத்தில் இந்தியாவிலிருந்து வந்து குடியேறியவர்களே என்பதற்கு வரலாற்றில் சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. இலங்கையில் கரையிறங்கிய முதலாவது வரலாற்று மனிதன் என்று அழைக்கப்படும் விஜயன் என்பவன் அவனது 700 தோழர்களுடன் அவன் தந்தையால் நாடு கடத்தப்பட்டவன் என்று வரலாற்றுப் பதிவுகள் உள்ளன. அதன் பின்னரான 2600 ஆண்டு கால வரலாற்றின் போது, காலத்துக்கு காலம் பல குடியேற்றங்கள் இடம்பெற்றுள்ளதனை மகாவம்சம் குறித்துள்ளது. இவ்விதம் குடியேறியவர்களில் இறுதியாக குடியேறியவர்கள் தான் மலையகத் தமிழ் மக்கள்.

மலபார் இனம்:

இவர்களுக்கு சற்று முன் 16-ம், 17-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் பரவலாக குடியேறியவர்கள் தான் 'மலபார்வாசிகள்' என்று அழைக்கப் படுகின்ற மலையாளத்தைச் சேர்ந்த கேரள மக்கள் (Malabar Inhabitants of Kerala) இந்த மக்கள் யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு நோக்கி புலம்பெயர்ந்த போது, அவர்கள் தம்முடன் கொண்டு வந்திருந்த கலை பாரம்பரியங்களுடன் சட்ட வழக்காறுகளையும் சமூக நீதிகளையும் பின்பற்றி வந்தனர். இக்காலத்தில் கேரள மலபார் தேசத்திலிருந்து மாற்றலாகி யாழ்ப்பாண குடாநாட்டுக்கு தளபதியாக நியமனம் பெற்று வந்த போர்த்துக்கேய படைத் தளபதி இந்த மக்களின் நடை உடை பாவனையையும் மொழியையும் அவதானித்து அவர்களுக்கு மலபார் வாசிகள் என்ற நாமத்தையும் சூட்டி அவர்கள் மத்தியில் வழக்கத்தில் இருந்த சட்டங்குகளையும் வழக்காறுகளையும் தொகுத்து அந்த சட்டங்களுக்கும் வழக்கங்களுக்கும் 'தேசவழமைச் சட்டங்கள்' என்று பெயரிட்டான். தேசவழமை என்ற சட்டம் யாழ்குடாநாட்டில் இப்போதும் புழக்கத்தில் இருந்த போதும் 'மலபார் வாசிகள்' என்ற இன குழு மக்கள் தம் இன அடையாளத்தை தொடர்ந்து பேணி வர முற்படாத காரணத்தால், அவர்கள் யாழ்ப்பாண மக்களுடன் ஐக்கியமாகி இலங்கைத் தமிழர்கள் என்ற அடையாளத்தை தமதாக்கி கொண்டார்கள்.

இதேபோல், இதே காலப்பகுதியில் இந்தியாவின் கேரள மாநிலத்தில் இருந்து மலையாளி இன மக்களின் புலம்பெயர்தல் ஒன்று கிழக்கு மாகாணத்திலும் இடம் பெற்றது. இவ்விதம் குடியேறிய மக்கள் இனத்தினை 'முக்குவர்' என்று பிரதேச மக்கள் அழைத்தனர். இந்த மக்களின் குழுமத்தினரும் கூட தம்முடன் தமது கலாசார பாரம்பரியங்கள், தாம் இதுவரை வழமையாகக் கொண்டிருந்த சட்ட திட்டங்கள், வழக்காறுகள், சமூக தர்மங்கள் போன்றவற்றை தம்முடன் கொண்டு வந்து

அதனைப் புழங்கவிட்டனர். எனினும் அவர்கள் நீண்ட கால ஓட்டத்தில் அவற்றைப் பேணிப் பாதுகாக்க முடியாமல் போனதால் பிரதேச மக்களுடன் கலந்து 'முக்குவர்' என்ற தமது இன அடையாளத்தை இழந்து போய் விட்டனர். இப்போதும் கூட சில பகுதிகளில் முக்குவர் பாரம்பரியங்களும் சட்டங்களும் மலையாள மாந்திரீக சடங்குகளும் புழக்கத்தில் உள்ளன.

சிங்கள இனத்திலும் இரண்டு பிரிவுகள்:

இலங்கையில் சில காலத்துக்கு முன்பு வரையிலும் இரண்டு சிங்கள இனங்கள் வாழ்ந்து வந்தமையை வரலாறு கற்றோர்கள் அறிவார்கள். அவர்கள் கண்டிச்சிங்களவர்கள் என்றும் கரையோரச் சிங்களவர்கள் அவர்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டார்கள். கண்டிச்சிங்களவர்கள் உயர்மட்ட மேட்டுக்குடி சிங்களவர்களாக தம்மை அழைத்துக் கொண்டார்கள். கரையோரச் சிங்களவர்களை குறைந்த சாதி சிங்களவர்கள் என ஓரங்கட்டி ஒதுக்கி வைத்தார்கள். 17-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் போர்த்துக்கேய ஏகாதிபத்திய அரசாங்கம் நாட்டின் மேற்கு கரையோரப் பகுதியை தமது ஆட்சிக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்த போது, வடக்கில் மன்னாருக்கு கீழ் அரிப்பு என்ற இடத்தில் ஒரு முத்துக் குளிக்கும் வர்த்தகத் துறைமுகம் ஒன்று ஒரு நாளில் 24 மணித்தியாலங்களும் ஒரு வருடத்தில் 365 நாட்களும் இரவு பகலாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. இந்த துறைமுகத்தை அண்டி இருந்த பிரதேசங்களில் சுமார் 4 லட்சம் சனத்தொகையை கொண்ட மக்கள் கூட்டத்தினர் வசித்து வந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் இந்த துறைமுகத்தையே தமது வாழ்வாதாரமாகக் கொண்டிருந்தனர். இந்த துறைமுகத்துக்கு முத்து மற்றும் ஏனைய வணிகத்தின் பொருட்டு உலகின் பல பாகங்களில் இருந்தும் வணிகக் கப்பல்கள் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தன. எகிப்து என்று அழைக்கப்பட்ட யவனம், அரேபியா பேர்சியா என்று அழைக்கப்பட்ட ஈரான் ஆகிய நாடுகளும் இதில் அடங்குகின்றன. கொழும்புத் துறைமுகத்தை விட இந்த துறைமுகமே அப்பொழுது போர்த்துக்கேயருக்கு அதிக வருமானம் தரும் துறைமுகமாக இருந்தது. தென்னிந்தியாவின் கீழ்க்கரை, காயல்பட்டணம், முசிறி ஆகிய பகுதியிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்களும் முஸ்லிம்களும் இந்த துறைமுகத்தில் தொழில் பார்த்தனர். ஆப்பிரிக்கா கண்டத்தில் இருந்து முத்து குளிக்கும் சுழியோடிகள் நூற்றுக் கணக்கில் இங்கே தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

இத்தகைய ஒரு தருணத்தில் தான் இந்த பிரதேசத்தில் பாரிய அளவில் 'கொலரா' என்ற பெரும் தொற்று நோய் மிக வேகமாக பரவ ஆரம்பித்தது. குறுகிய காலத்திலேயே 100, 1000, பின் லட்சம் என இரண்டு லட்சம் பேர் வரையில் மாண்டு போயினர். துறைமுகத்தை தன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்த ராணுவத் தளபதிக்கும் நோய் ஏற்பட்டு இறந்து போக, துறைமுகம் அதன் கட்டுப்பாட்டை இழந்தது. எஞ்சி இருந்த இரண்டு லட்சம் பேரும் அந்த பிரதேசத்தில் இருந்து, வேறு இடங்களுக்கு இடம் பெயர்ந்து செல்லுமாறு பணிக்கப்பட்டனர்.

இதன் விளைவாக மாபெரும் இடப்பெயர்ச்சி ஆரம்பமானது. கற்பிட்டி, புத்தளம், சிலாபம், நீர் கொழும்பு, மொரட்டுவை, பாணந்துறை, களுத்துறை, மாத்தறை வரை இந்த குடியேற்றங்கள் இடம்பெற்றன. இவர்களே பின்னர் தம் தமிழ் அடை

யாளத்தை இழந்து கரையோர சிங்களவர்கள் ஆனார்கள். இவர்களில் அதிகமானவர்கள் கரையர், பறவர், பரதவர், சாளுவர் முதலான ஒடுக்கப்பட்ட குலத்தை சேர்ந்தவர்களாக இருந்ததனால் அவர்கள் தனது அடையாளத்தை பேண விரும்பவில்லை. சிங்களத்தில் இவர்கள் கராவ, துறாவ, சாளுவ என்ற பெயர் கொண்டு அழைக்கப்பட்டனர். எனினும் இவர்களது பூர்வீகத்தை தேடி பார்த்தால் இவர்கள் தமிழர்

போர்த்துக்கேய ராணுவ தளபதி இந்தக் கூலிப்படையை கலைத்துவிட எண்ணிய போது, அப்பொழுது இந்த படை வீரர்களின் பாலியல் தேவைகளுக்காக பயன்படுத்தப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான இளம் பெண்களை இந்தக் கூலி படையினருக்கு திருமணம் செய்து வைத்து, அவர்களுக்கு போர்த்துக்கேய குடும்பப் பெயர்களான டி சில்வா, பெர்னாண்டோ, பெரேரா, டி சொய்ஸா, கிரிகோரிஸ், சேதரிஸ் போன்ற நாமக

கள் என்பது புலனாகும். இவர்களுடன் சேர்ந்து புலம்பெயர்ந்த இந்திய சோனகர்கள் இப்போதும் பெந்தோட்டை, ஜிந்தோட்டை, பேருவளை போன்ற இடங்களில் முஸ்லிம் அடையாளத்தை பெற்று வசித்து வருகின்றனர். இவர்கள் மத்தியில் இக்காலத்தில் வாழ்ந்த 'கஜமன் நோனா' என்ற புகழ்பெற்ற சிங்கள கவிதாயினி ஒரு தமிழ் பெண்மணி ஆவார் என்றும் அவளுடைய உண்மையான பெயர் இஷபெல்லா கொர்னோலிஸ் எலிசபெத் பெருமாள் என்றும் ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

இதே காலப்பகுதியில் இலங்கை வரலாற்றில் மற்றொரு நிகழ்வும் இடம்பெற்றது. போர்த்துக்கேயரிடமிருந்து ஒல்லாந்த பேரரசு இலங்கையின் கரையோர பிரதேசங்களை கைப்பற்றிய போது, போர்த்துக்கேயர் இலங்கையில் இருந்து அவசர அவசரமாக வெளியேற வேண்டிய நிலைமைக்கு தள்ளப்பட்டார்கள். அப்போது அவர்களுடைய ராணுவத்தில் போர்த்துக்கேய இராணுவ படை வீரர்களுக்கு மேலதிகமாக 25 ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட 'தமிழ் கூலிப்படை' வீரர்கள் இருந்தார்கள்.

ரணங்களை சூட்டி, மொரட்டுவ, பாணந்துறை, களுத்துறை போன்ற பகுதிகளில் அவர்களுக்கு காணி வீடு பெற்றுக் கொடுத்து, அங்கே பரவலாக அவர்களைக் குடியமர்த்தினார்கள். அவர்களும் காலப்போக்கில் தமது 'இந்திய தமிழ்' அடையாளத்தை இழந்து சிங்கள அடையாளத்தை பெற்றுக் கொண்டார்கள்.

இலங்கை மலையாளிகள்:

இதேபோன்று மற்றும் ஒரு வரலாற்று உதாரணத்தையும் காட்ட முடியும். 1918-ம் ஆண்டுகளை அடுத்து வந்த காலப்பகுதியில் உலக பொருளாதார பெருமந்தம் ஒன்று ஏற்பட்ட காரணத்தினால் நாட்டில் பல்வேறு கைத்தொழில்களும் வீழ்ச்சி அடைந்தன. கொழும்புத் துறைமுகம், புகையிரதத் திணைக்களம் மற்றும் பல கைத்தொழிற்சாலைகளில் தொழிலாளர் ஆட்குறைப்பு செய்யப்பட்டது. இதனால் சிங்கள தொழிலாளர்கள் கணிசமானவர்கள் வேலை இழந்தனர். மேற்படி தொழில்துறைகளில் அப்போது அதிகமான மலையாளி இனத்தவர்

களே கடுமையாற்றியதால், அவர்கள் காரணமாகவே சிங்கள தொழிலாளர்கள் வேலை இழக்கின்றனர் என்று கோஷம் எழுப்பி அப்போது பிரபல தொழிற்சங்க தலைவராக இருந்த ஏ. இ. குணசிங்க மலையாளிகளை நாட்டை விட்டு வெளியேறு மாறு கோரி, பல போராட்டங்களையும் நடத்தினார். மலையாளி தொழிலாளர்களுக்கு எதிராக வன்முறைகளும் இடம் பெற்றன. பாராளுமன்றத்தில் இவர்களை நாட்டை விட்டு வெளியேற்றுவதற்கு சட்டமொன்று கொண்டுவரப்பட்டு அது நிறைவேற்றப்பட்டதனால் சுமார் 20,000 மலையாள தொழிலாளர்கள் நாட்டை விட்டு வெளியேற்றப்பட்டனர். இதனால் அச்சம் கொண்ட மலையாள இனத்தினர் தாம் மலையாளி என்ற இன அடையாளத்தை மறைத்து சிங்கள பெயர்களையும் வைத்துக்கொண்டு சிங்கள மொழி கற்று கால கதியில் சிங்களவர்கள் ஆகிப் போனார்கள். இப்போதும் கூட குரூப்பு, ஹேமச்சந்திரா, விக்டோரியா, மிராண்டா, சிங்கப்பூலி, வெங்கப்பூலி போன்ற மலையாள பெயர்கள் சிங்கள மக்களிடையே உலவுகின்றன.

இந்திய வம்சாவழி என்ற அடையாளத்தை ஏற்க மறுப்பதற்கான காரணிகள்...

மலையக தமிழ் மக்கள் தம்மை இந்தியர்கள் என்று அழைத்துக் கொண்டதால்...

- 1948ம் ஆண்டு ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் பிரஜா உரிமை பறிப்பு சட்டம் ஒன்றை கொண்டுவந்து பிரஜா உரிமையையும் வாக்கு உரிமையையும் பறித்து அவர்களை நாடற்றவர் ஆக்கி, அவர்கள் அனைவரும் இந்தியாவுக்கே போய்விடவேண்டும் என்று கோஷமிட்டார்கள். இந்திய வம்சாவழி மக்கள் இடதுசாரிகளுடன் சேர்ந்து இந்த நாட்டின் அரசாட்சியை கைப்பற்றி விட கூடும் என்று அச்சம் அப்போது எழுந்தது.
- 1964-ம் ஆண்டு சிறிமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் ஒன்றை ஏற்படுத்தி இந்த மக்களின் பத்து பேரில் 7 பேர் இந்தியாவுக்கு போய்விடவேண்டும் என்று ஒப்பந்தம் செய்து ஏழு இலட்சம் பேரை அனுப்பி வைக்க நடவடிக்கை எடுத்தார்கள்.
- 1945-ம் ஆண்டு இரண்டாம் உலக மகா யுத்தம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த தருணத்தில் கொழும்பு துறைமுகத்தின் மீது குண்டு வீசப்பட்ட போது, கொழும்பு புறக்கோட்டை தமிழ் வர்த்தகர்கள் அனைவரும் தமது கடைகளை மூடி விட்டு பாதுகாப்புக்காக இந்தியா சென்றுவிட்டனர். இதனால் நாட்டில் உணவுப் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. 'இவர்கள் இவ்விதம் நெருக்கடியான நேரத்தில் நாட்டை விட்டு ஓடியவர்கள், நாட்டுப் பற்று அற்றவர்கள் என்றும், அவர்களை இந்தியாவுக்கு அனுப்பி விடவேண்டும் என்றும் ' அன்றைய காலகட்டத்தில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி பாராளுமன்ற உறுப்பினரும் நிதி அமைச்சராக இருந்தவருமான ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தன பாராளுமன்றில் உரையாற்றியமை பாராளுமன்ற பதிவுப் புத்தகத்தில் பதிவாகியுள்ளது.
- 1945-ம் ஆண்டு அரசாங்க சபையில் கல்வி அமைச்சராக பதவி வகித்த சி.டபிள்யூ.டபிள்யூ. கன்னங்கரா இந்த நாட்டுக்கு இலவசக் கல்வியை அறிமுகப்படுத்திய போது, தோட்டப் பாடசாலைகளில் படிக்கும் பிள்ளைகள் இந்தியர்

கள் என்பதால் அவர்களுக்கு இலவச கல்வி கிடையாது என்று மறுத்தார்.

- 1971-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் கிளர்ச்சிக்காக இளைஞர்களை தயார் செய்தபோது, அப்போதைய ஜே.வி.பி. தலைவர் ரோகண விஜேவீர அயல்நாடான இந்தியா 'இந்திய விஸ்தரிப்பு வாதம்' என்ற கொள்கையின் அடிப்படையில் இலங்கையை ஆக்கிரமிக்க தருணம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது என்றும், அது இந்த நாட்டில் வசிக்கின்ற 11 லட்சம் இந்தியர்களின் நலனில் அக்கறை காட்டுவதாக பாவனை செய்துகொண்டு இந்த நாட்டின் உள்விவகாரங்களில் தலையிடுகிறது என்றும், ஆதலால் இந்த நாட்டை இந்தியாவின் ஆக்கிரமிப்பில் இருந்து தடுக்க வேண்டுமானால் இந்தியத் தமிழர்களை இந்தியாவுக்கு விரட்டி அடிக்க வேண்டும் என்றும் தனது விரிவுரையில் கூறியிருக்கிறார் என்பதற்கான பதிவுகள் காணப்படுகின்றன. அத்தகைய கொள்கையினால் ஒருகாலத்தில் ஜே. வி. பி. இந்திய மக்கள் மீது வெறுப்பை கக்கியது. அந்த வெறுப்பு இப்போதும் கூட, சிங்கள மக்கள் மனதில் ஆழப் பதிந்து தான் காணப்படுகிறது.
- இம்மக்கள் இந்தியர்கள் என்பதால், நேற்றுவரை இம்மக்களுக்கு இந்தநாட்டில் காணி, வீட்டுரிமை மறுக்கப்பட்டு அடிமைகள் போல், லயக் காம்பாக்களில் அனாதைகளாக வசிக்க மட்டுமே இடமளிக்கப்பட்டிருந்தனர்.
- 1990-ம் ஆண்டு வரை இந்த மக்களின் பிள்ளைகள் க.பொ.த. (சா/த) பரீட்சையில் தேர்ச்சி அடைந்து, உயர் கல்வி கற்று விடக்கூடாது என்ற எண்ணத்தினால் இவர்கள் கல்வி கற்ற பாடசாலைகளுக்கு கணித, விஞ்ஞான பாட ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்படாமல் கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.
- இப்போதும் கூட, இந்த நாட்டின் ஏனைய தொழிலாளர்கள் நாட்சம்பளமாக ரூபாய் 2,500 பெறும்போது பெரும்பான்மை மக்கள் எல்லாருமாக சேர்ந்து 'குறைந்தபட்சம் ரூபாய் ஆயிரத்தை இவர்களுக்கு கூலியாகக் கொடு' என்று, ஏகோபித்த குரலில் குரல் கொடுக்கிறார்களா என்றால் இல்லை.
- 'இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ்' என்ற பெயரில் இயங்கி வந்த 'இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ்' இனிமேலும் அந்த பெயரை பயன்படுத்துவது உகந்ததல்ல என்று நினைத்து இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் என்று பெயர் மாற்றிக் கொண்டதற்கு காரணம் என்ன?

இப்படி இன்னும் பல காரணிகளையும் கூறலாம். தற்போது இடம்பெற்று வரும் இந்திய இலங்கைக்கு இடையிலான வர்த்தக பொருளாதார நிகழ்வுகளை அவதானிக்கும் போது, மீண்டும் ஒரு முறை இந்திய விஸ்தரிப்புவாதக் கோட்பாடு புதுப்பிக்கப்பட்டு இந்திய மக்களுக்கு எதிராக கலவரங்கள் தோன்றலாம். ஆதலினால் நாம் நமது எதிர்கால சந்ததியினரை மனதில் கொண்டு நம் அரசியல் நிலைப்பாடுகளை பொருத்தமானதாக மாற்றிக்கொள்ள வேண்டிய தன் தேவை பூதாகரமானதாக நம் முன்காணப்படுகின்றது.

sadagopan@thaiweedu.com

தாயகத்தில் மறுவாழ்வு!

- தமிழகன்

இருநூறு ஆண்டுகால மலையக வரலாற்றில் ஏறக்குறைய முக்கால் நூற்றாண்டு சுதந்திர இலங்கையின் சுவாசக்காற்று மறுக்கப்பட்ட மக்கள் கூட்டமாய் மலையகம் மனம் தளர்ந்து நிற்கிறது. சுதந்திரம் என்ற முழக்கம் 1948-ம் ஆண்டில் விண்ணைப் பிளந்த போது, குடியரிமை இழப்பு என்ற ஆயுதம் நெஞ்சில் பாய்ந்தது. நாடற்ற அனாதைகளாய் இலங்கை மண்ணில் உழைப்பைக் கொடுத்து வளத்தைக் கொடுத்த மலையகத்தில் மண்ணின் மைந்தர்களை 1964-ம் சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் இரண்டாய்ப் பிளந்தது.

'அனுப்பு பாதிப்பேரை இந்தியாவுக்கு' என்று புறப்பட்டன இலங்கை-இந்திய அரசுகள். இலங்கைக் குடியரிமை கோரிய வர்களுக்கு குடியரிமை மறுக்கப்பட்டது. இந்தியா செல்ல பாஸ்போர்ட் முதலியவற்றுக்கு விண்ணப்பித்த போது மலையக மண்ணில் ஆழப்பதிந்த வேர்களை அறுத்துக் கொண்டு செல்ல பெரும்பாலானோர் விரும்பவில்லை. எப்படியாவது இந்தத் தோட்டத் தமிழர்களைத் துரத்தியடிக்க வேண்டும் என்ற சதித் திட்டங்களுடன் 1977-ம் ஆண்டு முதல் இனக் கவலரங்களும் வன் செயல்களும் அவிழ்த்து விடப்பட்டன. தமிழர்களின் வீடுகளும் கடைகளும் அடித்து நொறுக்கப்பட்டன, தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. உயிர்களும் உடமைகளும் பறிக்கப்பட்டன. 1981-ம் ஆண்டு கலவரம் சப்ரகமுவ மாகாணத்தில் குறிப்பாக இரத்தினபுரி மாவட்டத்தில் மட்டும் குறிவைத்து நடத்தப்பட்டது. 1983-ம் ஆண்டு மற்றும் 1984-ம் ஆண்டு கலவரங்கள் மிகப்பெரும் கொடிய வன்முறைகளை கட்டவிழ்த்து விட்டன. இதன் விளைவாக சுமார் 525,000 பேர் இலங்கை மலையகத்தின் வளத்திற்காக சிந்திய இரத்தத்தையும் வியர்வையையும் இலங்கை மண்ணினை வளப்படுத்திவிட்டு கப்பலேறினார்கள்.

கொழும்பிலிருந்து தலைமன்னார் வரை செல்லும் ரயிலும் பதுளையிலிருந்து கொழும்பு வரும் 'உடரட்டமெனிக்கவும்' பல லட்சக் கணக்கான மனித ஜீவன்களை சுமந்து சென்றன. இந்த மக்களின் கதறல்களும் அழுகையும் கண்ணீரும் இந்த ரயில்களுக்கு 'அழுகைக் கோச்சி' என்று பெயர் சூட்டின.

தாயகமாம் தமிழகத்தில்:

இராமேஸ்வரம் கரையில் இறங்கி மண்டபம் முகாம் நோக்கி மக்கள் சென்றனர். அப்படி இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்

முட்டை முடிச்சுகளுடன் 'ஏதோ நல்வாழ்வு கிடைக்கப் போகிறது, இலங்கையிலே சொர்க்கத்தைக் காணப் போகிறோம்' என்ற நம்பிக்கையுடன் கடல் தாண்டினார்கள். அதே அனாதைக் கோலத்துடன் அகதிக் கோலத்துடன் மீண்டும் முட்டை முடிச்சுகளுடன்... பிள்ளைகுட்டிகளுடன் மண்டபம் முகாம் நோக்கிக் கொண்டு செல்லப்பட்டனர். பரந்து விரிந்து கிடந்த கடலில் எப்படி பாதைகள் இல்லையோ, அதே போல இந்த மக்கள் செல்வதற்கு தேர்ந்தெடுக்க எந்தப் பாதைகளும் கண் முன்னே தெரியவில்லை.

அரசு வேலை, கூட்டுறவு நூற்பாலைகள் மற்றும் சர்க்கரை ஆலைகளில் வேலை கிடைத்த சுமார் 10 சதவீதத்தினருக்கு மறுவாழ்வுக்கான நம்பிக்கை உறுதியாக இருந்தது. மீதமிருந்த 90 சதவீதத்தினருக்கு வியாபாரக் கடன் என்ற பெயரில் ரூபாய் 3,000 மட்டும் கொடுக்கப்பட்டு, அவர்கள் மண்டபம் முகாமை விட்டு வெளியே அனுப்பப்பட்டார்கள். சிறிமா-சாஸ்திரி உடன்படிக்கையின்படி ஆறு பேர் இந்தியாவிற்குச் சென்றால் 4 பேருக்கு இலங்கைக் குடியரிமை கொடுப்பது என்பதே நடைமுறையாக இருந்தது. இதன் அடிப்படையில் 1985-ம் ஆண்டு வரை இலங்கையை விட்டு இந்தியக் குடியரிமை பெற்றுத் தாயகம் திரும்பியோர் எண்ணிக்கை 459,327 பேர், 115,400 குடும்பங்கள். இவ்வாறு தாயகம் திரும்பிய மக்களின் மறுவாழ்வுக்காக தமிழ்நாடு உள்ளிட்ட தென் மாநில அரசுகள் பல்வேறு திட்டங்களை மத்திய அரசின் நிதி உதவியுடன் செயல்படுத்தின.

தாயகம் திரும்புவதற்கான கடவுச் சீட்டைப் பெற்றுக்கொண்ட பின்னர், இலங்கையின் கண்டியில் உள்ள இந்தியத் துணைத் தூதரகத்தில் உள்ள மறுவாழ்வுப் பிரிவில் வழங்கப்படும் குடும்ப அட்டையைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இக் குடும்ப அட்டையில்தான் மறுவாழ்வு உதவிகள் பரிந்துரைக்கப்பட்டிருக்கும். மொத்தமாக ரூ.10,000 இலங்கை ரூபாய்க்கு மேல் பணம் மற்றும் சொத்து கொண்டு வருபவர்களுக்கு எவ்வித மறுவாழ்வு உதவிகளும் அளிக்கப்பட மாட்டாது என அறிவிக்கப்பட்டது.

மறுவாழ்வு உதவிகள்:

இலங்கையிலிருந்து புறப்பட்டு தலைமன்னார் வரை தொடர்வண்டியில் வந்து, பின்னர் தலைமன்னாரிலிருந்து இராமேஸ்வரம் வரை 'ராமானுஜம்' என்ற கப்பலிலும் பயணித்து, இந்தி

யாவுக்கு வருகின்ற தாயகம் திரும்பியோர் மண்டபம் முகாமில் தங்க வைக்கப்பட்டு, பின்னர் அவரவர் மறுவாழ்வுத் திட்டங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டனர்.

மறுவாழ்வு உதவி பெற்றோர் விபரம் – தமிழ்நாடு திட்டம்

வணிகக் கடன்	குடும்பங்கள்
வணிகக் கடன்	77,445
வேளாண் கடன்	3,275
தேயிலைத் தோட்டக் கழகம்	3,445
இரப்பர் தோட்டக் கழகம்	285
சிங்கோனா தோட்டம்	125
கூட்டுறவு நூற்பாலைகள்	3,942
ரெப்கோ வங்கி உதவித் திட்டம்	4,918
சுய வேலைவாய்ப்பு	526
வீட்டுக் கடன்	57,461

மறுவாழ்வு உதவி பெற்றோர் விபரம் – பிற மாநிலங்கள்

மாநிலம்	குடும்பங்கள்
கர்நாடகம்	988
கேரளம்	1,599
ஆந்திரா	1,962
குஜராத்	1
புதுச்சேரி	25
அந்தமான் நிக்கோபார்	64

வணிகக் கடன்:

இங்கையிலிருந்து தாயகம் திரும்பியவர்களில் 77,445 குடும்பங்களுக்கு (மொத்தக் குடும்பங்களில் 66%) வணிகக்கடன்

ஆரம்பத்தில் ரூ. 3000 வழங்கப்பட்டது. பின்னர் ரூ. 5000 ஆகவும் ரூ. 7500 ஆகவும் இரு தவணைகளில் வழங்கப்படுவதாக திட்டமிடப்பட்டது. எனினும் மண்டபம் முகாமிலிருந்து வெளியேறும்போது முதல் தவணைத் தொகை மட்டுமே வழங்கப்பட்டது. இதுவரை இரண்டாவது தவணைக் கடன் எவருக்கும் வழங்கப்படவில்லை.

இலங்கையில் தேயிலை, இறப்பர் தோட்டங்களில் வேலை செய்த இவர்களுக்கு வணிகம் பற்றி எதுவும் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. மேலும் புதிய சூழலில் எத்தகைய வணிகம் செய்வது? எங்கே செல்வது என்ற குழப்பம் எல்லோரிடமும் இருந்தது. இவ்வாறு எவ்வித நிரந்தர வாழ்வாதாரமும் இன்றி கூலித்தொழிலை நம்பி, குடியிருக்க வீடோ, வீட்டு மனையோ இன்றி, இலங்கையில் தோட்டங்களில் வாழ்ந்த நிலைமையை விட மோசமான நிலையில் சுமார் 75% தாயகம் திரும்பியோர் வாழ்கின்றனர். தாயகம் திரும்பியோர் மற்றும் அவர்களது வாரிசுதாரர்களின் எண்ணிக்கை தற்போது சுமார் 20 லட்சம் வரை இருக்கலாம். இவர்களில் 15 லட்சம் பேரின் நிலை துயரம் நிறைந்ததாகவே உள்ளது. நீலகிரியில் சுமார் 4 லட்சம் தாயகம் திரும்பியோர் வாழ்கின்றனர். இவர்கள் வாழ்கின்ற லயன்கள் இலங்கையில் வாழ்ந்த தோட்ட லயன்களைவிட எந்த வகையிலும் சிறந்தவையாக இல்லை. இந்திய அரசு வெறும் கண்துடைப்பாக ஒரு சிறிய தொகையை மறுவாழ்வு உதவி என்ற பெயரில் வழங்கிவிட்டு இம்மக்களை கைவிட்டு விட்டது.

இன்றைய நிலை என்ன?

தாயகம் திரும்பிய மக்கள் நீலகிரி மாவட்டத்தில் தமிழ்நாடு அரசின் தேயிலைத் தோட்டக்கழகத் தோட்டங்களிலும் தனி

யார் தோட்டங்களிலும், கோவை மாவட்டம் வால்பாறை மற்றும் திண்டுக்கல் மாவட்டம் கொடைக்கானல் ஆகிய பகுதிகளில் உள்ள தேயிலைத் தோட்டங்களில் பெரும் எண்ணிக்கையில் பணியாற்றி வருகின்றனர். இலங்கையில் உள்ளது போன்ற லயன் அறைகளிலேயே அவர்கள் வாழ்கின்றனர். சில பகுதிகளில் சிறு சிறு வீடுகளை அமைத்து வாழ்கின்றனர். இவர்களது பேச்சு வழக்கு மற்றும் கலாசார நடைமுறைகளில் இன்னும் சுமார் 40 வருடங்கள் ஆகியும் இலங்கை மலையகத்தின் நடைமுறைகள் பெருமளவில் உள்ளன. கூட்டுறவு நூற்பாலைகள், கூட்டுறவு சர்க்கரை ஆலைகள் மற்றும் அரசுப் பணிகளுக்கு சென்றவர்களின் வாழ்நிலை சிறப்பாகவே உள்ளது. மொத்த எண்ணிக்கையில் இவர்கள் பத்து விழுக்காடு ஆகும். இது தவிர கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் உள்ள தமிழ்நாடு இறப்பர் தோட்டக் கழகம் என்னும் தமிழ்நாடு அரசு நிறுவனத்தில் பணியாற்றுவவர்கள் நிலை மிகவும் பின்தங்கியதாகவே உள்ளது. கேரளத்திலும் கர்நாடகத்திலும் உள்ள பெருந்தோட்டங்களில் பல்லாயிரக்கணக்கான தாயகம் திரும்பியோர் பணியாற்றுகின்றனர். இவர்களின் நிலையும் முழுமையான அடிப்படை வசதிகளைப் பெறாத நிலையே உள்ளது. இது தவிர தமிழ்நாடு தவிர்த்து பிற மாநிலங்களில் வாழ்கின்ற தாயகம் திரும்பிய மக்களுக்கு மொழிப் பிரச்சினைகளும் உண்டு. தமிழ்க் கல்விக் கூடங்கள் இல்லாததும் தமிழ்ப் பாடநூல்கள் கிடைக்காததும் இங்கு முதன்மையான பிரச்சினைகளாக உள்ளன.

உதிரித் தொழிலாளர்கள்:

தமிழ்நாட்டில் கோவை, திருப்பூர், ஈரோடு, கரூர், சிவகாசி, நாமக்கல் ஆகிய தொழில் நிறுவனங்கள் பெருமளவில் தாயகம் திரும்பிய மக்கள் கூலித் தொழிலாளர்களாக லட்சக்கணக்கில் வாழ்கின்றனர். இவர்களின் நிலையும் அன்றாடம் காய்ச்சி நிலையே. வேலைக்குப் போனால் கூலி என்ற நிலையே உள்ளது. தமிழ்நாட்டின் பிற மாவட்டங்களிலும் பல்வேறு பகுதிகளில் உதிரித் தொழிலாளர்களாகவே வாழ்கின்றனர்.

அகதிகள்:

இது தவிர இலங்கையில் நடைபெற்ற யுத்தத்தின் விளைவாக அகதிகளாகத் தப்பியோடி வந்த சுமார் 30,000 மலையக இந்திய வம்சாவழி மக்கள் இன்னும் அகதி முகாம்களிலும் வெளியிலும் உளவுத்துறையின் கண்காணிப்பில் தங்க வைக்கப்பட்டுள்ளனர். சொந்தத் தாயக மண்ணிலேயே 30 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நாடற்றவர்களாக அகதிகளாகத் துயருற்று இம் மக்களுக்கு உயர்நீதிமன்ற உத்தரவிருந்து இதுவரை இந்தியக் குடியரிமை கொடுக்கப்படவில்லை. இதற்கான முயற்சிகளை அவர்கள் தொடர்ந்த போதும் தோல்விகளையே சந்தித்து வருகின்றனர்.

மறுவாழ்வு மலருமா?

இது தவிர 'தாயகம் திரும்பியோர் கூட்டுறவு மேம்பாட்டு வங்கி' Repartiates Co-operative Development Bank - REPCO Bank என்ற பெயரில் கூட்டுறவு வங்கி இந்திய அரசு

சால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு பல திட்டங்கள் செயற்படுத்தப்பட்ட போதும் அவை பெருமளவில் பலன் தரவில்லை. வீடமைப்புத் திட்டங்களில் அமைக்கப்பட்ட 'சிலோன் காலனி' எனப்படும் குடியிருப்புகளில் 90 விழுக்காடு வரை பிறரால் அபகரிக்கப்பட்டுவிட்டன. உரிய தாயகம் திரும்பிய மக்களுக்கு அவை கிடைக்கவில்லை. பாஸ்போர்ட், குடும்ப அட்டை முதலிய ஆவணங்கள் அரசு அலுவலகங்களில் முடங்கிக் கிடக்கின்றன அல்லது காணாமல் போய்விட்டன. இந்த ஆவணங்கள் தங்களிடம் இல்லாததால் பல்லாயிரக்கணக்கானோர் தங்களைத் தாயகம் திரும்பியவர் என்று அடையாளப்படுத்துவதற்கான வழியின்றி அல்லல் படுகின்றனர்.

தாயகம் திரும்பியோர் வாழ்வுரிமை இயக்கம்:

இந்நிலையில் மறுவாழ்வுக்கான சில கோரிக்கைகள் 'தாயகம் திரும்பியோர் வாழ்வுரிமை இயக்கத்தின்' மூலம் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

- தாயகம் திரும்பியோருக்கும் அவர்களது இரண்டு தலை முறை வாரிசுகளுக்கும் வருவாய்த் துறையின் மூலம் தாயகம் திரும்பியோர் சான்றிதழ் வழங்கப்பட வேண்டும்.
- கல்வி, வேலை வாய்ப்புகளில் தாயகம் திரும்பியோரின் வாரிசுகளுக்கு இரண்டு சதவீத இட ஒதுக்கீடு வழங்க வேண்டும்.
- இந்திய அளவில் ஒரே வங்கியாக செயல்படும் ரெப்கோ வங்கியைப் போல தமிழக அரசு தாயகம் திரும்பியோர் கூட்டுறவு வங்கி ஒன்றை உருவாக்கி பல நலத்திட்டங்களை செயல்படுத்த வேண்டும்.
- தாயகம் திரும்பியோரின் காலனி வீடுகள் மற்றும் வீட்டு மனைகளை மீட்டு உரியவர்களுக்கு வழங்க வேண்டும்.
- தாயகம் திரும்பியோர் நல வாரியம் அமைக்க வேண்டும்.
- 'ரெப்கோ வங்கியில்' 100% வேலை வாய்ப்புகள் தாயகம் திரும்பியோரின் வாரிசுகளுக்கு மட்டுமே வழங்கப்பட வேண்டும்.
- இந்திய வம்சாவளி இலங்கை அகதிகள் அனைவருக்கும் இந்தியக் குடியரிமை வழங்கப்பட்டு, அவர்களுக்கு உரிய மறுவாழ்வு உதவிகள் வழங்கப்பட வேண்டும்.

நிறைவாக, தமிழ்நாட்டில் தற்போது சுமார் 20 லட்சம் தாயகம் திரும்பியோர் மற்றும் அவர்களது வாரிசுகள் வாழ்ந்த போதும் தமிழ்நாடு அரசோ, கட்சிகளோ, அமைப்புகளோ, ஊடகங்களோ தாயகம் திரும்பிய மக்களைத் தொடர்ந்து அலட்சியப்படுத்தியே வந்துள்ளன. இந்தக் கள்ள மெளனம் கலைக்கப்பட்டு தாயகம் திரும்பிய மக்களின் வாழ்வியல் பொது வெளியில் பேசப்பட வேண்டும். உலகெங்கும் உள்ள மலையகத் தமிழர்களின் சரிபாதி எண்ணிக்கையினராக இந்தியாவில் குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டில் வாழும் மலையக மக்களாகிய தாயகம் திரும்பிய மக்களின் உரிமைகளையும் உணர்வுகளையும் உணர்வுகளை உள்ளத்தில் ஏற்றவும் அவர்களுக்காக உரத்தக் குரல் எழுப்பவும் இந்த 200-வது ஆண்டில் உறுதியேற்போம்.

Thamilakan@thaiivedu.com

“இலங்கையில் இந்தியத் தொழிலாளர்”

ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முந்தைய அரிய ஆவணம்

- எம்.எம். ஜெயசீலனி

கோ நடேசய்யர் இலங்கையில் குடியேறிய தொடக்க காலத்தில் வெளியிட்ட துண்டுப்பிரசுரங்களுள் முதன்மையான ஒன்றாக, ‘இலங்கையில் இந்தியத் தொழிலாளர்’ என்ற பிரசுரம் விளங்குகிறது. ஆங்கில மொழியில் பத்துப் பக்கங்களில் வெளியிடப்பட்டுள்ள அப் பிரசுரத்தின் நகலொன்று பேராதனைப் பல்கலைக்கழகப் பிரதான நூலகத்தின் அரிய சேகரிப்புப் பகுதியில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அப் பிரசுரம் வெளிவந்த காலம் பிரசுரத்தில் இடம்பெறவில்லை. ஆனால், பிரசுரத்தின் மேற்பகுதியில் ஆகஸ்ட் 1922 என ஆங்கிலத்தில் பேனையால் எழுதப்பட்டுள்ளது. துண்டுமுறை ஒழிப்புச் சட்டத்தை (இல. 43 - 1921) விமர்சனபூர்வமாக அணுகுவதாக அமைந்துள்ள அப் பிரசுரத்தினுள்ளே அச்சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டு ஐந்து மாதங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது என்ற குறிப்பு இடம்பெற்றுள்ளது. துண்டுமுறை ஒழிப்புச் சட்டமானது 21.10.1921 அன்று சட்டசபையில் முதலாவதாக வாசிக்கப்பட்டு 17.12.1921 அன்றுமுதல் நடைமுறைக்கு வந்துள்ளது. அதனால் பேனையால் எழுதப்பட்டுள்ள காலத்தில் அல்லது அதற்கு சற்று முன்பாக அப்பிரசுரம் வெளிவந்துள்ளது எனலாம். ஆதிக்கச் சார்புகொண்ட காலனிய ஆவணங்களுக்கு அப்பால் தோட்டத் தொழிலாளரின் வாழ்வியல் நிலைமையை அறிந்துகொள்ளப் பயன்படும் அரிய ஆவணங்களுள் ஒன்றான இத் துண்டுப்பிரசுரம், நூறு ஆண்டுகளுக்கு முந்திய தோட்டத் தொழிலாளரின் வாழ்வியல் நிலைமையை அப்பட்டமாகப் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளது.

புதிதாகக் கொண்டுவரப்பட்டுள்ள திருத்தச் சட்டம் யாருக்கு, எந்தளவிற்குப் பயனளித்துள்ளது என்பதை ஆராயும் அத் துண்டுப்பிரசுரம், மூன்று பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது. முதற் பகுதியில் அறிமுகப் பகுதி நீங்கலாக, புதிய சட்டம், கங்காணிகளின் கடன்கள் ஆகிய இரு உபதலைப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இப்பகுதியில் புதிய திருத்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்ட பின்னணி, அதன் அனுகூலங்கள், போதாமைகள் முதலியன விபரிக்கப்பட்டுள்ளன. இரண்டாம் பகுதியில் ஊதியங்கள், வீட்டு வசதி மற்றும் சுகாதாரம் ஆகிய உபதலைப்புகளின் கீழ் தோட்டத் தொழிலாளரின் நடைமுறை வாழ்க்கை நிலைமை தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. ‘என்ன செய்ய வேண்டும்’ என்ற தலைப்பில் அமைந்துள்ள மூன்றாம் பகுதியில் தொழிலாளரின் வாழ்க்கை நிலைமையை மேம்படுத்துவதற்குத் தேவையான பரிந்துரைகள் குறைந்த பட்ச ஊதியங்கள், தொழிலாளரின் வேலை நேரம், திருப்பி அனுப்புதல், முதியோர் நிதி ஆகிய உபதலைப்புகளின் கீழ் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

காலனிய அரசியல் மற்றும் பொருளாதார வாழ்வில் தோட்ட உடைமையாளர்கள் மேலாதிக்க நிலையிலும் தோட்டத்

தொழிலாளர்கள் கீழ்நிலையில் முற்றிலும் ஒழுங்கற்று சீர்குலைந்த நிலையிலும் வாழ்வதை ஒப்பிட்டுக் காட்டியுள்ள நடேசய்யர், காலனிய நிர்வாகம் தோட்ட உடைமையாளர்களின் நலனுக்காக மட்டும் இயங்குவதை வெளிப்படையாகச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். தொழிலாளர் நலன் சார்ந்து இயற்றப்பட்ட சட்ட மசோதா கிடப்பில் போடப்பட்டமை, தற்போது இயற்றப்பட்டுள்ள திருத்தச் சட்டம் பல வருடங்களுக்கு முன்னரே நிறைவேற்றப்படவேண்டிய தேவை இருந்தும் அதனை மேற்கொள்ளாமை முதலானவற்றைத் தோட்ட உடைமையாளர்களின் செல்வாக்குக்கும் காலனிய அரசின் பக்கச்சார்புக்கும் சான்றாகக் காட்டியுள்ள அவர், இலங்கையின் அடர்ந்த காடுகளைப் பசுமையான தோட்டங்களாக மாற்றிய இந்திய ஏழைத் தொழிலாளி பெயருக்கேற்ற கல்வியற்று, தமது பிள்ளைகளைப் படிக்க வைக்க வேண்டும் என்ற ஆசையற்று, தன் நிலையை மேம்படுத்த வேண்டுமென்ற விருப்பற்று வாழ வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளதையும் அம் மக்களின் வாழ்வியலை மேம்படுத்துவதில் இலங்கை அரசாங்கமும் தோட்ட உடைமையாளர்களும் அக்கறையற்று இருப்பதையும் அம்பலப்படுத்தியுள்ளார்.

புதிய திருத்தச் சட்டத்தில் பழைய சட்டத்தின் சில விதிகள் நீக்கப்பட்டுள்ளதுடன் துண்டு முறை, தண்டனை விதிகள், வெளியேற்றத் துண்டுகள் முதலானவை நீக்கப்பட்டுள்ளன. சில விடயங்களில் இச் சட்டவிதிகள் முன்னேற்றகரமானதாக இருந்தாலும் தொழிலாளர்களின் வாழ்வை மேம்படுத்துவதற்கு அவை மட்டும் போதுமானவையல்ல என்பதை ஆதாரபூர்வமாக நிரூபித்துள்ள நடேசய்யர், இச்சட்டத்தின் சாதகமான பக்கங்களையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இரக்கமற்ற தோட்ட உடைமையாளரிடம் ஆபத்தான ஆயுதமாக விளங்கிய தண்டனை விதிகளை நீக்கியமை மிகமுக்கிய நல்ல அம்சமாகக் குறிப்பிடும் அவர், அச்சட்டத்தைக் கொண்டு உண்மையான அல்லது கற்பனையான குற்றங்களுக்காகத் தொழிலாளர்கள் தண்டிக்கப்பட்டமையையும் தண்டனை பெறுதல் என்பது தொழிலாளர்களது அன்றாட வாழ்வின் ஒரு பகுதியாக நிலவியமையையும் சுட்டிக்காட்டி, அவ்விதிகள் நீக்கப்பட்டமை தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைத்த உண்மையான வரப்பிரசாதமெனப் பாராட்டியுள்ளார்.

இத்திருத்தச் சட்டத்தின் இரண்டாவது நன்மையாகக் கடன்களை நீக்கியமை விளங்குகிறது எனக்கூறும் நடேசய்யர், கடன்கள் எவ்வாறு அகற்றப்பட்டன, உண்மையில் கடன்கள் அகற்றப்பட்டனவா? ஆகிய வினாக்களை எழுப்பி, உண்மை நிலையை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டுவந்துள்ளார். துண்டு முறையினால் தொழிலாளர்கள் கடனிலிருந்து விடுபட முடியாமல் அடிமை நிலையில் வாழ்ந்து வந்ததால் இந்திய அரசு துண்டு முறையை நீக்கியது. அதன் மூலம் தொழிலாளர்கள்

கடனிலிருந்து விடுபடுவார்கள் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால், அது முழுமையாக நிறைவேறவில்லை என்பதை நடேசய்யர் சான்றுகளுடன் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார். தோட்டங்கள் கூலித் தொழிலாளர்களின் கடனைத் தள்ளுபடி செய்தாலும் கங்காணிகள் வழங்கிய கடனுக்கு எவ்விதமான முறையான ஒழுங்கும் செய்யப்படவில்லை. அதனால் கங்காணிகள் தொழிலாளர்களிடமிருந்து கடனை வசூலிக்க வெவ்வேறு முறைகளில் முயற்சி செய்வதாகக் குறிப்பிடும் அவர், கங்காணிகள் இந்தியாவில் தொழிலாளர்களின் உள்ளூர் புறமும் நன்கு அறிந்தவர்களாக இருப்பதால் அவர்கள் மீது அமுத்தத்தைப் பிரயோகித்து கடனை வசூலிக்கக் கூடியதாக இருப்பதையும் தொழிலாளர்கள் அங்கு விட்டு வந்த சிறிய சொத்தைக்கூட இழக்க நேரிடும் அபாயம் நிலவுவதையும் சுட்டிக் காட்டி, கங்காணிகளின் கடன் அடைக்கப்படும் வரை தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை நிலைமை மேம்பட வாய்ப்பில்லாமையைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

கங்காணிமார்களுக்கு வழங்கவேண்டிய கடன் குறித்து விரிவாக ஆராய்ந்துள்ள நடேசய்யர், கங்காணிகளின் கடனைத் தோட்ட உடைமையாளர்களே வழங்க வேண்டும் என்பதை நியாயப்படுத்தியுள்ளதுடன் கங்காணிகளின் கடனை வழங்காமல் இருப்பதற்காகத் தோட்ட உடைமையாளர்கள் மேற்கொள்ளும் சூழ்ச்சிகரமான செயற்பாடுகளையும் அம்பலப்படுத்தியுள்ளார். பெரிய கங்காணிகள் சங்கத்தினர் நடேசய்யரை அணுகி, தமது பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு உதவி புரியும்படி கேட்டமையால் தொடக்க காலத்தில் அவர்களுடன் இணைந்து இயங்கிய அவர், தேசநேசன் பத்திரிகையிலும் தனியான துண்டுப்பிரசுரங்களிலும் கங்காணிகளின் கடன்களைத் தோட்ட நிர்வாகமே வழங்க வேண்டும் என்பதைத் தொடர்ந்தும் வலியுறுத்திவந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது. சான்றாக, 'இலங்கை இந்தியத் தொழிலாளர் நிலைமை' என்ற வொரு துண்டுப்பிரசுரத்தில் இடம்பெறும் பின்வரும் குறிப்புகளை எடுத்துக்காட்டலாம்:

'துண்டு என்பது அகற்றப்படவே, தோட்டக்காரர்கள் பெரிய கங்காணிகளுக்கும் கூலிகளுக்கும் தாங்கள் கொடுத்திருந்த

பணத்தை வட்டச் செலவெழுதித் தீர்த்தார்கள். ஆனால், பெரிய கங்காணிகளால் தொழிலாளர்களுக்கு முன்பணமாகவும் பல சில்லறைகளாகவும் கொடுக்கப்பட்டிருந்த பணம், அவர்களுக்குத் திரும்பக் கிடைக்கும்படி செய்ய எவ்வித முறையும் இல்லாமற் போயிற்று. நியாயத்தைப் பார்த்தால், கங்காணிமார்களுக்குத் தொழிலாளரிடமிருந்து வரவேண்டிய தொகை பூராவையும் தோட்டக்காரர்களே கொடுத்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில், நம் கங்காணி சகோதரர், தோட்டக்காரர்களின் நன்மையைக் கருதியே ஏராளமான திரவியத்தைத் தொழிலாளிகளுக்குக் கொடுத்தனர். தோட்டக்காரர்கள் பணத்தைக் கொடாமலிருப்பதற்கு முன்னெச்சரிக்கையாகவே கொடிய காரியங்களைத் துணிகரமாகச் செய்கிறார்கள். முன்னறிவிப்பில்லாமலே கங்காணிகளைத் தோட்டத்தினின்றும் வெளியேற்றிவிடுகிறார்கள். பிறர் நலத்திற்காகப் பிரயாசைப்பட்டுழைத்த நமது கங்காணிகளின் நிலைமை பரிதாபகரமாக யிருக்கிறது'.

புதிய திருத்தச் சட்டத்தின் நன்மைகளுள் ஒன்றாகக் கூலி உயர்த்தப்பட்டுள்ளது என்பதும் கூறப்பட்டதாகக் குறிப்பிடும் நடேசய்யர், அதன் போலிமையை அம்பலப்படுத்தியுள்ளார். இச்சட்டம் கொண்டுவரப்பட்ட பின்னர் தொழிலாளர்களுள் பலர் மீண்டும் இந்தியாவுக்குச் செல்வதையும் வேறு தோட்டங்களை நோக்கிப் பெயர்வதையும் சுட்டிக்காட்டி, சம்பள உயர்வற்ற நிலையே இதற்குக் காரணமெனக்கூறும் அவர், இந்நிலையால் தொழிலாளர்கள் கங்காணிகளிடமும் கடைக்காரர்களிடமும் கடன் பெற்று வாழ வேண்டிய அவல நிலையிலுள்ளமையையும் துண்டுமுறை ஒழிக்கப்பட்டாலும் தொழிலாளர்கள் கடனிலிருந்து விடுபட முடியாது உள்ளமையையும் சுருக்கமாக விளக்கியுள்ளார். இக் கடனால் கட்டுண்ட நிலையில் தொடர்ந்து வாழும் அவர்கள், சுதந்திரமாக வேறு தோட்டங்களுக்கு அகன்று செல்ல முடியாதுள்ளமையும் வேறு தோட்டங்களுக்குச் செல்பவர்களைப் பொலிசார் போல கடைக்காரர் முதலாளர் பின்தொடர்வதையும் சுட்டிக்காட்டி, துண்டு முறை நீக்கம், வெளியேற்றத் துண்டு நீக்கம் முதலானவற்றால் தொழிலாளர்கள் முழுமையான பயனை அடையவில்லை என்பதை நிரூபித்துள்ளார்.

புதிய திருத்தச் சட்டத்திற்குப் பின்னர் தொழிலாளரின் பொருளாதார நிலைமை பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இருந்ததை விட மோசமான நிலைக்குச் சென்றுள்ளதை ஆதாரங்களுடன் வெளிப்படுத்தியுள்ள நடேசய்யர், தண்டனை விதிகள் நீக்கப்பட்டமை தவிர வேறு எந்த நன்மைகளையும் தராத இச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தவர்களைத் தன்னால் பாராட்ட முடியாது என்பதை வெளிப்படையாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

துண்டுப் பிரசுரத்தின் இரண்டாம் பகுதியில் தொழிலாளர்களின் பிற்படுத்தப்பட்ட வாழ்வியல் நிலைமையின் சில பக்கங்கள் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன. தொழிலாளர்களின் வேதனம் குறித்தும் புதிய சட்டங்களால் அவ்வேதனத்தில் ஏற்பட்டு வந்துள்ள மாற்றங்கள் குறித்தும் விரிவான ஆதாரங்களைத் தந்துள்ள நடேசய்யர், கணவன்-மனைவி ஆகிய இருவரைக் கொண்ட குடும்பமொன்றின் வருடாந்த வருமானம் மற்றும் செலவுகளை, 26 வேலை நாட்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு 1882-ம் ஆண்டிலிருந்து 1922-ம் ஆண்டு வரை ஒவ்வொரு பத்தாண்டிலும் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களைப் புள்ளிவிபரங்களுடன் தந்துள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக, 1882-ம் ஆண்டின் வரவும் செலவும் பின்வருமாறு தொகுத்து வழங்கப்பட்டுள்ளன:

1882-ம் ஆண்டின் வரவு:

ஆண் 26 நாட்கள் + 35 சதம் = 9.10
பெண் 26 நாட்கள் + 25 சதம் = 6.50
மொத்தம் = 15.60

வருடாந்த வருமானம்

15.60 X 12 = 187.20

சுகவீனமான நாட்களாக 12-ஐ கழித்தல் = 5.96

மொத்தம் = 181.24

1882-ம் ஆண்டின் செலவு:

சுத்திகரிப்பாளர் மற்றும் முடி திருத்துபவருக்காகத்

தோட்டத்தில் கழிக்கப்படுபவை : 5.30

அரிசி : 63.00

மிளகாய் மற்றும் ஏனையவை : 24.00
ஆடைகள் : 18.00
மொத்தம் : 110.80
நிகர சேமிப்பு : 70.44

இவ்வாறு 1892, 1902, 1912, 1922 ஆகிய ஆண்டுகளின் வரவையும் செலவையும் திரட்டித் தந்துள்ள நடேசய்யர், இந்த வரவு செலவில் சேமிப்பானது காலத்துக்குக் காலம் குறைந்து சென்று ஈற்றில் பற்றாக்குறை நிலைக்குச் சென்றுள்ளதை நிரூபித்துள்ளார். 1882-ம் ஆண்டின் சேமிப்பு ரூபாய் 70.44 ஆக இருந்தது, 1892-ல் ரூபாய் 40.10 ஆகவும் 1902-ல் 19.87 ஆகவும் 1912-ல் 58 சதமாகவும் குறைந்து, 1922-ல் 12 ரூபாய் பற்றாக்குறையாகியுள்ளது. இவை தொழிலாளரின் ஊதிய முறையில் மாற்றங்கள் தேவை என்பதை மறுக்கமுடியாத வகையில் நியாயப்படுத்தியுள்ளன.

தொழிலாளர்களுக்கான வீட்டு வசதியும் மிகவும் பின்தங்கிய நிலையிலேயே காணப்படுகின்றது என்பதை உருக்கமாகப் பதிவு செய்துள்ள நடேசய்யர், சிறிய கருந்துளைக்குள் நான்கு அல்லது ஐந்து ஆன்மாக்கள் உறங்கவேண்டிய தூர்ப்பாக்கிய நிலையையும் அது ஒரு சிறைக் கைதிக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள இடத்தைவிட குறைவானதாக இருக்கும் அவலத்தையும் அம்பலப்படுத்தியுள்ளார். தொழிலாளரின் வீட்டு வசதி குறித்து அவர் தரும் சித்திரத்தைப் பின்வருமாறு தொகுத்துக்கொள்ளலாம்:

'தொழிலாளரின் வீடு 10 சதுர அடி அல்லது 10-க்கு 12 அடியில் சிறிய அறையும் நான்கு அல்லது ஐந்து அடி கொண்ட முன்பகுதியையும் (திண்ணை) கொண்டதாகும். வீடுகள் உயரம் குறைந்த கதவுகளைக் கொண்டுள்ளதுடன் ஜன்னல்கள் எவையும் அற்று உள்ளன. 10 இலிருந்து 20 வரையான வீடுகள் தொடராக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. சட்டமானது புகைக் கூடு (புகைப்போக்கி) அமைத்துக் கொடுத்தல் அவசியமெனக் குறிப்பிட்டுள்ளது. ஆனால், தோட்ட உடைமையாளர்கள் அதைக் கருத்திற் கொள்வதில்லை. கூரைகளானவை பெரிதும் நெளிந்த இரும்புத் தகரங்களால் உட்பகுதி மறைக்கப்படாமல் 12 அடி அல்லது 14 அடி உயரத்தில் அமைக்கப்பட்ட

டுள்ளன. மிக அரிதாகச் சில வீடுகளுக்கு ஓடுகள் அல்லது ஓலைகள் வேயப்பட்ட கூரைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. கதவுகள் மிகவும் தாழ்வாக இருப்பதால் உள்ளே போகும் போதும் வெளியே வரும்போதும் தலையைக் குனிந்து முதுகை வளைத்து கொள்ளவேண்டும். இச்சிறிய அறைக்குள் நான்கு ஐந்து ஆன்மாக்கள் வாழ வைக்கப்படுகின்றனர். கணவன், மனைவி ஆகிய இருவரை மட்டும் கொண்ட குடும்பமாக இருந்தால் அவர்களைப் போல் இன்னொரு குடும்பத்துக்கு அச்சிறிய அறை பகிர்ந்து கொடுக்கப்படுகிறது. அவ்வாறு பகிர்ந்துகொள்ள நிர்ப்பந்திக்கப்படுபவர்கள், வீட்டின் நடுவில் மூங்கிலால் திரையிட்டுக் கொள்கின்றனர். தமக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பகுதிக்குள் மூங்கில், ஓலை முதலியவற்றைக்கொண்டு சிறிய பரணை அமைத்து அதில் தமது பொருட்களை வைத்துக்கொள்கின்றனர். ஏற்கனவே ஜன்னல் இல்லாமல் இருளாக இருக்கும் அறையை இவை இன்னும் இருளாக்குகின்றன. அதனால் புகை எளிதில் வெளியேறுவதும் தடுக்கப்படுகிறது'.

தோட்டங்களில் சிறுவர்களைப் பணிக்கு அமர்த்தப்படுவதை எண்ணி வருத்தப்பட்டுள்ள நடேசய்யர், மனிதாபிமானமற்ற அம்முறையை எவ்வாறேனும் தடுத்தாக வேண்டுமென வலியுறுத்தியுள்ளதுடன் சிறுவர்களின் கல்வியைக் கட்டாயப்படுத்தும் மசோதாவைத் தோட்டங்களுக்குப் பொருந்தும் வகையில் கொண்டுவர வேண்டிய தேவையையும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். தொழிலாளர் மீது உண்மையான அக்கறையற்று இந்திய அரசைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக மட்டும் கொண்டுவரப்பட்ட இப்புதிய திருத்தச் சட்டம், தோட்டத் தொழிலாளரை எவ்விதத்தும் முன்னேற்றாது என்பதை ஆதாரங்களுடன் தெளிவுபடுத்தியுள்ள நடேசய்யர், இறுதியாக அத்தொழிலாளர்களின் வாழ்வை மேம்படுத்துவதற்கு உடனடியாக மேற்கொள்ளவேண்டிய மாற்றங்களை முன்வைத்துள்ளார்.

பெருந்தோட்டங்களுக்கு வேலைக்கு வரும் கணவனும் மனைவியும் குறைந்தது வருடமொன்றுக்கு 350 ரூபாயை ஈட்டக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும் எனக் குறிப்பிடும் நடேசய்யர், தனது கணிப்பின்படி, தோட்டம் 35 சதத்தைத் தொழிலாளிக்கு வேதனமாக வழங்கும் போது அந்தத் தொழிலாளியின் உழைப்பிலிருந்து 35 சதத்தை இலாபமாகப் பெறுவதாகக் கூறி, அந்த இலாபத்திலிருந்து தோட்டங்கள் ஏன் வேதனம் வழங்குவதில்லை எனக் கேள்வி எழுப்பியுள்ளார். இக் கேள்வி மார்க்சியம் பேசும் உபரி உற்பத்தி, அந்நியமாதல் முதலியவற்றுடன் தொடர்புபட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

வேலை நேரம் குறித்து நடைமுறையில் எந்த வரம்பும் இல்லாமல், காலை 06 மணி முதல் மாலை 06 மணி வரை வேலை செய்ய வேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலையைக் கவனத்துக்குக் கொண்டுவந்துள்ள அவர், தொழிலாளர்களுடைய ஒரு நாள் எவ்வாறு கழிகிறது என்பதைப் பின்வருமாறு விபரித்துள்ளார்:

'காலை 4.30 மணிக்கு அடிக்கப்படும் முதற் தப்பொலிக்குப் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து 5.30 அடிக்கப்படும் இரண்டாவது தப்பொலிக்குப் பிரட்டுக்கு அணிவகுத்து நின்று 06 மணிக்கு வேலைக்குச் செல்கிறார்கள். சில தோட்டங்களில் பிரட்டுக் களத்துக்கே நீண்டதூரம் நடந்து செல்ல வேண்டும். அத்துடன் பிரட்டுக் களத்திலிருந்து வேலை செய்யும் இடங்களுக்கும் அதிக தூரம் நடந்துசெல்ல வேண்டும். அதனால் நடைப்

பயணத்தில் இழந்த நேரத்தை ஈடுகட்ட இடைவேளை இன்றி உழைக்க வேண்டியுள்ளது. காலையில் உண்ட கஞ்சி அல்லது நீராகாரத்துடன் வேலைக்குச் சென்றவர்கள் 12 மணித்தியாலங்கள் தொடர்ந்து வேலை செய்கின்றனர். மாலை 6.30 அளவில் வேலையிலிருந்து வெளியேறும் அவர்கள், இரவு 07 மணிக்குப் பிறகே குளித்து உணவு சமைத்து தமது பகலுணவையும் இரவுணவையும் சேர்த்து சாப்பிடுகின்றனர்'.

மனிதாபிமானமற்ற இச்சூழலைக் கண்டிக்கும் நடேசய்யர், இந்நிலையை மாற்றவேண்டிய தேவையை உணர்வுபூர்வமாக வலியுறுத்தி உள்ளார்.

தோட்டங்களில் வேலை செய்ய முடியாதவர்கள், முதுமையடைந்தவர்கள் போன்றோர் எதிர்கொள்ளும் சிரமங்கள் எண்ணிலடங்காதவையெனக் கூறும் நடேசய்யர், அவ்வாறானவர்கள் பிச்சையெடுத்து உண்ண வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ள துயரத்தைச் சுட்டிக்காட்டி, அத்தகையோரைக் குறைந்தபட்சம் இந்தியாவுக்கு அனுப்பும் செயற்பாட்டையாவது தோட்ட உடைமையாளர்கள் மேற்கொள்ள வேண்டும் எனக் கேட்டுக்கொண்டுள்ளார்.

முதுமைக்கால நிதி குறித்த நடேசய்யரின் பதிவும் மிகுந்த கவனிப்புக்கு உரியதாக விளங்குகிறது. தோட்டக்காரர்களதும் இலங்கையினதும் செழிப்புக்கு முதுகெலும்பாக விளங்கும் தொழிலாளர்கள், தமது முதிய பருவத்தில் பசியில் வாடுவதற்கோ நண்பர்கள், உறவினர்கள் அற்று மடிவதற்கோ இடமற்றதாகும் வகையில் பொது நிதியம் ஒன்றை உருவாக்க வேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டுள்ள அவர், அந்நிதியத்துக்குத் தோட்டமும் கட்டாயம் ஒரு தொகையை வழங்க வேண்டுமென வலியுறுத்தியுள்ளார்.

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரின் வாழ்க்கை நிலைமை மிகவும் மோசமான பாதிப்புக்கு உள்ளாகி வருவதை ஆதாரங்களுடன் ஆவணப்படுத்தியுள்ள நடேசய்யர், தொழிலாளர்கள் தமது கடமைகள் மற்றும் உரிமைகள் தொடர்பில் விழிப்புணர்வுடனிருக்க வேண்டிய தேவையை எடுத்துக்காட்டியுள்ளதுடன் தோட்ட உடைமையாளர்களும் இலங்கை அரசாங்கமும் தொழிலாளர்களுக்கான தங்கள் பொறுப்புக்களை உணர்ந்து, சிறப்பாகவும் தாராளமாகவும் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்பதைப் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் குரலாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

குறைந்தபட்ச ஊதியம், மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வேலைநேரம், சுகாதாரமான வீடமைப்பு, கட்டாயக் கல்வி, மீண்டும் இந்தியாவுக்குச் செல்ல விரும்புவவர்களை இலவசமாக அனுப்பிவைத்தல், ஊழியர் சேமலாப நிதி முதலானவை குறித்துப் பிற்பட்ட காலத்தில் கொண்டுவரப்பட்ட சட்ட வரைபுகள், மாற்றங்கள் ஆகியனவற்றுக்கு முன்னோடியாக இத் துண்டுப்பிரசுரத்தில் முன்மொழியப்பட்டுள்ள பரிந்துரைகள் விளங்குவதைக் காணலாம். நடேசய்யர் சட்டமன்ற உறுப்பினரான பின்னர் இவற்றைச் சட்டமன்றத்திலும் முன்வைத்துள்ளதுடன் அவை தொடர்பான சட்ட ஆக்கங்கள் உருவாவதற்கும் தூண்டுகோலாக இருந்துள்ளார்.

jeeyaseelan@thaiivedu.com

மலையகத் தமிழரின்

அரசியல் அங்கீகாரமும் அரச அங்கீகாரமும்

- சுப்பையா கமலதாசன்

1800

-களுக்கு முன் வர்த்தக ரீதியாக இந்தியர்கள் ஏனைய நாடுகளுக்கு சென்றிருந்தாலும் குடிபெயர்ந்து இருந்தாலும் பெருந்தொகையாக தொழில் ரீதியாக இடம்பெயர்ந்தமை 1800-களிலேயே இடம்பெற்றது. 18-ம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவில் நிலவிய கொடும் பஞ்சம் இந்திய மக்களை ஏனைய நாடுகள் நோக்கி வலிந்து தள்ளியது எனலாம். மலேசியா, பர்மா, பிஜித் தீவுகள், மொறிசியஸ், ஆபிரிக்க நாடுகள் போன்ற நாடுகளுக்கு குடிபெயர்ந்த இந்திய வம்சாவளி மக்கள் பிரித்தானியர்களின் அழைப்பின்பேரில் இலங்கைக்கும் குடிபெயர்ந்தனர்.

இலங்கையை ஆட்சி செய்த பிரித்தானியர் இலங்கையின் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பிலும், சமூகக் கட்டமைப்பிலும் பாரிய மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தினர். இந்த சமூக, பொருளாதார மாற்றங்களின்போது, உழைப்பு மூலமாக இருந்தவர்கள் இந்தியாவிலிருந்து அழைத்துவரப்பட்ட வம்சாவளி மக்களே. பொருளாதார ரீதியாக பெருந்தோட்டங்களை உருவாக்கி, இன்றுவரை உழைப்பு மூலத்தை வழங்கி வருகின்றார்கள். அதேபோல இலங்கையின் பிரதான பாதைகள், புகையிரத பாதைகள், போன்ற அபிவிருத்தி பணிகளையும் முன்னெடுப்பதற்கான உழைப்பு மூலம் இவர்களுடையது என்பது மறுக்க முடியாது.

1800 ஆரம்பத்திலிருந்து அவர்கள் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு கூலி தொழிலாளிகளாக வருவிக்கப்பட்டு 200 வருடங்கள் ஆயின எனக் கொள்ளப்படுகிறது. இது அண்மித்தமான கருத்து என்றாலும் இன்றளவில் இதுவே பரவலாக பயன்படுத்தப்படுகிறது.

பல்வேறு நாடுகளுக்கான இந்தியர்களின் குடிபெயர்வினை ஜெயின் (Jain,CP.1982) என்பவர் ஐந்து வகைகளாக பிரிப்பதாக பேராசிரியர் மு. சின்னதம்பி குறிக்கின்றார். (மலையகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு நூல்)

- கடன் ஒப்பந்த முறையிலான குடிபெயர்வு
- கங்காணி / மேஸ்திரி முறையின் கீழான குடிபெயர்வு
- சகாராவுக்கு தெற்கேயுள்ள ஆபிரிக்க நாடுகளுக்கான குடிபெயர்வு
- தன்னிச்சையான குடிபெயர்வு
- மேற்காசிய நாடுகளுக்கான குடிபெயர்வு

இலங்கைக்கான குடிபெயர்வு 'கங்காணி / மேஸ்திரி முறையின் கீழான குடிபெயர்வு' ஆகும். தொழிலாளர்களை தெரிவு செய்தல், தொழிலுக்கு அமர்த்துதல், வேதனங்கள் வழங்கல்,

தொழிலாளர்களை விலக்குதல் என தொழிலாளர்கள் சார்ந்த அனைத்தும் கங்காணி அல்லது மேஸ்திரி முறையின் கீழாக, இவர்களினூடாகவே முன்னெடுக்கப்பட்டது. தொழில் வழங்குநர்களுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் நேரடித் தொடர்பில்லாமல், இடைத்தரகர்களாக கங்காணிமார்களே இருந்துள்ளனர்.

2023-ம் ஆண்டோடு இவ்வாறு அவர்கள் அழைத்து வரப்பட்டு 200 நூற்றாண்டுகள் என கொள்ளப்படும் இன்றைய காலகட்டத்தில், இலங்கையில் வாழும் இந்திய வம்சாவளியினர் 'மலையக தமிழர்' என்றழைக்கப்படும் தனிக் குழுமமாக தங்களை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றனர். இலக்கியத் தளம், அரசியற் தளம் என எல்லாவற்றிலும் ஆழ வேருன்றி நிற்கும் மலையக மக்கள் இன்னும் அரச ரீதியாக மாத்திரம் முழுமையான அங்கீகாரம் பெறவில்லை. இதனை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

இலங்கையில் இந்தியர்களின் அரசியல்

ஆரம்பத்தில் கோப்பி பயிர்ச்செய்கைக்காகவும், பின் தேயிலை, தென்னை பயிர்ச்செய்கைகளுக்காகவும் அழைத்துவரப்பட்ட தொழிலாளர்கள் இலங்கை சிங்களவர்கள் மத்தியிலும் குறிப்பாக கண்டிய சிங்களவர்கள் மத்தியிலும் அவர்களுடைய வளங்களை கொள்ளையிட வந்த அந்நியர்களாகவே பார்க்கப்பட்டார்கள். இன்றும் அந்நியர்களாகவே பார்க்கப்படுகிறார்கள். பூர்வீக தமிழர்களையே வந்தேறிகளாக பார்க்கும் இலங்கை அரசியற் களத்தில், இந்திய வம்சாவளியினரின் நிலை கேள்விக்குறியாகவே இருந்துள்ளது.

1931 சர்வசன வாக்குரிமையின் மூலமாக இலங்கை பிரஜைகளுக்கு வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டபோது, ஏறத்தாழ 818,500 மக்களில் 100,000 இந்திய வம்சாவளியினருக்கு மாத்திரமே வாக்குரிமை கிடைக்கப்பெற்றது. அதற்கு முன்பதாக 4 சதவீதமான இந்திய வம்சாவளியினருக்கே வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டிருந்தது. கட்டம் கட்டமாக 1939-ம் ஆண்டுவரை 225,000 பேருக்கு வாக்குரிமை வழங்கப் பட்டிருந்தது.

1921-1924 வரை இந்திய வர்த்தகரான யூ.ஈ. எட்மாலி (U.E.G.Admali) சட்டசபை உறுப்பினராக உள்வாங்கப்பட்டிருந்தார். 1924 சட்டசபை சீர்த்திருத்தங்களின்படி இந்தியர்கள் சார்பாக ஐ.எக்ஸ். பெரேரா (I.X.Pererira), மற்றும் மொஹமட் சுல்தான் (Mohammed Sulthan) ஆகிய இருவரும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். மொஹமட் சுல்தானின் மறைவுக்கு பின் குறித்த வெற்றிடத்திற்கு கோ. நடேசய்யர் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

இலங்கை அரசாங்க சபைக்கான முதலாவது தேர்தல் 1931-ம்

ஆண்டு இடம்பெற்றபோது 50 பேரைத் தெரிவு செய்யும் அரசாங்க சபைக்கு இந்தியர்களின் சார்பாக ஹட்டன் தொகுதியிலிருந்து பெரிசுந்தரமும், தலவாக்கலை தொகுதியிலிருந்து எஸ்.பி. வைத்திலிங்கமும் தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள். அதே வேளை பண்டாரவளை தொகுதியிலிருந்து பெருந்தோட்ட உரிமையாளரான ஏ. பெலோஸ் கோர்டன் (9097 வாக்குகள்) தெரிவாகினார். 1936-ம் ஆண்டு தேர்தலிலும் பெரிசுந்தரம், எஸ்.பி. வைத்திலிங்கம் ஆகிய இருவருமே தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள்.

1947 சோல்பரி யாப்பின் போது இடம்பெற்ற முதலாவது பாராளுமன்ற தேர்தலில் மலையக இந்திய வம்சாவளியினர் சார்பில் 8 உறுப்பினர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தெரிவுசெய்யப்பட்ட தொகுதி, உறுப்பினர், வாக்குகளின் எண்ணிக்கை என்பன பின்வருமாறு:

- நுவரெலியா - தொண்டமான் - 9,386
- தலவாக்கலை - சி.வி. வேலுப்பிள்ளை - 10,645
- கொட்டகலை - கே. குமாரவேலு - 6,722
- நாவலப்பிட்டிய - கெ.ராஜலிங்கம் - 7,933
- மஸ்கெலியா - ஜி.ஆர். மோத்தா - 9,086
- அலுத் நுவர - டி.ராமானுஜம் - 2,772
- பதுளை - எஸ்.எம். சுப்பையா - 27,121
- பண்டாரவளை - கெ.வி. நடராஜா - 5,092

இலங்கையின் முதலாவது பாராளுமன்றத்திலேயே இந்தியர்கள் 8 பேரின் பிரதிநிதித்துவம் சிங்களவர்களின் இந்திய எதிர்ப்பலையை தீவிரம் பெறச் செய்தது. 1948-ம் ஆண்டில் சுதந்திர இலங்கையின் முதலாவது பிரதமரானதாகக் கொள்ளப்படும் டி.எஸ். சேனநாயக்க 1928-ம் ஆண்டே உரையாற்றிய உரையின் ஹன்சாட் பதிவிலிருந்து இந்திய வம்சாவளியினர் மீதான அவரின் நிலைப்பாடு வெளிப்படுகிறது. 'சிங்களவர்கள் துரதிஷ்டம் பிடித்த சமூகத்தினர், அவர்களுடைய தாராள மனப்பான்மை மறைக்கப்பட்டு தவறாக விளங்கப்பட்டுள்ளனர். மற்றவர்களின் நன்மைக்காக தம்மை ஒடுக்குவ

தற்கு சம்மதிக்கும் சிங்களவர் போன்று வேறு ஒரு சமூகம் இருக்கும் என நான் எண்ணவில்லை. இந்தியர்களுக்கு ஒரு பெரிய நாடு உண்டு. இந்த நாடு எங்களுக்கு வேண்டும். (08 நவம்பர் 1928 ஹன்சார்ட்) என சேனநாயக்க உரையாற்றியிருந்தார்.

இவ்வாறான இந்திய எதிர்ப்பின் காரணமாக 1948-ம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட பிரஜாவுரிமை சட்டம், 1949-ம் ஆண்டு இந்திய பாகிஸ்தானியர் வதிவிட சட்டம், 1949 தேர்தல்கள் திருத்தச் சட்டம் ஆகியன இவர்களின் அரசியல் இருப்பினை கேள்விக்குறியாக்கியது. 1948-ம் ஆண்டு பறிக்கப்பட்ட குடியரிமை 1988-ம் ஆண்டே மீண்டும் வழங்கப்பட்டது. 1946 மொத்த சனத்தொகையில் 11.7 சதவீதம் மலையக சமூகத்தினை சார்ந்த இந்திய வம்சாவளியினர் காணப்பட்டபோதும் 1964-ம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் மூலமாக இலங்கையில் வசித்த அரைவாசி மக்களை மீண்டும் இந்தியாவிற்கு திருப்பி அனுப்பியதன் ஊடாக 5 சதவீதமாக மாறியது.

வாக்குரிமை கிடைக்கப்பெற்ற பின் இலங்கை அரசியலில் இந்திய வம்சாவளி மக்கள் சார்பிலான பிரதிநிதித்துவம் கணிசமான அளவு அதிகரித்தது. பாராளுமன்றம், மாகாணசபை, உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் என, அவர்கள் தங்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை உறுதி செய்து வருகின்றார்கள். இன்றைய பாராளுமன்றத்திலும் ஓர் அமைச்சரவை அமைச்சர், ஓர் இராஜாங்க அமைச்சர் உட்பட 9 மலையகம் சார்ந்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் இருக்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. தற்போது வடகிழக்கு மாகாணங்கள் உள்ளடங்கலான பகுதிகளில் 15 லட்சம் மலையக மக்கள் வாழ்கின்றார்கள். தற்போது வாக்குரிமையுடைய அரசியல் அங்கீகாரம் பெற்ற சமூகமாக மலையக சமூகம் காணப்படுகின்றது.

அரச அங்கீகாரம்:

மலையக மக்கள் அரசியல் அங்கீகாரம் உடையவர்களாக இருந்தாலும், அவர்களுக்கான அரச அங்கீகாரம் என்பது முழுமையற்றதாகவும் தாமதமடைந்ததாகவும் இருந்துள்ளது, இருந்து வருகின்றது. கல்வி, சுகாதாரம், வீடமைப்பு, உள்ளூர்

ராட்சி மன்றங்கள், பிரதேச செயலகங்கள் என, எல்லா அரச துறைகளிலும் மலையக மக்களுக்கான செயற்பாடுகள் அங்கீகாரம் பிற்படுத்தப்பட்டதாகவே இருந்துள்ளது.

1945-ம் ஆண்டு இலவசக் கல்விச் சட்டம் இலங்கையில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட போதும் 1977-ம் ஆண்டே, தோட்டப் பகுதியில் அமைந்த பாடசாலைகளை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றது. மிசனரிகளின் பொறுப்பில் இருந்த பாடசாலைகள் காணிச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தின் பின் பெருந்தோட்ட கம்பனிகளின் நிர்வாகத்தின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டன. பாடசாலைகளில் ஆசிரியராக தொழில் புரிந்த ஆசிரியர்கள்கூட பாடசாலை நிறைவுக்குப் பின் தோட்டக் காரியாலயங்களில் குமாஸ்தாவாக, இலிகிதராக தொழில் புரிந்த வரலாறுகள் உண்டு.

32 வருடங்கள் கடந்தே அரசு கட்டமைப்புக்குள் தோட்டப் பகுதிப் பாடசாலைகள் உள்வாங்கப்படுகின்றன. ஆரம்ப, கனிஷ்ட, சிரேஷ்ட நிலைகளில் 843 மலையகப் பாடசாலைகள் காணப்படுகின்றன. அரசாங்கம் பொறுப்பேற்ற பின்பே மலையக கல்வி நிலையில் பாரியதொரு மாற்றம் இடம்பெற்றது. மலையகத்திற்கு தனியானதொரு பல்கலைக்கழகம் உருவாக்க வேண்டுமென்கிற அளவுக்கு கல்வி தரம் உயர்ந்துள்ளது. ஆனாலும் தேசிய ரீதியில் 32 வருடங்கள் கடந்த நிலை என்பது, மலையக மக்கள் அரசு கட்டமைப்புக்குள் சுயவிருப்பு அல்லாது அழுத்தங்கள் கட்டாயங்கள் அடிப்படையில் தாமதமாக சேர்ந்து கொண்டார்கள் என்பதே யதார்த்தம். தோட்டப் பாடசாலைகள் போன்றே தோட்ட வைத்தியசாலைகளும் அரசு கட்டமைப்புக்குள் காலம் தாழ்த்தி உள்வாங்கப்பட்டாலும் அவை அனைத்தும் இன்னும் முழுமையாக உள்வாங்கப்படவில்லை. 60 வைத்தியசாலைகள், 153 பிரசவ விடுதிகள், 329 மருந்தகங்கள் மலையக பிரதேசங்களில் காணப்பட்டாலும் குறைந்தளவான வைத்தியசாலைகளையே அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றுள்ளது. அவற்றை முழுமையாக அரசாங்கம் பொறுப்பேற்க வேண்டுமென வலியுறுத்தப்பட்டாலும் மலையக சுகாதாரத்துறை இன்னும் முழுமையாக அரசு கட்டமைப்புக்குள் கொண்டுவரப்படவில்லை. 200 வருடங்கள் ஆகின்ற நிலையிலும் சுகாதாரத்துறை பொதுமைப்படுத்தப்படாமையே கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டியது.

வீடமைப்பு, காணியுரிமை என்பன, 200 வருட வரலாற்றை கொண்ட மக்களுக்கு கனவாகவே இருந்துள்ளன. மலையகத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அமைச்சினூடாக இரட்டைக் குடியிருப்பு (Twin cottage), மாடி வீடு என வெற்றியற்ற வீடமைப்புத் திட்டங்களை முன்னெடுத்திருந்தாலும், மலையக மக்கள் முன்னணியின் தலைவர் பெ. சந்திரசேகரன் தனி வீடு திட்டத்தினை ஆரம்பித்திருந்தார். இருப்பினும் அது காணியுரிமையுடையதாக இருக்கவில்லை. 2015-ம் ஆண்டு நல்லாட்சி அரசாங்கத்தினால் முன்னெடுக்கப்பட்ட வீடமைப்பு திட்டம் என்பது காணியுரிமை, வீட்டுரிமையை உறுதி செய்யும் வகையில் முன்னெடுக்கப்பட்டது. 7 பேர்ச் சொந்தக் காணியில் முன்னெடுக்கப்பட்டு அதற்கான காணி மறுசீரமைப்பு ஆணைக் குழுவின்மூலமாக காணி உரித்தும் வழங்கப்பட்டது. இது பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களுக்கானது. ஒரு நாட்டில் பிரஜை என்பதற்கான காணி உரிமையைக்கூட அனுபவிக்காத சமூகமாகவே மலையக சமூகம் இருந்து வருகின்றது.

200 வருடகால வரலாறு உடைய மலையக சமூகத்திற்கென அரசு நிறுவனம் இருக்கவில்லை. 2018-ம் ஆண்டின் 32-ம் இலக்க பெருந்தோட்டப் பிராந்தியத்துக்கான புதிய கிராமங்கள் அபிவிருத்தி அதிகாரசபை சட்டத்தின் கீழ் மலையக சமூகத்திற்கென ஒரு அரசு நிறுவனமாக மலையக அபிவிருத்தி அதிகார சபை உருவாக்கப்பட்டது. ஆனால் இன்றுவரை அது பெயரளவினதாகவே காணப்படுகிறது. அதற்கான நிதியொதுக்கமோ வேலைத் திட்டங்களோ முன்னெடுக்கப்படுவதில்லை.

மலையக மக்களுக்கு உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் பாரபட்சம் என்பது கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டியது. மலையகப் பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு உள்ளூராட்சி மன்றங்களினூடாக பணி செய்ய முடியாது என்கிற நிலைமையே 2018-ம் ஆண்டு வரை காணப்பட்டது. 2018-ம் ஆண்டின் 30-ம் இலக்க பிரதேச சபைகள் (திருத்த) சட்டம் கொண்டுவரப்பட்ட பின்பே திருத்தியமைக்கப்பட்டது.

மலையக மக்கள் அரசு ரீதியாக அங்கீகரிக்கப்படவில்லை என்பதற்கு மற்றுமொரு சாட்சியாக எல்லை மீள் நிர்ணயங்களில் காணப்படும் பாரபட்சம் அமைகிறது. அரசு கட்டமைப்பின் அடிப்படை கிராம சேவகர் பிரிவாகும். பெருந்தோட்ட மலையக மக்கள் வாழ்கின்ற பிரதேசங்களில் கிராம சேவகர் பிரிப்பு எல்லை மீள் நிர்ணயங்கள் அசாதாரணமானது. சராசரியாக 2000 பேருக்கு ஒரு கிராமசேவகர் பிரிவு காணப்பட வேண்டும் என்கிற நிலையில், மலையகத்தில் 14,000 பேருக்கு ஒரு கிராமசேவகர் பிரிவு (கெர்கஸ்வோல்ட் 319G) காணப்படுகிறது. அதே நுவரெலியா மாவட்டத்தில் 149 பேருக்கு ஒரு கிராம சேவகர் பிரிவு பெரும்பான்மை சிங்கள கிராமத்தில் காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. அதேபோல், நுவரெலியா மாவட்டத்தில் 2 லட்சத்துக்கும் அதிகமான மக்களுக்கு ஒரு பிரதேச செயலகம் என்கிற நிலையே காணப்பட்டது. 1992-ம் ஆண்டின் 52-ம் இலக்க சட்டத்தின் கீழ், 29.10.2019-ம் திகதி வெளியிடப்பட்ட வர்த்தமானியின்படி நுவரெலியா மாவட்டத்தில் 5 பிரதேச செயலகங்கள் 10 ஆக அதிகரிக்கப்பட்டன. வர்த்தமானி வெளியிடப்பட்டதன் படி, காலி, இரத்தினபுரி மாவட்டத்தில் பிரதேச செயலகங்கள் இயங்கிவரும் நிலையில், நுவரெலியா மாவட்டத்தில் உப செயலகம் என ஆரம்பிக்கப்பட்டு 4 வருடங்களின் பின் தற்போது பிரதேச செயலகங்களாக தரமுயர்த்தப்பட்டிருந்தாலும் முழுமைப்படுத்தப்படாத பிரதேச செயலகங்களாகவே காணப்படுகின்றன.

எனவே, அரசியல் ரீதியாக அங்கீகாரம் பெற்றுள்ளதான தோற்றப்பாடு மலையகத் தமிழ் மக்கள் சார்ந்து தென்பட்டாலும் அரசு நிர்வாகப் பொறுப்புறைக்குள் முழுமையாக உள்வாங்கப்படாத நிலைமையே அந்த மக்களின் குறை அபிவிருத்தி நிலைமைகளுக்கு காரணமாகும். அவர்கள் அரசு ரீதியாகவும் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். நாட்டின் ஏனைய சமூகங்களைப்போல மலையகத் தமிழ்ச் சமூகமும் இலங்கைப் பிரஜைகளாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதற்கு, அரசியல் ரீதியாக அவர்கள் 'இந்தியத் தமிழர்கள்' என்ற நிலையில் இருந்து 'இலங்கை மலையகத் தமிழர்கள்' என்பதை உள்ஜிதப்படுத்தும் சட்ட ஏற்பாடுகள் அவசியமாகின்றன.

kamaladasan@thaiweedu.com

இடம் பெயர்ந்த மலையக மக்கள்

- நெல்லை ஜெயசிங்

200 வருடங்களுக்கு முன்னர் ஆங்கிலேய ஆட்சியின் போது தமிழ் நாட்டில் காணப்பட்ட வறுமை, சாதிய ஒடுக்கு முறை, நில பிரபுக்களின் ஆதிக்கம் என்பவற்றுடன் இலங்கை ஒரு சொர்க்க பூமி என்று கூறப்பட்ட ஆசை வார்த்தைகள் மீதான ஒரு நம்பிக்கை, இலங்கையில் பெருந்தோட்டச் செய்கை உட்பட வேறு பல தொழில்களுக்கு தொழிலாளர்களின் தேவை போன்ற பல்வேறு காரணிகள் ஒன்று சேர், இலட்சக்கணக்கான வர்கள் தமிழ் நாட்டில் இருந்து இலங்கை மலை நாட்டில் குடியமர்த்தப்பட்டனர். அவ்வாறு குடியேறியவர்களின் 200 வருட வரலாற்று பக்கங்களை புரட்டிப் பார்த்தால் பல்வேறு காலகட்டங்களில் அவர்களின் வாழ்க்கை பலவிதமான சிதைவுகளுக்கு உள்ளாகி வந்துள்ளதைக் காணலாம். இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த 1948-ம் ஆண்டு காலப் பகுதியில் இலங்கையின் மக்கள் தொகையில் இரண்டாம் இடத்தில் இருந்த மலையக மக்கள் இன்று நான்காம் இடத்திற்கு தள்ளப்பட்டுள்ளனர்.

இலங்கையின் பேரினவாத அரசியல் மலையக மக்களின் வாழ்க்கையை சின்னாபின்னமாக்கி சிதறடித்த நிகழ்வுகள் மலையக மக்களின் வரலாற்றில் ஆழமாகப் பதியப்பட்டுள்ளது. காலத்துக்கு காலம் சிதறடிக்கப்பட்ட அவர்கள் இன்று வெவ்வேறு திசைகளில் வெவ்வேறு இடங்களில் இடம்பெயர்ந்தவர்களாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். வரலாற்று அடிப்படையில் அவர்கள் பின்வருமாறு அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றனர்.

- இலங்கை இந்திய உடன்படிக்கையின் கீழ் இந்தியப் பிரஜைகளாக இந்திய நாட்டில் குடியேறியவர்கள்
- இலங்கை நாட்டிற்குள்ளேயே இடம் பெயர்ந்தவர்கள்
- மேற்குலக நாடுகளுக்கு புலம் பெயர்ந்தவர்கள்
- அகதிகளாக தமிழ் நாட்டில் தஞ்சமடைந்தவர்கள்

இவ்வாறு நான்கு விதமாக இடம்பெயர்ந்தவர்கள் அடையாளப்படுத்தப்பட்ட போதும் இவர்களில் இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தங்களின் படி, இந்தியாவிற்கு இடம்பெயர்ந்தவர்கள் மட்டுமே மிகப் பெரிய அளவில் இடம்பெயர்ச்சிக்கு உள்ளானவர்களாக வரலாற்றில் கருதப்படுகிறார்கள். உலக அளவில் இது ஒரு மிகப் பெரிய இடம்பெயர்வாகும். அதுவும் அகதிகளாக அல்லாமல் இரண்டு நாட்டு அரசியல் தலைவர்களின் இணக்கத்துடன், ஆனால் மனிதாபிமானமற்ற வகையில் நடந்தேறிய வரலாற்று நிகழ்வாகும். இதன் விளைவாக மலையக மக்கள் தொகை 12% வீதத்தில் இருந்து 5.5% வீதமாக குறையத் தொடங்கியது.

இலங்கை இந்திய உடன்படிக்கை:

1948 பெப்ரவரி நான்கில் இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற நாடாக ஆங்கிலேயர்களால் அறிவிக்கப்பட்டது. அதன் பின்னர் இலங்கையின் அரசியல் போக்கில் பெரும் மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கின. குறிப்பாக பெரும்பான்மை மக்களின் பேரினவாத அரசியல் விஸ்வரூபம் எடுக்கத் தொடங்கியது. பௌத்த மதமும் சிங்கள மொழியும் அரசியலில் தீர்மானிக்கும் சக்திகளாக உருவெடுத்தன. அதன் விளைவாக 1948 நவம்பர் 15-ம் திகதியன்று மலையக மக்களின் குடியுரிமை பறிக்கப்பட்டு 10 இலட்சம் பேர் நாடற்றவர்களாக ஆக்கப்பட்டனர்.

இக்காலப்பகுதியில் இலங்கையில் இனவாத அரசியல் மிகக் கடுமையாகத் தலைதூக்கத் தொடங்கி இருந்தது. அதன் நீட்சியாக பிரஜா உரிமை பறிக்கப்பட்ட இம்மக்கள் அனைவரையும் இந்தியாவிற்கே திருப்பி அனுப்ப வேண்டும் என்ற கோரிக்கை, பிரச்சாரம் வலதுசாரி சிங்கள மக்கள் மத்தியில் ஓங்கி ஒலிக்கவும் தொடங்கியது. அத்துடன் இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் அரசியல் சூழ்நிலைகள் மாறத் தொடங்கின. அரசியல் அழுத்தம் காரணமாக இரு நாடுகளின் தலைவர்களும் நாடற்றவர்களாக ஆக்கப்பட்ட மக்கள் தொடர்பாக உரையாடத் தொடங்கினர். பல கட்ட பேச்சுவார்த்தைக்கு பின்னர் இறுதியில் உடன்பாடு ஒன்று ஏற்படலாயிற்று. பண்டங்களை பரிமாற்றிக் கொள்வதைப் போன்று 600,000 இந்திய வம்சாவளி மலையகத் தமிழர்களை இந்தியாவிற்கு நாடு கடத்துவதெனவும் 325,000 பேருக்கு இலங்கை குடியுரிமை வழங்குவதெனவும் இரண்டு உடன்படிக்கைகள் முறையே 1964 மற்றும் 1974-ம் ஆண்டுகளில் இலங்கை-இந்தியப் பிரதமர்கள் இடையே கையெழுத்தாயின. அவை முறையே, சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தம், சிறிமா-இந்திராகாந்தி ஒப்பந்தம் என அழைக்கப்பட்டன. அது முதல் நாடற்றவர்களான அம் மக்கள் படிப்படியாக இந்திய நாட்டிற்கு போகத் தொடங்கினார்கள்.

1823-ம் ஆண்டளவில் இலங்கையில் குடியமர்த்தப்பட்டவர்களின் பின்னய சந்ததியினர் 150 வருடங்கள் ஒரே பகுதியில் வாழ்ந்து வந்த நிலையில் ஒரு பெரும் சமூகமாக தமிழ் நாட்டிற்கு இடம் பெயர்ந்து புதியதொரு வாழ்க்கையை அவர்கள் தொடங்குவது என்பது மிகவும் சவாலான செயலாகும். இந்திய அரசின் மறுவாழ்வு திட்டங்களை மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் எதிர்பார்த்து கண்டியில் இந்திய தூதுவராலயம் முன்பாக வரிசையில் கால்கடுக்க காத்திருந்தவர்கள் இந்தியாவைப் பற்றியோ இந்திய கிராமப்புற மக்களின் வாழ்க்கை பற்றியோ தொப்புள் கொடி உறவுகள் பற்றியோ எதுவுமே அறிந்திருக்கவில்லை. வல்லரசாக வளர்ந்து வரும் இந்தியாவில் தாங்கள்

செல்வச் செழிப்புடன் வாழலாம் என்று கனவுடன் கண்டியில் காத்திருந்தவர்களுக்கு கடைசியில் ஏமாற்றமே மிஞ்சியது. பெருந்தோட்டங்களில் வேலை செய்த அனுபவம் மட்டுமே உடைய அவர்கள் இந்தியாவில் அது போன்றதொரு நிரந்தரமான வேலை வேண்டும் என்று கோரிக்கை வைத்தனர். ஆனால் அவை எதுவும் ஏற்கப் படவில்லை. புலம்பெயர் ஏற்பாடுகளுக்கு முன்னர் இந்தியாவில் புனர்வாழ்வு திட்டங்கள் கொட்டிக் கிடப்பதைப் போன்றதொரு மாயத்தோற்றம் இலங்கையில் அப்போது உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் நடைமுறையில் அவர்கள் மிகப் பெரும் ஏமாற்றத்தை, சவால்களை எதிர்கொள்ள வேண்டிய நிலைக்கு தள்ளப்பட்டனர்.

கப்பல் மூலம் இராமேஸ்வரம் வந்து இந்திய மண்ணில் கால் பதித்தது முதல் கசப்பான அனுபவங்களையே அவர்கள் பெறத் தொடங்கினர். சுங்க நிலைய சமை தூக்கும் தொழிலாளர்களின் மரியாதை குறைவான பேச்சு, அதிகாரிகளின் கெடுபிடி, பலவந்தமாக பொருட்களை எடுத்துக்கொள்ளல் என பலதரப்பட்ட இன்னல்களை எதிர்கொண்டனர். வந்தாரை வாழ வைக்கும் தமிழகம் என எண்ணி வந்தனர். ஆனால், அவர்களை வேண்டத் தகாதவர்களாக பார்க்கும் நிலைமையே பல இடங்களிலும் காணப்பட்டது. 1968 முதல் 1984 வரையிலான காலப்பகுதியில் 115,400 குடும்பங்களைச் சேர்ந்த 459,327 நபர்கள் இந்திவிற்கு இடம் பெயர்ந்திருப்பதாக அரசின் அறிக்கை வாயிலாக அறிய முடிகிறது. இவர்களில் 95% மானவர்கள் தமிழ் நாட்டில் குடியமர்த்தப்பட ஏனையோர் அண்டை மாநிலங்களில் குடியமர்த்தப்பட்டனர். மலையகச் சூழ்நிலையில் வாழ்ந்த தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு தமிழ் நாட்டின் சூழ்நிலை முற்றிலும் வேறாக இருந்தது. அதற்கு ஏற்ப அவர்களின் மறுவாழ்வை கட்டமைத்துக் கொள்வதென்பது அவர்களுக்கு மிகப் பெரும் சவாலாக இருந்தது. இந்திய சமூகத்துடன் உடனடியாக அவர்களால் ஒன்றிணைய முடியவில்லை. காலம் காலமாக தொப்புள் கொடி உறவுகள் என பேசியும் எழுதியும் வந்த போதும் நடைமுறையில் வேண்டாத விருந்தாளியாக பார்க்கும் போக்கே காணப்பட்டது. சாதிய கட்டமைப்

பைக் கொண்ட தமிழ் நாட்டில் சாதிய உணர்வுகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்காத இடம் பெயர்ந்த மலையக மக்களால் ஈடு கொடுக்க முடியவில்லை. இலங்கையில் பொது வெளியில் சாதிய உணர்வுகள் வெளிப்படாத நிலையில் அதற்கு எதிர்மாறாக இந்தியாவில் அனைத்தும் சாதிய கண்ணோட்டம் என்பதால், பல இடங்களில் உரிய மரியாதை இன்றி பாதிப்புக்கு உள்ளாக வேண்டியதாயிற்று. இடம் பெயர்ந்து வந்த மலையக மக்கள் தங்களின் மூதாதையர் மண்ணில் திசை தெரியாமல் திகைத்து நின்றனர் எனலாம்.

மலையகத்தில் இருந்து இந்தியாவிற்கு இடம் பெயர்ந்தவர்களில் பெரும்பாலானோர் கூலி வேலை மட்டுமே செய்த அனுபவம் உடையவர்கள். இவர்கள் புதிய சூழ்நிலையில் புதிய வகையான தொழில் முறையில் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொள்வதில் பெரும் சிரமங்களை எதிர்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. சுயமாக வாழும் அளவிற்கு அவர்களிடம் சேமிப்பு பணமும் இருக்கவில்லை. 4% மானவர்களிடம் மட்டுமே 10,000-க்கு மேல் சேமிப்பு பணம் இருந்ததாக அறியப்படுகிறது. இவ்வாறு பெரும்பாலானவர்களின் ஆரம்ப கட்ட வாழ்க்கை மிகப் பெரும் பொருளாதார சமூக நெருக்கடிகளுக்கு உள்ளாகியதைக் காண முடிந்தது.

ஏமாற்றம் அளித்த அரசின் மறுவாழ்வு திட்டங்கள்:

இந்திய அரசால் இலங்கை-இந்திய உடன்படிக்கையின் கீழ் இடம்பெயர்ந்து இந்தியாவிற்கு வந்தவர்களுக்காக கொண்டு வரப்பட்ட பல்வேறு மறுவாழ்வு திட்டங்களையும் அவை எந்தளவு பயனளித்தன, எவையெல்லாம் தோல்வி கண்டன போன்ற விபரங்களையும் ஆய்வாளர் திரு. சந்திரசேகரன் அவர்கள் களப் பணி செய்து நீண்ட அறிக்கையாக வெளியிட்டுள்ளார். அதே போன்று ஆய்வாளரும் இலங்கை திட்டமிடல் அமைச்சில் உயர் பதவி வகித்தவருமான திரு. வாமதேவன் அவர்களும் கொண்டு வரப்பட்ட பல்வேறு மறுவாழ்வுத் திட்டங்களை

பற்றி கூறும் போது பின்வரும் முன்றினை பிரதானப்படுத்தி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

- பல வகையான குடியேற்ற திட்டங்கள்
- வீட்டு கடன் திட்டங்கள்
- கல்வி மற்றும் பயிற்சி திட்டங்கள்

இதன் அமலாக்கம் மற்றும் பயன்பாட்டை ஆராயும் பொழுது, நடைமுறையில் விரல்விட்டு எண்ணக் கூடியவர்கள் மட்டுமே இதனால் பயனடைந்திருப்பதாக அறியப்படுகிறது. நில அபிவிருத்தித் திட்டங்களில் குடியேற்றுதல், தனியார் நிலங்களில் குடியமர்த்துதல், கொடைக்கானல் விவசாய திட்டம், அரசு விவசாய பண்ணை, வியாபாரக் கடன் திட்டங்கள், சுய வேலைவாய்ப்பு திட்டங்கள், தேயிலை இறப்பர் தோட்டங்களில் வேலை வழங்குதல், நூற்பாலைகளில் வேலை, போக்கு வரத்து மற்றும் சிறு தொழிற்சாலைகளில் வேலை, ரெப்கோ போன்ற கூட்டுறவு வங்கிகளின் வாயிலாக கடன் பெற்ற நிறுவனங்களில் வேலை என, ஏராளமான மறுவாழ்வு திட்டங்கள் முன்மொழியப்பட்ட போதும் அவை அனைத்தும் முழுமையான பயனைத் தரவில்லை என்று கூறப்படுகிறது. இலங்கையில் தோட்டத் தொழில் மட்டுமே செய்து வந்தவர்கள் அரசின் பல்வேறு மறுவாழ்வுத் திட்டங்களை கண்டு ஆரம்பத்தில் மகிழ்ச்சியும் நம்பிக்கையும் கொண்டனர். ஆனால் காலப் போக்கில் அவை அனைத்தும் கானல் நீர் என புரிந்து கொண்டனர். ஆனால், அரசின் மறுவாழ்வுத்துறை 102,000 குடும்பங்கள் மறுவாழ்வு திட்டங்களால் இடம்பெயர்ந்து வந்து பயன் அடைந்ததாக அரசுக்கு அறிக்கை சமர்ப்பித்துள்ளது.

வீணாகிப் போன வியாபாரக் கடன் திட்டங்கள்:

இலங்கையில் பெருமளவில் கூலித் தொழிலாளர்களாக மட்டும் வேலை பார்த்த அனுபவத்துடன் இடம் பெயர்ந்தவர்களுக்கு வணிகம் செய்திட கடன் கொடுத்து சிறுமுதலாளிகளாக மாற்றும் அரசின் திட்டம் நடை முறையில் பயனளிக்கவில்லை. எந்த வித அனுபவமோ பயிற்சியோ இல்லாத இவர்கள் அரசிடம் இருந்து பெற்ற 3,000 ரூபாய் பணத்தில் வியாபாரிகளாக உருவெடுக்க முடியவில்லை. இவ்வாறு 85,000 குடும்பங்களைச் சேர்ந்த 84% மானவர்களுக்கு வணிகக் கடன் வழங்கிய போதும் விரல் விட்டு எண்ணக் கூடியவர்களால் மட்டுமே ஓரளவிற்கு வணிகம் செய்திட முடிந்தது. பெரும்பாலானவர்கள் வியாபாரத்தை தொடங்காமலேயே பணத்தை செலவு செய்து விட்டதாக கூறப்படுகிறது. எனவே, அரசின் வணிகக்கடன் திட்டம் பெரும் தோல்வியில் முடிந்தது என்றே கூற வேண்டும். வியாபாரத்தில் தோற்றவர்கள், கடும் வெயிலால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் என பலரும் நாட்டின் நாலாபுறமும் சிதறுண்டு குளிர் பிரதேசங்களை தேடி ஓடினர். அவர்களாகவே வாழ வழி தேடி ஊட்டி, நீலகிரி, மூனார், கொடைக்கானல், வால்பாறை, கோத்தகிரி, குன்னூர், கேரளம் போன்ற மேட்டு நிலங்களுக்கு நகர்ந்து தினக் கூலிகளாக வேலை பார்க்கலாயினர். இன்று வரையும் அவர்கள் ஆங்காங்கே கூலி வேலை செய்து வாழ்க்கையை தொடர்கின்றனர்.

விவசாயம் செய்திட இடம் பெயர்ந்தோர்:

விவசாயப் பண்ணைகளில் குடியமர்த்தும் அரசின் திட்டங்களும் நிறைவு பெறாமல் குறைப் பிரசவத்தில் முடிந்ததாக

அறியப்படுகிறது. வட ஆற்காடு, நெல்லை, புதுக்கோட்டை, சேலம், திருச்சி, கடலூர் என பல மாவட்டங்களில் உருவாக்கப்பட்ட பல விவசாயப் பண்ணைகள் நிர்வாகக் குறைபாட்டால் நட்டம் ஏற்பட்டு மூடப்பட்டன. அதனை நம்பிப் போனவர்கள் வேலை இழந்தனர். இதன் மற்றொரு அம்சமாக மூன்று ஏக்கர் நிலம் வழங்கி குடியிருப்புகளை அமைக்கும் அரசின் மறுவாழ்வு திட்டங்கள் ஆரம்ப கட்டத்தில் இடம்பெயர்ந்தோர் மத்தியில் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றன. இலங்கையில் இதுவரை சொந்த நிலம் வைத்திராத இவர்கள் கிடைக்கப் போகும் காணி உரிமையை நினைத்து பெரிதும் மகிழ்ந்தனர். பல்வேறு மாவட்டங்களில் 44 வேளாண் காலனிகள் தொடங்கப்பட்டன. இவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட தலா 3 ஏக்கர் நிலமானது, வானம் பார்த்த வறண்ட பூமியாகும். இவ்வாறு 3,275 குடும்பங்கள் குடியமர்த்தப்பட்ட போதும் சரியான திட்டமிடல் இன்மையால் இதுவும் பெருமளவில் தோல்வியில் முடிவடைந்தது எனக் கருதப்படுகிறது. நிலத்தடி நீர் இன்மையால் பலரும் இதனை கைவிடத் தொடங்கினர். மிகச் சிலர் மட்டுமே இதனை தொடர்ந்து செய்து வருகின்றனர்.

அரசை நம்பி சமவெளிகளில் வாழ்க்கையை தொலைத்து விட்ட இவர்கள் இறுதியில் மலைப் பிரதேசங்களில் தஞ்சம் அடையத் தொடங்கினர். எப்படியாவது பிழைத்துக் கொள்ளலாம் என்று மலைகளை நோக்கி பயணித்தவர்கள் உணவுக் காகவும் உயிர் வாழவும் பெரிதும் போராட வேண்டி இருந்தது. கிடைக்கின்ற வேலைகளை செய்து உயிர் வாழத் தொடங்கினர். கொடைக்கானல் பகுதியில் சவுக்கு மரங்களில் பட்டை உரிக்கும் தொழிலை நம்பி சென்றவர்கள் கொத்தடிமைகளாக ஆக்கப்பட்டனர். இலங்கை எழுத்தாளரும் ஆய்வாளரும் மாண திரு.எஸ். ஜோதிக்குமார் அவர்கள் 'பிளம்ஸ் மரங்களும் சடை சவுக்குகளும்' என்ற ஆய்வு நூலில் கொத்தடிமைகளாக மாறிய இலங்கையில் இருந்து இடம் பெயர்ந்தவர்களுடன் நேரடியாக உரையாடி அவர்களின் துயர வாழ்க்கையை வெளிச்சத்துக்கு கொண்டு வந்துள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

இடம் பெயர்ந்தோருக்கான அரசு தேயிலைத் தோட்டம் (TANTEA):

நீலகிரி - கோவை பகுதியில் 4431.92 ஹெக்டேர் பரப்பளவில் 1969-ம் ஆண்டில் தமிழ் நாடு அரசின் ஏற்பாட்டில் வனத்துறையின் உதவியுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பெருந்தோட்டச் செய்கையில், 4,000 மேற்பட்ட மக்கள் தாயகம் திரும்பிய மலையகத் தமிழர்கள் மறுவாழ்வுத் திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக தேயிலைத் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்காக குடியமர்த்தப்பட்டனர். இலங்கையில் இருந்து இடம் பெயர்ந்தோரின் மறுவாழ்வுக்காக பிரத்தியேகமாக இப்பெருந்தோட்டச் செய்கை உருவாக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும். இலங்கை-மலையகம் போன்ற சூழ்நிலை இங்கு இருந்தமையால் வாழ்க்கையை இம்மக்கள் மகிழ்ச்சியாக தொடங்கினர். எனினும் பிற்காலத்தில் குறிப்பாக அண்மையில், அம்மக்கள் பெரும் பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்ள வேண்டிய நிலைக்கு தள்ளப்பட்டுள்ளனர்.

50 வருடங்களுக்கு மேலாக இங்கு வசிக்கும் தொழிலாளர்களின் வேலை மற்றும் அவர்களின் இருப்பிடம் கேள்விக்குறியாகி இருக்கிறது. இதுவரை இலாபத்தில் இயங்கி வந்த இப்

பெருந்தோட்டத்தை தற்போது நட்டத்தில் இயங்குவதாக கூறும் அதன் நிர்வாகம் அதனை மீண்டும் வளத்துறையிடம் ஒப்படைக்கப் போவதாகவும் கூறி வருகிறது. அவ்வாறு நிகழும் பட்சத்தில் இதுவரை அதை நம்பி வேலை செய்து வருகின்ற குடும்பங்கள், குழந்தைகள் வீதிக்கு வரவேண்டிய அவல நிலை உருவாகும். அரசாங்கம் இவ்விடயத்தில் உடனடியாக தலையிட்டு, அரசே அதன் நிர்வாகத்தை ஏற்று நடத்த முன் வர வேண்டும் அல்லது அங்கு பணிபுரியும் தொழிலாளர்களுக்கு மாற்று வசிப்பிட வசதியும் வேலைக்கான மாற்று ஏற்பாடுகளையும் செய்து கொடுக்க முன்வர வேண்டும்.

இதேபோன்று, மத்திய அரசின் நிதியுதவி மற்றும் மேம்பாட்டு கூட்டுறவு வங்கிகளின் நிதி உதவியுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பல்வேறு கூட்டுறவு நூற்பாலைகளில் இடம்பெயர்ந்த மலையக மக்களில் சிலருக்கு வேலை வழங்கப்பட்டது. இவ்வாறு 13 ஆலைகள் தமிழகத்தில் தொடங்கப்பட்டு வேலைகள் வழங்கப்பட்டன. கூட்டுறவு நூற்பாலைகள், கூட்டுறவு சர்க்கரை ஆலைகள், போக்குவரத்து கழகங்கள் என்பன வங்கிகளின் மானியத்துடன் கடன் பெற்று இடம்பெயர்ந்த மலையக மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்புகளை வழங்கின. அவர்களும் அதனை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றனர். ஆனால், சில வருடங்களில் நட்டத்தில் இயங்குவதாக காரணம் கூறி ஆட்குறைப்பு செய்தும் பின்னர் அவைகளை மூடவும் செய்தனர். மத்திய மாநில அரசுகளும் இது தொடர்பாக ஆக்கபூர்வமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவில்லை என்பது கவலை தரும் விடயமாகும்.

மறுவாழ்வுத் திட்டத்தின் கீழ் இடம்பெயர்ந்து வந்துள்ள மலையக மக்கள் பயன்பெறும் வகையில் வீட்டுக்கடன் திட்டம் என்ற ஒன்றும் கொண்டு வரப்பட்டது. அதற்கமைய கடனுதவி வழங்கப்பட்டது. வீடுகள் கட்டுவதும் நடந்தது. சிலோன் காலனிகள் என பெயர்களும் வைக்கப்பட்டன. ஆனால் ஒப்பந்த தாரர்களால் கட்டப்பட்ட வீடுகளின் உரிமையாளர்களாக பெரும்பாலும் இன்று தாயகம் திரும்பியவர்கள் இல்லை என்பது கவலைதரும் விடயமாகும். 90% வீடுகள், வீட்டு மனைகள் உள்ளூர் வாசிகளால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டும் போலி ஆவணங்கள் மூலம் விற்கப்பட்டும் விட்டன. ஆனால் அரசாங்கமோ, 57,461 குடும்பங்களுக்கு வீட்டுக் கடன் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது எனக் கூறுகிறது. ஆனால் உண்மையில் 10%-க்கும் குறைவானவர்களே நில, வீட்டு உரிமையாளர்களாக இருக்கின்றனர். ஆக்ரமிப்புக்கு உள்ளான வீடு, மனை மீட்கும் முயற்சியும் பெரிய அளவில் வெற்றி பெறவில்லை எனத் தெரிகிறது. இக் காலப்பகுதியில் இடம் பெயர்ந்த மலையக மக்களின் குழந்தைகளின் கல்வி சார்ந்த பல திட்டங்களை அரசு முன்னெடுக்க முன்வரலாயிற்று. தொழிற்பயிற்சி நிலையங்களில் அனுமதி வழங்கப்பட்டன. ஆனால், இதன் மூலம் மிகச் சிலருக்கு மட்டுமே வேலை கிடைத்தது. இலங்கை சூழ்நிலையில் வெவ்வேறு பாடத் திட்டங்களில் படித்து விட்டு வந்த மாணவர்களால் இந்திய கல்வி முறையை மேற்கொள்வதில் பெரும் சிரமங்களை எதிர்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. அதனால் போட்டிப் பரீட்சைகளில் தேர்வாகி அரசு வேலைகளில் சேர்வது என்பது மிகவும் அரிதாகவே இருந்தது. இந்திய அரசு துறைகளில் போதியளவு வேலை வாய்ப்புகளை இவர்களால் பெற முடியவில்லை. மிகவும் குறைவான தொகையினரான 16,756 குடும்பத்தினர் அரசு மற்றும் பொதுத் துறைகளில் நியமனங்கள் பெற்றதாக புள்ளி விபரம் ஒன்று கூறுகிறது.

மேலும் தாயகம் திரும்பியோருக்காக அரசு கொண்டு வந்த சமூக நலத் திட்டங்கள் மட்டுமல்லாமல் கடன் உதவி திட்டங்களும் கூட முழுமையாக அவர்களை சென்றடையவில்லை. அவர்களுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட REPCO என்ற கூட்டுறவு வங்கியும் கூட போதிய உதவிக்கரம் நீட்டவில்லை எனக் கூறப்படுகிறது. குறிப்பாக, இவ்வங்கி பற்றிய விழிப்புணர்வு அம்மக்களை சென்றடையவில்லை என்பது பெரும் குறைபாடாகும்.

அரசின் மறுவாழ்வு திட்டங்களை நம்பிச்சென்று அதனால் எதிர்பார்த்த புனர்வாழ்வு கிடைக்காத ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் கொடைக்கானல், கன்னியாகுமரி, கீரிப்பாறை, வால் பாறை, கோத்தகிரி, குன்னூர், நீலகிரி, கூடலூர் போன்ற இடங்களில் தொழிலாளர்களாகவும் சிறு நில உடமையாளர்களாகவும் விவசாயம் செய்து வருகிறார்கள். அவர்களின் காணி உரிமை உறுதிப்படுத்தப்பட்டு, பட்டா எனப்படும் ஆவணங்கள் வழங்கப்படாத நிலையில் பெரும்பாலானோர் இருப்பதாகவும் கூறப்படுகிறது. இதே போன்று, தமிழ்நாட்டின் ஏனைய மாவட்டங்களில் வழங்கப்பட்ட முன்று ஏக்கர் புன்செய் நிலத்திற்கான பட்டா ஆவணங்கள் பெறப்படாமல் பலரும் இருப்பதாக கூறப்படுகிறது.

இலங்கை-மலையகம் போன்றே மலைப் பிரதேசங்களில் பெருந்தோட்டங்களிலும் சிறுதோட்டங்களிலும் வேலை பார்க்கும் இடம்பெயர்ந்து வந்த தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தங்களின் உழைப்புக்கும் உறைவிடத்திற்கும் உத்தரவாதம் இன்றியே இருந்து வருகின்றனர். ஓய்வு பெற்ற பின்னர் அல்லது வேலை இழந்த பின்னர் குடியிருப்புகளையும் காலி செய்து தெருவிற்கு வர வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கின்றனர். இவ்வாறு தாயகம் திரும்பியோர் அல்லது இடம் பெயர்ந்து வந்தோர் தமிழகத்துடனான தொப்புள் கொடி உறவுகள் என கூறப்பட்ட போதும் அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் பெரும்பாலானவர்களுக்கு இந்தியா ஒரு புதிய தேசம், புதிய சூழல், புதிய காலநிலை, புதிய மனிதர்கள் என்பதால் அவர்கள் எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகள் ஏராளம்.

தொலைநோக்குப் பார்வை இன்மையால் மறுவாழ்வுத் திட்டங்கள் பெரிய அளவில் பயனளிக்காமல் அவர்களின் வாழ்க்கை சவால் நிறைந்ததாகவே நீடிக்கிறது. புனர்வாழ்வு திட்டங்களை வடிவமைத்தவர்கள் தாயகம் திரும்பிய தொழிலாளர்களின் பொருளாதார சமூக பண்பாட்டு பின்னணியை சரிவர புரிந்து கொள்ளவில்லை. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் என்ற பின்னணியில் இருந்து வந்தவர்கள் என்பதையும் அதிகாரிகள் சிறிதும் கவனத்தில் கொள்ளவில்லை. அவர்களின் உளவியல் உணர்வுகளையும் புரிந்துகொள்ளவில்லை. இயந்திரத் தனமான திட்டங்களை கொண்டு வந்தார்கள். ஆனால், அவற்றில் சமூக அக்கறை இருக்கவில்லை.

இலங்கையில் இருந்து இடம் பெயர்ந்து வந்த இம்மக்கள் கடந்த காலங்களில் அனுபவித்த சொல்லில் அடங்காத துன்ப வாழ்க்கையை உலக அரங்கில் உலக சமூகத்தின் பார்வைக்கு கொண்டு செல்ல நாம் தவறிவிட்டோம். அவர்கள் எப்படி எல்லாம் புறக்கணிப்புக்கு உள்ளானார்கள் என்ற உண்மை நிலையை, இந்திய அரசும் உலக சமூகமும் கருத்தில் கொள்வது மிகவும் அவசியம். இலங்கையில் வாழும் போது இந்தியக்காரர்கள் என அழைக்கப்பட்டவர்கள் இந்தியாவில் சிலோன்காரர்கள் என அழைக்கப்படும் நிலை இன்று

வரையும் தொடர்கிறது. இந்தியச் சமூகமோ இவர்களைப் பற்றி எந்த சலனமும் காட்டாது கடந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறது. இரண்டு மூன்று தலைமுறை கடந்தும் தாயகம் திரும்பியவர்களின் சந்ததியினர் இன்னும் அடிப்படை வாழ்வாதாரங்களைப் பெற முடியாத நிலையிலேயே இருக்கின்றனர். இலங்கை மலையக மண்ணில் இருந்து வேரோடு பிடுங்கி இந்திய மண்ணில் வீசி எறியப்பட்டவர்கள் தங்களுக்கான விடியல் எப்போது வரும் என்று காத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

இலங்கை நாட்டிற்குள்ளேயே இடம்பெயர்ந்த மலையக மக்கள்:

மலையகப் பகுதிகளில் மிகவும் நெருக்கமாக வாழ்ந்த மலையக மக்கள் தங்களின் எதிர்கால நலன் கருதி காலத்துக்கு காலம் நிகழ்ந்த விரும்பத் தகாத செயல்கள் காரணமாக உள்நாட்டிற்குள்ளேயே இடம்பெயர்ந்து வாழத் தொடங்கியுள்ளனர். அவ்வாறு இடம் பெயர்ந்தவர்களை உற்று நோக்கினால், அவர்கள் ஆங்காங்கே தற்காலிகமாகவும் நிரந்தரமாகவும் தம் இருப்பிடங்களை தேர்வு செய்து குடியேறி இருப்பதைக் காணலாம்.

இலங்கையில் 1956-ம் ஆண்டு முதல் பல்வேறு காலகட்டங்களில் நடைபெற்ற இன வன்முறைகளால் பாதிப்புக்கு உள்ளான மலையக மக்களின் குறிப்பிடத்தக்க பகுதியினர் வட-கிழக்கு மாகாணங்களில் அதிலும் குறிப்பாக வவுனியா, கிளி-நொச்சி, முல்லைத்தீவு மாவட்டங்களில் நிரந்தரமாக குடியேறி வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்கள் பற்றிய சரியான புள்ளி விபரம் இல்லாத போதும் இவ்வாறு இடம்பெயர்ந்தவர்கள் பல ஆயிரமாக இருப்பர் என கருதப்படுகிறது. இனக் கலவரங்கள் மட்டுமல்லாது பெருந்தோட்டக் காணிகள் சிங்கள பெரும்பான்மை மக்களுக்கு 1974-ல் சிறு காணிகளாக பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட போது, வேலை இழப்பு உட்பட பல பாதிப்புக்கு உள்ளான தொழிலாளர்கள் வட-கிழக்கு நோக்கி இடம்பெயரத் தொடங்கினர். இவ்வாறு இவர்கள் தாமாக வாழ்வு தேடி சென்றது மட்டுமல்லாமல், வட-கிழக்கு அரசியல் வாதிகள் மற்றும் சமூக அமைப்புகள் மலையக மக்கள் அங்கு குடியேற வேண்டும் என அழைப்பு விடுத்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இவ்வாறான இவர்களின் வடகிழக்கு குடியேற்றம் என்பது சுகமானதாக, சுலபமானதாக அமைந்து விடவில்லை. பெருமளவில் நன் செய் நிலங்கள் வழங்கப்படவில்லை. நீர்ப்பாசன வசதி குறைந்த புன்செய்நிலங்களில் பயிர் செய்ய வேண்டி இருந்தது. இன்னும் பலர் விவசாயக் கூலிகளாக நிலச்சுவாந்தாரர்களின் காணிகளில் வேலை செய்தனர். மலையகத்தில் இருந்து சென்றவர்கள் தங்களின் கடின உழைப்பால் காடுகளை அழித்து அங்கு விவசாயப் பண்ணைகளை உருவாக்கினர். இவர்களால் காடழித்து உருவாக்கப்பட்ட பண்ணைகள் சிலவற்றை இலங்கை இராணுவம் பலவந்தமாக அபகரித்துக் கொண்டதாகவும் கூறப்படுகிறது. அங்கு சென்ற மலையக தொழிலாளர்களின் உறைவிடங்கள் பண்ணைக் காணிகளில் தற்காலிக குடிசை வீடுகளாக இருந்தன. மற்றும் சிலர் தற்காலிக குடிசைகளை அமைத்துக் கொண்டனர். ஒரு சிலர் காணி உரிமையாளர்கள் எனக் கூறப்பட்ட போதும் அவர்களுக்கான சட்ட பூர்வ காணி உரிமைப் பத்திரங்கள் வழங்கப்படுவதில் பாரபட்சம் காட்டப் படுவதாகவும் கூறப்படுகிறது. ஆரம்பத்தில் இவர்கள் இவர்களுக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட சிறு காணிகளில் குடிசைகள் அமைத்து விவசாயம் செய்து வந்த போதும் பெரும்பாலானவர்களுக்கு சட்டபூர்வமான காணி உரிமை பத்திரம் வழங்கப்படவில்லை என்ற குற்றச் சாட்டும் இருந்து வருகிறது. விவசாய காணி இல்லாத பலர் விவசாயக் கூலிகளாகவும், சிறு தொழில் செய்பவர்களாகவும், தினக்கூலிகளாகவும் தங்களின் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டுள்ளனர்.

இவ்வாறு வடகிழக்கில் குடியமர்த்தப்பட்ட இவர்கள் தாங்கள் எதிர்காலத்தில் பாதுகாப்பாக இருக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையுடனேயே அங்கு இடம் பெயர்ந்தனர். ஆனால் இவர்கள் கிராமங்களின் எல்லையோரப் பகுதிகளில் பெருமளவில் குடியமர்த்தப்பட்டனர். இதனால், உள்நாட்டு யுத்தங்களின் போது இராணுவத் தாக்குதல்களினால் இவர்கள் பெருமளவில்

பாதிப்புக்கு உள்ளானதாக அறியப்படுகிறது. இவர்களின் பேச்சு மொழி, கலாசாரம், நடை உடை பாவனை இலங்கை தமிழர்களில் இருந்து மாறுபட்டதாக இருப்பதால் இவர்கள் சமமாக நடத்தப்படவில்லை என்ற ஒரு கருத்தும் நிலவுகிறது. இதன் தொடர்ச்சியாக, அவர்கள் அங்கு குழப்பமான அடையாளத்துடனேயே வாழ்கின்றனர். அதாவது சற்று கூர்ந்து நோக்கினால் பிறப்புச் சான்றிதழ் போன்றவற்றில் இலங்கைத் தமிழர்களாக குறிப்பிட விரும்பும் இவர்கள், நடைமுறை வாழ்க்கையில் மலையகத் தமிழர்களாகவும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். எனினும் 40, 50 வருடங்களுக்கு முன்னர், இங்கு இடம்பெயர்ந்தவர்கள் தற்போது அங்கு தங்களை நிலைநிறுத்திக்கொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

இவ்வாறு வடகிழக்கு இலங்கை அல்லாமல் பெருநகரங்களை நோக்கி பலரும் பல காரணங்களை முன்வைத்து இடம் பெயர்ந்துள்ளனர். மலையகத்தில் சற்று வசதி படைத்த மத்தியதர வர்க்கத்தினர் கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, வியாபாரம் போன்ற வசதி வாய்ப்புகள் பெற, அதனை முன்வைத்து கொழும்பு, கண்டி போன்ற பெருநகரங்களில் குடியேறி உள்ளனர். பெருந்தோட்டங்கள் அரசுடமையாக்கப்பட்டு பெரும் பான்மை சிங்கள மக்களுக்கு காணிகள் பிரித்தளிக்கப்பட, பெரிய அளவில் வேலையின்மையானது தொழிலாளர்கள் இடையே, உருவாகத் தொடங்கியது. வேலை இழந்த தொழிலாளர்கள் மாற்று வேலைதேடி நகரப்புறங்களை நோக்கி நகரத் தொடங்கினர். ஓரளவு படித்த ஆண்களும் பெண்களும் கூட, தோட்டப்புறங்களை விட்டு வெளிவரத் தொடங்கினர். இவ்வாறு வெளியே வந்த பல்லாயிரக்கணக்கானோர் நகரங்களில் கடைச்சிப் பந்திகளாக, நிறுவன ஊழியர்களாக, தினக் கூலிகளாக வேலை செய்ய வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு உள்

ளாகியுள்ளனர். பெரும் தொகையான பெண்களும் சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் கூட, வீட்டுவேலை செய்பவர்களாகவும் தங்களை மாற்றிக் கொண்டு கொழும்பு போன்ற நகர்ப்புறங்களில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். நிரந்தரமற்ற மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வருமானம் காரணமாக, இவர்கள் மலையகத்தின் தொப்புள் கொடி உறவுகளாக மலையகத்துக்கு வெளியே நிரந்தர உறைவிடம் இன்றி வாழ்ந்து வருகின்ற அவல நிலையைக் காண முடிகிறது.

இவ்வாறு மலையகத்தை விட்டு மலையகத்துக்கு வெளியே, மலையகத் தொடர்பில் வாழ்ந்து வருபவர்கள் பற்றிய தகவல்கள் புள்ளிவிபரங்கள் சரிவர கிடைப்பதில்லை. எனினும் இவ்வாறு மலையக மக்கள் தொகையில் கணிசமான தொகையினர் மலையகத்துக்கு வெளியில் இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டு இருப்பதாக கூறப்படுகிறது. இவர்களில் கணிசமானவர்கள் நகர்ப்புற வாசிகளாக இருக்க, பலர் மலையக தொடர்பைக் கைவிடாதவர்களாகவும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவ்வாறு பல்வேறு காரணங்களுக்காக இடம் பெயர்ந்த இவர்கள் இடையே ஒருங்கிணைப்பு என்ற ஒன்று இல்லாதிருப்பது கவலை தரும் விடயமாகும்.

மேற்குலக நாடுகளுக்கு புலம் பெயர்ந்தவர்கள்:

இலங்கையில் ஏற்பட்ட இனக் கலவரங்கள், உள்நாட்டு யுத்தம், அமைதியற்ற அரசியல் சூழ்நிலை, வெளிநாட்டு ஈர்ப்பு போன்ற பல காரணங்களால் இலட்சக்கணக்கான தமிழ் மக்கள் வெளிநாடுகளுக்கு புலம் பெயர்ந்தனர். இவ்வாறு வட-கிழக்கில் வாழ்ந்த இலங்கை தமிழர்கள் இலட்சக்கணக்கில் வெளிநாடுகளில் அகதிகளாகவும் அதிகாரபூர்வமாகவும் குடி

யேறியதைப் போன்று மலையகத் தமிழர்கள் அமெரிக்க ஐரோப்பிய நாடுகளில் குடியேறவில்லை. போதிய கல்வி வசதி, பண்பலம், தொடர்புகள், விழிப்புணர்வு இல்லாமையால் மலையக மக்களால் இந்தியாவைத் தாண்டி பெரிய அளவில் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று குடியேற முடியவில்லை. விரல்விட்டு எண்ணக் கூடிய சில நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் மட்டுமே, ஐரோப்பிய, அமெரிக்க நாடுகளில் குடியேறி உள்ளனர். இவ்வாறு மேற்கு நாடுகளில் குடியேறிய மலையக மக்கள் இலங்கை தமிழர்கள் போன்று, அந்தந்த நாடுகளில் குடியுரிமை பெற்று ஓரளவு திருப்திகரமாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். அவர்களில் சிலர் எழுத்தாளர்களாக சிறுதொழில் அதிபர்களாக தனியார் நிறுவனங்களில் பணிபுரிபவர்களாக தங்களின் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டுள்ளனர்.

இந்திய அகதி முகாம்களில் வாழும் மலையகத் தமிழர்கள்:

இலங்கையில் 1956, 1958, 1977, 1981, 1983 ஆகிய ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற இனக்கலவரங்கள் சிறுபான்மை மக்கள் மத்தியில் பெரும் அழிவை ஏற்படுத்தின. அதிலும் குறிப்பாக 1983 ஜூலை இனக் கலவரம் வரலாறு காணாத பேரழிவை ஏற்படுத்தியது. 3,000-க்கு மேற்பட்டோர் கொல்லப்பட்டதுடன், 25,000 பேர் படுகாயமடைந்தனர். மலையகத் தமிழர் உட்பட சிங்களப் பிரதேசங்களை ஓட்டி வாழ்ந்த இலங்கை தமிழர்களும் பெரும் பாதிப்புக்கு உள்ளாகினர். அத்துடன் உள்நாட்டு யுத்தங்களால் வவுனியா, முல்லைத்தீவு, மன்னார், கிளிநொச்சி போன்ற மாவட்டங்களில் வாழ்ந்த இலங்கைத் தமிழர்களும் பாதிப்புக்கும் பயத்திற்கும் உள்ளாகினர். இவ்வாறு பாதிப்புக்கு உள்ளான பலர் புகலிடம் தேடி, மேற்கத்திய நாடுகளுக்கு செல்ல வசதி வாய்ப்பு இல்லாத பல்லாயிரக்கணக்கானோர் இந்தியாவை நோக்கியும் நகர்ந்தனர். தமிழ் பேசுபவர்களாக இருந்த இவர்கள் படகுகள் மூலம் தமிழ்நாட்டிற்கு வரலாயினர். இவ்வாறு வந்தவர்கள் தமிழ்நாட்டில் 106 முகாம்களில் தற்காலிகமாகத் தங்க வைக்கப்பட்டுள்ளனர். தற்போது இவர்களின் எண்ணிக்கை வந்தவர்களில் திரும்பிச் சென்றவர்கள் நீங்கலாக, 105,043 நபர்கள் இருப்பதாக கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. இவர்களில் 73,241 பேர் முகாம்களிலும் 31,802 பேர் முகாமிற்கு வெளியில் அரசு அனுமதி பெற்று வாழ்ந்து வருகின்றனர். வரலாற்று அடிப்படையில் இவர்கள் இரு வேறு சமூகத்தினராக கருதப்படுகின்றனர்.

- வடக்கு மற்றும் கிழக்கு இலங்கையைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட இலங்கைத் தமிழர்கள்.
- 200 வருட வரலாற்றை உடைய மலையகத் தமிழர்கள்.

இவர்களில் இங்கே நாம் ஆராய முற்படுவது, அகதிகளாக உள்ள மலையக மக்கள் பற்றியதாகும். இவர்கள் இந்தியாவில் இருந்து 200 வருடங்களுக்கு முன்னர் இலங்கைக்கு சென்று பல வருடங்கள் கடந்த பின்னர் இந்தியாவிற்கு அகதிகளாக இடம் பெயர்ந்தவர்கள் ஆவர். இந்தியாவில் இருந்து சென்றவர்கள் என்ற வரலாறு காரணமாக, இவர்கள் இந்திய வம்சாவளி தமிழ் அகதிகள் என அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றனர். உள்நாட்டு யுத்தம், 1983 இனக் கலவரம் காரணமாக, வடகிழக்கில் இருந்த சில மலையகத் தமிழர்களுடன் ஏனைய பகுதி மலையகத் தமிழர்களும் இலங்கை தமிழர்களுடன்

இணைந்து தமிழகத்திற்கு கடல் வழியாக இடம் பெயர்ந்தனர். மலையகத் தமிழர்களில் பெரும்பாலோர் நாடற்றவர்கள் என்ற அடையாளத்துடன் இடம்பெயர்ந்துள்ளனர். இவர்கள் மலையகத் தமிழர்கள் எனக் குறிப்பிடப்பட்ட போதும் இலங்கை அகதிகள் என்ற ஒற்றை அடையாளத்துடன் இலங்கை தமிழர்களுடன் சேர்ந்தே முகாம்களில் வாழ்கின்றனர்.

இடம் பெயர்ந்த இந்திய வம்சாவளி மலையகத் தமிழ் அகதிகள்:

இலங்கையில் இருந்து அகதிகளாக தமிழ் நாட்டில் இடம்பெயர்ந்துள்ள இந்திய வம்சாவளி மலையகத் தமிழ் அகதிகள் என, அடையாளப்படுத்தப்படுகின்ற இவர்களுக்கு இன்றைய நிலையில் இலங்கையில் எந்த வித உறைவிடமோ முகவரிகளோ காணாநில உரிமைகளோ இல்லை என்றே கூற வேண்டும். இவ்வாறான நிலையில் இடம் பெயர்ந்த இவர்களைப் பற்றிய துல்லியமான கணக்கெடுப்பு இல்லாத போதும் சென்னைப் பல்கலைக்கழக முன்னாள் பேராசிரியர் திரு. சூரியநாராயணன் அவர்களின் ஆய்வு மற்றும் அரசின் அறிக்கைப்படி, 1990-களில் இவ் அகதிகளின் எண்ணிக்கை 30,500 என கூறப்படுகிறது. இவர்கள் எந்த நாட்டு குடியுரிமையும் இல்லாமல் தமிழக அகதி முகாம்களில் இருப்பதாகவும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்தியாவில் நிரந்தரமாக வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் அகதிகளாக இடம்பெயர்ந்த இவர்கள் தங்களை இந்திய வம்சாவளியினர் என்றே அடையாளப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்கின்றனர். மலையகத் தமிழர்களான இவர்களுக்கு இலங்கையில் எந்தவித நிரந்தர முகவரியும் இல்லாத நிலையில் அவர்கள் இலங்கைக்கு திரும்ப செல்வதற்கான வாய்ப்பு சிறிதளவேனும் இல்லை. இவர்கள் இந்திய வம்சாவளியினராக இருந்தும் முகாம்களில் அகதிகளாகவே வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

இடம்பெயர்ந்த மலையக மக்கள் எதிர் கொள்ளும் பிரச்சினைகள்:

கடந்த 40 வருடங்களாக அடிப்படை உரிமைகள் எதுவும் இல்லாத நிலையில் 106 முகாம்களில் இலங்கைத் தமிழ் அகதிகளுடன் சேர்ந்து இடம்பெயர்ந்த மலையகத் தமிழ் அகதிகளும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். கடுமையான சட்டதிட்டங்களுக்கும் கட்டுப்பாடுகளுக்கும் உட்படுத்தி, குறைந்தளவு வசதிகளை அளித்து அவர்களை ஒதுக்குப்பறம்பான இடங்களில் முகாம்கள் அமைத்து அரசு தங்களின் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்கிறது. இந்தியாவில் குறிப்பாக தமிழகத்தில் அகதிமுகாம் என்பது கை விலங்கிடப்படாத ஆனால் பல வித கட்டுப்பாடுகள் உள்ள தற்காலிக தங்கும் இடங்கள் ஆகும். இம் முகாம்கள் மாவட்ட காவல் துறை மற்றும் தமிழக அரசின் வருவாய்த் துறையின் கண்காணிப்புக்கு உட்பட்டதாகும். முகாம் மக்களின் அனைத்து விபரங்களும் அரசின் பதிவேடுகளில் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கும். ஆரம்பகட்டத்தில் இம் முகாம்கள் அரசின் கடுமையான கட்டுப்பாட்டிற்கும் கண்காணிப்புக்கும் உட்பட்டிருந்தன. தினமும் முகாமில் இருப்பவர்களின் இருப்பு சரிபார்க்கப்பட்டது. இதனால் அவர்கள் வெளியில் சுதந்திரமாக போய் வர முடியாத சூழ்நிலைகள் இருந்தன. வெளியில் வேலை செய்ய போக முடியாத நிலை இருந்தது. வெளியூர் சென்று வர அனுமதிக்கப்படவில்லை. ஆனால் காலப்போக

கில் கடுமையான கட்டுப்பாடுகள் படிப்படியாக தளர்த்தப்பட்டு தற்போது மாதம் ஒரு முறை முகாம்களில் இருப்பவர்கள் சரி பார்க்கப்படும் முறை கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றது. எனினும் வெளியூர் செல்பவர்கள் முன் அனுமதி பெற வேண்டும் என்ற நிலை தற்போதும் நீடிக்கிறது. நீண்ட நாட்கள் வெளியில் இருப்பவர்களின் முகாம் பதிவு நீக்கப்பட்டு அரசின் அனைத்து மானிய உதவிகளும் இரத்து செய்யப்படும் நிலை தற்போதும் நீடிக்கிறது. இதனால் வெளியூர் சென்று பணிபுரிய கல்வி கற்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இதனால் ஏற்படும் சிரமங்களையும் இழப்புகளையும் பற்றி எழுந்தாளர் திரு.தொ. பத்திநாதன் அவர்கள் தனது 'போரின் மறுபக்கம்' என்ற நூலில் மிகுந்த கவலையுடன் நடை முறை உண்மைகளை குறிப்பிட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

இலங்கை மலையக லயின் (LINE) வாழ்க்கையை நினைவுபடுத்துவதைப் போன்று அமைந்துள்ள இவர்களின் உறைவிட வசதிகள் போதுமானதாக இல்லை. ஒரு குடும்பத்திற்கு வாழ்விட அறை ஒன்று மட்டுமே வழங்கப்பட்டுள்ளது. வயதுவந்த குழந்தைகள் மத்தியில் இவ்வாறு வாழ்வதென்பது குடும்ப வாழ்க்கையில் மிகவும் வேதனை நிறைந்த காலப்பகுதியாகும். கழிப்பறைகளை பொறுத்த வரையில், தனித் தனியே இல்லாமல் பல குடும்பங்களுக்கு ஒன்று என்ற அடிப்படையிலேயே அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவர்களின் உறைவிட வசதிகளை மேம்படுத்த விரும்பிய தற்போதைய தி.மு.க. அரசாங்கம், முகாம் என்பதை மறுவாழ்வு மையம் என பெயர் மாற்றம் செய்திருப்பதுடன் அடிப்படை வசதிகளுடன் கூடிய தனித் தனி வீடுகளை அமைத்துக் கொடுக்க முன் வந்துள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

முகாம்களில் உள்ளவர்களுக்கு பல விதமான நலத் திட்டங்களை அமல் நடத்தி வரும் தமிழக அரசு அவர்களுக்கான பண உதவி என்ற வகையில் குடும்ப தலைவருக்கு மாதம் 1000 ரூபாய், குடும்ப தலைவிக்கு 750, குழந்தைகளுக்கு 500 என வழங்கி வருவதுடன் மானிய விலையில் அரிசி உட்பட சமையல் பொருட்களையும் வழங்கி வருகிறது. எனினும், இன்று விலை உயர்ந்து கொண்டே போகும் ஏனைய உணவுப் பொருட்களை வாங்கிட இவ் உதவிப் பணம் போதுமானதாக இல்லை என்பதை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

அரசு தரும் நிதி உதவி மற்றும் மானியங்கள் இன்றைய விலைவாசி உயர்வை சந்திக்கப் போதுமானதாக இல்லை. அதனால் மேற்கொண்டு வருமானத்தை தேடிக்கொள்ள அவர்கள் வேலைக்கு செல்ல வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கின்றனர். ஆனால் எல்லா விதமான தகுதிகள் இருந்தும் அவர்கள் அரசுப் பணிகள் பெற அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. அகதி என்ற அடையாளம் இருப்பதால் தனியார் துறைகளில் நியமனங்கள் பெறுவதில் சிக்கல் உண்டு. மேலும் முகாம் பதிவு இரத்துச் செய்யப்படும் என்பதால் வெளியூர் சென்று நீண்ட காலம் பணிபுரியவும் இயலாத சூழ்நிலை இருக்கிறது. இவ்விதம் பலவிதமான தடைகள் இருப்பதால் முகாமிற்கு அருகிலேயே கிடைக்கின்ற தினக்கூலி வேலைகளுக்கு செல்ல வேண்டிய துர்பாக்கிய நிலையில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்கள் உயர் கல்வி படித்திருந்தாலும் தினக்கூலிகளாக வேலை செய்ய வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கின்றனர். BA, MA, BSC, MSC, BE என பட்டம் பெற்றவர்கள் கூட கட்டடம் கட்டும் தொழிலாளர்களாக, பெயிண்டர்களாக, தினக்கூ

லிகளாக வேலை பார்த்து வரவேண்டிய நிலைமை கடந்த நாற்பது வருடங்களாக நீடிக்கிறது.

இடம்பெயர்ந்த மலையக மக்களின் குழந்தைகளும் ஏனைய இந்திய சமூக குழந்தைகள் படிக்கும் அரசு பாடசாலைகளில் இலவசமாக கல்வி கற்கலாம் என்ற நிலை இருக்கிறது. எனினும், பொறியியல் போன்ற உயர்கல்வி கற்பதற்கு மேலதிக பணம் செலவழிக்கவேண்டி இருப்பதால் அதனை செலவழித்து படிக்க கூடிய வசதி முகாம் குழந்தைகளுக்கு பெருமளவில் இல்லை என்றே கூற வேண்டும். அத்துடன் அகதி என்ற அடையாளத்துடன் இருப்பதால் இவர்கள் மருத்துவம் படிக்க அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. இவர்கள் வரலாற்று அடிப்படையில் இந்திய வம்சாவளியினர் என கூறப்பட்ட போதும் இந்தியப் பிரஜைகள் அனுபவிக்கும் அனைத்து கல்வி உரிமைகளும் இவர்களுக்கு வழங்கப்படுவதில்லை என்ற நிலை, இப்போது வரையும் தொடர்கிறது.

இவற்றுடன் முகாம் குழந்தைகளிடம் ஊட்டச்சத்து குறைபாடு இருப்பதாகவும் ஆரம்ப சுகாதார நிலையங்கள் இல்லாதிருப்பதாகவும் கூறப்படுகிறது. கொரோனா பெருந்தொற்று பரவிய காலங்களில் இவர்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். மட்டுப்படுத்தப்பட்ட இவர்களின் வருமானத்திற்கு தனியார் மருத்துவமனைகளை தேடிச் செல்வது இயலாத செயல். இன்றைய பொருளாதார கட்டமைப்பில் மருத்துவம் மருந்துப் பொருட்கள் பெறுவது என்பது முகாம் மக்களுக்கு மிகப் பெரும் சவாலாக இருந்து வருகிறது. இவ்வாறு ஏராளமான வசதி வாய்ப்புகள், உரிமைகள் இல்லாமல் கண்காணிப்பு வலையத்துக்குள் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வாழ்க்கையை வாழ்ந்து வரும் இவர்கள் வரலாற்று அடிப்படையில் இந்திய வம்சாவளியினர் ஆவர். இதனடிப்படையில் இவர்களின் உணவு, உடை, உறைவிடம் என அனைத்து துறைகளிலும் வசதி வாய்ப்புகளை செய்து கொடுக்க வேண்டியது அரசின் கடமையாகும்.

இடம்பெயர்ந்த மலையக மக்களின் குடியரிமை கோரிக்கை:

இன்றைய அரசியல் சூழ்நிலையில் ஒரு நாட்டின் குடியரிமை இருந்தால் மட்டுமே, ஒருவர் அடிப்படை உரிமைகள் உட்பட அனைத்து ஜனநாயக உரிமைகளையும் பெற்று அனுபவிக்க முடியும். இந்நிலையில் கடந்த 40 வருடங்களாக குடியரிமை மறுக்கப்பட்டு முகாம்களிலும் முகாமிற்கு வெளியிலும் வாழ்ந்து வரும் இலங்கையில் இருந்து இடம் பெயர்ந்த மலையக இந்திய வம்சாவளி தமிழர்கள் எந்த வித அடிப்படை உரிமைகளும் இல்லாமல் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவ்வாறு இவர்கள் இலங்கையில் இருந்து இந்தியாவிற்கு இடம்பெயர்ந்த இதே காலகட்டத்தில் வெளிநாடுகளுக்கு புலம்பெயர்ந்தவர்கள் சில வருடங்களில் அந்தந்த நாடுகளில் குடியரிமை பெற்றுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கதாகும். ஆனால், இந்தியாவிற்கு இவர்களும் இவர்களுடன் வந்த இலங்கை தமிழர்களும் 40 வருடங்கள் கடந்த பின்னரும் குடியரிமை பெற முடியாமல், சட்ட விரோத குடியேறிகள் என்ற நிலையில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். குடியரிமை இல்லாததன் காரணமாக, இவர்களின் வாழ்விட உரிமை, கல்வி உரிமை, பணிபுரியும் உரிமை போன்ற ஏராளமான உரிமைகளை இழந்து வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

இந்தியாவிற்கு இலங்கையில் இருந்து அகதிகளாக வந்தவர்

களில் இலங்கைத் தமிழர், இந்திய வம்சாவளி தமிழர் என்ற இரண்டு பிரிவினர் இருந்த போதும், குடியரிமை பெற அதிக தகுதி உடையவர்களாக இந்திய வம்சாவளி மலையகத் தமிழர்கள் இருப்பதாக கூறப்படுகிறது. பல்வேறு காரணங்கள் அதற்கு ஆதாரமாக கூறப்படுகின்றன.

- முகாம்களில் இருக்கும் தற்போதைய மலையகத் தமிழர்கள் இந்தியாவில் இருந்து இலங்கைக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டவர்களின் வம்சாவளியினர் அல்லது அவர்களின் சந்ததியினர் ஆவர். எனவே, அவர்கள் இந்தியர்கள் என்றே கருதப்பட வேண்டும்.
- இவர்கள் இலங்கையில் இனவன்முறை போன்ற கலவரங்களின் போது பாதுகாப்புத் தேடி, மலையகத்தில் இருந்து வன்னி போன்ற வடகிழக்கு பிரதேசங்களுக்கும் ஏனைய பகுதிகளுக்கும் சென்று குடியேறி, அங்கும் இருக்க இயலாத நிலையில் தமிழகம் வந்தவர்கள் ஆவர். எனவே அவர்கள் இந்திய வம்சாவளியினர். இலங்கைத் தமிழர்கள் அல்ல.
- சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்த அடிப்படையில் கடவுச்சீட்டு பெற்று உரிய காலத்தில் இந்தியா வர முடியாது போனவர்கள் மற்றும் விண்ணப்பித்து கிடைக்காதவர்கள் போன்றவர்களும் இங்கு அகதிகளாக வந்துள்ளனர்.
- முகாம்களில் உள்ள இம் மக்களின் தொப்புள் கொடி உறவுகள் தமிழக கிராமங்களில் தற்போதும் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.
- சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் ஏற்பட்ட போது 600,000 பேர்களை இந்தியா ஏற்றுக் கொள்வதாக கூறியது. ஆனால் அத்தொகையினர் வரவில்லை என்று புள்ளி விபரம் கூறுகிறது. இந்நிலையில் அதன் தொடர்ச்சியாக இவர்களையும் இணைத்து குடியரிமை வழங்க வேண்டும்.

இவ்வாறு வரலாறு மற்றும் சட்ட நுணுக்கங்களை பார்க்கும் போது, அகதி முகாம்களில் இருக்கும் இவர்கள் இந்தியக் குடியரிமை பெறத் தகுதி உடையவர்கள் ஆவர் என கூறப்படுகிறது. இந்நிலையில் இந்திய அரசாங்கமானது 2019-ம் ஆண்டு நிறைவேற்றிய குடியரிமை சட்டம் உட்பட அதற்கு முன்னர் நிறைவேற்றிய குடியரிமைச் சட்டங்கள் என, எதன் அடிப்படையிலும் இவர்களுக்கு குடியரிமை வழங்க முன்வராதமை மிகவும் பாரபட்சமான செயலாகும். இதனை ஆழ்ந்து பார்க்கும் போது, இந்திய மண்ணிலேயே இந்தியர்கள் நாடற்றவர்களாக ஆக்கப்பட்டுள்ளனர் என்றே கூற வேண்டும். கடந்த கால இலங்கை-இந்திய உடன்படிக்கையின் படி, இன்னும் ஓர் இலட்சம் இந்திய வம்சாவளியினருக்கு இந்தியக் குடியரிமை வழங்க சட்டத்தில் இடம் இருப்பதாக சட்ட வல்லுநர்கள் கூறுகின்றனர். எனவே, இதன் அடிப்படையில் அகதிகளாக இருக்கும் இந்திய வம்சாவளியினர் குடியரிமை பெற பூரண தகுதி உடையவர்கள் ஆவர்.

இன்றைய அரசாங்கம் கடந்த கால உடன்படிக்கைகளை நன்கு ஆராய்ந்து இவர்களுக்கு குடியரிமை வழங்க உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். 20, 30 வருடங்களுக்கு முன் இயற்றப்பட்ட சட்டங்கள் வழங்கப்பட்ட தீர்ப்புகள் தற்போது இந்திய அரசால் மறுபரிசீலனை செய்வது சாதாரண நிகழ்வாக நடந்து வருகிறது. இந்நிலையில் சிறிமா-சாஸ்திரி

ஒப்பந்த அமலாக்கத்தையும் ஆய்வு செய்து குறைகளை நிவர்த்தி செய்வதன் ஊடாக, இவர்களின் குடியரிமைக்குத் தீர்வு காண முன்வர வேண்டும். இந்திய அரசியல் சட்ட வழிகாட்டுதலின் படி, 1955-ம் ஆண்டு இயற்றப்பட்ட குடியரிமைச் சட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்திய அரசாங்கம் காலத்திற்கு காலம் அதில் பல திருத்தங்களை செய்து வந்துள்ளது. அவை எவற்றிலும் அகதி முகாம்களில் உள்ள இம் மக்கள் உள்வாங்கப்படவில்லை என்பது மிகவும் கவலை தரும் விடயமாகும். மாறாக, 40 வருடங்களுக்கு முன்னர் இலங்கையில் இருந்து அகதிகளாக இவர்கள் வந்த போது, வரவேற்று அடையாள அட்டையும் வழங்கிய இதே இந்திய அரசு, 2003-ம் ஆண்டில் இந்தியக் குடியரிமைத் திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் இவர்களை சட்ட விரோத குடியேறிகள் என முத்திரை பதிக்கவும் தயங்கவில்லை.

கடைசியாக 2019-ம் ஆண்டு இன்றைய பா.ஜ.க. அரசு மீண்டும் ஒரு திருத்தத்தை குடியரிமைச் சட்டத்தில் கொண்டு வந்த போது, அகதி முகாம்களில் உள்ள இவர்கள் குடியரிமைக்கு உட்படுத்தப்படுவார்கள் என அனைவரும் எதிர்பார்த்தனர். ஆனால் அங்கும் ஏமாற்றமே மிஞ்சியது. இச் சட்டதிருத்தத்தின் கீழ் பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ், ஆப்கானிஸ்தான், ஆகிய நாடுகளில் போதிய பாதுகாப்பு இல்லை எனக் கருதி இந்தியாவிடமிருந்து வந்த இஸ்லாமியர்கள் அல்லாத இந்துக்கள், கிறிஸ்தவர்கள், சீக்கியர்கள், பார்சியினர், சமணர்கள் ஆகிய மதம் சார்ந்தவர்கள் இந்தியாவிடமிருந்து வந்து 5 வருடங்களே ஆனாலும் கூட குடியரிமை பெற தகுதி உடையவர்கள் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்நாடுகளின் வரிசையில் அண்டை நாடான இலங்கை சேர்க்கப்படவில்லை. மற்ற மூன்று நாடுகளில் இருந்து வந்தவர்களுக்கு கூறப்படும் அதே காரணங்கள் இலங்கையில் இருந்து அகதிகளாக வந்தவர்களுக்கும் பொருந்தும். ஆனால், அதனை இந்திய அரசு கவனிக்கத் தவறிவிட்டது என்றே கூற வேண்டும். இலங்கையில் இருந்து வந்தவர்களில் 99.9% வீதமானோர் இந்து மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். ஆனால், அதனையும் இந்திய அரசு கவனத்தில் கொள்ளவில்லை. இது இவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட மிகப் பெரும் அநீதியாகும். மிகச் சொற்ப தொகையினரான இவர்களுக்கு குடியரிமை வழங்குவதால் இந்திய அரசியல் பொருளாதார சமூக அமைப்புக்கு எந்தவிதமான பாதிப்பும் ஏற்படப் போவதில்லை.

சென்னை உயர்நீதிமன்ற மதுரைக் கிளை நீதியரசர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் இந்திய வம்சாவளி அகதிகள் குடியரிமை பெறும் விடயத்தில் இந்திய அரசாங்கம் கருணை காட்ட வேண்டும் என்று பல முறை கூறியும் அரசு அதனை கவனத்தில் கொள்வதாக தெரியவில்லை. இந்தியாவிடமிருந்து இடம் பெயர்ந்து வந்துள்ள இந்திய வம்சாவளியினரான மலையக மக்கள் 'அகதி' என்ற அடையாளத்துடன் 40 வருடங்களாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது மிகப் பெரும் அநீதியாகும். கல்வி கற்கும் இடத்தில் அகதி, வேலைத்தளத்தில் அகதி, கடைக்குப் போனால் அகதி, எங்கு சென்றாலும் அகதி என்ற அடையாளம் இடம் பெயர்ந்து வந்துள்ள இந்திய வம்சாவளி மலையகத் தமிழர்களை துரத்திக் கொண்டே வருகிறது. இவர்களுக்கான விடயம் எப்போது?

jeyasingh@thaiivedu.com

விடியல் தொலைவில் இல்லை

- பி.மு.டி.டி. இராஜகோபால்

தம் தாயகத்தை விட்டு உறவுகளையும் உடமைகளையும் ஏன் உணர்வுகளையும் கூட பொருட்படுத்தாமல் இற்றைக்கு இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தேசம் கடந்து இலங்கைக்குள் ஒப்பந்தக் கூலிகளாக பிரித்தானியர்களால் அழைத்துவரப்பட்ட மக்கள் கூட்டத்தின் கதையிது. இலங்கை வரலாற்றில் தமக்கும் 200 ஆண்டுகள் வரலாறு உண்டென்றாலும், ஏனைய சமூகங்களை விட, கல்வி, சுகாதாரம் முதலான அடிப்படை வசதிகளிலும் தொழில்வாய்ப்புகளிலும் பின்னடைவை சந்தித்திருப்பதற்கான காரணம் என்ன? ஒடுக்கப்படுகிறோம், அழிக்கப்படுகிறோம் என்றறியாமலேயே வாழும் மலையக மக்களின் வரலாறு என்ன? நாடற்றவர்களின் கதை வீடற்றவர்களின் கதையாகவும் ஆனது எப்படி? இப்படி பல கோணங்களில் எண்ணற்ற கேள்விகளோடு மலையக வரலாற்றை சற்றே பின்னோக்கிச் சென்று ஆராய வேண்டியுள்ளது.

மலையக மக்களின் சோகக் கதையின் ஆரம்பப்புள்ளி திருச்சிராப்பள்ளியில் ஆரம்பமாகிறது. அங்கிருந்து நடைபயணமாக சேலம், கும்பகோணம், தஞ்சாவூர் திண்டுக்கல், புதுக்கோட்டை, மதுரை, காரைக்குடி, இராமநாதபுரம், இராமேஸ்வரம், ஊடாக தனுஸ்கோடி வரைக்கும் அவர்களின் நடைபயணம் தொடர்ந்தது. பின்னர் பாக்கு நீரிணையூடாக படகு வழியாக இலங்கையை வந்தடைகிறார்கள். இதற்குள் பல கோர விபத்து சம்பவங்களும் நடந்தேறின. உதாரணமாக ஆதி லக்ஷ்மி படகு விபத்து பல நூறு உயிர்களை காவு கொண்டதை நினைவுகூர வேண்டும்.

புதுமையான வாழ்க்கை, புதிய தொழில், புதிய நிலம், என புத்துயிர் பெற்ற வாழ்க்கை கிடைக்கப்போகிறது என்ற பெரும் கனவோடு இலங்கைக்குள் கால்வைத்த இம்மக்களுக்கு உயிரைக் குடிக்கும் பெரும் ஆச்சிரியங்கள் காத்திருந்தன. வீடுகள் அற்ற அடர்ந்த காட்டுப் பகுதிகள் இவர்களின் உழைப்பை சூரையாடக் காத்திருந்தன. உழைத்து உழைத்து, உழைப்புக்கே பழகிப்போன அவர்களின் உடம்பு இவற்றையெல்லாம் பெரிதாய் கண்டுக்கொள்ளவில்லை. காடுகளையும் மலைகளையும் கற்பாறைகளை பிளந்து இவர்கள் ரயில் பாதைகள் அமைத்து இலங்கையின் போக்குவரத்துத் துறைக்கு தம் உழைப்பையே பரிசாய் தந்தார்கள்.

அத்துடன், இலங்கையின் பெருந்தோட்டத்தின் பெரும் வளர்ச்சிக்கும் இம்மக்களின் பங்கு அளப்பரியது! 1838-ம் ஆண்டு காலப் பகுதியில் 14 குடும்பங்களின் மலையக தொழிலாளர்களை வைத்து, சிங்கப்பிட்டிய என்ற இடத்தில், சிறிய அளவில் பயிரிடப்பட்ட கோப்பிப் பயிற்செய்கையானது

1846-ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் ஐநூறு ஏக்கராக அதிகரித்ததை நினைவில் கொள்தல் வேண்டும். 1867-ம் ஆண்டு ஜேம்ஸ் ரெய்லர் தேயிலை பயிர்ச்செய்கையினை இலங்கையில் ஆரம்பித்தார். இதன் பின்னர் மலையகத்திற்கு அழைத்துவரப்பட்ட மலையக மக்களின் எண்ணிக்கை வெகுவாக அதிகரித்தது. 1867-ம் ஆண்டு ஆயிரம் ஏக்கராக பயிரிடப்பட்ட தேயிலை தோட்டமானது 1920-ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் 397,000 ஏக்கர் நிலப்பரப்பாக அதிகரித்தது. தேயிலை பயிர்ச்செய்கை பயிரிடப்பட்ட நிலப்பரப்புக்கு ஏற்றவகையில் தென் தமிழகத்தில் இருந்து அடிக்கடி ஆட்களும் அழைத்து வரப்பட்டுள்ளனர்.

இவர்களின் கடும் உழைப்பால் பெருந்தோட்டத்துறை எதிர் பார்க்காத அளவு வளர்ச்சி கண்டதே தவிர, இவர்களின் வாழ்க்கையில் வளர்ச்சி ஏற்படவேயில்லை என்பது நிதர்சனமான உண்மை. இதிலும் கடும் சோகமான விடயம் என்ன வென்றால், 1841-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1846-ம் ஆண்டுக்கு இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் 90 ஆயிரம் மக்கள் கடுமையான உழைப்பால் இறந்து போனார்கள் என்பதுதான். இன்றளவும் கூட, இலங்கை வரலாற்றில் மறைக்கப்பட்ட மறுபக்கமாகவே மலையக மக்களின் வாழ்க்கை பார்க்கப்படுகின்றது. இதற்கான அடித்தளம் 1948-ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 11-ம் திகதி குடியுரிமைச் சட்டமாக அரங்கேறியது. இந்த சட்டத்தின் அடிப்படையில் ஏழு இலட்சம் மலையக மக்களை நாடற்றவர்கள் என்று பிரகடனம் செய்தார்கள்.

மலையக மக்களின் வரலாற்றுப் புத்தகத்தை திருப்பிப் பார்க்கும் போது பிரஜாவுரிமையைப் பெறுவதற்கான பல்வேறு போராட்டங்களை நினைவுகூராமல் நகர்ந்து செல்லமுடியாது. இப்படி பல போராட்டங்களுக்கு மத்தியில் 1978-ம் ஆண்டு முதல் மலையக தமிழர்களுக்கு சிறுகச் சிறுக பிரஜாவுரிமை மீளவும் கிடைக்கப்பெற்றது. இந்த பின்னணியில் பாராளுமன்ற தேர்தல், மாகாணசபைத் தேர்தல், பிரதேச சபைத் தேர்தல் மற்றும் உள்ளூராட்சி மன்ற தேர்தல்களிலும் மலையக மக்கள் பிரவேசிப்பதற்கு ஏதுவாக அமைந்தது.

இலங்கையில் நுவரெலியாவிலேயே அதிகமான மலையக மக்கள் வாழ்கிறார்கள். அதற்கு அடுத்தபடியாக பதுளை மாவட்டத்திலேயே அதிகூடிய மக்கள் தொகையினர் வாழ்வதாக புள்ளிவிபரங்கள் கூறுகின்றன. இப்படி மூன்று மாகாணங்களுக்கு உட்பட்ட ஏழு மாவட்டங்கள் மலையகப் பிரதேசங்களாக அடையாளம் காணப்படுகின்றன. 1972-ம் ஆண்டு பெருந்தோட்டத்துறையினை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றாலும் அதே பழையான அடக்குமுறையான வாழ்க்கை முறையே

அங்கு காணப்படுகிறது. அதிலும் குறிப்பாக, களுத்துறை, மாத்தளை, இரத்தினபுரி போன்ற இடங்களில் தங்களின் இருப்புக்கான அச்சுறுத்தல்களும் நாஸ்தோறும் நடந்தேறிக் கொண்டேயிருப்பது வருந்தத்தக்க விடயமாக இருக்கின்றது. மலையக மக்களுக்குரிய வீட்டு வசதிகள், சுகாதாரத் திட்டம் போன்றன, தேசிய அபிவிருத்தித் திட்டமாக இன்றளவும் கிடைக்கப்பெறவில்லை என்பது சுட்டிக்காட்டத்தக்க விடயம்.

இவற்றினைத் தாண்டியும் இன்று இம்மக்களுக்கு பெரும் அச்சுறுத்தலாக இருப்பது இயற்கையின் சீற்றங்களே! மண்சரிவு, வெள்ளப்பெருக்கு, கடும் மழை, பனிமூட்டம் போன்ற இயற்கை அனர்த்தங்கள் காரணமாக பல உயிரிழப்புக்களும் வருடாவருடம் நடந்துகொண்டே இருக்கின்றன. குறிப்பாக, மீரியபெத்த மண்சரிவில் இம்மக்கள் இழந்த பேரிழப்பினை சொல்லில் அடக்கிவிட முடியாது. இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் நில அழிப்புக்களும் இம்மக்களுக்கு பெரும் சமையினை தந்துவிடுகிறது. அதில் ஒன்றுதான் கொத்மலை திட்டத்தால் ஏற்பட்ட விளைவு.

பொதுவாக மலையகம் என்றாலே, தேயிலைத் தோட்டங்களையும் இறப்பர் தோட்டங்களையும் கோப்பித் தோட்டங்களையும் பற்றியே பேசிக்கொண்டேயிருக்கிறோம். ஆனால் இவற்றையெல்லாம் தாண்டி, அங்கு அன்றாடம் கூலித் தொழில் செய்யக்கூடியவர்களும் காணப்படுகிறார்கள். பொதுவாக ஒருசாரார் நாளாந்த வாழ்க்கைச் செலவுக்காக மரக்கறித் தோட்டத்தில் வேலைசெய்வது, எந்த இடத்திலும் பேசப்படுவதே இல்லை. இராகலை, நுவரெலியா, ஹாவெலிய, பொறலந்த, கந்தப்பளை உடப்புஸ்ஸல்லாவ போன்ற இடங்களில் இவ்வாறு தொழில் புரியக்கூடிய மக்கள் அதிகமாக காணப்படுகின்றார்கள். மலையக மக்கள் தென் தமிழ்

கத்தில் இருந்து இலங்கைக்கு வருகை தந்த 1823-ம் ஆண்டு காலகட்டம் தொடங்கி இப்போது வரைக்கும், அவர்கள் மோசமான வாழ்க்கையினை வாழ்ந்து வருவதாக ஐக்கிய நாடுகள் சபை தகவல் வெளியிட்டிருந்ததை நாம் அறிவோம். இந்தியாவில் இருந்து பிரித்தானியர்கள் இலங்கைக்கு மட்டும் அன்றி, பிஜித் தீவுகள், மொரிசியஸ் போன்ற நாடுகளுக்கும் தமிழ் மக்களை அழைத்துச் சென்றார்கள். ஆனால் அங்கெல்லாம் சென்ற மக்கள் அளவுக்கு வலுவான உரிமைகளோடு, இலங்கை மலையகத் தமிழர்கள் சுதந்திரமாக வாழ்கிறார்கள் எனக் கூற முடியாதுள்ளது.

பொதுவாக மலையகத்தினுடைய விடுதலையென்னும் போது, நடேச ஐயரையும் அவரின் மனைவி மீனாட்சியம்மாவின் செயற்பாடுகளையும் நாம் மறந்துவிட முடியாது. ஊர்விட்டு ஊர் போக முடியாத அளவுக்கு அடக்குமுறை நிலவிய காலத்திலும் 'பொட்டணி' வியாபாரிகள் போன்று ஒவ்வொரு ஊர்களுக்கும் சென்று விடுதலை உணர்வினை விதைத்தவர்கள் இவர்கள். இதில் குறிப்பாக நடேச ஐயர் மலையக தொழிற்சங்க உருவாக்கத்தின் முதன்மைத் தலைவராகவும் செயற்பட்டார் என்பதும் குறிப்பிட வேண்டிய விடயமாகிறது. ஆரம்பத்தில் இருந்தே இலங்கையின் மத்திய பிரதேச மக்களின் பிள்ளைகளுக்கு கல்வியென்பது எட்டாக் கனியாகவே இருந்தது. ஒரு சமூகத்தினுடைய வளர்ச்சி கல்வியில் தங்கியுள்ளது என்பார்கள் ஆனால் 'பிள்ளைங்காம்பரா' வடிவிலான பாடசாலைகளில் கல்வி கற்கும் நிலை யாருக்கும் வரக்கூடாது. இந்த பாடசாலைகளே பின்னாளில் தோட்டப்புறப் பாடசாலைகளாக மாறின. காலம் காலத்துக்கும் இதே நிலை நிலவுமானால் தங்களின் பிள்ளைகளின் கல்வி தொடர்ந்து பின்னடைவை சந்திக்கும் என்று விளங்கிக் கொண்ட அங்குள்ளவர்கள் தொடர் போராட்டங்களில் இறங்கியமையால்

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பாடசாலைகளை நவீனமயப்படுத்தி இன்று பல பாடசாலைகள் தேசியப் பாடசாலைகளாகவும் காணப்படுகின்றன.

ஸ்ரீபாத தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் வருகையும் அதன் மூலமாக நூற்றுக்கணக்கான ஆசிரியர்கள் மலையகத்தில் உருவானார்கள் என்பதும் மலையக மாணவர்களுக்கு கிடைத்த பெரும்கொடை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அதைத் தாண்டி நாட்டின் அனைத்து பல்கலைக்கழகங்களிலும் இப்போது மலையக மாணவர்கள் கல்வி பயின்று வருகிறார்கள். குறிப்பாக யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் தற்போது 400-க்கும் மேற்பட்ட மாணவர்கள் கல்வி பயில்வதாக புள்ளி விபரங்கள் கூறுகின்றன. மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தங்களது உழைப்பை மட்டும் இங்கு கொண்டு வரவில்லை. தமது பாரம்பரிய கலைகளையும் இங்கு கொண்டு வந்தனர். மலையக மக்களினுடைய இலக்கியங்களுக்கென தனியான இலக்கியச் சுவையும் காணப்படுகின்றது. இந் நாட்டாரியற் கூறுகள் ஆனவை தாலாட்டுப் பாடல்கள், தொழிற் பாடல்கள், ஒப்பாரிப் பாடல்கள், விடுகதைகள், பழமொழிகள், கரகம், காவடி, கும்மியாட்டம், கோலாட்டம் என நீண்டு செல்கின்றன. மலையக நாட்டாரியல் இலக்கியச் செழுமை, மண்வாசனை கமழும் பண்புகளைக் கொண்டன. மலையக இலக்கியங்களே, மலையகத்தைப் பற்றி ஏனைய சமூகங்களுக்கு எடுத்துரைக்கும் தகவல் பெட்டகங்கள் எனலாம்.

சமீப காலம் வரை, இக் கலைகள் எம்மக்களின் வாழ்வோடு பின்னிப் பிணைந்திருந்தன. அவர்களால் பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்டன. காலை 'தப்பு' அதன் பின்னர் வேலைத் தளத்திற்கு செல்வதற்கு 'பிரட்டுத்தப்பு'. வேலை முடிந்து வீடு செல்வதற்கு மாற்று ஓசையுடன் கூடிய தப்பு. காவடியாட்டம், கரகாட்டம், திருவிழாக்கள், சமயக் கிரியைகள், சடங்குகள் போன்றவற்றிற்கு வெவ்வேறு சுருதி கொண்ட தப்பு. இப்படியாக பதினாறு வகையான தப்பிசைகளுக்கு சொந்தக்காரர்கள் மலையக தமிழர்கள் எனலாம். இவற்றோடு சிலம்பாட்டம், கோலாட்டம், கும்மி, கரகாட்டம், காவடி, பொய்க்கால் குதிரை, ஓயிலாட்டம், என்பன முறைப்படி அரங்கேறும் இடமாக, மலையக பூமியே காணப்படுகின்றது. இவற்றுக்கான இசை வாத்தியங்களாக பறை, தப்பு, முரசு, என்பன பயன்பட்டன.

மலையகத்தின் பாரம்பரியங்களை வெளிப்படுத்தும் கூத்துக்களாக காமன் கூத்து, பொன்னர் சங்கர், அருச்சுனன் தபசு, இராமர் கூத்து, மதுரைவீரன் கூத்து போன்றவை காணப்படுகின்றன. இதில் பொன்னர் சங்கர் கூத்து முதன் முதலின் திம்புல்ல பத்தன என்ற இடத்தில் அரங்கேற்றப்பட்டது. இந்த கூத்தினை முதன் முதலில் அரங்கேற்றியவர் அழகர் என்பவர் ஆவார். குறிப்பாக அண்ணன்மார் கதை, அல்லது அண்ணன்மார் வரலாறு என்று கூறப்படும் இந்த கூத்தினை 16 வகையாக ஆடுவார்கள் மலையக தமிழர்கள்! அதேபோல காமன் கூத்தும் மலையகச் சமயச் சடங்கினை வெளிப்படுத்தும் வகையில் இரவு முழுவதும் நிகழ்த்தப்படுகின்றது. சிவன் தக்கனது யாகத்தினை அழித்த பிறகு பெரும் கோபம் கொண்டு தவம் இருந்ததாகவும் அதன் பின்னர் மண்மதனால் தவம் அழிக்கப்பட்டமையால், மதனையும் கொன்றுவிடும் சிவன் பின்னர் ரதிக்கு மட்டும் தெரியும் வண்ணம் உயிர்ப்பிக்கிறார். இந்தக் கதையினை கூத்து வடிவில் நிகழ்த்துவதே காமன்

கூத்து. அத்துடன் மலையகத்தில் அர்ச்சுனர் தபசும் அதிகமான இடங்களில் நிகழ்த்தப்படுகின்றது! மலையகத்தினுடைய டன்சின் தோட்டம் மற்றும் வலப்பனை பிரதேசத்திற்கு உட்பட்ட ஹபொரஸ்ட் தோட்டம், மஸ்கெலியா, வட்டக் கொடத் தோட்டம் போன்ற இடங்களில் ஒவ்வொரு வருடமும் நிகழ்த்தப்படுவது சிறப்பம்சமாகும்.

மலையக மக்களை பொறுத்தவரை பல இன்னல்கள் இருந்தாலும் வறுமைக்கோட்டிற்குள் வாழ்ந்தாலும் எல்லா துறைகளிலும் வளங்கள் குறைந்து காணப்பட்டாலும் அங்குள்ள இளைஞர்கள் அவர்களின் திறமைகளை வளர்த்துக் கொண்டார்கள் என்பது நிஜம். விளையாட்டு, கல்வி, கலை போன்ற அனைத்து துறைகளிலும் ஏனைய சமூகங்களுக்கும் ஈடுகொடுக்கும் வகையில் அவர்கள் திறமைசாலிகளாக வளர்ந்து நிற்கிறார்கள். உதாரணமாக இராகலைக்கு அருகாமையில் இருக்கும் சென். லேனாட்ஸ் தோட்டத்தில் பதினொரு வீடுகளில் மொத்தமாக பதினொரு ஆசிரியர்களும் ஒரு சட்டத்தரணியும் உருவாகியிருப்பது மலையகத்தின் பெரும் வளர்ச்சி என்பதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

அத்தோடு 2021-ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் ஊடகத்துறையில் முதல்நிலை மாணவியாக தெரிவாகி, அங்கேயே துணை விரிவுரையாளராக கடமையாற்றும் மாத்தளையை சேர்ந்த துலாபரணி அவர்களையும் மற்றும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் நாடகமும் அரங்கியலும் பாடத்தின் விரிவுரையாளராக கடமையாற்றும் கந்தப்பனை பாக்குத் தோட்டத்தை மெய்யநாதன் கேதீஸ்வரன் என்பவரையும் இன்னும் பல திறமைமிக்க இளைஞர்களையும் பெருமை கூர்ந்து, உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். அத்துடன் கலைத்துறையிலும் குறிப்பாக இசை, நாடகம், வானொலி, தொலைக்காட்சி என, எல்லாத் துறைகளிலும் தன்னுடைய திறமையை வெளிப்படுத்திக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். மலையக இளம் சமூகம் இன்னும் இப்போது சமூக ஊடகங்களில் பரவலாக புகழ்ந்து பேசப்படும் அசானியும் மலையகம் இருநூறில் இன்னுமொரு சாதனைதான்! ஆனாலும் இந்திய ஊடகங்களில் அசானியின் திறமையைப் போற்றாமல் வறுமையை தூக்கிக்காட்டுவது வருத்தத்துக்குரியதே.

'இல்லை! இல்லை!' என்பதை விட, இருப்பதைக்கொண்டு முன்னேறும் மலையகம் குறித்த பார்வை அவசியம். முன்னேற நினைக்கும் உள்ளங்களைக் கொண்டே, மலையகம் இப்போது இருப்பதைவிட இன்னும் அதிகமாய் மேலே செல்லும். வெளியில் நின்று பார்ப்போருக்கு லயக் காம்பராக்களும் வடிந்தோடும் அழுக்கு நீரும் குழிகள் நிறைந்த பாதைகளும் அன்னமற்ற வெற்றுப் பாணைகளும், இளவயதில் திருமணமான இளையவர்களின் சீரழிந்த வாழ்க்கை நிலையும் என, நிர்க்கதியற்ற மலையகம் மட்டுமே தென்படுகிறது. மலையகத்தவர்களுக்காய் கரிசனை காட்டுவதை விட அவர்களையும் மனிதர்களாக மதித்தாலே போதுமானது. மலையகம் இயற்கையின் தலைமையகம், கலைகளின் கலையகம், சுற்றுத்தளங்களின் நூலகம், முன்னேற துடிப்போரின் எழுச்சிக் காவியமே, அந்த மக்களின் ஜீவியம். மலையகத்தின் விடியல் வெகுதொலைவில் இல்லை.

bruntha@thaiivedu.com

மலையகத் தமிழரின் உள்ளூர் ஜனநாயகம் : உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தினை ஆதரமாகக் கொண்ட ஓர் உசாலை

- இரா. ரமேஷ்

அறிமுகம்:

ஒரு நாட்டில் வாழும் சகல பிரஜைகளுக்கும் வினைத்திறன் மிக்க பொதுச்சேவையினை வழங்குவதற்கு அரசாங்கங்கள் ஏற்படுத்துகின்ற நிறுவன ரீதியான ஏற்பாடுகளில் உள்ளூர் ராட்சி அரசாங்க முறைமையும் முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றது. பொது மக்களுக்கு வெறுமனே பொதுச்சேவைகளையும் பொருட்களையும் வழங்காது, அவற்றை பயனுறுதிமிக்க வகையில் மக்கள் பங்கேற்புடன் வழங்க வேண்டும். அப்பொழுதே அரசாங்கத்தின் பொதுச்சேவைகள் சாதாரண மக்

களின் வாழ்வில் சாதகமான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும். அந்த வகையில் இக்கட்டுரையானது மலையகத் தமிழ் மக்கள் எந்தளவுக்கு உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறையில் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளார்கள், உள்ளூர் ஜனநாயகத்தினை எந்தளவுக்கு அனுபவிக்கின்றார்கள் என்பதனை ஆராய்வதாக அமைந்துள்ளது.

உள்ளூர் மட்டத்தில் வாழும் மக்களை ஆட்சியில் செயன்முறையில் நேரடியாக உள்வாங்கும் நோக்கில் கொண்டுவரப்பட்ட ஏற்பாடுகளில் ஒன்றே, அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தல் (decentralization) ஆகும். உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைமையின் பிறிதொரு எதிர்ப்பார்க்கையானது, உள்ளூர்மட்ட அரசாங்கச் செயற்பாடுகள், தீர்மானம் எடுத்தல் மற்றும் அபிவிருத்தி சார் திட்டமிடல் என்பனவற்றில் பங்குபற்ற முடியாத சமூகப்பிரிவினரை அதனுள் உள்வாங்குதல் மற்றும் சக்திப்படுத்தல் என்பதாகும். அதற்கான கொள்கை சட்டங்களையும் பொறிமுறைகளையும் உள்ளூராட்சி அரசாங்க அமைப்புகள் உருவாக்க வேண்டும். அதன் மூலம் அப்பிரிவினரின் மனித உரிமைகள் மற்றும் அபிவிருத்திக்கான வாய்ப்புகளை உத்தரவாதப்படுத்தல் வேண்டும். அவ்வாறன்றில் அதிகார பன்முகப்படுத்தல் மற்றும், உள்ளூராட்சி அரசாங்க

முறைமை ஆகியன வெறும் நிறுவன ரீதியான ஏற்பாடுகளாக மட்டுமே காணப்படும்.

சிறுபான்மை மற்றும் பிற்படுத்தப்பட்ட ஜனக்குழுக்களுக்கு விசேட ஒதுக்கீட்டுக் கொள்கைகள் மூலம் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் சேவைக்கிடைப்பனவு மற்றும் சமூக மேம்பாட்டை அதிகரிக்கச் செய்ய முடியும். அத்துடன் ஓரங்கட்டப்பட்ட குழுக்களுக்கு போதிய பயிற்சி, விழிப்புணர்வுட்டல், ஆட்சியியல் தொடர்பான கல்வி மற்றும் தகவல்கள் வழங்கப்படல் வேண்டும். அவ்வாறன்றில் அவர்களால் வினைத்திறன் மிக்க வகையில் தீர்மானமெடுத்தல், அபிவிருத்திக்கான கொள்கைத்திட்டங்களை வடிவமைத்தல், உள்ளூர் ஜனநாயக விழுமியங்களை மதித்துச் செயற்படல், சமமான சேவை வழங்கல், பாகுபாடற்ற வளப்பகிர்வு மற்றும் அபிவிருத்தி என்பவற்றைக் அனுபவிக்க முடியாது. மாறாக, அவர்கள் அவற்றிலிருந்து அந்நியமயப்படுத்தப்பட்ட ஜனக்குழுக்களாகவே காணப்படுவர். மறுபுறமாக, உள்ளூர்மட்ட மக்களின் வாழ்வியலிலும் பெரியளவிலான மாற்றங்களை எதிர்பார்க்க முடியாது. இது தேசிய அபிவிருத்தியிலும் எதிர்ப்புறையான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும். அதேவேளை சட்டத்தின் ஆட்சி மற்றும் சமத்துவம் ஆகிய தத்துவங்களை முழுமையாக மழுங்கடிப்பதாக அமையும்.

உள்ளூர் மட்டத்தில் வாழும் சிறுபான்மை இனங்கள் உள்ளூர் ராட்சி அமைப்புக்கள் ஊடாக சமூக நீதி மற்றும் சுயநிர்ணயம் என்பனவற்றை உறுதிசெய்ய அவசியமான முயற்சிகளை மேற்கொள்ள முடியும். உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள் மக்களின் தேவைகளுக்குப் பொறுப்பளிக்காது செயற்படும்போது, நீதிக்காகவும், அடக்குமுறைக்கெதிராகவும் பிரஜைகள் போராட முடியும். காரணம், உள்ளூர் அரசியல்வாதிகளின் அரசியல் அதிகாரத்தின் அடிநாதமாக விளங்குவது கீழ்மட்ட மக்களாகும். இதனை உள்ளூர் அரசியல்வாதிகளும் உணர்ந்து செயற்படல் வேண்டும். அதன் மூலமே அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலின் உண்மையான விளைவுகளைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும் என வாதிடப்படுகின்றது.

உள்ளூராட்சியும் பொதுச் சேவைகளும்:

பொதுச்சேவை என்பது அரசாங்கத்தால் தனது நாட்டு குடிமக்களுக்கு அரச நிதியினைக் கொண்டு வழங்கப்படும் சேவைகளாகும். இது நாம் வாழ்கின்ற பிரதேசங்களில் இலகுவாக அரச சேவையினைப் பெற்றுக்கொள்வதற்குள்ள உரிமையை உள்ளடக்குகின்றது. அரசின் நிர்வாக நிறுவனங்களை மக்களுக்கு அண்மித்தவகையில் தாபித்து, அதன் மூலம் பொதுச்சேவையினை இலகூப்படுத்தல், மக்களிடம் கொண்டு செல்லுதல் என்பன பொதுச்சேவை வழங்கலின்

முக்கிய நியதிகளாகும். உண்மையில் பொதுத்துறை நிர்வாகம் என்பது சமூக நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டு, பொதுச்சேவைகளை வழங்குகின்றது. அது அரசாங்கத்தின் நான்காவது கரமாகும். இப்பணியினை தனியார் அமைப்புகளாலோ அல்லது ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட சிவில் சமூக அமைப்புகளாலோ முழுமையாக நிர்வகிப்பது கடினமான காரியமாகும். குறிப்பாக, உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் பொது மக்களின் தேவைகளுக்கு வினைத்திறன் மிக்க வகையிலும் சேவை வழங்கும் பொறுப்பினைக் கொண்டுள்ளன. இது அரசு நிர்வாக இயந்திரத்தின் மூலம் மேற்கொள்ளப்படும் சமத்துவமான, பாகுபாடற்ற செயற்பாடாகும். பொதுநல அரசுகளில் அரசின் முக்கிய கடமைப்பொறுப்பாக இது காணப்படுகின்றது. பொது நிர்வாக முறையும், அரசாங்கத்தால் பணிக்கு அமர்த்தப்பட்டுள்ள அதன் உறுப்பினர்களும் பொது மக்களிடமிருந்து பாரிய தொகைப் பணத்தினை வரியாக சேகரிக்கின்றார்கள். ஆகவே, அவர்கள் பிரஜைகளுக்கு தரமான சமமான சேவையினை வழங்கும் பொறுப்பினைக் கொண்டுள்ளனர். மறுபுறமாக அரசாங்கத்துக்கு வரி செலுத்தும் பிரஜைகள் பொறுப்புடன் கூடிய, வினைத்திறன்மிக்க பொதுச் சேவையினைப் பெற்றுக்கொள்ளும் உரிமையினைக் கொண்டுள்ளனர். அந்தவகையில் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களும் உள்ளூர் மட்டத்தில் வாழும் மக்களுக்கு பல்வேறு பொதுச்சேவைகளை வழங்கும் அதிகாரத்தினைக் கொண்டுள்ளன. ஆயினும் அவற்றின் சேவைத்தரம், உள்வாங்குதல் மற்றும் சேவை வழங்கலில் நிலவும் சமத்துவம் தொடர்பாக பெரியளவிலான அதிருப்தி மலையகத் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் அதிகமாகவே காணப்படுகின்றது.

பொதுச் சேவையானது எத்தகைய பாகுபாடுகளும் இன்றி அனைவருக்கும் சமமாக வழங்கப்படல் வேண்டும் என்பது அகில ரீதியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நியமமாகும். உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகள், அவை செயற்படும் சூழமைவு, நிறுவனக் கலாசாரம் என்பன தொடர்ந்தும் மலையகத் தமிழ் மக்களை ஒதுக்கி வைக்கும் செயற்பாடுகளையே கையாளுகின்றன.

குடியுரிமையும் பொதுச் சேவையும் மலையகத் தமிழ் மக்களும்:

பிரஜாவுரிமை தொடர்பான சிந்தனையாளர்களில் முன்னணியில் செயற்படும் பிரித்தானிய சமூகவியலாளரான T.H. Marshal என்பார் பிரஜாவுரிமை என்பது 'ஒரு சமூகத்தின் முழு உறுப்பினர்களுக்கும் வழங்கப்படுகின்ற சமூக அந்தஸ்தாகும்' என்றார். அது சகல பிரஜைகளுக்கும் உரிமை கடமை என்பவற்றில் சம அந்தஸ்த்தினை வழங்குகின்றது. நவீன பிரஜாவுரிமையானது ஒரு நாட்டின் சகல பிரஜைகளும் அரசாங்கத்தின் தீர்மானம் எடுக்கும் செயற்பாடுகளில் பங்கேற்பதையும் அரசாங்கத்தால் வழங்கப்படுகின்ற சேவைகளை சமமாக அணுகுவதற்கும் பெற்றுக் கொள்வதற்கும் உரிமையுண்டு எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

தொடர்ச்சியான சமூகப் புறக்கணிப்புகளுக்கு கீழ் செயற்படும் பூரணமற்ற ஜனநாயகமானது முழுமையற்ற குடியுரிமையினைக் கொண்ட ஆட்சியினை மீள் உருவாக்கும் என்பது, கடந்த கால ஆய்வுகளின் மூலம் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளது. T.H. Marshal 'பிரஜாவுரிமை என்பது ஒரு சமூகத்தின் முழு அங்கத்தினர்கள் என்ற அந்தஸ்த்தினை ஒருவருக்கு வழங்குகின்றது' எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இதன் மூலம்

வெளிப்படுவது யாதெனில், சமூகத்தில் ஏனையவர்களுக்கு சமமான அந்தஸ்தினை பிரஜாவுரிமையானது வழங்குவதுடன், ஏனைய பிரஜைகள் அனுபவிக்கும் அனைத்து உரிமைகளையும், சலுகைகளையும் அனுபவிப்பதற்கான சட்ட ரீதியான அந்தஸ்த்தினையும் வழங்குகின்றது என்பதாகும். இக்கருத்தினை மலையகத் தமிழ் மக்களுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும் போது பெரிதும் முரண்படுவதாக காணப்படுகின்றது. இவர்

கள் வெறுமனே சட்ட பிரஜாவுரிமையினைக் கொண்டுள்ளனரே தவிர, அதன் உண்மையான பலன்களை இந்த மக்கள் இன்னும் அனுபவிக்க முடியாதுள்ளனர் என்பதனை, பல ஆய்வுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இதற்கு உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களில் தொடர்ச்சியாக காட்டப்பட்டு வரும் பாகுபாடுகளும் காரணமாகும்.

Marshal பிரஜாவுரிமையினை மூன்று வகையாக பிரித்துள்ளார்.

- சிவில் பிரஜாவுரிமை (தனி மனித சுதந்திரம் மற்றும் உரிமைகளை குறிக்கின்றது),
- அரசியல் பிரஜாவுரிமை (வாக்களித்தல் மற்றும் தேர்தலில் போட்டியிடல், அதிகாரத்தை கையாளுதல்),
- சமூக பிரஜாவுரிமை (சமூக மரபுரிமைகளை முழுமையாக அனுபவிக்கும் உரிமை, சமூகத்தில் காணப்படுகின்ற தரத்திற்கு ஏற்ற வகையில் வாழ்க்கையினை வாழும் உரிமை) என்பனவாகும்.

மலையகத் தமிழ் மக்கள் அரசியல் பிரஜாவுரிமையினை 1977-களின் பின்னர் படிப்படியாக அனுபவிக்கக் கூடிய நிலை ஏற்பட்டது. அத்துடன், சிவில் உரிமைகள் படிப்படியாக கிடைக்கப்பெற்ற போதும் தொடர்ச்சியான இனத்துவ முரண்பாடு, சிங்கள பெளத்த தேசியவாத கருத்தியல் மற்றும் அதிகாரம் குவிக்கப்பட்ட நிறைவேற்று அதிகார ஆட்சிமுறை ஆகியன, சிவில் குடியுரிமை மீது சில கட்டுப்பாடுகளை செலுத்தியுள்ளன.

மிக முக்கியமாக, கௌரவமான வாழ்க்கையினை அனுபவிப்பதற்கு அவசியமான சமூக உரிமையானது மலையகப் பெருந்தோட்ட மக்களால் முழுமையாக அனுபவிக்க முடியாத நிலையே தொடர்ந்தும் காணப்படுகின்றது. இதற்கு அரசு நிர்வாகப் பொறிமுறை, தீர்மானமெடுத்தல் என்பவற்றில் புறக்கணிப்பு, அரசு சேவையில் போதிய பிரதிநிதித்துவம் இன்மை, அதிகரித்த வறுமை, பாகுபாடான சட்டங்கள் மற்றும் கொள்கைகள் ஆகிய காரணிகள் பெரிதும் செல்வாக்கு செலுத்துகின்றன. அதனடிப்படையில் நோக்கும் போது ஒரு

சமூகத்தில் முழுமையான பிரஜையாக இருப்பதற்கு சிவில் அரசியல் மற்றும் சமூக உரிமைகள் அவசியமாகும். குடியரிமை முழுமையடைவதற்கு சமூக உரிமைகள் மிகவும் முக்கியமானவை என ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அது பின்தங்கிய சமூக குழுக்கள், தனிப்பட்டவர்களை வினைத்திறன்மிக்க வகையில் சிவில் அரசியல் உரிமைகளை அனுபவிக்க உதவுகிறது.

சமூக பிரஜாவுரிமை காணப்பட்டால் மாத்திரமே, சமூக உரிமைகளை முழுமையாக அனுபவிக்க முடியும் என்பதனை இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமாகும். மலையகத் தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரை சமூக உரிமை தொடர்ச்சியாக மறுதலிக்கப்பட்டமையே சமூக அபிவிருத்தியில் அவர்கள் பின்னடைந்திருப்பதற்கும், பொதுச்சேவைகளை முழுமையாக பெற்றுக்கொள்ள முடியாமலுக்கும் காரணமாக உள்ளது. பிரஜாவுரிமை என்பது வெறுமனே தேசிய அரசொன்றின் கீழ், சட்டரீதியான உறுப்பினராக இருப்பதனை குறிக்கவில்லை. அது, தான் உறுப்பினராக இருக்கும் சமூகத்தில் பூரண உரிமையுள்ள பிரஜையாக செயற்படுவதற்கான தளத்தை வழங்குகிறது. மறுபுறமாக அந்த தேசத்தின் மீதான உரித்துடைய யினை குறித்து நிற்கின்றது. மேலும், ஆட்சியியல் செயல்முறையில் மற்றும் தீர்மானமெடுத்தலில் முழு அளவில் பங்கேற்பதற்கான அவகாசத்தினை வழங்குகின்றது. ஜனநாயகத்தை சக்திபடுத்தல், ஜனநாயகத்தினை ஆழமாக்குதல், பூரண குடியரிமை, உள்வாங்கும் ஜனநாயகம் ஆகியவற்றை, உள்ளூர் மட்டத்திலேயே கட்டியெழுப்ப வேண்டும். அந்த விடயத்தில் உள்ளூர் அரசாங்க நிறுவனங்களுக்கு மிகப்பெரிய பொறுப்புண்டு. இது உலகளாவிய ரீதியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நியமமாகும். அந்தவகையில் இலங்கையில் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளைப் பார்க்கும் போது, அவை பல்மட்ட நெருக்கடி மற்றும் பிரமாண்டமான சீர்திருத்தங்கள், மீள் உருவாக்கம் என்பவற்றை வேண்டி நிற்கின்றன. இருப்பினும், உள்ளூராட்சி அமைப்புகளே இன்றும் பிரஜைகளுக்கு நெருக்கமான வகையில் கிடைக்கக்கூடிய அல்லது அணுகக்கூடிய ஜனநாயக ஆட்சி நிறுவனமாகக் காணப்படுகின்றது. ஆகவே, ஜனநாயகம் என்ற பெரிய சட்டகத்துக்குள் இருந்து கொண்டு உள்ளூராட்சி அமைப்புகளில் காணப்படும் பிரச்சினைகளை ஆராய வேண்டும். அதனை மறுசீரமைக்க வேண்டும்.

அதன் மூலம் ஒதுக்கல்களுக்கும் பாடுபடுகளுக்கும் உள்ளாகியிருக்கும் பிரிவினரை உள்வாங்கும் வகையில் மறுசீரமைப்புகளை வழங்க வேண்டும். அதன் மூலமே, உள்ளூர் ஜனநாயகத்தை பாதுகாத்து பலப்படுத்தும் நோக்கத்தினை அடைய முடியும். உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் பெருமளவில் ஜனநாயகத்தை வலுப்படுத்தும் என்ற கருத்து பரவலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளமையே இதற்கு காரணமாகும். ஜனநாயகத்தினை கீழ் மட்டத்தில் ஆழமாக்குவதற்கு உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் பங்களிப்பு செய்கின்றன. இச்செயல்முறையில் பிற்படுத்தப்பட்ட சமூகங்கள் பெரிதும் பயனடைகின்றன. ஆயினும் இலங்கையின் உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் அத்தகைய பங்களிப்பினை வழங்குவதில்லை.

பிரான்சிய அரசியல் தத்துவியலாளரான De Tocqueville என் பாரின் கருத்தின்படி, உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் அரசியல் கல்வியை வழங்கும் ஆரம்பப்பாடசாலை எனவும் ஜனநாயகத்தை நாடு முழுதும் பாதுகாக்கும் சட்டகம் எனவும் குறிப்பிட்டார். மேலும், இவர் உள்ளூர் ஜனநாயகத்தினையும் அரசி

யல் கல்வியையும் வழங்கும் ஒரு பொறிமுறையாகவே உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தைப் பார்க்கின்றார். குறிப்பாக, அது உள்ளூர் அரசியல் தலைவர்கள் தேசிய அரசியல் தலைவர்களாக வருவதற்கு முன் அதிகாரத்தை எவ்வாறு ஜனநாயக ரீதியாகப் பயன்படுத்துவது எனக் கற்பிக்கின்றது என்றார். இக்கருத்தானது உள்ளூராட்சி முறை முழுமையான இரண்டாம் நிலை அரசாங்கமாக காணப்படுவதனையும் அது மத்தியில் ஸ்திரமான ஆட்சி உருவாகுவதனை சாத்தியமாக்குகிறது என்பதையும் வெளிப்படுத்துகிறது. உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் நேரடியான மக்கள் தொடர்புகளை கொண்டிருப்பதானது, குடியரிமையினை தழைத்தோங்கச் செய்கிறது. மத்திய அரசாங்கம் போலன்றி பொதுமக்களுக்கு வினைத்திறன்மிக்க சேவைகளை வழங்குவதற்கு உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் புதிய அணுகுமுறைகளைக் கையாள முடியும். இதன் மூலம் அரசியல் பங்கேற்பு பெரிதும் விஸ்தரிக்கப்படுவதுடன் பெரியளவிலான சமூக உள்வாங்கலுக்கான சூழமைவும் ஏற்படுகின்றது.

மேற்கூறிய கருத்துக்களை பார்க்கும் போது இலங்கையின் உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் தொடர்ந்தும் மலையகத் தமிழ் மக்களை ஓரங்கட்டுகின்ற போக்கினையே பேணி வருகின்றன என்பது தெளிவாகின்றது. இது இம்மக்களின் அரசியல் பங்கேற்பு, மனித மேம்பாடு என்பவற்றினை பெரியளவில் பாதித்துள்ளது. மேலும் உள்ளூர் ஜனநாயக கட்டமைப்பில் இருந்து இம்மக்களை தொடர்ந்தும் ஒதுக்கி வைத்துள்ளது.

இலங்கையின் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் சுயாதீனமற்றவையாக காணப்படுகின்றன என்பது வெளிப்படையான யதார்த்தமாகும். பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் மற்றும் அமைச்சர்கள் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தவும், அழுத்தத்தை பிரயோகிக்கவும் தமது அரசியல் நலன்களை நோக்காகக் கொண்டு வளங்களைப் பயன்படுத்தவும், கட்டுப்படுத்தவும் அதற்கான நியதிச் சட்டங்களை (Statutes) உருவாக்கவும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளனர். பாராளுமன்ற தேர்தல்கள் இடம்பெறும் போது, மலையக அரசியல் கட்சி உள்ளூராட்சி அமைப்புகளை தமது தேர்தல் பிரசாரத்துக்கான நிலையமாக கையாளுவதுடன், அரசு சொத்துகளும் தேர்தல் பிரசாரத்துக்காக உபயோகிக்கப்படுகின்றன. அதனால் கீழ் மட்டத்தில் ஜனநாயகத்தையும், நல்லாட்சியையும் ஏற்படுத்தும் திராணியை இவை இழந்துள்ளன என குற்றம் சாட்டப்படுகின்றன. உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் பக்கச்சார்பான முறையில் சேவைகளை வழங்குவதற்கு இவை காரணமாக அமைந்துள்ளன. அவற்றின் சேவைகள் கட்சி, தொழிற்சங்க மற்றும் ஏனைய பிணைப்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு வழங்கப்படுகின்றன. இதனால் மலையக மக்கள் இந்நிறுவனங்கள் மீது நம்பிக்கையற்று காணப்படுகின்றனர். இது இந்நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகள் மற்றும் தீர்மானங்களின் சட்டத்தன்மையினை (legitimacy) பெரிதும் கேள்விக் குறியாக்கியுள்ளது. ஆயினும், இது தொடர்பாக உள்ளூராட்சி சபைகளின் உறுப்பினர்களோ, சிவில் அமைப்புகளோ, மத்திய அரசாங்கமோ கரிசனைக்காட்டுவதாக தெரியவில்லை.

உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள்:

உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளானவை எதிர்கொள்ளும் சில முக்கிய பிரச்சினைகளாக குறைந்த திட்டமிடல் திறன், நிதிக் கட்டுப்பாடு, உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் குறைந்தள

விலான மக்கள் பங்கேற்பு, மிகக் குறைந்தளவில் அதிகாரங்கள் பன்முகப்படுத்தப் பட்டுள்ளமை, பின்தங்கிய ஜனக்குழுக்களை சேவை வழங்கலில் புறக்கணித்தல், மத்திய அரசாங்கத்தில் அதிகளவில் தங்கியிருத்தல் மற்றும் அவற்றின் தலையீடு என்பனவற்றைக் குறிப்பிடலாம். உண்மையான அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலானது உள்ளூர் மட்ட பிரஜைகளை சமூக பொருளாதார கல்வி ரீதியாக முன்னேற்றுவதுடன் போதியளவான கல்வி வாய்ப்புகள், வீடமைப்பு வசதிகள் மற்றும் குடிநீர், கழிவுகற்றல் வசதிகளைக் கொண்ட ஒரு நாகரிகமான வாழ்க்கைத்தரத்தை கொண்டிருப்பதற்கு வழி செய்கின்றன.

அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலில் காணப்படும் பிரச்சினைகள் எவையெனில், அது உள்ளூர் அதிகார கட்டமைப்பினை எவ்வாறு மாற்றுகிறது? இச்சட்டத்தால் சமூகத்தின் பின்தங்கிய பிரிவினருக்குரிய அதிகாரங்கள் மற்றும் உரிமைகள் என்ன? சமூகத்தில் வாழும் பெண்களினதும் இளைஞர்களினதும் பங்கேற்புநிலை யாது? சிறுபான்மையினரின் உரிமைகள் யாவை? ஆகிய வினாக்களுக்குரிய விடயங்கள் பேசப்படாமையாகும். இலங்கையின் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளும் இவ்வினாக்களுக்கு விடைதேடாமலேயே செயற்பட்டு வருகின்றன என்பதனை நாம் மனங்கொள்ள வேண்டும். இத்தகைய வினாக்களுக்கு விடைகாணுவதன் மூலமே, இலங்கையின் உள்ளூராட்சி கட்டமைப்பினை நிலைமாற்றம் செய்ய முடியும். அவற்றை மக்கள் மைய ஆட்சி நிறுவனங்களாகவும் ஜனநாயக நிறுவனங்களாகவும் மாற்ற முடியும்.

மலையகப் பெருந்தோட்டங்களில் பிரதேச சபைகளின் சேவை வழங்கல்: தொடரும் சவால்கள்:

1987-ம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட 15-ம் இலக்க பிரதேச சபைச் சட்ட மூலத்தின் பிரிவு 33 தோட்டங்கள் தனியாருக்குரிய பிரதேசம் எனவும் அதன் எல்லைக்குள் அமைக்கப்பட்டுள்ள பௌதீக உடைமைகள் அனைத்தும் தனிநபரின் சொத்துக்கள் எனவும் குறிப்பிட்டது. மேலும் பொதுநிதி மூலம் ஏதேனும் பௌதீக அபிவிருத்திகள் மேற்கொள்ளப்பட்டின், அத்திட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் நிலப்பகுதி பிரதேச

சபைக்கு கைமாற்றப்படல் வேண்டும் எனவும் குறிப்பிட்டது. பிரதேச சபை ஈட்டும் நிதியின் மூலம் எந்தவொரு அபிவிருத்தி வேலைகளும் பெருந்தோட்டங்களில் மேற்கொள்ள முடியாது என குறிப்பிட்டது. இச்சட்டம் 2018-ம் ஆண்டு நல்லாட்சிக் காலத்தில் திருத்தப்பட்டது. ஆயினும், திருத்தப்பட்ட பின்னரும் பிரதேச சபைகளின் சேவைகளை முழுமையாக மலையக பெருந்தோட்ட மக்கள் பெற்றுக்கொள்ள முடியாத நிலை காணப்படுவதனை அவதானிக்க முடிகின்றது.

இதற்கான காரணங்களாக பின்வருவனவற்றினை குறிப்பிட முடியும்:

- மலையக மக்களுக்கு இச்சட்டத் திருத்தம் தொடர்பான முழுமையான விழிப்புணர்வு இல்லை. இதன் காரணமாக பிரதேச சபைகளின் சேவைகள் குறித்த மக்களின் கேள்வி (demand) குறைவாக காணப்படுகின்றது. பொதுவில் அரச சேவைகளுக்கான பிரஜைகளின் கேள்வி அதிகரிக்கும் போது, சேவை வழங்கல் அதிகரிக்கும். விநியோகப் பக்கத்தில் இருந்து (supply side) பொறுப்புக்கூறல் அதிகரிக்கும். அந்நிலைமை மிக வேகமாக ஏற்பட வேண்டும். ஏனைய அரச சேவைகள் தொடர்பாக, அத்தகைய கேள்வி அதிகரித்துள்ள போதும் (உதாரணம் அண்மைய அஸ்வெசம திட்டம்) பிரதேச சபைகளின் சேவைகள் தொடர்பாக பெரியளவிலான கேள்வி ஏற்படவில்லை என்பது அண்மைய ஆய்வுகளின் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளது.
- அத்துடன், சட்டம் திருத்தப்பட்டிருந்தாலும், பிரதேச சபைகளின் சேவைகளை இச்சமூகத்திற்கு வழங்குவதற்கு அரச அதிகாரிகள் மற்றும் பெரும்பான்மை அரசியல் விருப்பம் காட்டாமை. பொதுவில் பிற்படுத்தப்பட்ட சமூகங்கள் அரச சேவைகளை பெற்றுக் கொள்ள முடியாமல் இருப்பதற்கு நிர்வாக மற்றும் அரசியல் விருப்பமின்மை (bureaucratic and political unwill) மிகப் பெரிய தடையாக இருப்பதாக, உலக வங்கி மேற்கொண்ட பல ஆய்வுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இது மலையக மக்களுக்கும் பொருந்தும்.
- தோட்ட நிர்வாகத்துடன் ஆலோசனை செய்து பிரதேச சபைகள் வேலைத்திட்டங்களை முன்னெடுக்க வேண்டும் என்ற ஏற்பாடு சட்டத்தில் காணப்படுதல். பொதுவில் தோட்ட நிர்வாகம் பிரதேச சபைகளின் தலையீட்டினை

விரும்புவதில்லை. தோட்ட நிர்வாகத்துக்கும் பிரதேச சபைகளுக்குமிடையில் சிறந்த உறவினமை. பெருந்தோட்ட நிலங்களை பிரதேச சபை பயன்படுத்துவதனை தோட்ட முகாமைத்துவம் விரும்பாமை. நீண்ட காலமாக பேணி வரும் இறுக்கமான முகாமைத்துவக் கட்டுப்பாட்டினை தோட்ட முகாமைத்துவம் விட்டுக்கொடுக்க விரும்பாமை. தோட்டங்கள் மற்றும் அங்குள்ள குடியிருப்புகள் மீதான ஏக கட்டுப்பாட்டினை தொடர்ந்தும் முகாமைத்துவம் பேணி வருதல் போன்ற பல காரணிகள் சட்டம் திருத்தப்படும் சேவைகள் வழங்கப்படாமலுக்கு காரணமாக உள்ளன.

- பெருந்தோட்டங்களில் அல்லது பெருந்தோட்டக் குடியிருப்புகளில் வாழும் மக்கள் பிரதேச சபைக்கு வரிப் பணம் செலுத்தாமை என்பது, சேவைகள் மறுக்கப்படுவதற்கு முன்வைக்கப்படும் முக்கிய நியாயமாக காணப்படுகின்றது. பெருந்தோட்ட மக்கள் நேரடியாக பிரதேச சபைகளுக்கு வரி செலுத்தாமையினால் சேவை செய்ய முடியாதுள்ளது என, பல பிரதேச சபைகளின் செயலாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள். பிரதேச சபையினை அண்டி வாழுகின்ற ஏனைய மக்கள் வரி செலுத்துவதனால் அவர்களுக்கு சேவை வழங்கலில் முன்னுரிமை வழங்க வேண்டியுள்ளதாக குறிப்பிட்டனர்.
- பிரதேச சபைகளை பொறுத்தவரை அவற்றின் வருமானம் மிகவும் குறைவாகும். வரிப்பணம், குத்தகை வருமானம், அனுமதிப் பத்திரம் வழங்கல், தண்டப்பணம், சுற்றுலாத்துறை இடங்கள் என்பவற்றின் மூலமே, பிரதேச சபைகள் வருமானத்தினை ஈட்டுகின்றன. தோட்டங்கள் சனத்தொகையிலும் புவியியல் பரப்பிலும் பெரியளவாக இருப்பதால் சேவை வழங்க போதிய நிதி இல்லை என, காரணத்தினை முன்வைக்கின்றார்கள். மத்திய அரசாங்கம் பிரதேச சபை, நகர மற்றும் மாநகர சபைகளுக்கு மீண்டெழும் செலவுகளுக்கு (சம்பளம்) மாத்திரமே நிதி வழங்குகின்றது. அபிவிருத்தி பணிகளுக்கு நிதி வழங்குவதில்லை என்பதனை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஆகவே, நிதிக்கட்டுப்பாடு அல்லது போதிய நிதி வருமானம் இன்மையும் மலையகத் தோட்டப் பிரதேசங்களுக்கு பிரதேச சபையின் சேவைகளை கொண்டு செல்வதில் தடையாக உள்ளது. பிரதேச சபைகளுக்கு அப்பிரதேசத்தில் உள்ள வளங்களை பயன்படுத்தி நிதியீட்டம் செய்யும் அதிகாரம் இல்லை. மத்திய அரசாங்கம் மற்றும் மாகாண சபைகள் ஆகியன, உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களின் நிதியீட்டும் அதிகாரத்தினை பெரிதும் கட்டுப்படுத்தியுள்ளன.
- மலையக மக்கள் பிரதேச சபைகளின் சேவைகளை உரிமையுடன் பெற்றுக்கொள்வதற்கு வரி செலுத்துபவர்களாக மாற வேண்டும். வரி செலுத்தும் மக்கள் வரி செலுத்தாத மக்களுக்கு சேவை செய்வதனை விரும்ப மாட்டார்கள் - அதனை எதிர்க்கலாம். ஆகவே, பெருந்தோட்ட மக்களின் குடியிருப்புகளுக்கான நீர் விநியோகம், லயன் அறைகள் இல்லாத குடியிருப்புகள், கட்டிடங்கள், வியாபாரம் என்பன பிரதேச சபைகளின் நிர்வாகத்தின் கீழ் கொண்டுவரப்பட வேண்டும். அதன் மூலம் பிரதேச சபைகளின் சேவைகளுக்கு உரிமை கோர முடியும். அவ்வாறன்றில் சட்டம் திருத்தப்பட்டிருந்தாலும் சேவை வழங்க முடியாத நிலை தொடரும். இப்பிரச்சினைக்கு பிறிதொரு தீர்வு யாதெனில் தோட்டக் குடியிருப்புகளை கிராமங்களாக மாற்றுவதாகும். கிராமிய கட்டமைப்புக்குள் கொண்டு வருவதாகும். இத்திட்டத்தினை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு காணியுரிமை மிக

- அடிப்படையானதாக அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை.
- தொடர்ச்சியான அரசியல் மற்றும் சமூக அழுத்தமின்மை: சட்டம் திருத்தப்பட்ட பின்னர் காணப்படும் நிலைமை தொடர்பாக பாராளுமன்றத்தில் மற்றும் சமூக மட்டத்தில் எவ்வித விவாதமும் இடம்பெறவில்லை. இத்தகைய விவாதங்கள் மற்றும் கலந்துரையாடல்கள் இப்பிரச்சினைக்கு பிறிதொரு வடிவத்தினை வழங்கும். கொள்கை வகுப்பாளர்கள் மற்றும் நிர்வாகிகளின் கவனத்தினை ஈர்க்க உதவும். காணி மற்றும் வீட்டுரிமைக்கு வழங்கப்படும் முக்கியத்துவத்தினை இப்பிரச்சினைக்கும் வழங்க வேண்டும். சமூக ஊடகங்களில் கூட, சேவை வழங்கலில் காணப்படும் பிரச்சினைகள் குறித்த விடயங்கள் பதிவிடப்படுவதில்லை. இது இச்சட்ட திருத்தம் தொடர்பாக சமூக மட்டத்தில் காணப்படும் விழிப்புணர்வின்மையையும் காட்டுகின்றது. ஆகவே, சமூக ஊடகங்களையும் கவனயீர்ப்புக்கான ஆயுதமாக இளைஞர்கள் கையாள வேண்டும். இப்பிரச்சினையினை கையாள தொடர்ச்சியான பரப்புரைகளும் நியாய பிரசாரங்களும் அவசியம் என்பது இதன் மூலம் வெளிப்படுகின்றது.
 - வளத்தட்டுப்பாடு: மலையகத்தில் உள்ள பிரதேச சபைகள் தோட்டங்களுக்கு சேவை செய்ய முடியாமலுக்கு பிறிதொரு காரணம் வளத்தட்டுப்பாடு. எல்லா தோட்டங்களுக்கும் சென்று குப்பைகளை அகற்றுவோ, பொது சுகாதார சேவைகளை வழங்குவோ அல்லது நூலகம் அமைக்கவோ, வீதி விளக்குகளை பொருத்தவோ போதிய வளங்கள் இல்லை. புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட கொட்டகை, அக்கரபத்தனை, நோர்வூட், மஸ்கெலியா ஆகிய பிரதேச சபைகளில் இப்பிரச்சினையினை தீவிரமாக காண முடியும். அவை போதிய வாகன மற்றும் கட்டிட வசதிகள் இல்லாமல் செயற்படுகின்றன. இந்நிறுவனங்களுக்கு மக்கள் செல்வது மிகவும் குறைவாகும். இச்சபைகள் மக்களுக்கு அவசியமாக சேவைகளை வழங்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையும் மக்கள் மத்தியில் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. மக்களுக்கும் இச்சபைகளுக்கும் இடையிலான தொடர்பும் மிகக் குறைவாகும். ஆகவே, வள ஒதுக்கீடு அதிகரிக்கப்பட்டு சேவை வழங்கும் பொறிமுறையினை சக்திப்படுத்த வேண்டும்.

முடிவுரை:

உண்மையில் ஆட்சியியல் செயன்முறையில் மக்களுக்கும் - பிரதிநிதிகளுக்கும்மிடையில் காணப்படும் இடைவெளியினை சரி செய்ய உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறை சிறந்த உபாயம் என, அரசியல் அறிஞர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். உள்ளூர் மட்டத்தில் ஜனநாயகத்தை சக்திப்படுத்தும் நிறுவனமாக இது காணப்பட வேண்டும் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. உள்ளூர்ராட்சி அமைப்புகளின் சேவைகளை மலையகத் தோட்டப் பகுதிகளுக்கு மட்டுப்படுத்துவதானது, ஜனநாயக விழுமியங்களை அனுபவிக்கும் உரிமையினை மறுதலிப்பதாக அமைந்துள்ளது. இது ஜனநாயக உள்வாங்கலுக்குப் பதிலாக (inclusive democracy) ஜனநாயக செயன்முறையிலிருந்து ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தை ஓரங்கட்டுவதாக (Democratic exclusion) அமைந்துள்ளது.

ramesh.r@thaiveedu.com

மலையகத் தமிழரைச் சிறுதோட்ட உடமையாளராக்குவதன் அவசியம்

- ஷீக்டர் ஜென்

தமிழில் : மல்லியப்புசந்தி திலகர்

மலையகத் தமிழர்களின் வாழ்க்கையோடு தொடர்புடையதாக, அடிப்படையில் செய்ய வேண்டிய மறுசீரமைப்பு குறித்தே நான் பேச நினைக்கின்றேன். உண்மையிலேயே இலங்கை சுதந்திரமடையும் போது, ஐப்பானுக்கு அடுத்து அபிவிருத்தியில் முன்னின்ற ஆசிய நாடாக இலங்கையே திகழ்ந்தது. உண்மையில் இலங்கையின் இந்த வளர்ச்சிக்குப் பின்னால் இருந்தது மலையகத்தின் வணிகநோக்க பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கையே. அந்த நாட்களில் இருந்த முதலாளித்துவ முறைமையும் கூட இந்த வணிகநோக்க பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரத்தை மையப்படுத்தியது என்று கூறலாம்.

அதேபோல், இலங்கையின் அபிவிருத்தியுடன் தொடர்புடைய பல்வேறு துறைகள், குறிப்பாக பாதை அபிவிருத்தி, ரயில் பாதை அபிவிருத்தி, கொழும்பு நகர அபிவிருத்தி, துறைமுக அபிவிருத்தி என பல்வேறு அபிவிருத்திகளின் மீதும் செல்வாக்கு செலுத்திய ஒன்றாக இந்த வணிகநோக்க பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கையே காணப்பட்டது. பெருந்தோட்டத் துறை தொடர்பில் பலரும் பெரிதாக அறிந்திராத செய்தி ஒன்று உள்ளது. இலங்கை நாட்டின் நிர்வாகம் மற்றும் நலன் புரி விடயங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு அபரிமிதமான வருமானத்தைப் பெற்றுக் கொடுத்தது வணிக நோக்க பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கையே ஆகும். சுதந்திரம் அடைவதற்கு முன்பதாக, இலங்கை நவீன உலகத்துக்குள் காலடி எடுத்து வைத்ததே 1930-களில் நிகழ்ந்த ஹொல்புறாக் மறுசீரமைப்பின் காரணத்தினாலாகும். ஹொல்புறாக் மறுசீரமைப்பின் பிரதான அம்சங்களில் ஒன்று வணிகநோக்க பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கைக்கு தேவையான அடிப்படை வசதி வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதாகவே இருந்தது.

கோப்பிக் காலத்தில் இருந்தே தென்னிந்தியாவில் இருந்து அழைத்து வரப்பட்ட உழைப்பாளர்களைக் கொண்டு அது இயக்கப்பட்டதே, வணிகநோக்க பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கையின் சிறப்பு அம்சங்களில் ஒன்றாக அமைந்தது. பெருந்தோட்டங்களை மாத்திரமல்ல, பெருந்தெருக்களையும், புகையிரதப் பாதைகளையும் அமைப்பதற்குக் கூட இந்த மக்களே பயன்படுத்தப்பட்டார்கள் என்பது, நவீன கால இளந்தலைமுறையினருக்கு சில நேரம் தெரியாமலும் இருக்கக் கூடும்.

இலங்கை சுதந்திரமடையும் போது, பெருந்தோட்டங்களை மையப்படுத்தியதாக மலையகத் தமிழர்களின் எண்ணிக்கை ஏறக்குறைய ஆறு லட்சமாக இருந்தது. அவர்களுக்கு அப்

போதே 7 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் இருந்தார்கள். அந்த 7 பேரில் ஆறு பேர் இலங்கை இந்திய காங்கிரஸை பிரதிநிதித்துவம் செய்தார்கள். ஒருவர் மாத்திரமே வேறு அமைப்பைச் சார்ந்தவராவார். இலங்கை சுதந்திரமடைவதற்கு முன்பதாக சிங்களம், தமிழ், முஸ்லிம், மலையகத் தமிழர் என்ற எவ்வித பேதங்களையெல்லாம் கடந்து, அனைத்து மக்களுமே பிரித்தானியப் பிரஜைகளாகவே இருந்தார்கள்.

சுதந்திரமடைந்ததோடு யார் இந்த நாட்டின் பிரஜைகள்? யார் இந்த நாட்டின் பிரஜைகள் இல்லை? எனும் பிரச்சினையைத் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. இதனைத் தீர்மானித்து கொள்வதற்காக சுதந்திரமடைந்த உடனேயே அப்போதைய பிரதமர் டி.எஸ். சேனாநாயக்கவினால் குடியுரிமைச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. அந்த சட்டத்தின் பிரகாரம், உண்மையிலேயே பிரஜாவுரிமை கிடைக்க வேண்டியவர்களுக்குக் கூட அதனைக் கிடைக்காமல் செய்யும் வகையிலேயே, அந்தச் சட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. இது ஒரு துரதிஷ்டவசமான சம்பவமாகும்.

அப்போதைய பிரதமர் டி.எஸ். சேனாநாயக்கவுக்கு மலையகத் தமிழ் மக்களின் பிரதிநிதிகளோடு ஒரு மனக்கசப்பு இருந்தது. இலங்கை சுதந்திரமடைவதோடு கூடியதாக நடைபெற்று முடிந்த பொதுத் தேர்தலில் டி.எஸ். சேனாநாயக்க எதிர் பார்த்த வெற்றியைப் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை. மிகுந்த சிரமத்துக்கு மத்தியில் அரசாங்கம் ஒன்றை அமைத்துக் கொள்ளும் நிலைமையிலேயே அவர் இருந்தார். அந்த நேரத்தில் அவருக்கு எல்லோரும் உதவி செய்தார்கள், குறிப்பாக வடக்கு தமிழர்களும் கூட உதவியிருந்தார்கள். அவருக்கு உதவி செய்யாத தரப்பினர் என்றால் அது மலையகத் தமிழர்களே ஆவர். அவர்களது பிரதிநிதிகள் கொஞ்சம் இடதுசாரிகள் பக்கம் சார்பானவர்களாக இருந்தார்கள். எதிர்கட்சிகளை இணைத்து எப்படியாவது ஒரு அரசாங்கத்தை அமைத்துவிட முடியுமா என அவர்கள் முயற்சியில் இருந்தார்கள். இதனால் இவர்கள் மீது டி.எஸ். சேனாநாயக்கவுக்கு பெருங்கோபம் ஒன்று இருந்தது.

1947-ம் ஆண்டில் நடைபெற்று முடிந்திருந்த தேர்தலில் மலையகத் தமிழர்கள் போட்டியிட்டு இருக்காத தேர்தல் தொகுதிகளில், பெருந்தோட்ட மக்கள் அல்லது மலையகத் தமிழர்கள் தமது வாக்குகளை இடதுசாரிகளுக்கே வழங்கியிருந்தார்கள். சமசமாஜ கட்சிக்கோ அல்லது கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கோ அவர்கள் வாக்களித்து இருந்தார்கள். இதுவும் டி.எஸ். சேனாநாயக்கவின் கோபத்துக்கு காரணமாக இருந்தது. கார

ணம், டி.எஸ். சேனாநாயக்க சமசமாஜ அணியினருடன் மிகுந்த போட்டியிட்டுக் கொண்டு நெருக்கடியில் இருந்தார். இடதுசாரிகளுடன் கடும் கோபத்தில் இருந்ததுடன் சுதந்திரம் பெற்றுக்கொள்வதில் கூட அவர் அவசரப்படுபவராக இருந்தார். அவர் அந்தச் சூழலை தனதாக்கிக் கொண்டிருந்தார். 'நீங்கள் என்வசம் இலங்கையின் சுதந்திரத்தைத் தராவிட்டால் நீங்கள் அடுத்து மார்க்ஸவாதிகளிடம்தான் சுதந்திரத்தினை வழங்கவேண்டியிருக்கும்' என, அவர் இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றுக் கொள்வதை அவசரமாக்கியிருந்தார்.

இந்தப் பின்னணியிலேயே இந்த மக்களின் குடியரிமை பறிக்கப்பட்டது. மலையகத் தமிழர்களின் கல்வி நிலைமைகளும் மந்தமான நிலையில் இருந்த அந்த காலகட்டத்தில், அந்த மக்கள் பொருத்தமான வகையில் கையாளப்பட்டு இருக்கவில்லை. சுதந்திரத்துக்குப் பின்னான 1952-ம் ஆண்டு தேர்தலில் இவர்களது பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்துகொள்ள முடியாத நிலைமை இந்த மக்களுக்கு உருவானது. இதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து 1952-ம் ஆண்டு மலையகத் தமிழர்களின் தலைவர்கள் தலைநகரிலே 145 நாள் சத்தியாக்கிரகம் ஒன்றை மேற்கொண்டு தமது எதிர்ப்பினைத் தெரிவிக்க நேரிட்டது. இவ்வாறு குடியரிமை பறிக்கப்பட்டதனால் ஏற்பட்ட சிக்கல்கள், அதற்கு பிறகு 1980-1988 காலப்பகுதியிலேயே சட்டரீதியாக தீர்க்கப்பட்டது. இந்த இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் பல்வேறு சம்பவங்கள் நடைபெற்றன. குறிப்பாக, சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க இந்தியாவுடன் செய்து கொண்ட உடன்படிக்கைகள், இந்த மக்கள் திருப்பி அனுப்பப்பட்டமை உள்ளிட்ட பல. அது பற்றி இங்கே விரிவாகப் கூறவரவில்லை.

ஆனால் இந்த காலப்பகுதியில் இந்த மக்களின் அடிப்படை, மனித உரிமைகள் பலவாறாக மீறப்பட்டு வந்துள்ளன. சொல் பெரி அரசியல் அமைப்புக்கும் அதன் சித்தாந்தங்களுக்கும் முரணாக இந்த மக்கள் தொடர்பில் கையாளப்பட்ட கொள்கைகள் தொடர்பில், இந்தியாவிலும் பல்வேறு குழப்பங்கள் இருந்தன. இது குறித்து நேருவின் வாதம் மிகவும் வித்தியாசமாகவும் கூர்மையாகவும் இருந்தது. இந்தியா என்பது பெரிய நாடு. இந்த ஆறு லட்சம் பேரையும் அங்கு கொண்டுபோய் சேர்த்தாலும் இந்தியாவில் பெரிய மாற்றம் ஒன்றும் நடந்திருக்காது. 'உங்களுக்கு இவர்கள் அவசியம் எனில், இவர்கள் இல்லாமல் பெருந்தோட்டங்களை உங்களால் நடத்திச் செல்ல முடியாது எனில், இந்த மக்களுக்கு அடிப்படை உரிமைகளைப் பெற்றுக்கொடுக்க வேண்டிய பொறுப்பு உங்களுக்கு இருக்கிறது' என்பதே நேருவின் நிலைப்பாடாக இருந்தது. அதில் அவர் உறுதியாக இருந்தார்.

எது எவ்வாறாயினும் குடியரிமை பறிக்கப்பட்ட அத்தகைய தொரு நீண்டகால இடைவெளியில் இந்த மக்கள் அடைந்த துன்பங்களும் இழப்புகளும் அளப்பரியன. அவர்களில் எவரேனும் பணம் படைத்தவர்களாக இருந்தாலும் கூட, காணி ஒன்றை வாங்கிக்கொள்ள முடியாதவர்களாக, உரிமை மறுக்கப்பட்டவர்களாக இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் இருக்கவில்லை. கிராமசேவை அலுவல் பிரிவிலும் இவர்களுக்கு வாய்ப்பு வழங்கப்படவில்லை. முழுமையாக கைவிடப்பட்ட மக்களாகவே இவர்கள் நடத்தப்பட்டார்கள். இந்த நிலைமை கொஞ்சமாவது மாற்றம் பெற்றது 1980-களிலேயே.

1970-களில் தோட்டங்களை மக்கள் மயப்படுத்துகிறோம் என்பதன் போர்வையில் பெருந்தோட்டங்களைப் பார்த்த விதமும் குறுகிய எண்ணம் கொண்டதாகவே இருந்தது. இந்தத் தோட்டங்கள் வெளிநாட்டவர்களுக்குச் சொந்தமானது, இதில் வெளிநாட்டவர்கள் வேலை செய்கிறார்கள் போன்ற எண்ணங்களை மனதில் கொண்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட தோட்டங்களை மக்கள் (தேசிய) மயப்படுத்தும் நடவடிக்கை, மிக மோசமாக இந்த மக்களை பாதித்தது.

இலங்கையின் முன்னணி அந்நிய செலாவணி ஈட்டும் வருமான மூலமாக அப்போது இருந்தது பெருந்தோட்டத் துறையே. இலங்கைப் பொருளாதாரத்தில் அதிகம் செல்வாக்குச் செலுத்தக்கூடிய துறையாக இருந்தது பெருந்தோட்டத்துறை. நாட்டின் செழிப்புக்காக மேலும் மேலும் விஸ்தரிக்கக் கூடிய, முன்னேற்றக் கூடிய துறையாக இருந்ததும் பெருந்தோட்டத் துறையே. இந்த நிலைமையிலேயே இந்த வெளிநாட்டு எதிர்ப்பு மனநிலையில் பெருந்தோட்டங்களை மக்கள் மயப்படுத்தும் போர்வையில் தேசிய மயமாக்கல் இடம்பெற்றது. இதனால் பெருந்தோட்டங்களை விட்டு அவர்கள் வெளியேறும் நிலை உருவானது. குறிப்பாக பெருந்தோட்டங்கள் குறித்த சிறப்புத் தேர்ச்சிப் பெற்றவர்களும் அவர்களோடு வெளியேறும் நிலை உருவானது.

இதனை அடுத்து அரசாங்கத்தினால் பொறுப்பேற்கப்பட்ட தோட்டங்களை நிர்வகிப்பதிலும் ஆளணியினரை நியமிப்பதிலும் அரசியல் ரீதியாக பக்கச் சார்பாக முன்னெடுக்கப்பட்டது. இதனால் பெருந்தோட்டத்துறை மோசமான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது. இவ்வாறு மக்கள் மயப்படுத்தப்பட்ட பெருந்தோட்டங்கள் அதன்பிறகு 1990-களில் ஜனாதிபதி ஆர். பிரேமதாச காலத்தில் 22 தனியார் கம்பனிகளுக்கு பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டது. இந்த 22 கம்பனிகளும் வணிகப் பெருந்தோட்டத் துறையுடன் எவ்விதத்திலும் தொடர்பினைக் கொண்டிராத கம்பனிகளாகவே இருந்தன. ஹெல்ஸ் நிறுவனம் போன்ற ஒன்றிரண்டு கம்பனிகளுக்கு வேண்டுமாயின் பெருந்தோட்டங்கள் குறித்த சிறு அறிவு இருந்திருக்கலாம்.

இப்படி பெருந்தோட்ட அனுபவம் அற்ற கம்பனிகள் பொறுப்பேற்றதன் பின்னர் பெருந்தோட்டங்களில் ஆழமான அபிவிருத்திகள் ஏதும் இடம்பெறவில்லை. இதனால் மலையகப் பெருந்தோட்டப் பகுதிசார் தமிழர்களுக்கு இடம்பெற்ற அநீதி அளப்பரியது. அவர்கள் இன்னமும் லயன் வீட்டு முறையிலேயே வாழ்கிறார்கள். நாள் ஒன்றுக்கு 1000 ரூபாய் சம்பளத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கும் கூட இவர்களுக்கு சாத்தியமில்லாது போயிருக்கிறது. இந்த மக்களின் குடியரிமையை பறித்து அவர்களுக்கு கிடைக்க வேண்டிய உரிமைகளை மறுத்து அவர்களுக்கு பெருந்துன்பம் கொடுத்தமை சம்பந்தமாக இலங்கை அதிகம் யோசிக்க வேண்டியுள்ளது. மலையகப் பெருந்தோட்டங்களைத் தனியார் மயப்படுத்தியதனால் பெருந்தோட்டத்துறையில் பாரிய முன்னேற்றம் ஏற்படவில்லை.

அதற்கு பதிலாக, சிறு தேயிலைத் தோட்ட எண்ணக்கருவே இன்று வெற்றி கண்டுள்ளது. அதன் மூலமே அதிகளவான தேயிலை இன்று நாட்டில் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றது. நூற்றாண்டு காலமாக ஒரே இடத்தில் வைக்கப்பட்டு இருக்கின்ற மலையகத் தமிழர்கள் நிலைமையானது, மனித உரிமை அமைப்புகள் மட்டத்திலும் அதிகம் உரையாடப்படும் விடய

மாக இருக்கிறது. குறிப்பாக மலையக இளைஞர் யுவதிகளின் எதிர்காலம் குறித்து சிந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது. பெருந்தோட்டங்கள் குறித்தான மோசமான மனநிலை காரணமாக, இளம் பிராயத்தினர் தோட்டங்களுக்கு வேலைக்குச் செல்வதில்லை. பெருந்தோட்டத் துறையைக் கொண்டு நடத்துவதற்கு அவசியமான உழைப்பாளர்களைப் பெற்றுக்கொள்வதில் இப்போது பாரிய சிக்கல் இருக்கிறது. பொருளாதார ரீதியாக முன்னிலையில் இருந்த பெருந்தோட்டத்துறை, இப்போது அதன் பொருளாதார முக்கியத்துவத்தை இழந்து வருகிறது.

அதற்கு பிரதான காரணம் 22 தனியார் கம்பனிகளுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கின்ற, இந்தத் தேயிலைத் தோட்டங்களில் இருக்கின்ற தேயிலை மரங்கள் 60-70 ஆண்டுகள் பழமையானவை. பெருந்தோட்டக் கம்பனிகள் தேயிலைப் பெருந்தோட்டங்களில் புதிய கன்றுகளை நட்டு புதிதாக அறுவடை செய்யும் எண்ணம் கொண்டிருக்கவில்லை. இது பெரும் சவாலாகும். பெருந்தோட்டங்களில் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கக் கூடிய தொழிலாளர் பிரச்சினைக்கு இயந்திர மயமாக்கல் மூலம் தீர்வு காணவும் முடியாது.

அதே நேரம் மலையகத் தமிழ் மக்கள் எதிர்கொண்டிருக்கக் கூடிய சிக்கல்களை சரி செய்யக் கூடிய வகையில் இலங்கையர்கள் ஒட்டுமொத்தச் சமூகமாக செலுத்த வேண்டிய நடவடிக்கை ஒன்றும் இருக்கிறது. அந்த மக்களை இப்படி வைத்திருப்பது தொடர்பில் நாடு என்கிற வகையில் இலங்கை வெட்கமடைய வேண்டும். அந்த மக்களின் குடியரிமையைப் பறித்து, அவர்களுக்கு பல்வேறு துன்புறுத்தல்களைச் செய்தமை மீளாய்வு செய்து பார்க்க வேண்டியுள்ளது. இலங்கையின் காணி தொடர்பான சட்டத்திட்டங்களைப் பார்த்தாலும், ஒரு காணியில் தொடர்ச்சியாக பத்து (10) வருடங்கள் வாழும் ஒரு வருக்கு அந்தக் காணி மீதான சட்டரீதியான உரிமை இருக்கி

றது. முழு காணியுமாக இல்லாதபோதும் அவர்கள் வாழுகின்ற வீடும் பயிர் செய்வதற்கான காணி நிலமும் அவர்களுக்கு உரித்தாகும் ஏற்பாடுகள் உள்ளன. இது நீதிமன்றமும் ஏற்றுக்கொள்ளும் சட்டமாகும். இது தெற்கிலும் நாட்டில் வேறு எங்கும் நடைமுறையில் இருக்கக் கூடிய சட்டமாகும், சம்பிரதாயமாகும்.

ஆனால், மலையகத் தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தளவில் நூற்றாண்டுக்கு மேலாக இந்தத் தோட்டங்களில் வாழ்கிறார்கள். இந்த மக்களுக்கும் காணி உரிமை இருக்கிறது. தற்போது நாட்டில் ஏற்பட்டு இருக்கக் கூடிய நெருக்கடியான சூழ்நிலைகளுக்கு மத்தியில் எடுக்கக் கூடிய தீர்மானங்களில் ஒன்று தான், 22 கம்பனிகளினதும் நடவடிக்கைகளை தேயிலைத் தொழிற்சாலைக்கு மேல் மட்டுப்படுத்தி தேயிலைப் பயிரிடலை மலையகத் தமிழ் தொழிலாளர்களுக்கும் அயலில் வாழும் சிங்கள கிராமிய மக்களுக்கும் நீண்ட கால குத்தகை அடிப்படையில் பகிர்ந்தளிப்பதாகும். கம்பனிகளுக்கு இதனை முகாமை செய்ய முடியும்.

பெருந்தோட்டங்களின் அறுவடைகளில் கிடைக்கும் வருமானம் அந்த தோட்டத்தில் வாழும் மக்களுக்கு சென்று சேரும் வகையில் முறைமை உருவாக்கப்படல் வேண்டும். சிறு தேயிலைத் தோட்ட முறைமைக்கு இது மாற்றப்படல் வேண்டும். இது நீண்ட கால குத்தகை அடிப்படையிலோ அல்லது காணி உரித்து அடிப்படையிலோ வழங்கப்படலாம். அவர்களுக்கு காணியை உரித்துடன் பகிர்ந்தளிப்பதே மிகச்சிறந்தது என நான் நினைக்கிறேன். அங்கு நாட்டப்பட்டுள்ள பழைய தேயிலை மரங்களை அகற்றி அதற்கு பதிலாக புதிய தேயிலைக் கன்றுகளை நட்டு பயிர்ச் செய்கையை மேற்கொள்ள வேண்டும் எனும் நிபந்தனை அடிப்படையில், அவர்களுக்கு அந்தக் காணிகள் பகிர்ந்தளிக்கப்படலாம்.

இதுவே, இங்கு மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய மறுசீரமைப்பாகும். இவ்வாறு சிறு தோட்டங்களாகப் பகிர்ந்தளிக்கும் போது, தேயிலை உற்பத்தியில் பாரிய ஒரு முன்னேற்றத்தை காண முடியும். அதன்போது இந்த மக்களின் வாழ்க்கையிலும் பாரிய ஒரு முன்னேற்றத்தைக் காண முடியும். ஹினிதும (காலி) போன்ற பகுதிகளில் வாழும் சிங்கள சிறுதோட்ட உடமையாளர்களைப் பார்க்கும்போது நெற்செய்கை உள்ளிட்ட ஏனைய துறை விவசாயிகளைவிட, அவர்கள் செல்வந்தர்களாக உள்ளனர். மின்சாரம் இல்லாத தோட்டப் பகுதிகளில் அவர்கள் மின்பிறப்பாக்கிகளைக் கொண்டு மின்சாரத்தைப் பெற்றுக்கொள்கின்றனர். வாகனங்களைப் பாவிக்கின்றனர். தரமான வாழ்க்கை வாழ்கின்றனர். அந்த வாழ்க்கை நாட்டுக்கு எந்தவிதமான பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தாத ஒன்றாக, அதேநேரம் நாட்டின் முன்னேற்றத்துக்கு பங்களிப்பு செய்யக் கூடியதாக அமைந்துள்ளது.

நாட்டின் தேயிலை உற்பத்தியுடன் மிக நெருக்கமானவர்கள் மலையகத் தமிழர்கள். ஆனால், தேயிலைத் தொழிலிலே தெற்கிலே ஏற்பட்டு இருக்கக்கூடிய புதுமையினை நாங்கள் மலையகத்திலே காண முடியாதுள்ளது. 1980-களில் இருந்து தென்பகுதியிலே சிறுதோட்ட உடமை முறைமையிலே தேயிலையைப் பயிரிடத் தொடங்கினார்கள். ஆனால், ஆண்டாண்டு காலமாக தேயிலைத் தொழிலோடு பிணைந்திருக்கும் மலையகத் தமிழருக்கு இந்த வாய்ப்பு வழங்கப்படவில்லை. அவர்களது வாழ்க்கையில் பாரிய மாற்றம் ஏற்படவில்லை. தெற்கிலே, சிங்கள மக்கள் மத்தியில் பாரிய மாற்றம் ஏற்பட்டது. ஒப்பீட்டு ரீதியில் சிறுதேயிலைத் தோட்ட உரிமையாளர்கள் ஏனைய விவசாயிகளை விட செல்வந்தவர்களாக மாறியுள்ளார்கள். அவர்களுக்கு நல்ல வீடு, வாசல் இருக்கிறது. வாகனம் இருக்கிறது. நன்றாக உடுக்கிறார்கள், உண்கிறார்கள். அவர்கள் தெற்கின் பொருளாதாரத்தைக் கொண்டு நடத்துபவர்களாகவும் உள்ளனர். இவ்வாறு அவர்கள் வாழ்வது வரவேற்கத் தக்கது.

ஆனால், இதுபோல மலையகத் தமிழர்களுக்கும் பெற்றுக் கொடுக்க முடியாதுபோனது மிகவும் வருத்தத்துக்குரியது. அவர்களுக்கும் இவ்வாறான வாய்ப்பு வழங்கப்பட்டு இருக்குமாயின், அந்த மக்களின் வாழ்க்கையிலும் பாரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியிருக்க முடியும். அதன்போதும் இந்த நாட்டுக்கே நன்மை கிட்டியிருக்கும். அது நாட்டின் அபிவிருத்திக்கே இட்டுச் சென்றிருக்கும்.

இது மாதிரியாக நாட்டின் பொருளாதாரத்தை முன்னேற்றக்கூடிய மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை முன்னேற்றக்கூடிய முறைமையிலான மறுசீரமைப்புக்கு வணிக நோக்க பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரத்தை மாற்றி அமைத்தல் வேண்டும். அது இலங்கைக்கும் பெருமளவில் பொருளாதார ரீதியான நன்மையைப் பெற்றுக் கொடுக்கும். அது எல்லாவற்றையும் விட இந்த மக்களுக்கு பெரும் நன்மையை ஏற்படுத்துவதாக இருக்கும். அந்தப் பிரதேசமும் நன்கு வளர்ச்சி அடையும். பெருந்தோட்ட மக்களிடையே வருமானம் அதிகரிக்கும். அவர்களது கல்வி மட்டம் உயரும். அவர்களது உணவு முறைமைகள், வாழ்க்கைக் கோலங்களில் மாற்றம் ஏற்படும். ஒரு தலைமுறைக் காலத்தில் அவர்களிடையே பாரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முடியும்.

பெருந்தோட்டம் குறித்துச் சிந்திக்கும்போது, இன்னும் ஒரு

விடயமும் இருக்கிறது. நாங்கள் இதுவரை வெனிலா உற்பத்தி செய்வது குறித்து சிந்திக்கவில்லை. வெனிலா ஒரு கிலோவின் தற்போதைய சந்தை விலை இப்போது நாற்பதாயிரம் ரூபாவாகும். நாம் ஏன் வெனிலா உற்பத்தி செய்வதில்லை என்பது தொடர்பாக எனக்கு கேள்வி இருக்கிறது. வெனிலாவை ஒரு பெருந்தோட்டமாக பயிர் செய்ய முடியாது. ஆனால், ஒரு குடும்பப் பயிராக மேற்கொள்ளக்கூடியது. இப்படி குடும்பமாக உழைக்க ஆரம்பிக்கும்போது, தமக்கு இருக்கக் கூடிய நிலத்தினைக் கொண்டு அதில் உச்சபட்சமான வருமானத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள குடும்பமாக முயற்சிப்பார்கள். இது அவர்களது குடும்ப வருமானத்தை, பிரதேசத்தின் வருமானத்தை, சமூகத்தின் வருமானத்தை செழுமைப்படுத்தி நாட்டின் பொருளாதாரத்தை செழுமைப்படுத்துவதற்கும் வாய்ப்பாக அமையும். பாரிய அபிவிருத்திக்கும் இட்டுச் செல்லக்கூடியது. இப்படியான ஓர் எண்ணம் கடந்த காலங்களில் உலக வங்கிக்கும் இருந்தது. அவர்கள் சொல்கிறார்கள் என்பதற்கு அப்பால் இத்தகைய ஓர் எண்ணக்கருவின் ஊடாக, மறுசீரமைப்பை மேற்கொள்ளும்போது மலையகத் தமிழ் மக்களுக்கும் நாட்டுக்கும் பெரும் நன்மை பயக்கும் என்பதையே நான் கூற வருகிறேன்.

மலையகத் தமிழ் தலைவர்கள் இத்தகைய மறுசீரமைப்பு யோசனைகளை கையில் எடுத்து முன்கொண்டு சென்று, வென்றெடுப்பதற்கான திட்டங்களை வகுக்க வேண்டும். வெறுமனே அப்படி ஒன்று நடக்கும், யாராவது செய்வார்கள் என வாளாவிருக்காமல், இப்படியான மறுசீரமைப்பைச் செய்யுங்கள். அது மக்களுக்கும் நாட்டுக்கும் பெரும் நன்மை ஏற்படுத்துவதாக இருக்கும் என வலியுறுத்தி, அவர்களது அரசியலை முன்னெடுக்க வேண்டும். நாங்கள் இப்போது பாரிய நெருக்கடி நிலையில் அல்லவா இருக்கிறோம்? அந்த நெருக்கடி நிலையில் இருந்து மீள்வதற்கு ஒவ்வொரு துறைசார்ந்த ரீதியாக அந்தத்த துறைசார்ந்தவர்களும் அக்கறை கொள்ளத் தக்கதாக அவர்களையும் இணைத்துக் கொண்டு அவர்களுக்கும், நாட்டுக்கும் நன்மை பயக்கும் வகையில் எவ்வாறான மறுசீரமைப்பைச் செய்யலாம் எனச் சிந்திக்க வேண்டும். மீள்வத் தொழிலில் செய்யும் மறுசீரமைப்பினால் மீள்வர்களுக்கு ஏற்படும் முன்னேற்றம் என்ன என்பதாகச் சிந்தித்து செயற்படுதல் வேண்டும். ஏனைய மக்களுக்கும் அவ்வாறே.

அப்படியானால் மலையகத்தில் பெருந்தோட்ட முறைமையில் செய்யப்படும் மறுசீரமைப்பானது, அந்தச் சூழலில் பிரதேசத்தில் வாழும் மக்களுக்கும் பிரதேசத்துக்கும் நன்மை பயக்கத் தக்கதாக, தேயிலைக் கைத்தொழிலுக்கும் வளம் சேர்க்கும் வகையிலான மறுசீரமைப்பு அவசியமாகும். அதற்கு சிறு தோட்ட உடமை எனும் இந்த எண்ணக்கருவே சிறந்தது என்றே நான் நம்புகிறேன்.

(ஹட்டன் - டிக்கேயா நகரசபை மண்டபத்தில் 27.11.2022 ஞாயிறன்று நடைபெற்ற மலையக அரசியல் அரங்கத்தின் முதலாம் ஆண்டு நிறைவு விழாவில் தொழிற்சங்க துறைவி.கே. வெள்ளையன் நினைவுப் பேருரையாக, ஊடகவியலாளரும் அரசியல் ஆய்வாளருமான விக்டர் ஐவன் ஆற்றிய உரை).

victor.ivan@thaiveedu.com

மலையகம் 200 :

தடைபயணம் : மன்னார் முதல் மடத்தளை வரை

- நிபா

கூலித் தொழிலுக்காக இந்தியாவிலிருந்து அழைத்துவரப்பட்ட இந்திய வம்சாவளிகளான மலையகத் தமிழ் மக்கள் இலங்கைக்கு வந்து 200 வருடங்கள் நிறைவையொட்டி, பல நிகழ்வுகள் நடந்தேறியிருந்தாலும், மன்னார் முதல் மாத்தளை வரையிலான நடை பயணம் உள்ளூர் மற்றும் சர்வதேச ரீதியில் பலரது கவனத்தையும் ஈர்த்திருக்கிறது.

தலைமன்னாரில் இடம்பெற்ற அங்குரார்ப்பண நிகழ்வோடு ஜூலை 28-ம் திகதி ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்த நடைபயணம் ஆகஸ்ட் 12-ம் திகதி மாத்தளை முத்துமாரியம்மன் ஆலயத்தில் நடைபெற்ற நிறைவுநாள் நிகழ்வுகளோடு நிறைவடைந்திருந்தது. தொடர்ந்து 16 நாட்களாக முன்னெடுக்கப்பட்ட நடைபயணத்தால், இலங்கையின் நலிவடைந்த சமூகங்களில் ஒன்றான மலையக மக்கள் பற்றிய பேச்சுகள் உள்ளூர் மற்றும் சர்வதேச தளத்தில் பரவிக்கிடந்ததை அவதானிக்க முடிந்தது.

மன்னார் முதல் மாத்தளை வரையிலான பயணம் மற்றும் நிகழ்வுகளை முன்னெடுக்க வேண்டும் என்கிற யோசனையை இலங்கை தேசிய கிறிஸ்தவ மன்றமே முதலில் முன்வைத்தது. இதனை மலையகத்தின் எழுச்சிப் பயணமாக மாற்றுவதற்காக சிவில் சமூக அமைப்புகளைக் கொண்ட ஒரு பரந்த குழு ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது. இதில் மலையக சமூகத்தை சேர்ந்த, மலையகத்துடன் இணைந்து பணியாற்றும் தனிநபர்கள் உள்வாங்கப்பட்டனர். 'மாண்புமிகு மலையக மக்கள்' கூட்டிணைவு என்கிற பெயரும் வைக்கப்பட்டது.

பெருந்தோட்டங்களில் பணிபுரிவதற்காக இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அழைத்துவரப்பட்ட மக்களின் தடங்களை நினைவுகூருவதற்கும் வேர்களுடன் தொடர்பினை ஏற்படுத்துவதற்கும் 'வேர்களை மீட்டு உரிமை வென்றிட' என்ற தொனிப்பொருளில் மாண்புமிகு மலையக மக்கள் கூட்டிணைவு இந்த நடைபயணத்தை எழுச்சிமிக்கதாகக்கியது. ஜூலை 28-ம் திகதி உத்தியோகபூர்வமாக நடைபயணம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. முதற்கட்ட நிகழ்வாக, தலைமன்னார் கடற்கரையில் மலையக மக்களுக்கான நினைவுத் தூபி ஒன்று நிர்மாணிக்கப்பட்டு அங்குரார்ப்பணம் செய்து வைக்கப்பட்டது. நினைவுத்தூபிக்கு அஞ்சலி செலுத்துவதன் ஊடாக நிகழ்வுகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

மறுநாள் (29) தலைமன்னார் புனித லோரன்ஸ் தேவாலயத்திலிருந்து நடைபயணம் ஆரம்பமாகியது. மலையக மக்களின் உரிமைக் கோரிக்கைகளை வலியுறுத்தி அவர்களது வாழ்க்கை முறையை பிரதிபலிக்கும் வகையில் சிவில் சமூக செயற்பாட்டாளர் ஜீவரட்ணம் சுரேஷ் ஆடையணிந்திருந்தார். அந்த

ஆடையில் மலையக மக்களின் உரிமைக் கோரிக்கைகள் இடம்பெற்றிருந்ததால், ஜீவரட்ணம் சுரேஷின் படங்கள் நடைபயணம் முழுவதிலும் அவரை தனித்து காட்டியிருந்தது. நடைபயணத்தின் இறுதிவரையில் அவருக்குப் பின்னால் மலையகத்தின் உரிமைகளுக்காக அணிதிரண்டிருந்த அனைவரும் நடந்து வந்தனர்.

தலைமன்னாரில் இந்த நடைபயணம் ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது அப்பகுதியில் உள்ள கிறிஸ்தவர்களே பெரும் ஆதரவை வழங்கி வந்தார்கள். எனவே நீண்ட நடைபயணத்தில் கவலையை மறந்து நடக்க வேண்டும் என்பதற்காக அவர்களில் சிலர் கிறிஸ்தவ பாடல்களை பாடியவாறு நடைபயணத்தை முன்னெடுத்தார்கள். கிறிஸ்தவ பாதிரியார்களும் பெருமளவில் இருந்தார்கள். கூடவே சர்வமதத் தலைவர்களும் நடந்து வந்தார்கள்.

முதல்நாளில் தலைமன்னாரிலிருந்து ஆரம்பித்து 15 கிலோ மீற்றர்கள் நடைபயணமாக பேசாலை வெற்றிமாதா தேவாலயத்தை வந்து அடைந்தவர்கள், பேசாலை முருகன் ஆலயத்தில் பூஜை வழிபாடுகளில் ஈடுபட்டார்கள். ஆலயத்தின் முற்றலில் மலையக மக்களின் வாழ்வியலைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் காட்சிப்படுத்தப்பட்ட நடமாடும் கண்காட்சியும் அங்குள்ள மக்கள் மத்தியிலேயே மலையக மக்களின் வாழ்வியலை எடுத்துக்கூறும் வகையில் அமைந்திருந்தது.

மறுநாள் 30-ம் திகதி மன்னார் நகர் நோக்கி நடைபயணம் மேற்கொண்டுவரும் மக்களை புதுக்குடியிருப்பு அல் அமீர் மன்றத்தினர் வரவேற்றனர். இப்படியாக இந்த நடைப் பயணத்தில் சகல இன, மத மக்களும் பங்கெடுக்க ஆரம்பித்ததோடு நடைபயணம் மேற்கொண்டவர்களை இஸ்லாமியர்களும், சிங்களவர்களும் ஆறத்தமுவி சகோதரத்துவத்தையும் வெளிப்படுத்தியிருந்தனர்.

மலையக எழுச்சிப் பயணம் எதிர்காலத்தைப் பற்றியதுமாகும். குறிப்பாக இலங்கையின் சுதந்திரமான மற்றும் சமமான பிரஜைகளாக மலையக தமிழ் சமுதாயம் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்கிற பிரதான கோரிக்கையை அது வலியுறுத்துகிறது. அதுபோல, இலங்கையின் சகோதர பிரஜைகளுடனான ஓர் உரையாடலாகவும், மலையக தமிழ் சமுதாயத்தின் வரலாறு, போராட்டம், சாதனைகள், பங்களிப்பு, தற்போதைய சமூக பொருளாதார அரசியல் அந்தஸ்து மற்றும் அபிலாஷைகள் ஆகியவை பற்றிய அடிப்படை மட்டத்திலான புரிதலை ஏற்படுத்துவதும் நடைபயணத்தின் நோக்கமாக இருந்தது.

எமது வரலாறு, போராட்டம் மற்றும் பங்களிப்பினை ஏற்று அவற்றை அங்கீகரித்தல், எனைய பிரதான சமூகங்களுக்க

இணையான தனித்துவமான அடையாளத்தைக் கொண்ட சுதந்திரத்திற்குப் பின்னரான இலங்கையின் ஒரு பகுதி மக்களாக அங்கீகரித்தல், விசேட செயற்பாடுகளை நடைமுறைப்படுத்தி கல்வி, சுகாதாரம் மற்றும் சமூகப் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள் மீதான உறுதியான நடவடிக்கை, வாழ்விற்கான ஓர் ஊதியம், கண்ணியமான வேலை, தொழிலாளர்களின் சட்டப் பாதுகாப்பு, சமமான ஊதியம், காணி உரிமை, தமிழ் மொழிக்கு சமமான பயன்பாடு மற்றும் சம அந்தஸ்து, அரசாங்க சேவைகளை சமமாக அணுகுவதற்கான வாய்ப்பு, பெருந்தோட்டங்களில் உள்ள மனிதக் குடியேற்றங்களை புதிய கிராமங்களாக நிர்ணயம் செய்தல், வீட்டுப் பணியாளர்களின் முழுமையான பாதுகாப்பு, மலையகக் கலாசாரத்தைப் பேணுதல் மற்றும் மேம்படுத்துதல், அரசாங்கத்தின் அனைத்து மட்டங்களிலும் ஆளுகையில் ஓர் அர்த்தமுள்ள வகிபங்கை வழங்கும் ஒப்புரவான மற்றும் உள்ளடங்கலான தேர்தல் முறைமை மற்றும் அதிகாரப் பகிர்வு முதலான 11 கோரிக்கைகளை மாண்புமிகு மலையகக் கூட்டிணைவு முன்வைத்திருக்கிறது. நடைபயணத்தின் இறுதி நிகழ்வாக மாத்தளை முத்து மாரியம்மன் கோவிலில் மலையக மக்களுக்கான நினைவுத் தூபி ஒன்றும் நிர்மாணிக்கப்பட்டு 'மாத்தளை பிரகடனம்' அறிவிக்கப்பட்டு இதில் இந்த கோரிக்கைகளும் உள்ளடங்கப்பட்டன.

மலையகம் எழுச்சி நடைபயணத்தில் பல நெகிழ்ச்சியான சம்பவங்களும் நடந்தேறின. மதவாச்சியிலிருந்து வாய்ப்பேச முடியாத பலரும் நடைபயணத்தில் இணைந்து, மலையக மக்களுக்காக குரல் கொடுத்திருந்தார்கள். நடைபயணத்துக்கு ஆதரவு தெரிவிக்கும் வகையில் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களிலும் நடைபயணம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. நடைபயணத்தில் கலந்துகொள்ள முடியாத பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்கள் அவர்கள் தொழில் செய்யும் இடங்களிலேயே (மலைகளில்) நடைபயணத்துக்கு ஆசி வேண்டி வழிபாடுகளில் ஈடுபட்டனர். இவை அனைத்தும் இந்த நடைபயணத்தை உண்மையில் எழுச்சிமிக்கதாகக்கியிருந்தது.

மலையக சமூகத்தினருக்கு காணி உள்ளிட்ட ஏனைய சம உரிமை தொடர்ந்தும் மறுக்கப்பட்டு வருவதாகத் தெரிவித்து சர்வதேச மனித உரிமை அமைப்புகள், தலைமன்னாரிலிருந்து மாத்தளை வரையிலான மலையக எழுச்சிப் பயணத்தில் பங்கேற்கும் மலையகத் தமிழ் சமூகத்தைச் சேர்ந்த சமூகத் தலைவர்கள் மற்றும் மனித உரிமைப் பாதுகாவலர்களுடன் ஒன்றிணைவதாகவும் கூட்டு அறிக்கை ஒன்றை வெளியிட்டிருந்தன. சர்வதேச மன்னிப்பு சபை (Amnesty International), மனித உரிமைகள் மற்றும் மேம்பாட்டுக்கான ஆசிய மன்றம் (FORUM-ASIA), சிவிக்கஸ் (CIVICUS) மற்றும் முன்னணி மனித உரிமை செயற்பாட்டாளர்களை பாதுகாக்கும் அமைப்பான FrontLine Defenders ஆகிய அமைப்புகளே, மலையக எழுச்சி நடைப் பயணத்தில் ஒன்றிணைவதாக கூட்டறிக்கை வெளியிட்டுள்ளன.

மலையக சமூகத்தின் பங்களிப்புகள், சாதனைகள் மற்றும் அவர்கள் எதிர்கொண்ட சவாலான மற்றும் பல தலைமுறைகளாக அனுபவிக்கும் கட்டமைப்பு வன்முறைகள் ஆகியவற்றை வெளியுலகிற்கு தெரியப்படுத்துவதற்கு இது ஒரு சிறந்த சந்தர்ப்பமாகும். மலையக சமூகத்தினர் இலங்கையில் மிகவும் நலிவடைந்த நிலையில் உள்ளதுடன், வரலாற்று ரீதியாக குடியுரிமை மற்றும் வாக்களிக்கும் உரிமை மறுக்கப்பட்டு, கட்டாய நாடுகடத்தல் மற்றும் நாடற்ற நிலை ஆகியவற்றை

றினால் அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாகியுள்ளனர். மலையக சமூகத்தினருக்கு காணி, குடியிருப்பு, வாழ்வாதாரம், நியாயமான ஊதியம், கல்வி, சுகாதாரம் மற்றும் ஏனைய அரச சேவைகளில் சம உரிமை தொடர்ந்தும் மறுக்கப்பட்டு வருகிறது. அங்கீகாரம் மற்றும் சமத்துவத்திற்கான சமூகப் போராட்டம் தொடர்வதுடன், காலனித்துவம் மற்றும் அடிமைத்தனத்தில் வேருன்றிய பாடுபாடு மற்றும் ஓரங்கட்டப்படல் ஆகியன மலையக மக்களின் வாழ்க்கையை தற்போதும் பாதிப்புக்குள்ளாக்குவதாகவும் சர்வதேச அமைப்புகள் வெளியிட்டுள்ள கூட்டறிக்கையில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

அதுபோல, நவீன அடிமைத்தனத்தின் சமகால வடிவங்கள், அதன் காரணங்கள் மற்றும் விளைவுகள் தொடர்பான ஐ.நா. வின் விசேட அறிக்கையாளர் டொமோயா ஒபோகடவும், நடைபயணத்துக்கு தனது முழு ஆதரவை வெளிப்படுத்தியிருந்தார். இலங்கைக்கான அமெரிக்க தூதுவர் ஜூலி சங் தனது ஆதரவை வெளிப்படுத்தி டுவிட் செய்திருந்தார்.

சர்வதேச ரீதியில் மலையக எழுச்சிப் நடைபயணம் தாக்கம் செலுத்தியிருந்தாலும் பதுளை மாவட்டப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் வடிவேல் சுரேஷை தவிர்த்து எந்தவொரு மலையக பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் இந்த நடைபயணத்துக்கு ஆதரவை தெரிவிக்கவில்லை. குறிப்பாக, தமிழ் முற்போக்குக் கூட்டணி மலையக எழுச்சி நடைபயணம் நிறைவடையும் நாளான 12-ம் திகதி மற்றொரு நடைபயணத்தை முன்னெடுத்திருந்தது. மலையக எழுச்சிப் பயணம் ஆரம்பிக்கப்பட்டதன் பின்னர், அவசர அவசரமாக இந்த நடைபயணத்தை தமிழ் முற்போக்குக் கூட்டணி ஏற்பாடு செய்திருந்தமை, தமிழ் முற்போக்குக் கூட்டணியின் அரசியல் முதிர்ச்சியற்ற தன்மையை வெளிப்படுத்தியதாக அமைந்திருந்தது.

இந்த நடைபயணத்தில் 11 நாட்கள் பங்கெடுத்திருந்த ஜெனி பரமேஷ்வரம் அவரது அனுபவத்தை இவ்வாறு விபரிக்கிறார்:

‘நடைபயணத்தில் எங்களது முன்னோர்கள் நடந்து வந்த பாதையை நாம் மீட்டுப் பார்க்க முயற்சித்தோம். அதில் வெற்றியையும் பெற்றுக் கொண்டுள்ளோம். முன்னோர்கள் நடந்து வந்த பாதையை மீட்டிப் பார்த்தபோது எமக்கு பல சான்றுகள் கிடைத்தன. மன்னாரில் இருந்து நடைபயணமாக மலையக மக்கள் அழைத்துவரப்பட்டபோது, அதில் உயிரிழந்தவர்களின் புதைகுழி ஒன்று மிஹிந்தலை பொலிஸ் நிலைய பகுதியில் உள்ளதாக அப்பகுதி மக்கள் எம்மிடம் கூறினார்கள்.

எமது முன்னோர்களால் அமைக்கப்பட்ட பல கோவில்கள் தொடர்பான தகவல்களும் எமக்கு கிடைத்துள்ளன. எனவே, எமது வரலாற்றை ஆழமாகக் கற்றுக்கொள்வதற்கான ஆர்வம் ஏற்பட்டுள்ளது. 11 கோரிக்கைகளை முன்வைத்தே நாம் இந்த நடை பயணத்தை ஆரம்பித்திருந்தோம். அந்த கோரிக்கைகளை மலையக மக்களால் தனித்து வெல்ல முடியாது. எனவே, சிங்கள, முஸ்லிம் சமூகங்களின் ஒத்துழைப்பு அதற்கு அவசியம். ஒத்துழைப்பைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான பெரும் முயற்சியாக இந்த நடைபயணம் அமைந்திருந்தது. அதில் வெற்றியும் கிடைத்திருக்கிறது. எங்களது பிரச்சினைகளைக் கேட்டறிந்துகொண்ட சிங்களவர்கள், இஸ்லாமியர்கள் பலர் அழுதார்கள். கவலைப்பட்டார்கள். அவர்களது இனத்தில் பாரம்பரிய ரீதியாக வழங்கக்கூடிய உச்சபட்ச வரவேற்பை எமக்கு வழங்கியிருந்தார்கள். மாத்தளை பிரகடனத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள 11 கோரிக்கைகளை வெல்லும் வரையில் எங்களது பயணம் ஓயாது.’

லெட்சுமி வேலுசாமி வீரசிங்கம், அவரது அனுபவத்தை இவ்வாறு விபரிக்கிறார்:

‘ஆரம்பத்தில் இந்த நடைபயணத்தில் 60 பேர் வரையில் கலந்துகொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், நடைபயணம் மாத்தளைக்கு வரும்போது 2 ஆயிரத்துக்கும் அதிகமானோர் எங்களோடு இணைந்திருந்தார்கள். தோட்டத் தொழிலாளர்கள், அதிபர்கள், ஆசிரியர்கள், இளைஞர்கள், பெண்கள், சமபாலினத்தவர்கள், வயதானவர்கள், உடல் அங்கங்களை இழந்தவர்கள், சிவில் அமைப்பினர், கண்டி, பதுளை, நுவரெலியா, திருகோணமலை என பல்வேறு மாவட்டங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் எங்களோடு கலந்துகொண்டிருந்தார்கள். கத்தோலிக்க மதகுருமார்களின் ஒத்துழைப்புடன் தலைமன்னார் பிரதேச சபையின் அனுமதியுடனும் தலைமன்னாரில் மலையக மக்களுக்கான நினைவுத்தூபி நிர்மாணிக்கப்பட்டிருந்தது. பெளத்த விஹாரைகள், ஆலயங்கள், கிறிஸ்தவ தேவாலயங்கள், பள்ளி வாசல்கள் என்பன நடைபயணத்தில் கலந்துகொண்டிருந்தவர்கள் இரவில் தங்கி ஓய்வெடுப்பதற்காக வழங்கப்பட்டிருந்தன. அதிக வெப்பமான காலநிலை எங்களுக்கு ஒரு பெரும் சவாலாக இருந்தது. தொடர்ந்து நடப்பது என்பது இலகுவானதல்ல. தொடர்ந்து நடப்பதால் எங்களில் பலருக்குக் கால் உபாதைகள் ஏற்பட்டிருந்தன. இத்தனையும் தாண்டியே நடைபயணத்தை வெற்றிகரமாக நிறைவு செய்திருக்கிறோம்.’

nipa@thaiveedu.com

இருநூறு ஆண்டுகால

மலையகச் சமூகமும் இலக்கியமும் :

ஒரு காலக்கணக்கெடுப்பு

- ச. தவச்செல்வன்

மலையக தமிழரின்

வருகை தொடர்பான கால முரண்கள்:

தென்னாசியாவின் மிக முக்கியமான தேசிய இனங்களில் ஒன்றாக விளங்கும் 'மலையக சமூகம்' இருநூறு வருட வரலாற்றைக் கொண்ட ஓர் இனமாகும். காலனித்துவ பொருளாதார முறைமையின் காரணமாக சமூக அசைவுக்கு உட்படுத்தப்பட்ட ஓர் இனக்குழுமமாக மலையக சமூகத்தை நாம் வரையறை செய்யலாம். இன்று இருநூறு வருட வரலாற்றை தொடும் மலையகத் தமிழ்ச் சமூகமானது இன்னும் தமக்கென சரியானதோர் இலக்கிய வரலாற்று எழுதியலை உருவாக்கிக் கொள்ள முடியாத நிலையில் உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மலையக மக்களது வரலாற்றை எழுதவிளைந்தவர்கள் அவர்களது வருகைக்காலத்தை பல்வேறு விதமாக வரையறை செய்துள்ளனர். மலையகத் தமிழரின் வரலாற்றின் ஆரம்பம் பற்றிய அம்பலவாணர் சிவராஜாவின் கட்டுரையில் இவ்விடயம் பற்றி அவர் கலந்துரையாடுகிறார். அக்கட்டுரையில் எஸ். நடேசன் அவர்கள் 1838-ஆம் ஆண்டென்றும், பேற்றம் பஸ்தியாம்பிள்ளை 1824 - 1931-ஆம் ஆண்டுக்குமிடையில் தென்னிந்தியாவிலிருந்து தொழிலாளர் வருகை தந்ததாகவும் எடுத்துக்காட்டுகிறார்கள். (1966/77) கோப்பிக் கால வரலாற்றை எழுதும் இரா. சடகோபன் அவர்கள் தனது 'கண்டிச்சீமையிலே' என்ற நூலில் கோப்பிப் பயிர்செய்கை தொடங்கிய 1823-ஆம் ஆண்டை மலையக தொழிலாளர்களது வருகையின் ஆரம்பகாலம் எனத் துணிகிறார் (2014). இவ்வாறு துணியும்போது ஜோர்ஜ் பேர்ட் என்ற ஆங்கிலேயர் 1823-ஆம் ஆண்டு கம்பளை சிங்கப்பிட்டிய என்ற இடத்தில் முதலாவது கோப்பித் தோட்டத்தை உருவாக்கும்போதே உத்தியோகபூர்வமாக தென்னிந்தியாவிலிருந்து தொழிலாளர்கள் அழைத்து வரப்பட்டதாகவும், அக்காலப் பகுதியே மலையகத் தமிழர் வரலாற்றின் தொடக்க காலம் என்றும் பெரும்பாலான ஆய்வாளர்கள் வலியுறுத்தியுள்ளனர்.

1823-ஆம் ஆண்டை வரலாற்றின் தொடக்க காலம் என்று நாம் கணித்தால் அதற்கு முற்பட்ட டச்சு காலத்திலும் தென்னிந்தியாவிலிருந்து தொழிலாளர்கள் வருகை தந்துள்ளதாக தகவல்கள் கிடைக்கின்றன. குறிப்பாக நோர்த் (1798-1805) 30,000 பவுண்ட் செலவழித்து தொழிலாளர்களைக் கொண்டு வந்ததாகவும் 1818-ஆம் ஆண்டு கிளர்ச்சியின்போது ஆளுநர் ரொபட் பிறவுண்ட்ரிக் 5,000 தென்னிந்திய தொழிலாளர்களை வரவழைத்ததாகவும் எட்வட் பார்ன்ஸ் காலத்தில் (1824-1931) 150 தொழிலாளர்கள் கொண்டுவரப்பட்டதாகவும், தென்னிந்தியாவில் இருந்து தொழிலாளர்கள் புகையிரத பாதைகள் அமைப்பதற்காக வரவழைக்கப் பட்டதாகவும்

ஆங்கிலேய துரைமார்களின் குறிப்புகளில் கிடைப்பதாக சாரல்நாடன் அவர்கள் எழுதுகிறார். (2011:09). ஐரோப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே தமிழகத்திலிருந்து வந்த தொழிலாளர்கள் இலங்கையில் கறுவாப்பட்டை உரித்தல், அதனை பாடம் செய்தல் ஆகிய தொழில்களை மேற்கொண்டிருந்ததாகவும் இவர்கள் 'சாலியர்' என அழைக்கப்பட்டதாகவும் பின்னர் அவர்கள் கரையோர சிங்களவர்களுடன் கலந்துவிட்டதாகவும் குமாரி ஜெயவர்த்தனா குறிப்பிடுகிறார். (2009:04)

தென்னிந்தியாவிலிருந்து வெவ்வேறு தொழில்களுக்காக தொழிலாளர்கள் பல்வேறு காலகட்டங்களில் அழைத்து வரப்பட்டிருந்த போதிலும் அவர்கள் எங்கிருந்து வந்தார்கள் என்பது பற்றிய விரிவான குறிப்புகள் கிடைக்காத நிலையும் பெருந்தோட்டத்துறைக்குள் அவர்கள் நிலைப்படுத்தப்படாத தன்மையும் சிலர் குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியில் வந்து மீண்டும் சென்றதாலும் மலையக சமூக வரலாற்றில் அவர்களை இணைத்துப்பார்ப்பதில் பல்வேறு சிக்கல்கள் உள்ளன. இரண்டாவதாக மலையகத்தவர்கள் பற்றிய ஆங்கிலத் துரைமார்கள் எழுதிய குறிப்புகளை விரிவாக ஆராயாத நிலைமையே தற்போதைய எமது ஆய்வாளர்கள் மத்தியில் காணப்படுகின்றது. ஆகவே, அவற்றை மீள்வாசிப்புச் செய்யும்போது மலையகத் தமிழர்களின் வருகையின் ஆரம்பகாலம் தொடர்பான கால முரண்பாடுகளை தீர்க்கலாம். தற்போதைய நிலையில் கோப்பிப் பயிர்செய்கையின்போது, அவர்கள் பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் நிலைப்படுத்தப்பட்ட 1823-ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியினையே மலையகத் தமிழர்களது வரலாற்றின் தொடக்க காலமாகக் கொள்ளவேண்டியுள்ளது.

கோப்பி கால சமூகமும் இலக்கியமும்:

மலையகத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் இருப்பின் ஆரம்ப அடையாளமாகவும், இலங்கையில் அவர்களது தொழில்துறை மற்றும் வாழ்வியல் பண்பாட்டு நிலைமைகளை உருவாக்கிக்கொள்ளவும் இங்கு வசிக்கின்ற ஏனைய இனக்குழுக்களைப் போல, தம்மையும் நிலைநிறுத்திக்கொள்வதற்கும் கோப்பிப் பயிர்செய்கை பிரதானமான தொழில்துறையாக அமைந்தது. இலங்கையில் கோப்பிக்கு முன்னதாக பல சிறு பயிர்செய்கைகளை டச்சுகாரர் மேற்கொண்டிருந்த போதிலும் பாரியளவான நிலம் கோப்பி காலப்பகுதியிலேயே பயிர்செய்கைக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருந்தது (1865-1869). இக்காலத்தில் கோப்பி பயிரிடப்பட்ட அளவு 243,000 ஏக்கராகும். பெருந்தோட்டத்துறை (Plantation Sector) என்றதொரு பிரிவு கோப்பிக்கு பின்னரே எமது வாழ்வியலுடன் ஒன்றிணைகிறது. ஜோர்ஜ் போட் கம்பளையில் (1823) கோப்பியை பயிரிட்டது முதல் கண்டி, நுவரெலியா, பலாங்கொடை, பதுளை என்று ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட தோட்டங்கள் கோப்பி பயிர்செய்

கைக்காக விஸ்தரிக்கப்பட்டதாக பேர்குஸன் தனது நூலில் குறிப்பிடுகிறார். (1859). இவ்விஸ்தரிப்பினையடுத்தே இலங்கைக்கு ஒப்பந்த அடிப்படையிலும் முறையற்ற விதத்திலும் தென்னிந்தியாவிலிருந்து தொழிலாளர்கள் தொடர்ச்சியாக வருகைத் தந்தனர். கோப்பி பயிர்ச்செய்கை வளர்ச்சியுடன் பெருந்தோட்டத்துறை வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கியதுடன் பெருந்தோட்டத்துறைச் சார்ந்த கைத்தொழில்களும் பல்வேறு உப தொழில்துறைகளும் உருவாகத் தொடங்கின.

கோப்பிச் செய்கை ஆரம்பத்தினையடுத்து இந்தியாவிலிருந்து கட்டம் கட்டமாக பெரும்பாலான தொழிலாளர்கள் வருகைத் தந்தனர். அவர்களது வருகையின்போதே, விபத்தில் பலர் இறந்தமையை ஆங்கிலத் துறைமார்களின் குறிப்பு களின் ஆதாரங்களுடன் சடகோபன் ஆராய்ந்துள்ளார். கோப்பி காலத்திலேயே தொழிலாளர்களை அடிமைகளாக நடத்த ஆரம்பித்தனர். குறிப்பாக அதிக நேரம் வேலை வாங்கப்பட்டமை, முறையான குடியிருப்பு இல்லாமை, கழிவு கற்றல் கட்டமைப்பின்மை போன்ற நிலைமைகளால் கொலரா நோய்ப்பரவல், காடுகளில் பாம்புக்கடி, மிருகங்களுக்கு பலியாதல், விசக்கடிகளுக்கு உள்ளாதல் போன்ற காரணங்களினால் பலர் உயிரிழந்ததாக வரலாற்று தகவல்களில் கிடைக்கின்றன. '1837-ஆம் ஆண்டுக்கு பின்னர் சுமார் பத்து லட்சம் இந்திய தொழிலாளர்கள் இலங்கைக்கு வந்துள்ளனர். அவர்களில் 2,50,000 பேர் வரை கல்லறைகளில் சமாதியாகி விட்டனர்' பேர்குஸன், (1859, சடகோபன் 2014:71) இவ்வாறு கோப்பிப்பயிர்ச்செய்கை ஆரம்பம் முதல் அதன் அழிவு வரை தொடக்க கால மலையகத்தில் பெரும் மனித அவலங்களும், மரணங்களும் மலிந்திருந்தமை பிரதான கணக்கெடுப்பாக அமைகிறது.

**கோப்பி காலத்து இலக்கிய சாட்சியங்கள்:
வாய்மொழிப் பாடல்கள், துரைமார் குறிப்புகள்,
படைப்பு முயற்சிகள்:**

தமிழகத்திலிருந்து தொழிலாளர்கள் இலங்கை வந்து கண்டிச்சீமையில் (மலையகத்தில்) குடியேறிய பின்னர், அவர்கள் படைத்த முதலாவது மக்கள் இலக்கியம் நாட்டார் பாடலாகும். வாய்மொழி இலக்கியமான இந்நாட்டார் பாடல்களை மக்கள் நேரடியாகவே பாடியுள்ளனர். இந்தியாவிலிருந்து கண்டிச்சீமையை அவர்கள் வந்தடையும் வரை

அனுபவித்த துயரங்கள் (கடல் காத்து வீசையில் கண்ணு ரெண்டும் சுத்துதடி, குடிச்சு வந்த கஞ்சி கொட கொமட்டு வெளியாச்சுதடி) கண்டிச்சீமையில் அனுபவித்த துயரங்கள், கோப்பி காலத்து வாழ்வியல் நிலைமைகள் கங்காணி, கண்டாக்கு, துரைமார்களின் அடக்குமுறைகளை வெளிப்படுத்தும் பாடல்களையும் தமிழ் நாட்டில் இருந்தபோது அனுபவித்த சுதந்திரமான வாழ்க்கைமுறை கண்டிச்சீமைக்கு வந்ததும் எவ்வாறு மாறுபடுகின்றதென்பதையும் பல்வேறு கொடுமை நிலைமைகளின் சாரத்தையும் இப்பாடல்கள் வெளிப்படுத்தின. குறிப்பாக அவர்கள் பாடிய நாட்டார் பாடல்களில் இறுதி வரிகள் ஒவ்வொன்றும் இதனை தெளிவுபடுத்துகின்றன.

**'ஓதைசான்ய்யா சின்னதொர',
'முட்டெலும்ப முறிக்கிறானே',
'பொல்லாப்பு நேர்ந்ததையா',
'வேகுதையா என் மனசு',
'ஏண்டி வந்த கண்டிச்சீமை',
'பெத்த தாயே நா மறந்தேன்'
'அண்ணனை தோத்த மலை'**

போன்ற வாய்மொழிப் பாடல்களின் இறுதித் தொடர்கள் இதற்குரிய சான்றுகளாய் அமைகின்றன.

இன்றைய மலையகத் தமிழர்களின் ஆரம்பகால வாய்மொழி இலக்கியங்களாக காணப்பட்ட நாட்டார் பாடல்கள் இலங்கை வருகையையும் கோப்பிக்கால அவலங்களையும் பின்னாளின் தேயிலை காலத்து வாழ்வியலையும் வெளிப்படுத்தியவையாக அமைந்தன. இப்பாடல்கள் தமிழகத்தில் அவர்கள் பாடிவந்த பாடல்களே, இலங்கை வாழ்வியல் மாற்றங்களுக்கேற்ப மாற்றிப் பாடப்பட்டவையாகவும் காணப்படுகின்றன.

**'ஏத்தமடி கோட்டமலை',
'ஏத்தமடி பெத்தராசி'**

ஆரம்பகால மலையகத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையின் வலிகளையும் அதன் உயிரோட்டத்தையும் முழுமையாக வெளிப்படுத்துபவையாகவே இந்நாட்டார் பாடல்கள் காணப்படுகின்றன.

**மலையகத்தின்
முதல் நூல் பற்றிய கணக்கெடுப்பு:**

வாய்மொழி இலக்கிய பாரம்பரியத்தைக் கொண்ட மலையக சமுதாயத்தில் எழுதப்பட்ட முதலாவது நூலாக 1869-ஆம் ஆண்டு ஆபிரஹாம் ஜோசப் என்ற தோட்டத்து கண்டக்டர் எழுதிய 'கோப்பி கிருஷிக் கும்மி' எனும் நூலை அடையாளப்படுத்துகின்றார் மு. நித்தியானந்தன், (2014). இந்த நூலை மலையகத்தின் முதலாவது நூலாக கொள்வது பெரும் அபத்தமாகும். கோப்பி பழம் பழுத்து அதனை பிடுங்கும் பருவத்தில் தொழிலாளர்கள் மகிழ்ச்சியாக கும்மிக்கொட்டிப் பாடுவதையும் தொழிலாளர்கள் தமது உள்ளத்தில் எழும்

உணர்வுகளை தொழில் களத்தில் பாடும் பாடல்களையும் ஆட்சேபகரமான பாடல்களாக எழுதுகிறார் ஜோசப் (கண்டக்டர்) அதனை ஆதரித்து ஆபாசகரமான பாடல்களாக குறிப்பிடுகிறார்.

அந்நூல் பற்றி எழுதும் மற்றொரு கண்டக்டர் இது இவ்வாறிருக்க உண்மையான கும்மிப்பாடல்களின் அமைப்பு உள்ளடக்கம் முதலியவற்றிலிருந்து வேறுபட்ட பாடல்களை ஆபிரகாம் ஜோசப் இயற்றி எழுதியிருப்பதோடு இப்பாடல்கள் மக்கள் சார்பற்றதாகவும் அவர்களுக்கு எதிரானதாகவும் அமைவதோடு தோட்டத்து அதிகாரிகள் மற்றும் பிரித்தானிய 'அரசாதரவு' நூலாகவே அதனை கொள்ளக்கூடியதாயுள்ளது. கோப்பிப் பயிர்ச்செய்கையை திறம்பட மேற்கொள்வதற்கான வழிகாட்டி நூலாகவே கோப்பி கிருஷி கும்மியை ஆபிரகாம் ஜோசப் கருதுகிறார்.

'பெரிய கண்காணிமாரே யென்னச் சின்ன கண்காணிமார்களே நீர் வரியொழுங்காய்ச் சனங்கள் யாரையும் வருத்தி வேலைகள் கொண்டுவீர்'

என்று ஜோசப் எழுதும் வரிகளில் இக் கும்மி நூல் யாரை முதன்மைப் படுத்துகிறதென்பதை விளங்கிக்கொள்ள முடியும். அது போலவே காடுவெட்டும் போது, முதல் நீர் ஓடியும் வேலைசெய்யப் பல, நட்பு கண்கள் சாயாமல் வை போன்ற பாடல்களையும் நாம் எடுத்துக்காட்ட முடியும். தொழிலாளர்களுக்கெதிராக கண்காணிகளை வழிநடத்தும் கண்டக்டர் ஒருவரின் குரலாக ஒலிப்பதால் ஜோசப்பின் இந்நூலை ஆதரித்து எழுதியவர்களும் அதுபோன்ற ஒரு நூலை வரவேற்கத் துணிபவர்களும் அவ்வர்க்கத்தினராகவே விளங்குகின்றனர். (கண்டக்டர், துரைமார்) இதே காலத்தில் 1869 கொழும்பிலிருந்து வெளியாகிய 'முணியாண்டி இதழ்'; தொழிலாளர்களின் குரலாக ஒலித்தமையை பலர் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர்.

மு. நித்தியானந்தனின் கூலித்தமிழ் நூல் பற்றி மதிப்பீடு செய்யும் எல். சாந்திகுமார் அவர்கள், அவரது முதல் நூல் பற்றிய ஆய்வானது மக்களின் செழுமை மிக்க வாழ்வியல் சார்ந்த கலாசாரங்களை பின்தள்ளி அல்லது திரிபுபடுத்தி மலையக மக்களை ஒரு கூலி கலாசாரிகளாக உருவகிப்பதில் போய் முடியுமென்கிறார். (2022:259)

ஆங்கில துரைமார் எழுத்தாக்கங்கள்:

மலையகத்தின் முதல் நூல் பற்றிய தேடலை சற்று விரிவுபடுத்திப் பார்க்கின்றபோது கோப்பிக் காலத்தையொட்டி எழுதப்பட்ட பல்வேறு ஆவணங்களை துழாவ வேண்டியுள்ளது. 1900 ஆண்டுகள் வரை, துரைமார்களால் எழுதப்பட்ட டயறி குறிப்புக்கள், வரலாற்று குறிப்புக்கள், கட்டுரைகள், களக்குறிப்புக்கள், பயண குறிப்புக்கள் முதலிய புனைவுசாராத (அபுனைவு) எழுத்துக்களையும், வில்லியம் நைட்டன் எழுதிய 'இலங்கையில் காட்டு வாழ்க்கை', டொனவன் மோல்ட்ரிச் (Bitter Berry Bontage) எழுதிய கசந்த கோப்பி முதலிய புனைவுகலந்த எழுத்துக்களையும் நாம் எந்த வரிசையில் இணைப்பது. இவர்களது எழுத்துக்களும் பதிவுகளும்

கோப்பி காலத்தில் வாழ்ந்த மலையக தொழிலாளர்களது பிரச்சனைகளையும் அவர்களது அவல வாழ்க்கையையும் மையமாகக் கொண்டவை. 'டொரிங்டன்', 'தோமஸ் பெர்விக்', 'வெண்டோர்ட்' முதலிய பிரித்தானிய துரைமார்களின் எழுத்துக்கள் மக்கள் சார்பானவையாகவே அமைகிறது. தோட்டத்து துரைமார்களால் தொழிலாளர்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகள் மற்றும் அநீதிகள் அவர்களது வாழ்க்கை முறையில் காணப்படும் அவலங்கள், மரணித்தவர்கள் பற்றிய புள்ளிவிபரங்களை இந்த ஆவணங்களே எமக்கு தருகின்றன. குறிப்பாக கோப்பிக்கால வரலாறு பற்றி எழுதிய சடகோபனது நூலும் இந்த ஆவணங்களையே ஆதாரமாக கொண்டு எழுதப்பட்டவை.

டொனவன் மோல்ட்ரிச் அவர்கள் பத்திரிகை நிருபராக பணியாற்றியபோது தோட்ட மக்களின் அவலங்களை நேரடியாகவே அவதானித்து எழுதினார். அவர் Times of Ceylon பத்திரிகையில் 'தொழிலாளர் உடல் நலத்திற்கு காட்டிய ஆர்வத்தை அந்த மக்களுடைய சமூக முன்னேற்றத்தில், பொதுநலம் சார்ந்த ஆர்வமாக காட்டுவதற்கு அவர்கள் தவறிபோயினர்' என்று துரைமார் குறித்து எழுதுகிறார்.

ஏனஸ்ட் ஹக்கால் (Ernest - Haeckel, 1860 - 1870) என்பவர் 'கோப்பித் தோட்டங்களில் தொழில் புரியும் பெண்கள் இயற்கை வனப்பு மிகுந்தவர்கள் எனினும் அவர்களது முகங்களில் சோகம் குடிகொண்டிருப்பதை என்னால் காணமுடிந்தது. கிராமத்து சிங்கள கன்னியர்களிடம் கண்ட சிரிப்பை கோப்பி நிலத்து கோதையரிடம் நான் கண்டதில்லை' என்று எழுதுகிறார்.

ஆங்கில துரைமார்களால் எழுதப்பட்ட ஆவணங்கள் கோப்பிகால மலையக சமூகம் பற்றிய மதிப்பீட்டுக்கு மிகவும் அவசியமானவை. இயற்கை எழில், பயன் அனுபவம், பொருளாதார நடவடிக்கை, தொழிலாளர் பற்றிய பதிவுகள் என்பவை மீள ஆய்வுசெய்யப்படவேண்டும். ஆங்கில துரைமார்களின் இராச்சியமாக இருந்த கோப்பி காலத்தில் துரைமார்கள் அனைவரும் தொழிலாளர்களுக்கு எதிராகவே இருந்தார்கள் என்று கூற முடியாது. பலர் தோட்டங்களில் நடக்கும் அவல நிலையை கண்டு அத்துரைமார்களுக்கு எதிராக கருத்துக்களை தெரிவிப்பதோடு தொழிலாளர்கள் சார்பான பல கருத்துக்களையும் வெளிக்கொண்டு வந்தவர்களாகவே மதிப்பிடப்படுகின்றார்கள். கோப்பிக்காலத்து மலையக சமூகம் மற்றும் இலக்கியங்கள் பற்றிய கணிப்பு தொடர்பில் மேற்கூறப்பட்ட மூன்று விதமான இலக்கியங்களில் வாய்மொழிப்பாடல்கள் மக்கள் இலக்கியமாகவும், துரைமார்களால் எழுதப்பட்ட மக்கள் சார்புடைய எழுத்தாணவங்களாகவும் ஆபிரகாம் ஜோசப் முதலியோரால் எழுதப்பட்டவை மக்களுக்கு எதிரான எழுத்தாகவும் அவதானிக்க முடிகிறது.

தேயிலைச்சமூகம்: தொடக்ககால எழுத்து முயற்சிகள்:

1823-ஆம் ஆண்டு 'ஜோர்ஜ்பேர்ட்' கோப்பி பயிர்ச்செய்கையை ஆரம்பித்தது போலவே, 1867-ஆம் ஆண்டு 'ஜேம்ஸ் டெய்லர்' ஹோஹெட்ட பிரதேசத்தில் லூல்கந்தலா தோட்டத்தில் தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கையை 50 ஏக்கரில் ஆரம்பித்தார். மலையகத்தின் தாழ்நிலப் பிரதேசங்களில்

ஆரம்பிக்கப்பட்ட தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கை மிக விரைவில் 3,000 அடி முதல் 6,000 அடி வரையான உயர்மலைப் பிரதேசங்களிலும் பயிரிடப்பட்டது. 1870-ஆம் ஆண்டுகளில் அட்டன் பிரதேசங்களில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட தேயிலை 1924 இல் இரத்தினபுரிவரை பரந்த பயிர்ச்செய்கையானது. 1978-ஆம் ஆண்டு 4,700 ஏக்கராக இருந்த தேயிலைப் பயிர்நிலம் 1971-ஆம் ஆண்டில் 597,171 ஏக்கராக விஸ்தரிக்கப்பட்ட மையால் தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கை உற்பத்தி மற்றும் அதனுடன் தொடர்புடைய பல தொழில்கள் ஆண்டு முழுவதும் நடைபெற்றது. இதனால் மீண்டும் பல்வேறு காலகட்டங்களில் தொழிலாளர்கள் கண்டிப்புச் சீமைக்கு வருகைதர ஆரம்பித்தனர்.

கோப்பிக் காலத்தைப் போலவே தேயிலைக் காலத்திலும் தொழிலாளர்கள் பெரும் துன்பங்களை அனுபவித்தனர். எனினும் தேயிலைப் பயிரிடலுக்குப் பின்னரே பெருந்தோட்டத்துறை என்ற ஒரு பொருளாதார துறை உருவாகத் தொடங்கியது. பெருந்தொகையான தொழிலாளர்களது எண்ணிக்கை பெருந்தோட்டத் துறைகளில் நிலைப்படுத்தப்பட்டதுடன் இலங்கையை நிரந்தர வாழிடமாகக் கொள்ளக்கூடிய மனநிலைகளும் தொழிலாளர்களிடையே உருவாகத் தொடங்கியது. 1911-ஆம் ஆண்டு மலையகத் தமிழர்களின் எண்ணிக்கை 528,024 ஆக இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. (க.மோகன்ராஜ், 1984:29) தேயிலை பயிரிடப்படும் நிலப்பரப்பு, தொழில்துறையின் விரிவாக்கம், தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை முதலிய அடிக்கட்டுமானம் சார்ந்த கூறுகளால் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கையில் (தேயிலை) உற்பத்தி அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. மேலும் பெருந்தோட்டத்தொழில் துறையில் இறப்பர் மற்றும் தெங்கு போன்ற பயிர்ச்செய்கையும் மேற்கொள்ளத் தொடங்கியமையால் பெருந்தோட்டங்கள் விஸ்தீரணம் மிக்கதாக அமைந்தன.

கோப்பிகால இலக்கிய தோற்றுவாயின் சாட்சியங்களாக அக்கால வாய்மொழிப்பாடல்கள் விளங்கியதைப்போல தேயிலையுடனான வாழ்க்கை நிலைமைகளையும் இப்பாடல்களுடாக மக்கள் வெளிப்படுத்தத் தவறவில்லை. இன்று எமக்கு கிடைக்கக்கூடிய பெரும்பாலான வாய்மொழிப்பாடல்களில் அதிகமானவை தேயிலைத் தோட்டத்துப் பாடல்களாக விருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

**'கொழுந்து வளர்ந்திருச்சு
கூட போட நாளாச்சு**

**சேந்து நெரே புடிச்சு
சிட்டா பறக்குறானே'**

**'காலையிலே நெரே புடிச்சு
காட்டு தொங்க போய் முடிச்சு
கூடே நெறையலயே இந்த
கூனப்பய தோட்டத்திலே'**

**'இஸ்டோரும் கட்டியாச்சு
இஞ்சிநீரும் பூட்டியாச்சு
இளவட்டப் பெண்டுகளா எலே
பொறுக்க வந்திடுங்க'**

**'ஓடி நெற புடிச்சு
ஒரு கூடே கொழுந்தெடுக்க
பாவி கணக்கப்பள்ள
பத்திராத்த போடுறானே'**

- தொகுப்பு : சி.வி. வேலுப்பிள்ளை, 1983

தேயிலைப் பெருந்தோட்ட உருவாக்கம், அதன் தொழிற்துறை விரிவாக்கம் தொழிற்சாலைகள் உருவாக்கம், தொழிலாளர்களது ஈடுபாடு, அவர்கள் அனுபவித்த துன்பங்களை தேயிலைக் காலத்து வாய்மொழிப் பாடல்கள் யதார்த்தமாகவே வெளிப்படுத்தின.

பத்திரிகை எழுத்தின் தொடக்கம்:

கோப்பி காலம் முதல் தேயிலை உற்பத்திக்காலத்தின் காலநூற்றாண்டுகள் வரை மலையக சமூகத்தின் இலக்கிய முயற்சிகள் பிரித்தானியர்களது இலக்கிய எழுத்துகள் மற்றும் தொழிலாளர்களின் வாய்மொழி பாடல்களாகவே அமைந்திருந்தன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலத்தில் இந்நிலை சற்று மாறுகின்றது. மலையகத்தின் ஆரம்பகாலத்து எழுத்து முயற்சிகள் பத்திரிகை எழுத்துகளாகவே அமைந்தன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் மலையகத் தொழிலாளர்களைத் மையமாகக்கொண்டு அவர்களது வாழ்க்கை பற்றிய பதிவுகளை வெளிப்படுத்தும் வகையிலே பல்வேறு பத்திரிகைகள் வெளிவந்தன. இவை கொழும்பைத் தளமாகக் கொண்டு இயங்கின. அச்சுப் பதிப்புகளும், சிறுபிரசுர முயற்சிகளும் இக்காலத்தில் வெளிப்படத் தொடங்கியதும் பத்திரிகைகளுடன் சிறிய பதிப்பு முயற்சிகளும் வெளிவரத் தொடங்கின.

'1910களில் 'தேயிலைத் தோட்டத் தெம்மாங்கு' (1912), 'தேயிலை கொய்யும் தெம்மாங்கு' (1908), 'கும்மியோ கும்மியோ கும்மி கோப்பிக் காட்டுக் கும்மி' (1918), 'குளவி எக்கு கும்மி' (1922), 'தொழிலாளர் சட்ட கும்மி' (1931), 'முத்துமாரியம்மன் கும்மி' (1938), 'பஞ்சக் கொடுமைச் சிந்து' (1919), 'நொண்டிச் சிந்தும் கும்மியும்' (1920) என்ற தலைப்புகளில் பி.பண்டாரம், கே.எம். ஜபார், வில்சன் ஆகியோர் மக்கள் படும் துன்பங்களையும் பஞ்சக் கொடுமையினால் ஏற்பட்ட பரிதவிப்புகளையும், இரவில் வண்டிப்பாதை அமைப்பதில் படும் துயரங்களையும் புத்தக வடிவில் வடித்துள்ளனர். இவ்விதம் வெளியான பிரசுரங்கள் எல்லாமே கும்மி, தெம்மாங்கு, சிந்து என்ற பாடல் வடிவங்களில் அமைந்திருப்பதை அவதானிக்கலாம். தமிழ் மக்களிடையே ஆழ வேருன்றியிருக்கும் பண்பாட்டு அம்சங்களையும் நாட்டுப்பாடல்களின் செல்வாக்கையும் அடியொற்றியே மலையகத்து ஆரம்ப எழுத்து முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.' (சாரல் நாடன்: 2014,20)

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்க காலத்தில் மலையக தொழிலாளர்களது பிரச்சினைகளும் அவர்களைப் பற்றிய விடயங்களும் எழுத்துப்பதிவுகளாக வெளிவரத் தொடங்கின. அவ்வாறான தொடக்கத்தை உருவாக்குவதில் அக்கால பத்திரிகைகளுக்கு முக்கிய இடம் உண்டு. லங்காமித்திரன்... (1916), ஜனமித்திரன்... (1918), தேசநேசன்... (1921), தேசபக்தன்... (1924), இலங்கை இந்தியன்... (1928), ஜனநேசன்...

(1928) போன்ற பத்திரிகைகள் தோன்றி மக்களிடையே விழிப்புணர்வை உண்டாக்கின. (மேலது: பக்.22) லோரி முத்துகிருஷ்ணா, சத்தியவாகீஸ்வரய்யர், நெல்லையா ஆகிய பத்திரிகையாசிரியர்கள் செயற்பட்டதுடன் நல்லம்மா போன்ற பெண் ஆளுமைகளும் இப்பத்திரிகைகளில் தொழிலாளர்களைப் பற்றி தொடர்ந்து எழுதினர். குறிப்பாக இலங்கை இந்தியன் (1928) பத்திரிகையில் இலங்கையில் வாழும் இந்திய பெண்கள் பற்றியும் அவர்களது வாக்குரிமை பிரச்சினை பற்றியும் நல்லம்மாவினது தொடர் கட்டுரைகள் வெளிவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. அதே பத்திரிகையில் என்.எம். ஹைதரி அவர்கள் 'இலங்கை வாழ் இந்தியரின் நிலை' என்ற தலைப்பிலான தொடர் கட்டுரைகளை எழுதினார்.

'இந்தியத் தமிழர்களுக்காக குரல் எழுப்பிய முதல் பத்திரிகையாளர்' என்ற தலைப்பில் மு.நித்தியானந்தன் அவர்கள் கருமுத்து தியாகராச செட்டியாரைக் (1893-1974) குறிப்பிடுகிறார். 1918-ஆம் ஆண்டு அவர் குடிவரத்து தொழிலாளர் கமிட்டியின் முன்னிலையில் சாட்சியம் அளிக்கையில் நான் இலங்கைத் தோட்டங்களில் இந்திய தொழிலாளர்கள் பற்றி மூன்று பிரசுரங்களையும், மண்டபம் நோய்த்தடுப்பு முகாம் கஷ்டங்கள் பற்றி ஒரு பிரசுரத்தையும் வெளியிட்டுள்ளேன். இந்தியத் தொழிலாளர்கள் பற்றிய பிரச்சினையைக் கடந்த 3 ஆண்டுகளாக ஆராய்ந்து வந்திருக்கிறேன்.' (மு.நித்தியானந்தன்:2014:99) என்று கூறியதை அறிய முடிகிறது.

தேயிலைக் காலத்தின் தொடக்கம் முதல் இருபதாம் நூற்றாண்டின் கால் நூற்றாண்டு வரையில் மலையகத் தொழிலாளர்கள் பற்றிய எழுத்து பதிவுகள் பத்திரிக்கையிலும் சிறுநூல் பிரசுரங்களிலுமே வெளிவந்தன. இம்முயற்சிகள் கொழும்பில் வணிகம் செய்யவந்த செட்டியார்கள், தோட்டத் தொழில்துறைசாராத, மற்றும் அங்கு வசிக்காத ஒரு பிரிவினராலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டமை இவ்விடத்தில் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். ஆகவே ஆரம்பகால எழுத்து முயற்சிகள் கல்வி கற்ற, தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பற்றி அக்கறை கொண்ட

ஒரு சாராரினாலே மேற்கொள்ளப்பட்டமையை இங்கு அறிய முடிகிறது.

பெருந்தோட்டத்துறை விரிவாக்கம்: சிறுமுதலாளிகளின் வருகையும் தொழிலாளிகளின் வாழ்க்கையும்:

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதலாம் தசாப்தத்தில் மலையக தோட்டப்பகுதிகளில் கல்வியறிவற்றோர் எண்ணிக்கை 100 சதவீதம் இருந்ததாக கூறப்படுகிறது. இக்காலப்பகுதியில் பெருந்தோட்டத்துறை விரிவாக்கப்பட்டமையால் போக்குவரத்துத்துறை, ரயில்வே பாதை அமைப்பு, வண்டிப்பயணம், தேயிலையோடு இணைந்த கைத்தொழில்துறைகள் உருவாக்கம் பெறத் தொடங்கின. இதே சந்தர்ப்பத்தில் கரையோரப் பகுதி சிங்களவர்கள் இக்கைத்தொழில் முயற்சியில் ஈடுபட்டதுடன் சிலர் பெருந்தோட்டத்துறையில் முதலீடு செய்யக் கூடிய முதலீட்டாளர்களாகவும் இருந்தனர். சால்ஸ் டி சொய்சா, யெரொனிஸ் பீரிஸ் ஆகியோர் பிரதானமாக பெயர் குறிப்பிடக்கூடிய முதலாளிகளாக காணப்பட்டதோடு சைமன் பெர்னான்டோ, ரிச்சர்ட் ஸ்டுவார்ட் பீரிஸ், ஹரமான்ஸ் சொய்சா, சுசூ சொய்சா, யொகான்ஸ் டிமெல், அண்ட்ரிஸ் பீரிஸ் யக்கோப் டிமெல், யே.பி ஓபய சேகர, ஜி.எல் ஓபய சேகர, சொலமன் டயஸ் பண்டார நாயக்க ஆகியோர் மலையகப்பகுதியில் முதலீட்டு செயற்பாட்டில் ஈடுபட்ட கரையோர சிங்களவர்களாக காணப்பட்டனர். (குமாரி ஜெயவர்த்தனா, 2009)

கரையோர சிங்களவர்களான சிறுமுதலாளிகள் நிலங்களைக் கொள்வனவு செய்ததுடன் தமது முதலீட்டை நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. அதுவரையில் கரையோரப்பகுதிகளில் தாம் மேற்கொண்டிருந்த சாராயம் வடித்தல் மற்றும் அதன் விற்பனைகளை பெருந்தோட்டப் பகுதிகளுக்கும் விஸ்தரித்து சாராயத் தவறணைகளையும் குத்தகைக்குப் பெற்றனர். 20-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் 700,000 மக்கள் எண்ணிக்

கையைக் கொண்ட பெருந்தோட்டத்துறையில் மதுபான விற்ற பனை அதிக இலாபத்தை ஈட்டுவதற்கு வாய்ப்பாயமைந்தது. நாளாந்தம் அதிகமாக தனது உடலுழைப்பை வழங்கிய தொழிலாளர்களது கடினமான உடலுழைப்பு அவர்களை மதுவுக்கு அடிமையாக்கியது. தொழிலாளர்களுக்கு சுதந்திர மற்றதொரு சுரண்டல் முறையை உருவாக்கிய பெருந்தோட்டத்துறையில் தொழிலாளர்கள் அடிமை முறையாகவே நடத்தப்பட்டனர். இந்த அடிமைமுறையை நீட்சிபெறச் செய்வதில் சாராய விற்பனையும் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

தோட்டப்புறங்களில் சாராயத்தவறணைகள் அமைத்தமை பற்றியும் தொழிலாளர்கள் மதுவுக்கு அடிமையானமை பற்றியும் பெர்கூஸன் அக்கால கவர்னர் வில்லியம் கிரகெரி, ஹயூ டிங்கர் போன்ற பிரித்தானியர்கள் பல்வேறு தளங்களில் குறிப்புகளை எழுதியுள்ளனர். அக்கால பத்திரிகையான 'சிலோன் ஒப்சேவர்' பத்திரிகையாசிரியர் பெர்கூஸன் தொழிலாளர்களின் குடிப்பழக்கம் தொடர்பாக ஆய்வொன்றை மேற்கொண்டு கருத்துக்களை வெளியிட்டிருந்தார். தோட்டத்துறைமார்களிடமிருந்து வந்த பல கடிதங்களில் தனது தோட்டத்தில் சாராய தவறணையை தாமே நடத்துவதற்கு அனுமதி கேட்டு எழுதப்பட்டிருந்ததாக கவர்னர் வில்லியம் கிரகெரி குறிப்பிடுகிறார். சாராயத் தவறணைகளால் ஏற்பட்ட தொல்லைகள் பற்றிய குறிப்பொன்று இவ்வாறு அமைகின்றது.

'மது மலிவாகவும் தாராளமாகவும் கிடைத்தது. அது சக்தி வாய்ந்ததொரு வஸ்து, வேலை முடிந்ததும் தொழிலாளர்களில் பலர் அது தரும் வெறிமயக்கத்தில் ஆழ்ந்துவிடுவார்கள். கூலியாட்களுக்கு உயிர்ப்பாற்றலைத் மது வழங்கவில்லை. அது அவர்களை மதிமயக்கம் செய்து, மறதி எனும் மாய உலகிற்கு இட்டுச்சென்றது.' (ஹியூ டிங்கர், 1920)

பெருந்தோட்டத்துறை விஸ்தரிப்புடன் இலங்கையிலுள்ள சுதேசிகளின் முதலாளித்துவச் சிந்தனையும் வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கியது. அதன் துரித வளர்ச்சியில் சாராய வியாபாரம் முன்னிலை வகித்ததாக அறியமுடிகிறது. ஒரு புறம் தொழிலாளர்களின் உழைப்பை கங்காணிகளின் ஊடாக பிரித்தானிய காலனியம் உறிந்ததென்றால், மறுபுறம் அவர்களது கூலிகளை சுதேச முதலாளித்துவம் அபரிமிதமாக சுரண்டியது. ஆகவே, இக்கால மலையகத் தொழிலாளர்களது வாழ்க்கை சீரழிந்த நிலையை உருவாக்கியதோடு அவலங்களின் மேல் அவலங்கள் நிறைந்ததொன்றாகவே மாறியது.

தொழிலாளர் போராட்டங்களின் ஆரம்பமும் தொழிற்சங்கம் பற்றிய சிந்தனைகளும்:

பெருந்தோட்டத்துறையின் விரிவாக்கமும் வளர்ச்சியும் இலங்கையில் பல்வேறு தொழிற்சங்கங்களை உருவாக்கி இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. 19-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் தொழிலாளர்கள் தமது முதலாவது எதிர்ப்பு நடவடிக்கையாக வேலை நிறுத்தங்களை மேற்கொண்டிருந்தனர். சுருட்டுத் தொழிலாளர்கள் (1896), அச்சுத் தொழிலாளர்கள் (1896), துறைமுகத் தொழிலாளர்கள் (1898) முதலானோர் இவற்றை முன்னெடுத்தனர். இதன் தொடர்ச்சி 20-ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகாலத்தில் வெவ்வேறு துறை சார்ந்த தொழிலாளர்களும் தமது எதிர்ப்பை தெரிவிக்க வழி கோலியது. 1901-ஆம் ஆண்டு துறைமுகத் தொழிலாளர் போராட்டம், 1906-ஆம் ஆண்டு வண்டித் தொழிலாளர்களது

போராட்டம் (5000 தொழிலாளர்கள் ஈடுபட்டனர்) என்பவற்றோடு இடம்பெற்ற 1912-ஆம் ஆண்டு ரயில்வே தொழிலாளர்களின் போராட்டமாகியவை, பெருந்தோட்டத்துறை சார்ந்த தொழிலாளர்கள் மட்டுமன்றி இலங்கையின் பல்வேறு பாகங்களிலுமுள்ள தொழிலாளர்கள் இடையே அதிர்வலைகளை உருவாக்கத் தொடங்கின.

தொழிலாளர்களது வேலைநிறுத்தப் போராட்டங்கள், எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள் மற்றும் அணித்திரளும் செயற்பாடுகள் அமைப்புரீதியாக ஒன்று திரள்வதற்கான சூழ்நிலைகளை உருவாக்கின. 'இலங்கை தொழிலாளர் இயக்கம்', 'இலங்கை தொழிலாளர் நலச்சங்கம்' (1919), 'சமூக சீர்த்திருத்த சங்கம்', 'சமூக சேவா சங்கம்', 'தொழிலாளர் நலச் சங்கம்' (1920), 'இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ்', 'இலங்கை தொழிலாளர் கூட்டுக்கழகம்' (1920) முதலிய தொழிலாளர்களை ஒன்றிணைக்கும் அமைப்புகள் தோன்றியதோடு, பொன் அருணாசலம், ஏ.ஈ. குணசிங்க, ஜோர்ஜ் டி. சில்வா, பெரி சுந்தரம், சி.எச்.செட்.பெர்னான்டோ முதலியோர் இவ்வமைப்புகளை தலைமைத்துவம் கொண்டு நடத்தியதோடு, அதன் செயற்பாட்டாளர்களாகவும் விளங்கினர். தொடர்ந்து 1920-ஆம் ஆண்டு இலங்கை முழுவதுமுள்ள ரயில்வே தொழிலாளர்கள் வேலைநிறுத்தப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு வெற்றி கண்டனர். 1922-ஆம் ஆண்டு ஏ.ஈ. குணசிங்க தலைமையில் இலங்கை தொழிற்சங்கம் உருவாகியது.

19-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி காலப்பகுதியிலிருந்து 20-ஆம் நூற்றாண்டின் முதலாம் கால் நூற்றாண்டு வரையான காலப்பகுதி ஆனது, பெருந்தோட்டத்துறைத் தொழிலாளர்கள் இலங்கையின் ஏனைய தொழிலாளர்களுடன் ஐக்கியப்பட்டு தொழிற்சங்கமாக உருவாவதற்கான சூழ்நிலைகள் உருவாகிய காலமாகும். எனினும், இக்காலப்பகுதியில் மலையக சமூகத்தின் எழுத்துப் பதிவுகளைப் பொறுத்தவரையில் கொழும்பு போன்ற நகரங்களில் இயங்கிய பத்திரிகைத்துறை சார்ந்ததாகவும் சிறுபிரசுர வெளியீடுகளுமாகவே காணக்கிடைக்கின்றன. இக்காலப்பகுதியில் பெருந்தோட்டத் துறை சார்ந்த எழுத்தாவணங்களோ இலக்கிய முயற்சிகளோ எமக்குக் கிடைப்பது அரிதாயுள்ளது. அருள்வாக்கி அப்துல் காதிற்றுப் புலவர் எழுதிய கவிதைகள் எமக்குக் கிடைத்தாலும் அவை ஓரிரு பாடல்களே கிடைத்துள்ளன.

மலையகத் தொழிற்சங்க உருவாக்கமும் எழுத்து முயற்சிகளும்: கோ. நடேசய்யர், கோ.ந. மீனாட்சியம்மாள்:

இலங்கைத் தொழிற்சங்க உருவாக்கத்தில் மலையகத் தொழிலாளர்களையும் அதில் இணைத்துக்கொள்வதில் ஏ.ஈ. குணசிங்காவின் பணி முக்கியமானதாகும். 1923-ஆம் ஆண்டு முதன் முதலாக பொது வேலைநிறுத்தத்தை ஏற்படுத்தி தொழிலாளர்களை அணித்திரட்டினார்கள். 1923-ஆம் ஆண்டு அகில இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் நிறுவப்பட்டதோடு 1933-ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் தொழிலாளர்களின் வலிமையை தீவிரமாக எடுத்துக்காட்டினர். இலங்கையின் பல்லின மக்களையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் தொழிலாளர்களும் அவ்வமைப்பில் இணைந்தனர்.

இலங்கையில் தொழிற்சங்க தோற்றம் தொடர்பான சிந்

தனைகள் வலுப்பெறத் தொடங்கிய காலத்திலேயே கோ.நடேசய்யரும் மலையக மக்களது அரசியல் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடத் தொடங்கிவிட்டார். இலங்கையிலுள்ள பல்வேறுபட்ட தொழிலாளர்களிடமும் தொழிற்சங்க சிந்தனைகளைப் பரப்புவதில் ஏ.ஈ. குணசிங்காவின் பங்களிப்பு முக்கியமான தென்றால், மலையக மக்களை தொழிற்சங்கமயப்படுத்துவதில் நடேசய்யரே பிரதான செயற்பாட்டாளராக விளங்கினார். நடேசய்யர் 1922-ஆம் ஆண்டு அகில இலங்கை தோட்டத் தொழிலாளர் சம்மேளனத்தை ஆரம்பித்ததோடு ஏ.ஈ.குணசிங்காவுடன் இணைந்து தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டார். 1925-ஆம் ஆண்டுக்கு பின்னர் இந்திய எதிர்ப்புவாதம் மேலோங்க, நடேசய்யர் குணசிங்காவின் தொழிற்சங்கத்திலிருந்து பிரிந்து தனியாகச் செயற்படத் தொடங்கினார்.

கோ. நடேசய்யர் : மலையகத்தின் முன்னோடி முயற்சிகள்:

மலையக அசைவியக்கத்தில் 1930 - 1950 வரையான காலப் பகுதி மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். சுமார் ஒரு நூற்றாண்டுகாலம் காலனித்துவ அடிமைகளாகவும், கங்காணித்துவ அதிகாரத்திற்குட்பட்டவர்களாகவும் இருந்த இலங்கையில் குடியேறிய இந்தியத் தொழிலாளர்களை முதன்முறையாக தொழிற்சங்க அடிப்படையில் ஒன்றுதிரட்டும் வேலையை நடேசய்யர் தொடங்கினார். வரலாற்றில் இது முதல் சந்தர்ப்பமாகவும் அமைகிறது. தொழிலாளர்களது உரிமைகளுக்காக பல்வேறு கால கட்டங்களில் போராட்டங்களை நடத்தினார். (1931, 1932) தோட்டங்களுக்குச் சென்று கூட்டங்களை நடத்துதல், மக்களை விழிப்புணர்வடையச் செய்தல் முதலிய களச் செயற்பாடுகளை தொடங்கிவைத்தவர் நடேசய்யர்.

நடேசய்யரின் எழுத்துக்கள்:

நடேசய்யரின் எழுத்துக்கள் பலவகைப்பட்டவை. வணிகம் சார்புடையவை, பத்திரிகை எழுத்துக்கள், பயணக்குறிப்புகள், ஆய்வு நூல்கள், பத்தி எழுத்துக்கள், கவிதைகள், புனைவுகள், நாடகம் என்று அவை விரிகின்றன. இலங்கையில் நடேசய்யர் செயற்பட்ட காலத்தில் பல நூல்களை எழுதினார். அவற்றில் மலையக தொழிலாளர்களுக்குரிய வழிகாட்டல்களை மேற்கொள்ளல், தொழிற்சங்கச் சட்டங்கள் பற்றிய தெளிவுட்டல்களை மேற்கொள்ளல் முதலிய அம்சங்களை அவரது புனைவு சாரா எழுத்துக்களில் அவதானிக்க முடிகிறது. இரண்டாவதாக பதினொரு பத்திரிகைகளை நடேசய்யர் நடத்தியிருந்தார். இலங்கையில் இருந்து வெளிவந்த அவரது 'தேசபக்தன்' அக்காலத்தில் குறிப்பிடத்தக்க பத்திரிகைகளில் ஒன்றாக விளங்கியதுடன் தொழிலாளர்களைப் பற்றிய பல விடயங்களை அப்பத்திரிகை கவனப்படுத்தியிருந்தது. மூன்றாவது அம்சமாக நடேசய்யரின் புனைவு சார்ந்த இலக்கிய முயற்சிகள் மலையக இலக்கிய உருவாக்கத்தின் ஆரம்ப முயற்சிகளுக்கு அடித்தளமிடுகின்றன. 'வெற்றியுனதே', 'நீ மயங்குவதேன்', 'நரேந்திரபதியின் நரக வாழ்க்கை', 'முலையில் குந்திய முதியோன்' போன்ற படைப்புகளில் புனைவுப் பண்புகளை அவர் கையாளுகிறார். அவரது 'தொழிலாளர் அந்தர பிழைப்பு நாடகம்' இலங்கையில் வெளிவந்த நாடக நூல்களில் முக்கியத்துவம்

வாய்ந்ததாகும்.

நடேசய்யரது எழுத்துக்களில் பெரிதும் கங்காணித்துவ எதிர்ப்பே மேலோங்கியிருந்தது. தொழிலாளரை தொழிற்சங்க மயப்படுத்துவதும் அவர்களது வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டுவதும் இந்திய எதிர்ப்புவாதத்திற்கு எதிராக குரல் கொடுப்பதும் அவரது கவிதைகளில் காணக்கிடைக்கின்றன. எவ்வாறிருந்தும் நடேசய்யர் 'காலத்தின் குரல்' மலையக சமூகத்தின் முன்னோடி அரசியல் சமூக செயற்பாட்டாளர் என்பதோடு மலையக இலக்கியத்தின் முன்னோடியாகவும் அவரை நாம் மதிப்பிட முடிகிறது. மலையக இலக்கிய உருவாக்கத்திற்கான ஆரம்ப முயற்சிகள் நடேசய்யரிலிருந்தே தொடங்குகின்றன.

கோ.ந. மீனாட்சியம்மாள் : மலையக இலக்கியத்தின் முதல் பெண் குரல்:

நடேசய்யருடன் இணைந்து மலையகத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் வேலை செய்த பெண் ஆளுமையாக கோ.ந. மீனாட்சியம்மாளைக் குறிப்பிடுகின்றனர். 'ஈழத்தின் முதல் பெண் கவிஞர், பத்திரிகையாளர், அரசியல் செயற்பாட்டாளர் என்றெல்லாம் முதன்மைப்படுத்துகிறார்.' செ. யோகராசா. (2007:43) 'முன்னோடி அரசியல் தொழிற்சங்க செயற்பாட்டாளரென குறிப்பிடுவதோடு பாரதியை மலையகத்தில் அறிமுகப்படுத்துவதில் முன்னோடி' என்று எழுதுகிறார் லெனின் மதிவானம் (2012:34). நடேசய்யருக்கு சமாந்தரமாகவும் அவருக்குப் பின்னரும் மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளை பிரக்ஞைபூர்வமாக விளங்கிக்கொண்டு அம்மக்களது பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்தியதோடு அவர்களின் விடுதலைக்காக குரல் கொடுத்தவர்.

'இந்தியர்களது இலங்கை வாழ்க்கை நிலைமை' என்ற அவரது கவிதை நூல் அக்காலத்தில் இடம்பெற்ற அரசியல் பிரச்சினைகளை ஒரு சிறுபான்மை இனத்தவராக இருந்து அவதானிக்கும் தொணியில் எழுதப்பட்டது. அவரது கவிதைகளில் சிங்கள எதிர்ப்பும், இந்திய தொழிலாளர்கள் இலங்கை தேசிய அடையாளத்துக்குரியவர்கள் என்று வலியுறுத்துவதையும் காணலாம். மீனாட்சியம்மாளின் கவிதைகள் பல்வேறு வகையில் முக்கியத்துவமுடையவை. பெரும்பாலும் தொழிலாளர் பற்றி தீவிரமாக எழுதும் போக்கு அவரது எழுத்துக்களிலிருந்தே ஆரம்பமாகிறது. 'இந்திய தொழிலாளர்களது இலங்கை வாழ்க்கையின் நிலைமை' (1940) என்ற நூலில் தொழிலாளர்களின் ஆபத்தை எதிர்த்து குரல்கொடுத்து பாடியதுடன் தொழிலாளர்களை தமது உரிமைக்காக தீவிரமாக போராடும்படியும் எழுதுகிறார். 'லங்கா மாதா நம்மதாய் தான் இந்த நாட்டினில் எல்லோரும் அவளுக்குச் சேய்தான்' என்று பாடுவதிலிருந்து இந்திய வம்சாவளி தொழிலாளர்களை இலங்கை தேசியத்திற்குரிய குடிசுளாக கருதும் போக்கு மீனாட்சியம்மாளிலிருந்து தொடங்குவதை அறியமுடிகிறது. (கோ.ந.மீனாட்சியம்மாள்,1940) பாரதியின் கவிதை வடிவங்களையும் தொழிலாளர்களது கும்மி வடிவங்களையும் அவர் அதிகமாக பயன்படுத்தியிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மலையக சமூகத்தில் இக்காலகட்டத்தில் நடேசய்யர் மற்றும் மீனாட்சியம்மாள் ஆகியோரது தொழிலாளர் சார்ந்த பார்வைகளையும் அவர்களுடன் இணைந்து செயற்பட்ட நிலைமைகளையும் வரலாறு கடந்துபோக முடியாத சூழ்நிலையில் இதே

காலப்பகுதியில் இயங்கிய எச்.நெல்லையா மற்றும் ஆ.போல் ஆகியோரது எழுத்துக்களையும் நாம் அவதானிக்கவேண்டியுள்ளது. குறிப்பாக அக்காலத்தில் புனைவுத்துறையில் (நாவல்கள்) இவர்களது எழுத்து, ஆரம்பத்தைக் கொண்டிருந்த போதிலும் அவர்களால் எழுதப்பட்ட நாவல்கள் எவற்றிலும் அக்காலத்தின் எரியும் பிரச்சினைகள் எவையும் தலைகாட்டவில்லை என்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது.

தொழிற்சங்க உருவாக்க காலத்தில் தோற்றம் பெற்ற எழுத்து முயற்சிகளில் கோ.நடேசய்யர், கோ.ந.மீனாட்சியம்மாள், ஆ.போல், எச். நெல்லையா ஆகியோரது எழுத்துக்கள் மட்டுமல்லாது அக்கால பத்திரிகை எழுத்துக்கள் பற்றியான முழுமையான மீள்வாசிப்பு அவசியம், இரண்டாவதாக இப்படைப்புகள் சார்ந்திருக்கும் கருத்துநிலைகள் பற்றிய ஆராய்ச்சியும் மலையக சமூகத்தின் வரலாற்று எழுதுநிலையில் இன்றியமையாதவையாகும்.

தொழிற்சங்க போராட்ட காலம்:

ஏ.ஈ. குணசிங்கா, கோ. நடேசய்யர் வழியாக உருவாக்கம் பெற்ற தொழிற்சங்கங்கள் மலையகத் தொழிலாளர்களை ஒன்றிணைக்கும் முயற்சியை செய்துவந்த நிலையில், பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களை முன்னிலைப்படுத்திய பல இடதுசாரித் தொழிற் சங்கங்களும் இயங்கத் தொடங்கின. குறிப்பாக 'லங்கா சமசமாஜக் கட்சி' மலையகத்தில் இக்காலத்தில் தொழிற்சங்க பணியினை ஆரம்பித்திருந்தது. 1937-ஆம் ஆண்டில் ஹேவாஹெட்டயில் நடந்த போராட்டத்தில் லங்கா சமசமாஜக் கட்சி பெரும் பாத்திரத்தை ஏற்றிருந்தது. 1940-ஆம் ஆண்டு புசல்லாவை ஸ்டெலன்பேர்க் தோட்டத்தில் நடந்த வீரப்போராட்டம் தொழிற்சங்க பின்னணிகொண்டதாகவே அமைந்தது. இக்காலப்பகுதி மலையகத்தில் தொழிலாளர்களிடையே தொழிற்சங்க ஈடுபாடு மிகவும் கொதிநிலையில் இருந்த காலமாகும். தொழிலாளர்கள் தமது விடுதலையையும் சுதந்திரத்தையும் தொழிற்சங்க ரீதியாக அடைந்துகொள்ளலாம் என்ற உணர்வுடன் செயற்படத் தொடங்கிய காலத்தில்தான் இலங்கை இந்திய

காங்கிரஸ் (1939) தொழிலாளர் நலன் சாராத சிந்தனை கொண்ட ஒரு குழுவினரால் உருவாக்கப்படுகிறது.

1940கள் தொடக்கம் 1950 வரையான காலப்பகுதியில் மலையகத்தில் பல போராட்டங்கள் நடைபெற்றதையும் அதனால் பல தொழிலாளர்கள் உயிர்த்தியாகம் செய்திருந்தமையையும் அறியமுடிகிறது. 1940-ஆம் ஆண்டு முல்லோயா போராட்டத்தில் கோவிந்தன் உயிர்பலியானார். 1941-ஆம் ஆண்டு ஸ்டெலன்பேர்க் தோட்டம் மற்றும் அதனை அண்டிய பிரதேசங்களில் நடந்த கெடுபிடிகளுக்கெதிராக போப்துரையை கொலை செய்த வழக்கில் வேலாயுதம், வீராசாமி ஆகிய இரு தொழிலாளர்கள் தூக்கிடப்பட்டு உயிர்ப் பலியாகின்றனர். இப்போராட்டங்களை முன்னிலைப்படுத்திய எழுத்துக்கள் எதுவும் வெளிவரவில்லை. தோட்டத்தில் இடம்பெற்ற வீரப் போராட்டத்தை தழுவி சாரல்நாடன் அவர்கள் எழுதிய 'வானம் சிவந்த நாட்கள்' என்ற நாவல் வெளிவந்தது. தொழிற்சங்கப் போராட்டங்களை மையப்படுத்தி வெளிவந்த முதல் நாவலாக இந்நாவல் விளங்குகிறது.

இலக்கிய எழுச்சிக் காலம்:

நாற்பதுகளுக்கு பின்னர் எழுந்த தொழிற்சங்க அரசியல் போராட்டங்கள் நாற்பதுகளின் இறுதியில் பல்வேறு அதிர்வலைகளைத் தோற்றுவித்தது. இதற்கு பல்வேறு காரணிகள் செல்வாக்குச் செலுத்தின. நடேசய்யரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட தொழிற்சங்க சிந்தனை, இடதுசாரிகள் மலையகத்தில் வேருன்றல்; (L.S.S.P.) பிரேஸ் கேடில் போன்ற பிரித்தானிய இடதுசாரி சிந்தனை கொண்ட சமூக செயற்பாட்டாளர்களின் தலையீடு. 1935-ஆம் ஆண்டு இலங்கை வந்த பிரித்தானிய யரான மார்க் என்டனி பிரேஸ்கேடில் இடதுசாரி சிந்தனை கொண்டவராக இருந்ததோடு லங்கா சமசமாஜ கட்சியுடன் இணைந்து தொழிலாளர்களுக்கு சார்பாக குரல் கொடுத்தவராகவும் செயல்பட்டார். இவரது தீவிரமான போக்கை 'பிரேஸ் கேடில் சம்பவம்' என்றே பலர் குறிக்கின்றனர்.

அவர் துரைமார்களின் அடக்குமுறைக்கு எதிராக குரல்

கொடுத்ததுடன் நடேசய்யர், மீனாட்சியம்மாளுடன் இணைந்து தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியில் உரையாற்றினார். தொடர்ந்து மலையகத்தின் பல்வேறு இடங்களில் மாநாடுகள் இடம்பெற்றன. 1945, 1946, 1947, 1948, 1949 ஆகிய ஆண்டுகளிலும் அதன் பின்னரும் இடம்பெற்ற மாநாடுகள் தொழிலாளர் நலன் சார்ந்தவையாகவே அமைந்தன. இம்மாநாடுகளில் அவர் பங்கேற்று உரையாற்றினார். பிரேஸ் கேடில் தோட்டத் துரையாக வந்த பிரித்தானியராக இருப்பினும் தேயிலைத் தோட்டங்களில் தொழிலாளர் அனுபவிக்கும் துயரங்களைக் கண்டு அவர்களது விடுதலைக்காக குரல் கொடுத்தார் என்பதே முக்கியமானது.

இவ்வாறான தொழிற்சங்க உணர்வுகலந்த போக்கு தொழிலாளர்களின் போராட்டத்தை மேலும் ஊக்குவித்தது. (1947-ஆம் ஆண்டு 125,000 தொழிலாளர்கள் கலந்துகொண்ட, 27 நாட்கள் நடைபெற்ற ஹர்த்தால் (Plantation Association Review) தொழிலாளர்கள் வீறுபெற்றெழுந்த வரலாற்றுக்குச் சான்றாகும். இவ்வாறான போராட்டங்கள் அவர்களை இலங்கை தேசியத்துக்குரியவர்களாக சிந்திக்க வைக்கத் தூண்டின.

மலையகத் தொழிலாளர்களது இவ்வாறான தேசிய உணர்வு சார்ந்த சிந்தனைகள் இக்காலப்பகுதியில் (1948ல்) இந்திய எதிர்ப்புவாதம் மேலோங்குவதற்கான தூண்டலைத் தொடக்கி வைத்தது. இதன் விளைவாக குடியரிமைச் சட்டம் (1948), இந்திய பாகிஸ்தானிய குடியிருப்பாளர் சட்டம் (1949), இலங்கை நாடாளுமன்றத் திருத்தச் சட்டங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. தொடர்ந்து 1956-ஆம் ஆண்டு தனிச்சிங்களச் சட்டமும் மலையக தமிழர்களுக்கு எதிராகக் கொண்டுவரப்பட்டிருந்தது.

மலையக இலக்கிய எழுச்சியில் சி.வி. வேலுப்பிள்ளை:

மலையக மக்களது தொழிற்சங்க அரசியல் பணிகளை தோற்றுவித்ததில் நடேசய்யருக்கு எவ்வளவு முக்கியத்துவம் இருந்ததோ அதேபோலவும் அவருக்கு அடுத்த கட்டத்திலும் அப்பணிகளை மேற்கொண்டதில் சி.வி. வேலுப்பிள்ளை மிக முக்கியமானவர். நடேசய்யர் சட்டசபை உறுப்பினராக கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்த காலத்திலேயே சி.வி. வேலுப்பிள்ளையும் தொழிற்சங்க அரசியல் பணிகளைத் தொடங்கியிருந்தார். ஆரம்பத்தில் இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் உறுப்பினராகவும் அவர் இருந்தார். எனினும் இலங்கை இந்திய காங்கிரஸின் நிலைப்பாட்டிலிருந்து வேறுபட்ட கொள்கையுடைய வராய் இருந்தார். இலங்கையிலே பிறந்து (1914) மலையக மக்களைப் பற்றி நேரடியாக அறிந்திருந்தமையால் இம்மக்களுக்காகக் குரல் கொடுத்தார்.

சி.வியின் முதலாவது நாடாளுமன்ற உரை இவ்வாறு அமைந்ததாக சாரல் நாடன் எடுத்துக்காட்டுகிறார். 'இதுசாரி குழுவினரைச் சார்ந்தவன் நான். இப்படிச் சொல்வதற்கு நான் வெட்கப்படவில்லை. இந்த நாட்டின் மறுமலர்ச்சிக் குழுவினராகவும் அவர்களே இருக்கின்றார்கள். இந்த நாட்டில்தான் பிறந்தேன். என் கண்கள் ஒளியைத் தரிசித்தது இந்த பூமியில்தான். இறுதியாக நான் கண்களை மூடுவதும் இந்த நிலமாகத்தானிருக்கும்.' சி.வி. தொழிற்சங்க இயக்கத்தின் மீதும், தொழிலாளர்களின் விடுதலைக்குரிய மார்க்கங்களை

தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகள் மூலம் வலுப்படுத்த முடியுமென்றும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். இதனையே அவரது இலக்கியங்களிலும் பிரதிபலித்தார். சி.வி யின் எழுத்துக்கள் 'ஒரு தொழிற்சங்கவாதியின் இலக்கிய குரலாகவே ஒலித்தது.' சி.வி யின் ஆரம்பகால எழுத்துக்களை விட (விஸ்மாஜினி, 1934) பிற்கால எழுத்துக்களே இம்மக்களின் வாழ்வியலை மிக நெருக்கமாகவும் தீவிரமாகவும் பேசின. (நாடற்றவர் கதை, 1987)

சி.வி.-யின் எழுத்துக்களில் கவிதை, நடைச்சித்திரம், நாவல்கள், கட்டுரைகள், குறிப்புகள் என்பவை முழுமையாக ஆராயப்படாத நிலையில் சி.வியின் எழுத்துக்கள் மீதான விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. 'சி.வி வாழ்ந்த காலத்தில், எழுச்சி பெற்ற போராட்டங்களை அவை முதன்மைப்படுத்தவில்லை. அவலங்களையும், சோர்வு வாதத்தையுமே அவை வெளிப்படுத்தின. மலையக சமூக இருப்புக்கான உணர்வுநிலையை பிரதிபலிக்கவில்லை' என்று லெனின் மதிவானம் (இர.சிவலிங்கம் குறிப்பிட்டதாகவும்) தனது விமர்சனத்தை முன்வைத்துள்ளார். சி.வி.யின் எழுத்துக்களை முழுமையாக வாசிக்கப்படாமல் இருக்கின்ற சூழ்நிலையில் அவரது படைப்புகளை ஆராய்ந்து, மலையகத் தமிழரின் வரலாற்றுக் காலவோட்டத்தில் சி.வி. யின் பாத்திரத்தை சரியாக முன்வைக்கவேண்டுமென்பதே எனது கருத்து. எவ்வாறிருந்தாலும் மலையக இலக்கிய எழுச்சியில் ஒரு மடைமாற்றம் சி.வி யின் எழுத்துக்களிலிருந்தே தொடங்குகிறது.

மக்கள் இலக்கியமாக வீதிப்பாடல்கள்:

மலையக சமூக உருவாக்கத்தில் 50கள் மிகவும் எழுச்சி மிக்க காலமாகவே பலராலும் கணிக்கப் படுகின்றது. தொழிற்சங்கப் போராட்டங்கள் உக்கிரமடைந்த இக்காலப்பகுதியிலேயே தொழிலாளர்கள் தோட்ட நிர்வாகத்திற்கெதிராக பல்வேறு எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொண்டனர். இதே காலப்பகுதியில் தொழிற்சங்க ரீதியாக மக்கள் அணித்திரளும் செயற்பாடுகளும் பல்வேறு சமூக இயக்கங்களும் தோன்றுகின்றன. இக்காலப்பகுதியில் பல சஞ்சிகைகளும் தோன்றுகின்றன.

மலையக மக்களது இலக்கிய உருவாக்கத்தில் தனிமனிதர்களது எழுத்துக்கள் மக்களை கவனப்படுத்தியதை விட வீதிப் பாடல்கள் போன்ற கூட்டு இலக்கியங்கள் மக்களையும் அவர்களது பிரச்சினைகளையும் மிக நெருக்கமாக வெளிக்கொண்டுவந்தன. முக்கியமாக தொழிலாளர்கள் நடத்திய போராட்டங்கள், எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள், தோட்டத்துரை மற்றும் அதிகாரிகளைத் தாக்கி கொலை செய்தமையை ஆதரித்து, அதிகாரிகளின் செயற்பாடுகளை கண்டித்து, தொழிலாளர்களுக்கு விழிப்புணர்வுட்டும் வகையில் பல விதிப்பாடல்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இப்பாடல்களை பாடிக் கொண்டே பிரச்சாரம் செய்தமையும், சிறிய பிரசுரங்களாக அதனை அச்சிட்டு வெளியிட்டமையும் மலையகத்தின் பிரதான நகரங்களில் மக்கள் ஒன்றுகூடும் இடங்களில் அதனை விநியோகம் செய்தமையும் மலையக மக்கள் இலக்கிய வரலாற்றில் பெரும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இலக்கிய செயற்பாடாகவே மதிப்பிட முடியும். இவ்வாறானதொரு இலக்கிய போக்கு மலையக இலக்கிய உருவாக்கத்தில் தனித்துவமான அம்சமாகவும் கொள்ள முடியும்.

அட்டன் வெளிஓயா படுகொலை... (1957), திக்குவலை புதுக்காடு மேல்கணக்கு... (1955), நாவலப்பிட்டி லெட்சுமி தோட்டம் படுகொலை... (1959), உடப்புசல்லாவ பங்கள வத்தை படுகொலை... (1957), நுவரெலியா மாசா பணியக ணக்கு படுகொலை... (1966) ஆகிய படுகொலைகளைப் பற்றி 'படுகொலைச்சிந்து' என்ற தலைப்பில் பல பாடல்களை பாடியுள்ளனர். இப்பாடல்கள் தொழிலாளர்கள், கணக்குப் பிள்ளைகளை படுகொலை செய்தமைப் பற்றியும் தொழிற் சங்க நடவடிக்கைகளில் கொலை செய்யப்பட்டவர்கள் பற்றியும் பாடப்பட்டவையாக அமைந்துள்ளன. இவர்களில் கே.கே.எஸ். ஜில், கோவிந்தசாமி தேவர், கா.சி. ரெங்கநாதன், பெரியக்காள் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

**'புதுக்காட்டு மேக்கணக்கில் போட்டபோடுங்க
கணக்கன் பாட்டை கேளுங்க
கையுமே துண்டு ரெண்டுங்க
அட்டா வெட்டு ஒன்னுங்க - சேர்ந்த
கணக்கன் பாடு திண்டாட்டமே தாங்க
நன்றாய் கேட்டு பாருங்க'**

**சமூக அரசியல் கலை இலக்கிய இயக்கங்களின்
உருவாக்கமும் அவற்றின் செயற்பாடுகளும்:**

ஐம்பதுகளின் பின்னர் மலையகத்தில் இயக்க ரீதியான சிந்தனைகள் வளர்ச்சியடைந்தன. தொழிற்சங்க ரீதியாக வளர்ச்சியடைந்த அமைப்பாக்க சிந்தனைகள் ஐம்பதுகளில் பல்வேறு கிளைகளாக வளர்ச்சி பெற்றன. சமூக சீர்த்திருத்த இயக்கங்கள், வாலிபர் இயக்கங்கள் (சங்கங்கள்) இலக்கிய அமைப்புகள் / மன்றங்கள் என்று பல்வேறு அமைப்புகள் உருவாகிச், செயற்பட்டன. இவை மக்கள் நலன் சார்ந்த ஈடுபாட்டை கொண்டனவாகவே இயங்கின. 'இந்திய வம்சாவளி தமிழர்' என்று தம்மை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டிருந்தவர்கள் 'மலைநாடு' என்ற சொற்பிரயோகத்தை பாவிக்கத் தொடங்கியதும் இக்காலப்பகுதியிலேயாகும். குறிப்பாக „மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கம்..., மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம்... போன்ற அமைப்புகளுடன் நின்றுவிடாது மலைமுரசு..., மலைமுழக்கம்..., மலைநாடு... முதலிய பத்திரிகைகளும் தோற்றம் பெற்று, தொழிலாளர்களுக்காக குரல் கொடுக்கத் தொடங்கின. சி.வி. வேலுப் பிள்ளை எழுதிக்கொண்டிருந்த காலப்பகுதியிலேயே என்.எஸ்.எம். ராமையா, கோகிலம் சுப்பையா, தெளிவத்தை ஜோசப் போன்ற புனைக்கதையாசிரியர்களும் எழுதத் தொடங்கினர். தமது எழுத்துகளில் இவர்கள் மலையக சமூகத்தை பகுதியளவில் சித்தரித்தார்கள். சி.வி., மலையக சமூகம் பற்றிய முழுப் பிரக்ஞையுடன் தனது எழுத்தில் பிரதிபலித்தார். இதுவே அவர்களிலிருந்து சி.வி. வேறுபடுமிடம்.

**மலையகத்தில் தி.மு.க.-வின் உதயமும்
எழுத்து முயற்சிகளும்:**

மலையகத்தில் ஐம்பதுகளில் எழுச்சிபெற்ற இயக்கங்களில் தி.மு.க. வின் வகிப்பங்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். நாவலர் ஏ. இளஞ்செழியன் மற்றும் அவரைச் சார்ந்த குழுவி

னர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட தி.மு.க.வின் செயற்பாடுகள் தொழிலாளர்களின் விடுதலை சார்ந்த செயற்பாடுகளில் ஈடுபடவில்லை மாறாக தொழிலாளர்களிடையே நிலவிய பண்பாட்டு பின்னடைவுகளை கலைவதற்கான சமூக சீர்த்திருத்தங்களையே முன்வைத்தார்கள். தோட்டங்கள் தோறும் தி.மு.க.வினர் பல மன்றங்களை அமைத்தார்கள், நாடகங்களை மேடையேற்றினார்கள், சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்தினார்கள் இந்த கொள்கைகளில் ஈடுபாடுகொண்ட சக்திபால அய்யா முதல் பல கவிஞர்கள் வரை தி.மு.க.வின் கொள்கைகளையே பிரதானமாக தமது படைப்புக்களில் முன்வைத்தனர். மலையக தொழிலாளர்களுடைய பிரதான பிரச்சினைகளை அவர்கள் தமது கவிதைகளில் வெளிக்கொண்டுவரவில்லை.

**மலையகத் தேசியம்: உருவாக்கமும்
சிதைவுகளும் இலக்கியச் சான்றுகளும்:**

நாற்பதுகளில் முளைவிடத் தொடங்கிய தேசிய உணர்வுகள் அறுபதுகளில் மிகவும் கனதியுடன் வீறுகொள்ளத் தொடங்கின. இக்காலத்தில் மலையகத்தில் கல்வி கற்ற முதலாவது மத்தியதர வர்க்கத்தினர் உருவாகத் தொடங்குகின்றனர். தோட்டப்புறப் பாடசாலைகள் அரசாங்கமயப் படுத்திகின்ற நிகழ்வுகளும் இக்காலத்தில் இடம்பெறுகின்றன. (ஜனநாயக தொழிலாளர் காங்கிரஸின் தலைவராகவிருந்த அஸிஸால் பதுளை பாரதி ராமசாமியினால் நடாத்தப்பட்டு வந்த பாடசாலை முதலாவதாக அரசமயப்படுத்தப்பட்டது) அதுவரையில் மலையக தொழிற்சங்க பணிகளில் ஈடுபட்டு வந்தவர்களாலேயே பேசப்பட்டு வந்த மலையக இலக்கியம் தோட்டங்களில் உத்தியோகம் செய்தவர்களால் பேசப்பட ஆரம்பித்தது. (தெளிவத்தை ஜோசப், என்.எஸ்.எம். ராமையா) இர.சிவலிங்கம் எஸ். திருச்செந்தூரன் போன்ற கல்வியியல் சார்ந்த செயற்பாட்டாளர்கள் உருவாகியதோடு, அவர்களால் குறிப்பிட்ட சில மாணவர் பரம்பரையினரும் தோற்றுவிக்கப்பட்டனர். ஏற்கனவே இருந்து வந்த இடதுசாரி சிந்தனை கொண்ட பலரும் மலையகத்தில் செயற்படத் தொடங்கியதுடன் மலையகத்தில் இடம்பெற்ற தொழிலாளர் போராட்டங்களிலும் பின்னணியில் இருந்து அவர்கள் செயற்பட்டனர்.

மொழியுரிமைக்காக போராடிய ஐயாவு, பிரான்ஸிஸ் ஆகியோரது உயிரிழப்பும், டயகம் போராட்டம்..., கீனாக்கலை போராட்டம்... முதலிய மக்கள் சார்ந்த போராட்டங்கள் இக்காலப்பகுதியில் நடத்தப்பட்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. காலனித்துவ சுதந்திரத்திற்கு பின்னர் இலங்கையில் சிங்களவர்களிடையே பெளத்த மேலாதிக்க சிந்தனை வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியது சிறுபான்மை இனங்கள் தேசிய இனமாக வளர்வதை விரும்பாத மனோநிலையால் அவ்வினங்கள் மீதான ஒடுக்குமுறையும் பரவலாக இடம்பெற்றன. இக்காலப்பகுதியில் ஒன்பது இலட்சத்துக்குமேல் மலையகத் தமிழர்கள் இலங்கையில் இருந்ததை அறியமுடிகிறது. இவ்வெண்ணிக்கையின்படி இரண்டாவது சிறுபான்மை இனமாக இருந்த மலையகத் தமிழர்களை நாடுகடத்தும் முயற்சிகள் இக்காலப்பகுதியிலேயே இடம்பெறத் தொடங்கின. இதன்படி

1965-ஆம் ஆண்டு 'சிரிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம்' நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது. இந்நாட்டில் பெரியளவான சனத்தொகையுடன், தேவையான நிலவுரிமையுடனும், மொழியுரிமையுடன் ஒரு தேசிய இனத்துக்குரிய அடையாளங்களுடன் இருந்த மலையகத் தமிழர்கள் சிதைக்கப்படுகின்றனர். ஏறத்தாழ ஐந்து லட்சத்திற்கு மேற்பட்டவர்கள் இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். இவ்வாறு பெருந்தொகையான எண்ணிக்கையைக் கொண்ட மலையகத் தமிழர்கள் சிதைக்கப்பட்ட மையால் மிகத்தீவிரமாக வளர்ந்துவந்த மலையக தேசிய எழுச்சி சார்ந்த சிந்தனைகளும் சிதைக்கப்பட்டன.

மலையகத் தமிழர்கள்: புலம்பெயர்வும் புலம்பெயர்வு இலக்கியமும்:

சிரிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் இடம்பெற்றதும் மலையகத்தை வாழ்விடமாக கொண்டவர்களும், மலையகத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர்களும், இங்கு வந்து சேர்ந்தவர்களும் வெவ்வேறு வகையில் சிதைந்தனர். குறிப்பாக ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்த உறவினர்கள் கூட தனித்தனியாகப் பிரியவேண்டிய நிலை உருவானது. இந்த பிரிவு மற்றும் பிரஜாவுரிமை பறிப்பானது நாடற்றவர்களாகி, மண்ணையும் இழந்து புலம்பெயர் கின்ற நிலையை உருவாக்கியது. மலையக மண்ணிலிருந்து மீண்டும் பலர் இந்தியாவுக்கே (தாயகம்) புலம்பெயர்ந்தார்கள். தமிழகம் மட்டுமல்லாது கனடா, அவுஸ்திரேலியா ஆகிய நாடுகளுக்கும் இவர்களை புலம்பெயர் நிர்ப்பந்தித்தது. இந்த புலம்பெயர்வானது இந்தியாவை தாயகமாக கொள்ளாத இலங்கையில் பிறந்தவர்களையும் இடம்பெயர்

வைத்தமை ஒரு துயர சம்பவமாக அமைந்தது. இவ்வாறு சிதைக்கப்பட்டவர்கள் உள்ளூரில் பல இடங்களில் தலைமறைவாக வேண்டிய சூழ்நிலையும் ஏற்பட்டிருந்தது.

இலங்கையில் இடம்பெற்ற முதலாவது புலம்பெயர்வாக கொள்ளப்படும் இப்புலம்பெயர்வு எமக்கு புலம்பெயர்வு இலக்கியமென்ற புதிய இலக்கிய வகையை உருவாக்கியது. குறிப்பாக மலையகத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்த இர.சிவலிங்கம், அரு.சிவானந்தன், சி.பன்னீர்செல்வம், தொ. சிக்கன் ராஜ், மு.சி.கந்தையா போன்ற எழுத்தாளர்களை மலையகத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்து சென்றவர்களாக கொள்வதுடன் இவர்களால் எழுதப்பட்ட இலக்கிய படைப்புகளை 'மலையக புலம்பெயர்வு இலக்கியமாகவே' கொள்ள முடியும். அறுபதுகளில் எழுதத்தொடங்கிய அரு.சிவானந்தன் சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் பின் பிரியவரும்போது 'சென்று வருகிறேன் என் ஜென்ம பூமியே' என்று எழுதுகின்றார்.

**'நான் பிறந்த நாட்டினிலே
நான் இருக்க விதியில்லை
என் ஜென்ம பூமியிலே
எனக்கு உரிமையில்லை
என்றக்கால்
வேதனைகள் முட்டாதோ?'**

என்று எழுதும்போது மலையகம் அவரது தேசம் என்ற மனவுணர்வு தோன்றுகிறது. இதேபோல சி.பன்னீர்செல்வம் அவர்கள் 'எந்தன் தேசம் எது?' (ஒரு சாலையின் சரிதம்)

என்ற கவிதையிலும் அவர் தேசியம் பற்றிய கேள்விகளை எழுப்புகிறார். இவ்வாறு இலங்கையின் மிக முக்கியமான சிறுபான்மை தேசியமாக இக்காலப்பகுதியில் எழுச்சி பெற்ற மலையகத் தமிழர்கள் எவ்வாறு சிதைக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை 'சிதைக்கப்பட்ட மலையகத் தமிழர்கள்' (2015) என்ற நூலில் மு.சி.கந்தையா புள்ளிவிபரங்களுடன் ஆராய்ந்துள்ளார்.

அறுபதுகளில் அரசியல் எழுச்சியும் இலக்கிய எழுச்சியும் இணைந்தே பயணிக்கின்றன. மலையக தொழிற்சங்க போராட்டமும் மக்கள் போராட்டமும் வீறு கொண்டு சென்ற மைக்கு முற்பட்டகால தொழிற்சங்க அரசியல் செல்நெறிகள் காரணமாயமைந்தன. குறிப்பாக இடதுசாரி இயக்கங்கள் மலையக மக்களுடன் இணைந்து செயற்பட்டமைக்கும் ஆப் பிரகாம் சிங்கோ போன்ற சிங்கள இளைஞர்கள் மலையக மக்களது தொழிலாளர் போராட்டங்களில் இணைந்த மைக்கும் இது சான்றாகிறது. இக்காலப்பகுதியில் மலையக தமிழர்களது வாழ்வியல் பிரச்சினைகளை அழகியலுடன் எழுதுகின்ற போக்கு உருவாக் தொடங்குகிறது. சி.வி.வேலுப் பிள்ளை, என்.எஸ்.எம்.ராமையா, கோகிலம் சுப்பையா ஆகியோரது பின்னணியில் தெளிவத்தை ஜோசப், மு.சிவலிங்கம் ஆகியோரது சிறுகதைகள் மற்றும் நாவல்களும் வெளிவரத் தொடங்குகின்றன. சி.வி யின் In Ceylon Tea Garden, வாழ்வற்ற வாழ்வு (1960), என்.எஸ்.எம்.ராமையா (ஒரு கூடை கொழுந்து தொகுப்புச் சிறுகதைகள்), மு.சி. யின் (பேப்பர் பிரஜைகள்) போன்ற படைப்புகள் மலையக வாழ்வியலின் அவலங்களை மட்டுமல்லாது தனித்துவமான அடையாளங்களையும் சித்திரித்துக் காட்ட முனைந்தன.

அறுபதுகளில் மலையக எழுத்துத்துறையில் ஏற்பட்ட புதிய மாற்றங்களில் ஒன்றாக இலங்கையில் தோன்றிய தேசிய பத்திரிகையான தினகரன் மற்றும் வீரகேசரி ஆகிய பத்திரிகைகளில் இக்கால எழுத்தாளர்கள் எழுதத் தொடங்கியமையாகும். சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, தெளிவத்தை ஜோசப் ஆகியோரது நாவல்கள் இப்பத்திரிகைகளில் தொடராக வெளிவந்தவைகளேயாகும். இப்பத்திரிகை எழுத்துக்கள் மலையக சமூகம் குறித்து வெளியில் உள்ள சமூகத்தவர்கள் அறிந்து கொள்ளவும் அவர்களைப் பற்றி எழுதவும் சிந்திக்கத் தூண்டின.

மலையகத் தமிழர்கள் பற்றி மலையகத்துக்கு வெளியில் வசிக்கின்ற இலங்கையர்கள் எழுதத் தொடங்கியதும் அறுபதுகளுக்கு பின்னரே. அறுபதுகளில் ஏற்பட்ட சிதைவுகளும், இடம்பெயர்வுகளும், தேசிய பத்திரிகைகளின் தோற்றமும்; இவ்வாறான பின்னணியை உருவாக்கின. அறுபதுகளின் பின்னர் எழுதப்பட்ட இலக்கியங்களில் இரண்டுவிதமான போக்குகள் காணப்பட்டன. முதலாவது தொழிலாளர்களது பிரச்சினைகளையும் அவர்களது போராட்டங்களையும் நேரடியாக இலக்கியங்களில் வெளிப் படுத்துவது (வீதிப்பாடல்கள்), இரண்டாவது தொழிலாளர் பிரச்சினைகளை நேரடியாக அல்லாது அதிலிருந்து வேறுபட்ட கோணத்தில் அழகியலுடன் எழுதுகின்ற போக்கு. (தெளிவத்தை ஜோசப்)

தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டமை - மலையகத்தை சாராத எழுத்தாளர்களது படைப்புகள்:

1972-ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்புக் கொள்கைகளுக்கேற்ப பெருந்தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டன. இதனைத் தொடர்ந்து தேயிலைத் தோட்டங்கள் இறப்பர் தோட்டங்கள் எல்லாவற்றையும் அரசு பொறுப்பேற்றது. இதன் விளைவாக சுமார் ஒன்றரை நூற்றாண்டு காலமாக மலையகத் தமிழர்களே வாழ்ந்து வந்த பெருந்தோட்ட நிலப்பகுதிகளில் சிங்கள குடியேற்றங்கள் அமைக்க ஆரம்பிக்கப்பட்டன. பிரதான நகரங்களை அண்மித்த நிலப்பகுதிகளில் காணி சுவீகரிப்பும், நிலங்களை கைப்பற்றும் நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இவ்வாறான நடவடிக்கைகளுக்கு எதிராக சிவனு, லெட்சுமணன் போன்ற தியாகிகள் போராடி உயிர்த்துறந்தனர். மலையக இலக்கிய போக்குகளில் முக்கியமான சில மாற்றங்கள் இந்த காலப்பகுதியில் இடம்பெற்றன. குறிப்பாக இலங்கையின் வேறு பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள் தொழில் நிமித்தம் மலையக பிரதேசங்களுக்கு வந்ததோடு மலையகத் தமிழர்களது பிரச்சினைகளை தமது எழுத்துக்களில் வெளிக்கொண்டுவரும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர்.

குறிப்பாக பெனடிக் பாலன், (சொந்தக்காரன் 1968), டாக்டர் நந்தி, (மலைக்கொழுந்து 1964), டாக்டர் தி. ஞானசேகரன், (குருதிமலை 1979), புலோலியூர் சதாசிவம், (முட்டத்தினுள்ளே 1983), இவ்வெழுத்தாளர்களது படைப்புகள் அக்காலத்தில் மலையக சமூகத்தில் முனைப்பாயிருந்த பல்வேறு பிரச்சினைகளைப் பேசின. முக்கியமாக தொழிலாளர்களது பிரச்சினைகளை வர்க்க அடிப்படையில் நோக்குதல் (பெனடிக் பாலன்) தொழிலாளர்களிடையே தொழிற்சங்க உணர்வுகளைத் தூண்டுதல், (தி.ஞானசேகரன்) இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தில் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களது பிரச்சினைகளை வெளிக்கொணர்தல், தோட்டங்களில் தொழிலாளர்களது பின்தங்கியுள்ள வாழ்க்கை நிலைமையை பேசுதல், (புலோலியூர் சதாசிவம்) போன்றவை இக்காலத்தில் இவர்களால் பேசப்பட்டன.

மலையக இலக்கியத்துறையில் மலையகத்தைச் வாழ்விடமாகக் கொள்ளாத எழுத்தாளர்களது பங்களிப்பு இக்காலத்தில் பெரிதும் வரவேற்கத் தக்கதாக இடம்பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இரண்டாவது அம்சமாக இலக்கிய வடிவ வளர்ச்சியை அவதானிக்கும்போது பெரிதளவிலான நாவல்கள் இக்காலப் பகுதியிலேயே தோன்றுகின்றன. மலையக இலக்கிய வளர்ச்சியில் உள்ளடக்க அடிப்படையிலும், வடிவ அடிப்படையிலும் மலையகத்தை வாழ்விடமாகக் கொள்ளாத இவ்வெழுத்தாளர்களது பங்களிப்பு பெரிதும் மதிக்கத்தக்கது. இதே காலப்பகுதியில் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் ஞாயிறு வந்தது... (1966), மனம் வெளுக்க, பாலாயி..., காலங்கள் சாவதில்லை... (1974) போன்ற நாவல்கள் வெளிவந்தன. இவை அக்காலப்பகுதியில் பெருந்தோட்டங்களில் கடமையாற்றிய தோட்ட உத்தியோகத்தர்களது சுரண்டல் மற்றும் அவர்களது நெளிவு சுழிவுகளை பற்றிப் பேசின.

மலையகப் பகுதிகளில் இடம்பெற்ற நிலச்சுவீகரிப்பு மற்றும் அதற்கெதிராக நடைபெற்ற போராட்டங்கள் தொடர்பாக அக் காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் எவையும் பெரிதளவில் வெளிப்படுத்தப்படவில்லையென்ற குற்றச்சாட்டுக்கள் விமர்சகர்களிடம் உண்டு. குறிப்பாக 1950, 1960, 1970 களில் இடம்பெற்ற தொழிலாளர்களது போராட்டங்கள் (உருளவள்ளிப் போராட்டம், கீனாக்கலை போராட்டம், டெவன் போராட்டம்) மலையகத் தமிழர்களது நிலவுரிமையுடன் தொடர்புடையவையென்றும் இதைப்பற்றிய இலக்கியப் பதிவுகள் திரிபுபடுத்தப்பட்டுள்ளதாகவும் ஓ.ஏ.ராமையா குறிப்பிடுகின்றார். (2018:199) சி.வி.வேலுப்பிள்ளையின் படைப்புகள் குறித்த லெனின் மதிவானத்தின் விமர்சனமும் இவ்வாறே அமைந்தது. தொழிலாளர்களது இவ்வாறான போராட்டங்கள் பற்றிய பதிவுகளை 'தீப்பொறி' முதலிய சிறு பிரசுரங்களே முன்னிலைப்படுத்தி பிரச்சாரம் செய்திருந்தன. இக்காலப் படைப்பிலக்கியவாதிகளின் பார்வைகளில் இவ்விடயம் பதிவாகவில்லை என்பது ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதொன்றே.

இனக்கலவரமும் இலக்கிய வெளிப்பாடும்:

மலையகத் தமிழர் வரலாற்றில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகாலம் தொட்டு தொழிற்சங்க அடிப்படையிலும் இன, வர்க்க அடிப்படையிலும் பல்வேறுவிதமான எழுச்சிகள் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் இடம்பெற்று வந்துள்ளன. அவ்வாறு எழுச்சிபெறுகின்ற ஒவ்வொரு காலப்பகுதியிலும் அதற்கெதிராக அவர்களை ஒடுக்குவதற்கான நடைமுறைகளும் திட்டமிட்டு இடம்பெற்று வந்துள்ளன. இந்தியர் எதிர்ப்பு வாதம், இனவாதம் போன்ற கருத்துநிலைகள் இதில் முதன்மை வகித்தன. இவ்வாறு வளர்ந்து வந்த ஒடுக்குமுறைகள் எழுபதுகளில் தீவிர இனவாதமாக மாற்றம் பெற்றன. 1972, 1981, 1983-ஆம் ஆண்டுகளில் பாரிய இனவெறிச் சம்பவங்கள் நடைபெற்றன. ஓ.ஏ. இராமையா(2018:2016) 1973-ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற இனக்கலவரம் நாடு முழுவதும் சிறுபான்மை தமிழர்களுக்கெதிராக மிகவும் மோசமான முறையில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. வடக்கு, கிழக்கு, மலையகம், கொழும்பு ஆகிய பிரதேசங்களில் வாழும் தமிழர்களின் சொத்துக்களுக்குப் பெரும் அழிவுகள் ஏற்பட்டதோடு பலர் கொடூரமாக கொலை செய்யப்பட்டனர். மலையகத் தமிழர்களைப் பொருத்தவரையில் அவர்களது வரலாற்றில் மிக மோசமான பாதிப்புகளையும் சிதைவுகளையும் ஏற்படுத்தியது. பௌத்த இன மேலாண்மை சிந்தனையின் உச்சகட்ட தாக்குதலை மலையகத் தமிழர்கள் எதிர்கொண்டனர். மலையக தேசியவாதச் சிந்தனைகள் வளர்ச்சிபெற்று வந்த காலப்பகுதியிலேயே இவ்வாறான சம்பவங்களும் இடம்பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இனக்கலவரம் குறித்த இலக்கிய பதிவுகளை கணக்கிடும்போது கவிதைகள் சிலவற்றில் அவை பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. எனினும், சிறுகதைகள் மற்றும் நாவல்களில் இவ்விடயம் பெரிதும் உருக்கொள்ளவில்லை. மலையகத்தில் தெளிவத்தை ஜோசப் எழுதிய 'நாங்கள் பாவிக்களாய் இருக்கிறோம் அல்லது 1983' என்ற நாவல் இதனை வெளிப்படுத்தும் இலக்கியப் பதிவாக கொள்ள முடியும். இந்நாவல் 1983 இனக்கலவரத்தை பிரதானப்படுத்தி எழுதப்பட்டிருந்தாலும் மலையகத் தமிழர்களுக்கு ஏற்பட்ட கொடூரங்களை மையப்படுத்தியதாக அமையவில்லை. மலையகத் தமிழர்

செறிவாக வாழும் நுவரெலியா, பதுளை மற்றும் அவர்கள் சிங்களவர்களுடன் இணைந்து வாழக்கூடிய கேகாலை, இரத்தினபுரி போன்ற பிரதான நகரங்களிலும் அதனை அண்மித்த பிரதேசங்களிலும் இனக்கலவரங்களால் பெரிதும் தாக்கப்பட்டனர். எனினும் இந்நாவல் கொழும்பை கதைக்களமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டமை கவனிக்கத்தக்கதாகும். ஆகவே மொத்தமாக அவதானிக்கும்போது இனக்கலவரத்தையும் அதன் பின்னணிகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட மலையக இலக்கியங்கள் பெரிதும் கவனப்படுத்தவில்லையென்றே குறிப்பிட முடியும்.

எண்பதுகளின் இலக்கிய முகிழ்ப்பு, இனத்துவம், வர்க்க நிலை, தொழிற்சங்கச் சிதைவுகள்:

எண்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் இனமுரண்பாடுகளும் இனவாத நடவடிக்கைகளும் தீவிரமாக மேற்கொள்ளப்பட்டபோது மலையகத் தமிழர்களிடையே இனத்துவ சிந்தனைகள் வெளிக் கிளம்புகின்றன. இனவொடுக்குமுறைகளுக்கு எதிராக மலையகத் தமிழர்களின் இனப்பிரச்சினையை பேசும் வகையிலான கவிதைகள், மற்றும் அரசியல் தலைவர்களிடையே இனவாத சிந்தனைகள் செயற்படுவதை எள்ளலாக சிறுகதைகளில் சொல்லும் இலக்கியப் பண்புகளும் வளர்ந்திருந்தன. (மு.சிவலிங்கம்)

எண்பதுகளில் மலையக இலக்கியத் தளத்தில் இடம்பெற்ற மற்றுமொரு பண்புநிலை மாற்றமானது, மலையக புவிப்பியல் பிரதேசங்களில் எல்லை நிலங்களில் வாழக்கூடிய மக்களைப் பற்றிய இலக்கிய படைப்புகள் உருப்பெற்றமையாகும். குறிப்பாக, மாத்தளை, கேகாலை, இரத்தினபுரி முதலிய பகுதிகளில் வாழக்கூடிய மக்களைப் பற்றிய பதிவுகள் இலக்கியத்தில் இடம்பெறத் தொடங்கின. இப்பகுதிகளில் மலையகத் தமிழர்கள் சிங்களவர்களுடனும் சிலப் பிரதேசங்களில் முஸ்லிம் மக்களுடனும் இணைந்து வாழுகின்றனர். இவர்கள் குறித்த இலக்கிய உருவாக்கம் இக்காலப்பகுதியிலேயே இடம்பெறுகின்றன. மாத்தளை மலரன்பன், அல் அஸுமத் ஆகியோரது படைப்புகளில் இதனை அவதானிக்கலாம். மாத்தளை மலரன்பனது எழுத்துக்களில் மலையகத் தமிழர் சிங்களவர்களுடன் இணைந்து அன்னியோன்யமாக வாழ்வதையும் அவர்கள் ஒன்றாக இணைந்து அங்கு எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளையும் காணமுடிகிறது. (கோடிச்சேலை... 1989, பிள்ளையார் சுழி... 2008) பெரும்பாலும் இறப்பர் தோட்ட வாழ்வியலை அடிப்படையாகக் கொண்ட இக்கதைகளில் பெருந்தோட்டத் தமிழ்த் தொழிலாளர்களைப் போலவே அங்கு வேலை செய்யும் சிங்களத் தொழிலாளர்களையும் சமர்ந்த ரமாக படைத்துள்ளார். இச்சிறுகதைகளில் சிங்களவர், தமிழர் உறவை சிறப்பாக பேணும் நோக்கில் பாத்திரங்களை உருவாக்கியிருப்பது சிறப்புக்குரியதாகும். (1983) இனக்கலவரத்திற்கு பின்னர் ஏற்பட்ட இலக்கிய படைப்புகளில் இனத்துவ நல்லிணக்கத்தை பேணும் இலக்கிய உருவாக்கத்தை காண முடிந்தது.

வர்க்கநிலை:

1980களில் மலையக இலக்கிய உருவாக்க போக்குகளில் இனத்துவ சிந்தனைகள் முனைப்பு பெறத் தொடங்கிய போதும் அதனைக் கடந்த வர்க்க நிலைப்பாட்டை வலியு

றுத்தும் இலக்கிய அமைப்புகளும் உருவாகாமலில்லை. 1982-ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த 'தீர்த்தக்கரை' சஞ்சிகை இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கது. தீர்த்தக்கரை என்ற பெயரில் இயங்கிய குழுவினர்கள் மார்க்சிய பார்வை கொண்டவர்களாகவும் மலையகத் தமிழர்களது வரலாற்றையும் அவர்களின் விடுதலையையும் வர்க்க அணுகுமுறையில் நோக்குபவர்களாகவும் செயற்பட்டனர். இவர்களால் வெளியிடப்பட்ட தீர்த்தக்கரை சஞ்சிகையும் இக்கருத்துநிலையைக் கொண்ட ஆக்கங்களை சுமந்தவையாகும். குறிப்பாக இதில் இயங்கிய எஸ்.சாந்திகுமார், எஸ் ஜோதிசுமார் ஆகியோர் மலையக சமூகம் குறித்த ஆய்வுகளை மேற்கொண்டனர். மலையகத் தமிழரது வரலாற்றில் தீர்க்கமான கருத்துநிலைகள் கலை இலக்கிய தளங்களில் இக்காலத்தில் உருவாகத் தொடங்கின.

தொழிற்சங்க சிதைவுகள்:

கவிதை இலக்கியத் துறையில் மல்லிகை.சி.குமார், சு.முரளிதரன் போன்ற கவிஞர்கள் தீவிரமாக சமூக விமர்சனத்துடன் கூடிய கவிதைகளை எழுதினர். இவர்களது கவிதைகள் சிறந்த கவித்துவத்துடனும் வீரியத்துடனும் மலையகத்தை பேசின. அதுவரை காலமும் தொழிற்சங்க பலத்துடன் மக்களை நிர்வகித்து வந்த தலைமைகள் மற்றும் நிர்வாகிகளை விமர்சித்தும் மக்களின் விடிவுக்கான சரியான பாதைகளை கண்டறிவதற்கான விழிப்புணர்வுகளையும் ஏற்படுத்திவதாக அவை அமைந்தன.

**'தொழிற்சங்கங்கள்
புகுந்ததும்
துயர்முச்சு போனதா?
சில சமயங்களில் இவைகள்
துரைசங்கங்களாகும்'**

- சு.முரளிதரன்: தீவகத்து உவமைகள்

**'தொழிற்சங்கங்கள்
உன் நிழலில்
ஒதுங்கின'**

- சு. முரளிதரன்: தியாக யந்திரங்கள்

முதலிய கவிதைகளில் தொழிற்சங்கங்கள் மீது மக்கள் வைத்திருந்த நம்பிக்கை உடைவதையும் அவற்றின் போக்குகள் எவ்வாறு மக்கள் சார்பற்ற நிலைக்கு மாறியுள்ளன என்பதையும் அவதானிக்கலாம். ஞானசேகரன் போன்ற நாவலாசிரியர்களின் இக்கால நாவல்கள் தொழிற்சங்கங்களின் சிதைவுகளையும் அவை அரசியல்கட்சிகளாக மாறுவதையும் பிரதிபலித்தன. ஒரே தோட்டத்தில் பல தொழிற்சங்கங்கள் தங்களுக்கிடையே தொழிலாளர்களை பகிர்த்துகொள்வதனால் தோட்டங்களில் தொழிற்சங்கப் போட்டியும் பகைமையும் வளர்க்கப்பட்டு தொழிலாளர்கள் பல துண்டுகளாகும் நிலையேற்பட்டது. மேலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முன்னரைப் பகுதியில் தீவிரமாக உருவாகிய தொழிற்சங்கங்கள் பின்னரைப்பகுதியில் சிதைவுகின்ற அவலநிலை உருவாகியது. தொழிற்சங்கங்கள் பலம் இழக்கத்தொடங்கியமை மட்டுமல்லாது அவை கட்சிகளாக மாறுகின்ற காலப்பகுதி

யில்தான் இந்நாவல் வெளிவருகிறது. (சு.தவச்செல்வன்:2018)

மலையக தமிழர்களது இலக்கிய உருவாக்க வளர்ச்சியில் இக்காலப்பகுதியில் கோட்பாட்டு ரீதியான படைப்பாக்க அணுகுமுறை முளைவிடத் தொடங்கியது. குறிப்பாக மார்க்சிய இலக்கிய கோட்பாட்டு புரிதலுடன் எழுதுகின்ற போக்கு உருவாகத் தொடங்கியது. சாந்திகுமாரின் 'மலையக சமூகம்' பற்றிய ஆய்வுக்கட்டுரை தொடங்கி தீர்த்தக்கரை சஞ்சிகையில் சிறுகதைகள் படைத்த ஆனந்த ராகவன், பிரான்சிஸ் சேவியர், கேகாலை கையிலைநாதன் ஆகியோர் எழுதி தொகுத்த தீர்த்தக்கரைக் கதைகள் வரை இதன் அடிப்படைகளை உணரலாம். மலையக மக்களின் வாழ்க்கையையும், உணர்ச்சிகளையும் பிரதிபலிக்கும் சிறுகதைகள் தீர்த்தக்கரையில் வெளிவந்தன. திறமையுள்ள இளைய எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் அவை (வல்லிக்கண்ணன்:1995)

தீர்த்தக்கரை சஞ்சிகையின் தொடக்கமாக அமைந்த இக்கோட்பாட்டெழுத்துக்கள் தொடர்ந்து தொண்ணூறுகளில் நந்தலாலாவாக உருமாறுகின்றது. தீர்த்தக்கரையிலிருந்து விரிந்ததளத்தில் ஆரம்பகால நந்தலாலா சஞ்சிகை அமைந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த கோட்பாட்டு ரீதியான இலக்கிய படைப்புகளும் இலக்கியப் புரிதல்களும் அக்காலப்பகுதியில் படைப்புத்துறையில் அதிகமாக பங்களிப்பு செய்த மல்லிகை சி.குமாரது படைப்புகளிலும் வெளிப்பட்டது. மலையகத் தமிழர்களது சமூக அரசியலையும் அதன் பிரதானிகளையும் நன்கு புரிந்துகொண்ட எழுத்தாளராக மல்லிகை சி.குமாரை மதிப்பிடலாம். மலையக இலக்கியத்தில் மக்கள் இலக்கிய கோட்பாட்டைத் தொடக்கி வைத்தவர் சி.வி.வேலுப்பிள்ளை என்றால் இருபத்தோராம் நூற்றாண்டு படைப்பிலக்கியத் துறையிலும் அதனை வளர்த்தெடுத்துச் சென்றவர் மல்லிகை சி.குமாராவார். அவரது 'மாடும் வீடும்' கவிதைத் தொகுதி, பத்திரிகைகள், இதழ்களினூடாக வெளிவந்த சிறுகதைகள் மற்றும் நாவல்களில் மலையக தமிழர்களது வாழ்வியல் கூறுகளின் நுட்பமான பதிவுகளைக் காணமுடியும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதி தசாப்தத்தில் மலையகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்தும் இலக்கியப் படைப்பாக்கங்கள் உருவாகுகின்றன. குறிப்பாக மாத்தளை கார்த்திகேசு 'வழிபிறந்தது' (1992), புலோலியூர் சதாசிவம் 'ஒரு நாட் பேர்' (1995), தி.ஞானசேகரன் 'லயத்துச் சிறைகள்' (1994), மாத்தளை ரோகினி 'இதயத்தில் இணைந்த இரு மலர்கள்' (1997) ஆகிய நாவலாசிரியர்கள் பல்வேறு கோணங்களில் மலையகத் தமிழர்களின் பின்னணிகளை தமது எழுத்தில் பதிவு செய்தனர். இக்காலப்பகுதியில் முகிழ்த்தெழுந்த மற்றுமொரு கவிஞர் இராகலைப் பன்னீர் மலையகத் தொழிலாளர்களது விடுதலைக் கருத்துநிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டு கவிதைகள் படைத்தவராக அறியப்படுகிறார். 'புதிய தலைமுறை' (1999) மலையக இலக்கியம் பற்றிய தேடல் மற்றும் ஆய்வு முயற்சிகள் முதன் முதலாக இக்காலப்பகுதியிலேயே தொடக்கி வைக்கப்படுவதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. 'மலையகத் தமிழர் இலக்கியம்' (1994) சாரல் நாடன் மற்றும் அந்தனி ஜீவா போன்றோர் ஆரம்பகால

மலையக இலக்கியம் மற்றும் இலக்கிய ஆளுமைகளைப் பற்றி பதிவு செய்ய தொடங்கினர். மலையகத்தில் தோற்றம் பெற்ற நாவல்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட பல்கலைக் கழக புலமைநிலைப்பட்ட ஆய்வை பேரா. க. அருணாசலம் தொடக்கி வைக்கின்றார். (மலையகத் தமிழ் நாவல்கள் அறிமுகம், 1999)

இரண்டாயிரத்துக்குப் பின்னரான சமூக மாற்றமும் இலக்கிய பரிமாணமும்:

தொண்ணூறுகளில் தோட்டங்கள் தனியார் மயப்படுத்தப் படுகின்றன. இதனையடுத்து தோட்டங்களை தனியார் கம் பனிகள் குத்தகைக்கு எடுத்துக்கொள்கின்றன. இதனால் தொழிலாளர்கள் மீதான நிர்வாகங்களின் கெடுபிடிகள் அதிக ரித்தன. இச்சூழ்நிலைகள் இரண்டாயிரமாம் ஆண்டை நெருங் கும்போது பல பரிமாணங்கள் அடைந்தன. 'இரண்டாயிரமாம் ஆண்டுகளில் மலையகத்தில் ஏற்பட்ட பிரதான மாற்றங்க ளாவன தொழிற்சங்கங்கள் அரசியல் கட்சிகளாக மாற்ற முற்றமை, பிரதான தொழிற்சங்கங்களில் ஏற்பட்ட பிளவுகள், மற்றும் புதிய தொழிற்சங்கங்கள் உருவாகியமை, தொழிலாளர் பிரச்சினைகளை தீர்ப்பதற்கு வேறு வழிகளைத் தேடத்தொடங்குதல், இதனால் தேயிலை தொழிற்சுறை மீதான ஈடுபாடு குறைவடைதல், வேறு தொழில்களைத் நாடுதல், நகர்ப்புற தொழில்கள் மீதான கவனம், தொழி லுக்காக கொழும்புக்கு இடப்பெயர்வு, வெளிநாட்டு வேலை வாய்ப்பை நாடுதல், புலம்பெயர்வு ஆகியன அதிகரித்தமை.' (சு. தவச்செல்வன்:30)

மலையகத்தில் மத்தியதர வர்க்கமானது இரண்டாயிரத் துக்குப் பின்னரே பெரும்படையாக எழுச்சிபெறுகின்றது. இவர்கள் தொழிலாளர்களிலிருந்து அந்நியமாகின்றனர். தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வசிக்கின்ற நிலப்பகுதிகளிலி ருந்து வெளியேறியதோடு அவர்களது பண்பாட்டிலிருந்தும் அந்நியமாயினர். இவற்றோடு மட்டுமல்லாது இலங்கையில் உலகமயமாக்கலின் தாக்கம் இரண்டாயிரத்துக்குப் பின்பே மலையகத்தில் அதிகமாக உணரப்பட்டது. இவ்வாறான சமூக மாற்றங்கள் தொழிலாளர்களிடையே பல்வேறு சிக்கல் வாய்ந்த நிலைமைகளை உருவாக்கியதோடு தொழிலா ளர்களை உதிரிகளாக்கின. தொழிற்சங்கப் போர்வைகளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு நாடாளுமன்ற பிரதிநிதித்துவத்தை மட்டுமே தக்கவைத்துக்கொண்ட அரசியல் கட்சிகள் மக்களது வாக்குகளை சேகரிப்பதிலேயே கவனம் செலுத்தத் தொடங்கின. பெருந்தோட்டங்களில் சடுதியாக இடம்பெற்ற இந்த இடப்பெயர்வுகள், புலம்பெயர்வுகள் தொழிலாளர்க ளையும் இளைஞர்களையும் யுவதிகளையும் கொழும்பு போன்ற பிரதான நகரங்களுக்கு தொழில்தேடி செல்வதற்கு வழிவகுத்தன. இவ்வாறு தொழில் நாடி இடம்பெயர்ந்தவர்கள் பலர் அப்பகுதிகளில் நிரந்தரவாசிகளாகவும் மாறினர்.

இரண்டாயிரத்துக்குப் பின்னர் மலையக சமூகத்தில் கல்வி சார்ந்த விழிப்புணர்வுகள் ஏற்பட்டமையால் பாடசாலை கல்வி வளர்ச்சியேற்பட்டது. பெருந்தோட்ட மாணவர்கள் கல்வி நடவ டிக்கைகளில் அதிகம் நாட்டம் கொண்டமையால்

பாடசாலைக் கல்வியில் வெற்றிபெற்ற சிலர் உயர்கல்வி நாடிச்சென்று பல்வேறு பதவிநிலைகளைப் பெற்றனர். கல்வி நிலைச் சார்ந்த இந்தச் சமூக நகர்வானது (Social Mobility) ஒரு சில மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்தன. குறிப்பாக அதிகமான ஆசிரியர்களைக் கொண்டதொரு மத்தியதர வர்க்கம் உருவானது. பல்கலைக்கழகங்கள், கல்லூரிகளில் உயர்கல்வியைத் தொடரும் உயர்கல்வி வாய்ப்புகளை சிலர் பெற்றாலும் பெரும்பாலான மாணவர்கள் இடைவிலகினர். இடைவிலகியவர்கள் தோட்டங்களைவிட்டு கொழும்பு போன்ற புறநகர் பகுதிகளில் தொழில் புரிந்தனர். சிறுவர் தொழிலாளர்கள்... (Child Labour) என்றதொரு பிரிவினரும் இதில் உருவாகினர். எஞ்சியோர் தோட்டத் தொழிற்சுறையிலேயே பேர் பதிந்து கொண்ட புதிய தலைமுறைத் தொழி லாளர்களாயினர். மேற்குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகள் தோட்டத் தொழிற்சுறைச் சார்ந்த தொழிலாளர்களது எண்ணிக்கையில் பெருமளவான வீழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. இருபத்தோராம் நூற்றாண்டின் முதல் தசாப்தத்தில் இடம் பெற்ற இவ்வாறான சமூக மாறுதல்களை வெளிப்படுத்தும் வகையிலான பல்வேறு இலக்கியப் படைப்புகள் வெளிவந்தன. குறிப்பாக மு.சிவலிங்கத்தின் 'ஞானப்பிரவேசம்', 'விட்டில் பூச்சிகள்', 'மார்கழிப்பனி', 'நிலைமை கொஞ்சம் மாறும்போது' போன்ற சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய 'ஒரு விதைநெல்' (2005), தெளி வத்தையின் சிறுகதைகள் மற்றும் பதுளை சேனாதிராஜாவின் 'குதிரைகளும் பறக்கும்' (2014) போன்ற சிறுகதைகளில் கொழும்புக்கு வேலைக்குச் சென்று அவ்வீடுகளில் பிரச்சி னைக்கு உள்ளாகின்ற சிறுவர்கள் மற்றும் சிறுமிகளின் பிரச்சி னைகளையும், வீட்டு வேலைக்குச் செல்கின்ற பெண்கள் பற்றிய பிரச்சினைகளும் பேசப்பட்டுள்ளன.

புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்கள்:

இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் முதலாவது தசாப்த காலப்பகு தியில் ஏற்பட்ட கல்வி வளர்ச்சியின் காரணமாக மலையக இலக்கியத்துக்கு புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் சிலர் பங்களிப்பு செய்யத் தொடங்கினர். நவீன இலக்கிய வாசிப்பு, புதிய இலக்கிய கோட்பாடுகள் பற்றிய தேடல், உயர்கல்வி தொடர்புகள் மற்றும் இக்காலப்பகுதியில் இயங்கிய சமூக அரசியல் இலக்கிய இயக்கச் செயற்பாடுகளின் உந்துதல் முதலிய காரணிகளால் இவர்கள் உலகளாவிய இலக்கிய படைப்புகளை வாசித்து தமது படைப்புத்தளத்தை உருவாக்க முயற்சித்தனர். குறிப்பாக மாரிமுத்து சிவகுமார், வே. தினகரன், சண்முகம் சிவகுமார், சு. தவச்செல்வன், சிவனு மனோஹரன், பிரமிளா செல்வராஜா, மு. கீர்த்தியன், செ.ஜெ. பபியான், வே. கிருஸ்ணபிரியன், எட்டியாந்தோட்டை கருணா கரன், லுனுகலை ஸ்ரீ, எஸ்தர் லோகநாதன் போன்றவர்கள் இக்காலப்பகுதியில் இயங்கிவரும் புதிய தலைமுறை எழுத் தாளர்களாவர்.

புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களில் பல்வேறு கோட்பாடுகளின் செல்வாக்கு காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக மார்க்சியம், பெண்ணியம், பின்நவீனத்துவ கோட் பாடுகளின் செல்வாக்கு இவர்களது எழுத்துக்களில் வெளிப் படுவதை அவதானிக்க முடிகிறது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுக

ளுக்குப் பின்னர் மலையக மக்களிடையே இடம்பெற்ற உலக மயம் மற்றும் தனியார் மயமாக்கல் பிரச்சினைகளுடன் தொடர்புபட்ட வாழ்க்கை முறைகளின் பிரதிபலிப்புகளை இவ் வெழுத்தாளர்களின் படைப்புகளில் காணமுடிகிறது. இப்படைப்பாளிகளின் படைப்புகள் நூலுருவில் பின்னர் வெளிவந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. மலைச்சுவடுகள் (மாரிமுத்து சிவகுமார்), சிவப்பு டைனோசர்கள், டார்வினின் பூனைகள் (சு. தவச்செல்வன்), ஒரு மணல் வீடும் சில எருமை மாடுகளும், கோடாங்கி, மீன்களைத் தின்ற ஆறு (சிவனு மனோஹரன்), குதிரைகளும் பறக்கும், உயிருதிர்காலத்தின் இசை (பதுளை சேனாதிராஜா), பீலிக்கரை, பாக்குபட்டை (பிரமிளா செல்வராஜ்), மல்லியப்பூ சந்தி (திலகர்), நாளை வரும் மழை (மு. கீர்த்தியன்), உயிர்த்தெழச் சொல்லுங்கள் (செ.ஜெ.பபியான்), மோட்ச முழக்கம் (லுனுகலை ஸ்ரீ), அவமானப்பட்டவனின் இரவு (எட்டியாந்தோட்டை கருணாகரன்) வேரின் பிரசவங்கள், முதன்னையின் பாடல் (கிருஸ்ண பிரியன்) முதலான படைப்புகள் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் இக்காலத்தில் மலையகத்தில் எழுதத் தொடங்கியிருந்தாலும் அறுபதுகள் தொடக்கம் எழுதத் தொடங்கிய எழுத்தாளர்களும் தொடர்ந்து இயங்கிக்கொண்டிருப்பதோடு அவர்களது படைப்புகளும் வெளிவந்துகொண்டிருந்தன. குறிப்பாக மு.சிவலிங்கம், தெளிவத்தை ஜோசப், மாத்தளை மலரன்பன், மல்லிகை சி.குமார், இரா. சடகோபன், அல் அஸுமத் ஆகியோர் தொடர்ந்தும் எழுதி வந்தனர். இவர்களது எழுத்துக்களில் தற்கால அரசியல் தலைவர்கள் மற்றும் கட்சிகளின் செயற்பாடுகளைப் பற்றிய விமர்சனங்கள் அதிகம் காணப்படுகின்றன. மு.சிவலிங்கம் (ஒரு விதைநெல்), மல்லிகை சி. குமார் (வேடத்தனம்), மல்லியப்பூ சந்தி திலகர் (மல்லியப்பூ சந்தி) இவர்களது சமகால படைப்புகளில் தமது அரசியல் தலைமைகள் மீதான எதிர்ப்பு, தலைவர்களின் ஏமாற்றுத் தனங்கள் போன்ற விடயங்களை எள்ளலுடன் முன்வைக்கும் உத்திமுறைகளை காணலாம்.

மலையகத் தமிழர்களது

வரலாற்று நிலைப்பட்ட எழுத்துகள்:

இரண்டாயிரமாம் ஆண்டுகளின் முதல் காலநூற்றாண்டு எழுத்து முயற்சிகளில் குறிப்பிடத் தகுந்த புதிய விடயமாக இம்மக்களது வரலாற்று நிலைப்பட்ட எழுத்துக்களின் வரவை குறிப்பிடலாம். முன்னதாக எண்பதுகளில் சி.வி.வேலுப் பிள்ளை (நாடற்றவர் கதை) பீ.ஏ காதர் (இருபதாம் நூற்றாண்டின் நவீன அடிமைத்தனம்) போன்றோர் மலையகத் தமிழர்களது வரலாற்றை எழுத ஆரம்பித்தனர். இதன் தொடர்ச்சியாக இரண்டாயிரமாம் ஆண்டின் இரண்டாவது தசாப்தத்தில் மலையகத் தமிழர்களது வரலாற்றையும் அதன் மூலங்களையும் தேடும் முயற்சி இடம்பெற்றது. குறிப்பாக கோப்பிகால மக்கள் வாழ்வியல் மற்றும் வரலாற்றை 'கண்டிச் சீமையிலே' என்ற நூலினூடாக இரா சடகோபன் எழுதுகிறார். 'மலையகத் தமிழர் வரலாறு' என்று நேரடியாகவே சாரல் நாடன் எழுதியுள்ளார்.

மலையகத் தமிழர்களது முதலாவது நூல், முதல் பத்திரிகை எழுத்து, முதல் பெண் ஆளுமை, முதல் நாவல் எழுத்து போன்றவற்றை தேடி எழுதுகிறார் மு. நித்தியானந்தன். 'தூரத்துப் பச்சை' நாவலுக்குப் பின் மலையகத் தமிழர்களது வரலாற்றை புனைவாக்கியுள்ளனர் சிலர். மு. சிவலிங்கத்தின்

'பஞ்சம் பிழைக்க வந்த சீமை' மற்றும் மாத்தளை சோமுவின 'கண்டிச் சீமை' ஆகிய நாவல்கள் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கன. எனினும் மாத்தளை சோமுவின நாவல் மலையக மக்களது வரலாற்று எழுதுகைக்கு முரணாகவே அமைந்துள்ளமை சுட்டிக்காட்டத்தக்கது. மேற்குறிப்பிட்ட வரலாற்றுநிலைப்பட்ட எழுத்துக்கள் புனைவு (பஞ்சம் பிழைக்க வந்த சீமை, கண்டிச்சீமை) அபுனைவு (கண்டிச்சீமையிலே, கூலித் தமிழ்) ஆகிய இருநிலைப்பட்டவையாக அமைகின்றமை கவனிக்கத்தக்கது.

மலையக சமூகம் மற்றும் கலை இலக்கியம்

தொடர்பான ஆய்வுத்துறை வளர்ச்சி:

மலையகம் குறித்த பல்வேறு வகைப்பட்ட ஆய்வுத்துறைகளின் வளர்ச்சி இரண்டாயிரமாம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரே மிகத்துரிதமாக இடம்பெறுகிறது. மலையக இலக்கியத்துடன் தொடர்புபட்ட விமர்சனங்கள் மற்றும் ஆய்வுகள், சமூக அரசியல் ஆய்வுகள், இலக்கியங்கள் குறித்த ஆராய்ச்சிகள், பண்பாட்டு துறை ஆய்வுகள் என பல்வேறு வகையில் விரிந்தன. இவை தனிப்பட்ட ஆய்வுகள், நிறுவனம் சார்ந்த ஆராய்ச்சிகள் என இருநிலைப்பட்டன. மேற்குறிப்பிட்ட ஆய்வுகளை பல்கலைக்கழகங்களும் அரச சார்பற்ற நிறுவனங்களும் பெரிதும் மேற்கொண்டிருந்தன.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் அந்தனி ஜீவா, சாரல்நாடன், க.அருணாசலம் போன்றோரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட மலையக இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வுகள் சி.வி. பற்றிய எழுத்துக்கள், நடேசய்யர் பற்றிய ஆய்வுகள் முதலிய வற்றோடு மலையகத் தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகள் மீனாட்சியம்மாள் பற்றிய அறிமுகம், வாய்மொழி இலக்கிய ஆய்வுகள் என்று தொடர்ந்தன. மலையக இலக்கியங்கள் பற்றிய ஆய்வுகளுடன் கூடிய விமர்சனங்களையும் இக்காலப்பகுதியில் இணைத்து மேற்கொண்டவராக லெனின் மதிவானம் விளங்குகிறார். 'உணற்றுக்களும் ஓட்டங்களும்' -மீனாட்சியம்மாள் முதல் மார்க்ஸிம் கார்க்கி வரை (2012), 'மலையகம் தேசியம் சர்வதேசம்' (2010) என்பவை மதிவானத்தின் குறிப்பிடத்தக்க நூல்களாகும். 'செல்வராஜாவின் ஆய்வுகளும் விமர்சனங்களும்' (வ. செல்வராஜ், 2018), ஜெ.சற்குருநாதன், மொழிவரதன் போன்றோரும் இலக்கிய மேடைகளில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டதோடு சில சஞ்சிகைகளிலும் விமர்சனங்களை எழுதி வருகின்றனர். இருபத்தோராம் நூற்றாண்டின் இரண்டாவது தசாப்தத்தில் எழுதத்தொடங்கிய பெ.சரவணகுமார், சு.தவச்செல்வன், எம்.எம். ஜெயசீலன் ஆகியோரது எழுத்துக்கள் முன்னைய ஆய்வாளர்களிலிருந்து வேறுபட்ட தளங்களை நோக்கி விரிவடைவதை இக்காலத்தில் அவதானிக்க முடிகிறது.

மலையக இலக்கிய ஆய்வுத்துறையில் இயங்கும் மேற்குறிப்பிட்டோரின் எழுத்துக்களைத் தவிர்த்து இலங்கையிலுள்ள தமிழ் பல்கலைக்கழகங்களில் பட்டக்கல்வி மாணவர்களின் ஆய்வேடுகள் மலையக கவிதைகள், சிறுகதைகள், நாவல்கள், நாடகங்கள், கூத்துக்கள் என்று பரந்து விரிந்த தளங்களிலும் தலைப்புகளிலும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. முதல்நிலைப்பட்டம் மற்றும் முதுநிலை பட்ட ஆய்வேடுகளில் இவ்வாறான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தாலும் பெரும்பாலான ஆய்வுகள் நூல் வடிவம் பெறாமையாலும் வெளியிடப்படாமையாலும் அவை சமூக வாசிப்புக்குட்படுத்தப்படவில்லை. பல்கலைக்கழக புலமைநிலைப்

பட்ட ஆய்வுகளில் குறிப்பாக மலையக கல்வித்துறை சார்ந்த பிரச்சினைகள் அதிகம் கையாளப்பட்டுள்ளன. நூற்றுக்கணக்கான கல்விசார் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தாலும் அவை நிறுவன மயப்படுத்தப்பட்ட கல்விசார் கல்விப் பிரச்சினைகளுக்கே முக்கியத்துவமளித்துள்ளன. மாறாக, மலையக சமூகநிலை பிரச்சினைகளோ, மக்கள் பிரச்சினைகளோ முன்னிலைப் படுத்தப்பட்ட தன்மை மிக மிக குறைவு.

பண்பாட்டுத்துறை ஆய்வுகள்:

மலையக மக்களிடம் ஆரம்பத்திலிருந்தே இருந்து வந்த கலை வடிவங்கள் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் வளர்ச்சி பெற்று வடிவமாற்றம் பெற்றன. நாட்டார் பாடல், கும்மி, கோலாட்டம், ஒப்பாரி போன்ற வாய்மொழிப் பாடல் மற்றும் நடன வடிவங்களும் காமன்கூத்து, அர்ச்சுணன் தபசு, பொன்னர் சங்கர், பவளகொடி, காத்தவராயன் கூத்து, கெங்கையம்மன் கூத்து போன்ற கூத்து வடிவங்களும் காலமாற்றத்திற்கேற்பவும் மலையக புவியியல் அமைப்புக்கேற்பவும் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தன.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந்து இக்கலைவடிவங்கள் தொடர்பான ஆய்வுகள் பல்கலைக்கழக மாணவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டன. குறிப்பாக காமன் கூத்து பற்றிய கண்ணோட்டங்கள் பல்வேறு மட்டங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொடங்கியன. சந்தனம் சத்தியநாதன், மாத்தளை வடிவேலன், அ. லெட்சுமணன், சோபனாதேவி, ஹரிஸ், பொன். பிரபாகரன் போன்றோரால் காமன் கூத்து பற்றிய ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இப்பண்பாட்டு நிலைப்பட்ட ஆய்வுகளில் பொன். பிரபாகரனின் காமன்கூத்து 'ஓர் அரசியல் பொருண்மிய ஆய்வு' என்ற நூலானது மலையக தமிழர்களது தேசிய கூத்தாக காமன் கூத்தை நிறுவும் முயற்சியாக அமைவதோடு மலையக தேசியத்தை நிறுவதற்கான அடிப்படை கூறுகளை காமன் கூத்து எவ்வாறு கொண்டிருக்கிறது என்பது பற்றியதுமாகும்.

மலையக பண்பாட்டுத்துறை ஆய்வுகளில் 1993-ஆம் ஆண்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட இரண்டு ஆய்வு நூல்கள் மிக முக்கியமானவை. ந. வேல்முருகு அவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட 'மலையக மக்களின் சமய நம்பிக்கைகளும் சடங்கு முறைகளும்' என்ற ஆய்வு நூல் மலையக மக்களது சமய வழிபாட்டு நம்பிக்கைகள் அவர்களின் வாழ்க்கை மரபுகளுடன் ஒன்றிணைந்து காணப்படும் தன்மைகளை வெளிக் கொணர்ந்தது. தொடர்ச்சியாக இதே ஆண்டில் உதயம் நிறுவனம் வெளியிட்டுள்ள இலங்கை 'மலையகத் தமிழரின் பண்பாடும் கருத்துநிலையும்' என்ற ஆய்வுத்தொகுதி பண்பாட்டுத்துறை குறித்த புதிய திசைவெளிகளை காண்பிப்பதாய் அமைந்தது. குறிப்பாக பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்களின் தலைமையில் இடம்பெற்ற இவ்வாய்வுகள் ஒன்பது ஆய்வாளர்களின் பதினொரு வெவ்வேறு கலை மற்றும் பண்பாடு குறித்த தேடலாகவும் பதிவுகளாகவும் இடம் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

முடிவுரை:

மலையகத் தமிழர்களது இருநூறு வருட வரலாறானது கோப்பி காலம் முதல் இன்றுவரை (1823 - 2023) கணிக்கப்

பட்டு ஒரு காலக்கணக்கெடுப்பு இங்கே மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு காலகட்டத்திற்கும் சமூக நிலையும் அச்சமூக நிலைமைகளை அக்காலகட்டத்தில் தோற்றம் பெற்ற இலக்கியங்கள் எவ்வாறு பிரதிபலித்து வந்துள்ளன என்பதை இந்நூல் மதிப்பீடும் செய்துள்ளது. இம்மதிப்பீட்டில் முடிவுரையாக சில கருத்துகளை முன்வைக்கவேண்டியுள்ளது. ஆங்கில துரைமாரின் எழுத்துக்களிலிருந்தே மலையக எழுத்துகள் தொடக்கம் பெற்றுள்ளமையை இத்தேடலின் வழியாக உறுதிசெய்துகொள்ள முடிகிறது.

குறிப்பாக கோப்பி கால மலையக தமிழர் சமூகத்தின் நிலைமைகளை வெளிப்படுத்தும் ஆவணங்களாக துரைமாரின் எழுத்துகளே நமக்கு கிடைக்கின்றன. இரண்டாவதாக மலையக தொழிலாளர்கள் தொழிற்சங்கமாக சேர்ந்து இயங்கத் தொடங்கிய காலத்திலேயே அவர்கள் மத்தியில் இலக்கிய உருவாக்கமும் இடம்பெறத் தொடங்கிவிட்டன. இன்று வரையிலும் கூட மலையக தமிழர்களது பிரச்சினைகளை அல்லது மக்கள் இலக்கிய பணிகளை மேற்கொண்டதில் அதிக பங்கு மலையக தொழிற்சங்கவாதிகளுக்கே உண்டு. மலையக இலக்கியத்தின் செழுமையான பக்கங்களை வளர்த்தெடுத்தவர்கள் தொழிற்சங்கவாதிகளாகவோ அல்லது அதனுடன் தொடர்புபட்டவர்களாகவோ அமைகின்றனர். மலையக மக்கள் வரலாறும் தொழிற்சங்க அரசியல் வரலாறும், இலக்கிய வரலாறும் ஒன்றாகவே பயணிக்கின்றன.

மலையக அரசியலின் தொடக்கம் இருநிலைப்பட்டதாகவே அறிய முடிகிறது. தொழிற்சங்க உருவாக்கத்துடன் கூடிய மக்கள் அரசியல் தொடக்கமென்றால், இந்திய நலன்பேனும் முதலாளித்துவ நலன் சார்ந்த அரசியல் மற்றொரு தொடக்கம். முதலாவது தொடக்கம் இடையிலேயே முறியடிக்கப்பட்டு இரண்டாவது அரசியல் தளம் மேலோங்கி வந்திருந்தாலும் இடதுசாரி பாரம்பரியத்துடன் கூடிய மக்கள் அரசியல் ஒவ்வொரு காலத்திலும் செயற்பட்டே வந்துள்ளது. அது இலக்கியத்திலும் பேசப்பட்டு வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மலையக அரசியலின் வரலாற்றுப் போக்கில் சில இடங்களில் ஏற்பட்ட உடைவுகளே அரசியல் ரீதியாக தீர்க்கமான முடிவுகளை எட்டமுடியாமைக்கான காரணமாகவும் அமைந்துள்ளன.

இரண்டாயிரத்துக்கு பின்னரான சமூக மாற்றங்கள் சடுதியானவை. இருபத்தோராம் நூற்றாண்டின் முதல் காலாண்டை எட்டியிருக்கும் இருபத்திரண்டு ஆண்டுகளில் மலையக இலக்கியத் துறையில் பன்முகத்தன்மை கொண்ட படைப்புகள், ஆய்வுகள் வெளிவந்திருந்தாலும் அவை குறித்து இங்கு விரிவாக நோக்கப்படவில்லை. குறிப்பாக இக்காலத்தில் மலையக கல்வித்துறை வளர்ச்சியுடன் இணைந்து ஆய்வுத்துறை வளர்ச்சிபெற்றமை விசேடத்துவ அம்சமாக கருதமுடிகிறது. இருநூறு வருடகால மலையக சமூகமும் இலக்கியமும் பற்றிய இக்காலக்கணக்கெடுப்பு ஒரு முன்னோடி முயற்சியாகவே அமைகிறது. இம்மதிப்பீட்டினை மேலும் விரிவுபடுத்தி நோக்கவும் இடமுண்டு.

thavachelvan@thaivedu.com